VICTORIA HOLT

Vîrtejul pasiunilor

COLECȚIA DRAGOSTE SI MISTER

bestseller

VICTORIA HOLT

... este considerată regina intrigilor romantice, desfăşurate în decoruri fascinante, exotice.

Eroinele sale şi-au făcut milioane de prieteni în întreaga lume, iar romanele ei, tipărite în zeci de milioane de exemplare, au devenit bestseller-uri de neuitat.

VÎRTEJUL PASIUNILOR

Philippa se hotărăşte să afle adevărul despre moartea aventuroasei ei surori Francine, victimă a unui scandal celebru din înalta societate a ţării unde fugise cu misteriosul ei iubit.

Prinsă într-o urzeală de intrigi politice şi amoroase, va fi atrasă însă, la rîndul ei, într-o pasiune mistuitoare ce tinde să-i devină fatală...

editura Karat

Lei 300

C o p e r t a : George Cristea
Tehnoredactare : Dan Drăgotescu

The Judas Kiss
by Victoria Holt

Copyright © Mark Hamilton as Literary Executor to the Estate of the late E.A.B. Hibbert

© Editura KARAT - 1994

VICTORIA HOLT

Vîrtejul pasiunilor

Traducere de
Claudia Vilan

Editura KARAT

București - 1994

... toate principiile morale se îndepărtau de mine, în timp ce dorința mă învăluia într-un vârtej amețitor, transformându-se în pasiune mistuitoare. Încercam să-mi imaginez viața fără el, dar nu suportam să privesc în față un viitor deprimant...

Capitolul 1

*Greystone Manor**

Aveam şaptesprezece ani cînd am aflat că sora mea fusese ucisă. Nu o mai văzusem de cinci ani dar, ori de cîte ori mă gîndisem la ea, tînjisem după făptura ei minunată, jelind dispariţia ei din viaţa mea.

Înainte ca Francine să plece, fuseserăm nedespărţite. Fiind cu cinci ani mai mică decît Francine, cred că aşteptam să mă ocrotească. După moartea părinţilor, cînd a trebuit să ne mutăm la Greystone Manor, avusesem atîta nevoie de protecţia ei!

Asta se întîmplase cu şase ani înainte şi, cînd priveam înapoi la acele zile minunate ale primei copilării, mi se părea că trăiserăm în paradis. "Timpul înfrumuseţează lucrurile", spunea Francine pentru a mă consola, lăsîndu-mă să înţeleg totodată că viaţa pe insula Calypse nu fusese chiar perfectă. Prin urmare, spunea ea, viaţa la Greystone Manor nu era atît de sumbră pe cît mi se părea cînd am sosit acolo prima dată. Deşi fragilă ca un porţelan de Dresda, n-am cunoscut pe nimeni care să înfrunte viaţa cu atîta curaj.

---

* *Manor* (lb.engleză) = conac (N.T.)

Era realistă, plină de resurse, nestăpînită şi mereu optimistă. Părea incapabilă să conceapă eşecul. Totdeauna crezusem că orice vroia Francine să întreprindă era sortit succesului. De aceea am fost atît de şocată, de copleşită de neîncredere, cînd am găsit ziarul acela în cufărul mătuşii Grace din podul de la Greystone. Am îngenuncheat cu ziarul în mînă, în timp ce cuvintele îmi dansau în faţa ochilor:

"Baronul von Gruton Fuchs a fost găsit asasinat în patul său din pavilionul de vînătoare din provincia Gruton din Bruxenstein, miercuri dimineaţa. Împreună cu el a fost găsită şi amanta sa, o tînără englezoaică a cărei identitate nu a fost încă descoperită. Se crede că era împreună cu el în pavilion de cîteva săptămîni".

Mai era o tăietură:

"A fost descoperită identitatea femeii ucise împreună cu baronul von Gruton Fuchs. Este vorba despre Francine Ewell, care era o bună prietenă a baronul de mai mult timp".

Asta era tot. De necrezut. Baronul era soţul ei! Îmi aminteam atît de bine cum îmi spusese că se va mărita cu baronul şi cum încercasem din răsputeri să-mi alung dezolarea ce mă cuprinsese la gîndul că va pleca din viaţa mea. Încercasem să mă bucur alături de ea, să-i împărtăşesc fericirea.

Am stat acolo în genunchi pînă cînd mi-am simţit picioarele amorţite. Am luat apoi tăieturile din ziar şi m-am întors în dormitor. M-am aşezat pe pat năucită, gîndindu-mă la tot ceea ce reprezentase Francine pentru mine pînă în clipa în care a plecat.

Zilele acelea idilice ale primei copilării le petrecuserăm pe insula Calypse cu părinţii noştri care trăiau cu capul în nori. Ne adorau şi îi adoram la rîndul nostru.

Aceasta a fost cea mai frumoasă perioadă a vieţii noastre. S-a terminat cînd eu aveam unsprezece ani şi Francine şaisprezece. Cred că, fiind atît de tînără, nu prea înţelegeam mare lucru din ceea ce se întîmpla în jurul meu. Nu eram conştientă de greutăţile materiale şi nici de neliniştea trăită de ai mei cînd nici un cumpărător nu venea în atelierul tatălui meu. Probabil şi pentru că Francine reuşea să aibă grijă de noi. Cu îndemînarea şi energia ei ne făcea să trecem uşor prin orice situaţie dificilă.

Tata era sculptor în piatră. A sculptat cele mai frumoase întruchipări ale lui Cupidon şi Psyche, Venus înălţîndu-se din valuri, nimfe, dansatoare, urne şi coşuri cu flori. Vizitatorii veneau şi le cumpărau. Mama era modelul lui preferat, iar după ea Francine. Şi eu îi pozasem. Nu s-ar fi gîndit niciodată să mă ignore deşi n-am avut graţia lui Francine sau a mamei, care erau făcuţe parcă pentru a fi sculptate în piatră. Ele erau frumoase. Eu semănam cu tata, aveam părul de o culoare nedefinită ce ar fi putut fi numită un fel de castaniu, cu firul gros, neted şi veşnic dezordonat. Ochii îmi erau verzi iar nuanţa lor se schimba odată cu lumina. Francine spunea despre nasul meu că e "obraznic" şi despre gura mea că este "generoasă". Întotdeauna reuşea să mă consoleze. Mama era frumoasă ca în basme. Francine îi moştenise frumuseţea - părul blond şi buclat, ochii albaştri cu gene lungi, întunecate, nasul drept şi buza de sus puţin mai scurtă descoperind dinţii sidefii. Şi, mai presus de orice, amîndouă aveau un aer de feminitate neajutorată care-i făcea pe bărbaţi să le îndrăgească şi să-şi dorească să le ocrotească în faţa greutăţilor vieţii. Mama poate că avea nevoie de ocrotire, Francine însă, niciodată.

Zilele erau lungi şi calde. Ne plimbam cu barca pe laguna albastră şi înotam. Antonio Farfalla ne era un fel de profesor, iar pentru această muncă tata îi dăruia cîte o statuie sculptată de el, spunîndu-i:

- Într-o bună zi, o să valoreze o avere.

Francine îl asigura:

- Trebuie numai să aştepţi pînă cînd tata va fi apreciat la valoarea lui adevărată.

În ciuda înfățișării delicate, Francine impunea autoritate şi Antonio o credea. O adora. Pînă cînd am sosit la Greystone, toată lumea părea s-o adore pe sora mea. Încerca să-l ocrotească pînă şi pe Antonio, deşi făcea o mulțime de glume pe seama numelui său de familie care în italiană înseamnă fluture. Antonio era însă un timid, iar pe Francine o înduioşa stîngăcia lui.

Apoi sănătatea şubredă a mamei a început să mă îngrijoreze. Zăcea în hamacul pe care i-l instalaserăm afară, în fața atelierului de sculptură. Cineva era lîngă ea întotdeauna. Tata îmi povestise că la început nu fuseseră acceptați pe insulă cu prea mult entuziasm. Erau niște străini pentru localnicii care trăiseră acolo de sute de ani cultivînd vița de vie, crescînd viermi de mătase sau lucrînd în cariera de unde proveneau alabastrul şi serpentinul în care sculpta tata. Dar cînd cei de pe insulă şi-au dat seama că erau asemenea lor, gata să trăiască la fel cu ei, i-au acceptat cu bucurie.

- Mama voastră a fost cea care i-a cucerit pe deplin, obişnuia să spună tata.

Îmi dădeam seama cu uşurință că aşa fusese. Mama era atît de frumoasă, de diafană. Aveai impresia că orice adiere de vînt ar fi putut-o purta ca pe un fulg.

- Încet-încet au început să se apropie şi de noi, spunea tata. Ne lăsau mici daruri pe prag, iar cînd s-a născut Francine toți ne-au sărit în ajutor. La fel şi la naşterea ta, Pippa. Ai fost la fel de bine venită ca şi sora ta.

Mereu îmi reaminteau de asta. La un moment dat am început să înțeleg de ce.

Francine descoperise o mulțime de amănunte despre istoria familiei noastre. Era totdeauna dornică să învețe orice. Ignoranța o speria. Vroia să cunoască cele mai mărunte detalii - de ce producția de gogoşi de mătase era mai mare sau mai mică, cît a costat nunta Vittoriei Guizza şi cine era tatăl copilului născut de Elisabetta Caldari. Pe Francine o interesa tot ce se întîmpla în jurul ei. Trebuia să ştie tot.

- Se spune, îi zicea Antonio, că aceia care vor să afle

tot, într-o bună zi pot afla şi ceva foarte neplăcut.

Francine replica:

- Cine ştie prea multe moare devreme, spun englezii. Îmi place să ştiu cît mai mult, chiar dacă voi muri repede.

Pe vremea aceea rîdeam de vorbele ei, dar privind acum înapoi îmi dau seama că aşa s-a întîmplat.

Zilele trăite pe insulă erau binecuvîntate. Simţeam mîngîierea plăcută a soarelui, mirosul uşor înţepător al florilor, auzeam foşnetul blînd al valurilor desprinse din albastra Mediterană, izbindu-se uşor de ţărm. După ce înotam, stăteam întinse în barcă visînd cu ochii deschişi. Apoi ne întorceam acasă şi ne aşezam lîngă hamacul în care mama se legăna încet.

Aveam deseori vizitatori. Veneau din America şi din Anglia, dar mai ales din Franţa şi Germania. De-a lungul anilor şi eu şi Francine am început să înţelegem bine aceste limbi.

Francine aducea pahare cu vin frumos ornate cu flori culese de pe insulă. Vizitatorilor le plăcea foarte mult şi-i plăteau tatei sume frumuşele pentru sculpturile lui cînd era şi Francine prezentă. Sora mea îi asigura că făceau o investiţie foarte bună, deoarece tata era un mare artist. Se afla pe insulă, spunea ea, numai din cauza sănătăţii fragile a soţiei lui. Altfel ar fi trebuit să fie în salonul lui din Paris sau Londra. Oricum, în felul acesta le dădea posibilitatea să achiziţioneze opere de artă la cele mai avantajoase preţuri.

Străinii recunoşteau frumuseţea lui Francine în statuile făcute de tata şi le cumpărau. Sînt sigură că le păstrau cu grijă şi-şi aminteau multă vreme după amiezile încîntătoare cînd erau întîmpinaţi de o fetişcană frumoasă care le servea vin în pahare împodobite cu flori.

Aşa am trăit în zilele acelea de mult apuse, fără să ne gîndim la ziua ce urma - dimineaţa stînd la soare, iar seara ducîndu-ne la culcare plăcut obosite după o zi petrecută încîntător. Era bine chiar şi cînd stăteam în atelierul tatei ascultînd zgomotul ploii.

- Să vezi că vor apărea melcii, îmi spunea Francine.

Cum înceta ploaia ieşeam afară şi-i adunam în coşuleţe. Francine era specialistă în culesul melcilor pe care îi vindeam unei franţuzoaice, Madame Descartes, proprietara hanului de pe ţărm. Ne spunea să nu-i adunăm pe cei cu cochilia foarte netedă fiindcă erau prea tineri.

- Bieţii puişori, nici n-au apucat să trăiască prea mult. Să-i lăsăm să se bucure puţin de viaţă.

Deşi părea atît de omenoasă, Madame Descartes îi vroia de fapt pe cei mai puţin tineri pentru că erau comestibili. Duceam melcii la han şi primeam ceva bani pentru ei. După cîteva săptămîni, timp în care melcii erau ţinuţi la îngrăşat, Madame Descartes îi gătea şi ne chema, pe mine şi pe Francine, să gustăm. Francine spunea că sînt delicioşi cu usturoi şi pătrunjel. Eu nu mă dădeam în vînt după ei. Dar era un adevărat ritual celebrînd sfîrşitul recoltei de melci şi, împreună cu sora mea, luam parte la el cu solemnitate.

Urma apoi culesul viilor, cînd ne puneam saboţi de lemn şi ajutam la zdrobitul boabelor cu picioarele. Francine era plină de vervă: cînta şi dansa cu buclele fluturîndu-i în vînt, cu ochii strălucitori. Toată lumea îi zîmbea, iar tata spunea:

- Francine e ambasadoarea noastră.

Zilele acelea erau atît de fericite încît nici unul dintre noi nu credea că s-ar putea schimba. Mama era foarte slăbită, dar reuşea să-mi ascundă asta. Poate o făcea şi pentru tata, dar mă întreb dacă pe Francine reuşea s-o păcălească. Şi chiar dacă sora mea ar fi ştiut, ar fi alungat acest gînd aşa cum făcea cu tot ceea ce nu dorea să se întîmple. Uneori credeam că viaţa o înzestrase pe Francine cu atîtea daruri încît chiar şi ea considera că zeii lucrează pentru ea. Trebuia numai să le spună "nu vreau ca asta să se întîmple" şi nu se întîmpla.

Era septembrie, luna recoltării strugurilor şi în aer plutea însufleţirea care însoţea întotdeauna acest eveniment. Îmi amintesc atît de bine ziua aceea!

Ne-am dus amîndouă împreună cu tinerii de pe insulă să zdrobim boabele cu picioarele în ritmul unei melodii dintr-o operă de Verdi pe care bătrînul Umberto o chinuia la vioară. Cîntam cu voioşie în timp ce vîrstnicii stăteau şi ne priveau

cu amintiri nostalgice în ochi şi cu mîinile noduroase şi marcate de reumatism încrucişate în poală. Dansam şi cîntam pînă nu ne mai simţeam picioarele şi pînă cînd vocile noastre erau din ce în ce mai răguşite.

Dar a mai fost şi o altă recoltă. Una din poeziile care îmi plăceau cel mai mult se numea *"Secerătorul şi florile"*:

Secerătorul Moarte, cu braţele-i hidoase
Cînd vara lin soseşte, pe aripă de nor
Fără preget retează spicele lungi, stufoase
Tăind cu ele-odată florile din ogor.

Francine îmi descifra înţelesul versurilor. Ştia să explice atît de bine!

- Înseamnă că uneori şi tinerii pot ieşi în calea acestui crunt secerător. Atunci sînt pe dată răpuşi.

Acum mi se pare semnificativ faptul că ea însăşi a trebuit să fie una din acele flori. Dar atunci mama a fost răpusă fiind şi ea o floare tînără ieşită în calea nemiloasei seceri. Nu era la vîrsta cînd trebuia să moară. Era atît de tînără!

A fost îngrozitor cînd am găsit-o moartă. Francine intrase la ea cu paharul cu lapte pe care mama obişnuia să-l bea dimineaţa. Stătea întinsă şi nemişcată. Francine ne-a povestit că a continuat o vreme să vorbească cu mama pînă cînd şi-a dat seama că nu o asculta.

- Apoi m-am apropiat de patul ei. După ce am privit-o am înţeles imediat.

Murise. Puterea "magică" a surorii mele nu a putut s-o reînvie. Moartea venise cu braţele-i hidoase şi-i secerase floarea vieţii.

Tata îşi ieşise din minţi. Era un boem. Cînd sculpta în atelierul lui acele statui frumoase reprezentînd tinere semănînd cu mama sau cu Francine, gîndurile îi erau departe. Rîdeam cu simpatie de zăpăceala lui. Francine se ducea în atelier pentru a ne ţine la curent cu ceea ce făcea tata. De multă vreme mama, din cauza bolii, nu mai făcea mare lucru. Era doar o prezenţă binefăcătoare şi o sursă de inspiraţie pentru noi toţi. Vorbea cu vizitatorii

urîndu-le bun venit, iar aceştia erau încîntaţi. Cîtă vreme era şi Francine de faţă, lucrurile mergeau de minune.

Acum mama nu mai era printre noi. Francine preluase toate atribuţiile de gazdă. Vorbea cu vizitatorii lăsîndu-le impresia că dacă achiziţionau o sculptură de-a tatei făceau o afacere nemaipomenită, un adevărat chilipir. Nu ştiu cum ne-am fi descurcat fără ea. După ce am aşezat-o pe mama să se odihnească pe veci în micul cimitir de lîngă crîngul cu măslini, am fi fost pierduţi fără Francine. Într-un fel, devenise capul familiei, deşi avea doar cincisprezece ani. Făcea cumpărăturile, gătea, avea grijă de mine şi de tata. N-a mai vrut să ia lecţii de la *domnul Fluture*, aşa cum îi spunea lui Antonio, dar a insistat ca eu să continui să studiez cu el.

Tata trăia printre pietrele lui dar îşi pierduse entuziasmul şi încîntarea. Nu mai vroia ca Francine să-i pozeze. Îi răscolea amintiri prea dureroase.

Lunile treceau mohorîte, una cîte una, şi îmi dădeam seama că încep şi eu să mă schimb. Aveam doar zece ani, dar nu mă mai simţeam copil.

Adesea tata stătea de vorbă cu noi două. Ne aşezam seara pe panta înnegrită ce cobora spre mare. În timp ce întunericul ne învăluia încet, priveam lumina fosforescentă răspîndită de bancurile de peşti, asemenea unor flăcări strălucitoare deasupra apei... ciudate şi în acelaşi timp reconfortante.

Tata ne vorbea despre viaţa lui dinaintea venirii pe insulă. De multă vreme Francine fusese foarte curioasă să ştie cît mai mult despre asta şi adunase ceva informaţii de la tata sau mama în momentele lor de confidenţe.

Ne întrebam deseori de ce nu vor să vorbească despre trecutul lor. Aveam să descoperim destul de curînd motivul. Cred că toţi cei care locuiseră la Greystone Manor doriseră să scape de acolo şi chiar să uite că trăiseră vreodată în acel loc. "Era ca o temniţă". Aşa ne spusese tata, iar mai tîrziu aveam să înţelegem.

- E o casă veche pe cinste, un adevărat conac. Familia Ewell a trăit acolo patru sute de ani. Primul Ewell a construit-o

înainte de domnia reginei Elisabeta. Gîndiți-vă la asta!

- Trebuie să fie foarte solidă dacă a rezistat atîtor veacuri, am început eu, dar Francine mi-a făcut semn să tac. Am înțeles imediat că nu trebuia să-i reamintim tatei că gîndea cu voce tare.

- În zilele acelea știau cum să ridice o casă. Chiar dacă nu aveau confortul de astăzi, ele rezistau intemperiilor și diferiților atacatori.

- Atacatori! am țipat însuflețită, dar Francine mi-a făcut din nou semn să tac.

Tata continuă:

- Semăna cu o temniță. Pentru mine așa era.

A urmat apoi o tăcere adîncă. Tata privea înapoi spre anii copilăriei și adolescenței, în vremea cînd nu o cunoscuse încă pe mama, înainte de nașterea lui Francine. Îmi era atît de greu să-mi imaginez o lume fără Francine!

Tata fremăta.

- Voi habar n-aveți. Ați fost înconjurate de dragoste de la naștere. Am fost săraci, e adevărat. Nu întotdeauna am dus-o pe roze, dar dragoste ați avut din belșug.

Am alergat spre el și i-am sărit de gît. Mă strînse la piept.

- Micuța mea Pippa, ai fost mereu fericită, nu-i așa? Trebuie să-ți aminteşti mereu *"Cîntecul Pippei"*. După el ți-am pus numele.

Domnu'n ceruri ne zîmbeşte
Este pace pe pămînt...

- Da, da! am strigat. Da, da!

Francine a spus:

- Stai jos, Pippa. Îl întrerupi pe tata. Vrea să ne spună ceva.

Tata a tăcut o clipă, apoi a spus:

- Bunicul vostru e un om cumsecade. Să nu vă înșelați în privința asta. Dar uneori viața îngă asemenea oameni nu e prea comodă... mai ales pentru păcătoşi.

Din nou liniște, de data asta întreruptă de Francine care a şoptit:

- Povesteşte-ne despre bunicul, despre Greystone Manor.

- Era totdeauna mîndru de strămoşii lui. Familia Ewell şi-a servit ţara aşa cum se cuvine. Bărbaţii Ewell au fost ostaşi, politicieni, moşieri, dar niciodată artişti. De fapt, demult de tot, a trăit şi un Ewell poet. A fost ucis într-o tavernă lîngă Whitehall. Numele lui a fost totdeauna pomenit cu dezgust. "Un bărbat nu poate trăi din poezie" spunea bunicul vostru. Vă imaginaţi ce a spus cînd a aflat că vreau să devin sculptor!

- Povesteşte-ne, a şoptit Francine.

Tata a dat din cap şi a continuat:

- Mi se părea de-a dreptul imposibil. Cineva să-mi planifice propriul meu viitor! Trebuia să-i calc pe urme. Nu urma să fiu nici ostaş, nici politician. Eram singurul fiu al moşierului, aşa că moşier urma să devin. Trebuia să învăţ cum să conduc şi să administrez moşia şi să-mi petrec viaţa încercînd să fiu copia fidelă a tatălui meu.

- Şi nu puteai face asta, a spus Francine.

- Nu. Uram tot ceea ce era legat de Greystone: conacul, regulile impuse de tata, atitudinea lui faţă de noi toţi, adică faţă de mama, de sora mea Grace şi de mine. Se considera un fel de stăpîn al nostru. Dorea să-l ascultăm orbeşte în tot ceea ce făceam. Era un tiran. Apoi am întîlnit-o pe mama voastră.

- Povesteşte-ne cum s-a întîmplat, l-a rugat Francine.

- A venit la conac să-i facă nişte rochii mătuşii voastre Grace. Era atît de dulce, de fragilă, atît de frumoasă! Întîlnirea cu ea mi-a hotărît destinul.

- Deci ai fugit de la Greystone Manor? a întrebat Francine.

- Da. Am evadat din temniţă. Am fugit amîndoi spre libertate. Mama voastră a părăsit corvoada de la croitoria unde lucra, iar eu... Greystone Manor. Nici unul n-am regretat asta vreun moment.

- Romantic... minunat, a murmurat Francine.

- La început a fost greu. Am trăit la Londra... la Paris... încercînd să ne cîştigăm existenţa. Apoi, într-o cafenea

am întîlnit un bărbat. Avea atelierul ăsta de pe insulă şi mi l-a oferit, aşa că am venit. Francine s-a născut aici... şi tu la fel, Pippa.

- Nu s-a întors să vă ceară înapoi atelierul? a întrebat Francine.

- Ba da. A locuit un timp la noi. Eraţi prea mici ca să ţineţi minte. Pe urmă a plecat la Paris unde s-a îmbogăţit. A murit apoi şi mi-a lăsat atelierul moştenire. Am trăit modest, dar nu am depins de nimeni.

- Am trăit fericite, tată, a spus Francine cu hotărîre. Nici o fată nu ar fi putut să fie mai fericită ca noi.

Ne-am îmbrăţişat toţi trei, ca o adevărată familie. Apoi Francine a revenit cu picioarele pe pămînt şi ne-a spus că era vremea să mergem la culcare.

La numai cîteva săptămîni după acea discuţie, tata s-a înecat. Plecase cu barca spre laguna albastră, cum făcea adeseori, cînd o furtună puternică s-a iscat din senin şi barca s-a răsturnat. Mai tîrziu m-am întrebat cît de mult încercase să se salveze. De la moartea mamei, viaţa nu mai avea nici un sens pentru el. Avea două fiice, e drept, dar sînt sigură că o considera pe Francine în stare să aibă grijă de mine şi de ea mai bine decît avea el. Şi pe lîngă toate astea, probabil că o fi intuit întorsătura pe care o vor lua evenimentele şi o fi crezut că aşa era mai bine pentru noi toţi.

Credeam în fatalitate, presimţeam parcă ce urma să se întîmple. Deja ajunsesem la concluzia că nimic nu mai putea fi la fel după moartea mamei. Încercaserăm să ne recăpătăm buna dispoziţie dinainte şi Francine reuşise destul de bine, dar nici măcar ea nu se putea preface întotdeauna.

În ziua în care tata a fost aşezat alături de mama, lîngă crîngul de măslini, ne-am dus amîndouă în atelier.

- Acolo, lîngă mama şi-a dorit să fie de la moartea ei.

- Ce o să ne facem?

Francine mi-a răspuns liniştită:

- Ne avem una pe alta. Sîntem două.

- Întotdeauna te-ai descurcat şi ai avut grijă de mine, i-am replicat.

- Aşa e, mi-a răspuns ea.

Prietenii noştri de pe insulă ne consolau cu blîndeţe. Ne dădeau de mîncare şi ne alintau făcîndu-ne să simţim cît de mult ne iubeau.

- Pentru moment e bine, a spus Francine, dar nu va dura prea mult. Trebuie să ne gîndim serios.

Aveam aproape unsprezece ani, iar Francine şaisprezece.

- Desigur, a exclamat ea, aş putea să mă mărit cu Antonio.

- N-ai putea. Să nu faci asta!

- Ţin la *domnul Fluture*, dar ai dreptate. N-aş putea şi nici nu mi-aş dori să mă mărit cu el.

Am privit-o întrebător. Rareori era în criză de idei aşa cum era atunci.

- Am putea să călătorim, a spus visătoare.

- Unde?

- Undeva.

Apoi mi-a spus că totdeauna ştiuse că într-o bună zi va călători departe. N-ar fi putut suporta să stea prea mult izolată aşa cum era pe insulă.

- Cînd trăiau părinţii noştri era cu totul altceva. Atunci căminul nostru era cu adevărat pe insulă. Acum, cînd ei nu mai sînt, nu mai avem nici un cămin. Şi apoi, ce vom face aici?

Problemele noastre s-au rezolvat printr-o scrisoare primită de Francine. *"Domnişoarei Ewell"*, scria pe plic.

- Eu sînt aceea, mi-a explicat Francine. Tu eşti domnişoara Philippa Ewell.

În timp ce deschidea plicul îi vedeam în priviri freamătul.

- E de la un avocat aflat în slujba lui Sir Matthew Ewell. Ăsta e bunicul nostru. Avînd în vedere împrejurarea nefericită în care ne aflăm, Sir Matthew doreşte să mergem

imediat în Anglia la Greystone Manor. Acolo este căminul nostru acum.

Am privit-o speriată; ochii îi străluceau însă.

- Oh, Pippa, mi-a spus, plecăm spre temniță.

Agitația pregătirilor de plecare a fost binevenită. Ne-a făcut să mai uităm durerea provocată de moartea părinților noștri și goiul imens pe care ni-l lăsaseră în suflete. Am împachetat lucrurile și i-am vîndut lui Antonio casa și atelierul cu tot ce era în el. Antonio era trist.

- Așa e cel mai bine pentru voi, ne-a spus el. Întotdeauna am știut că Signor Ewell este un mare nobil.

Un funcționar de la biroul avocatului care ne scrisese a venit să ne conducă la noul nostru cămin: Purta o redingotă neagră, iar jobenul îi strălucea. Părea a fi nelalocul lui pe insulă, deși localnicii îl priveau cu respect. La început a fost puțin stingher în prezența noastră, dar Francine l-a făcut repede să se simtă în largul lui. De cînd murise tata, Francine devenise foarte demnă. Acum era domnișoara Ewell care avea un rang mai înalt decît domnișoara Philippa Ewell. Pe funcționar îl chema Counsell. Se vedea bine că sarcina de a însoți două tinere fete în Anglia era ciudată pentru un om cu funcția lui.

Ne-am luat rămas bun cu triste țe de la prietenii noștri de pe insulă și le-am promis că ne vom întoarce. Eram pe punctul de a-i invita pe toți în Anglia, dar Francine m-a avertizat din privire:

- Imaginează-ți-i acolo, în temnița aia! a exclamat ea.

- Oricum n-ar veni niciodată, i-am replicat.

- Mai știi? a adăugat ea.

A fost o călătorie lungă. Mai fusesem pe continent de cîteva ori, dar acum era prima noastră călătorie cu trenul. Mi s-a părut foarte interesant și îmi era puțin rușine că mă bucuram atît de mult. Sînt sigură că și Francine se simțea la fel. Ca de obicei, toată lumea o admira pe Francine.

Chiar şi domnul Counsell era oarecum fascinat de farmecul ei. O trata ca pe o tînără doamnă şi nu ca pe un copil de şaisprezece ani. Cred că Francine era undeva pe la mijloc, între copilărie şi tinereţe. În anumite privinţe era o fetiţă naivă de şaisprezece ani, iar în altele o femeie matură. Avusese grijă de gospodăria noastră, se ocupase de clienţii tatei şi fusese îngerul nostru păzitor. Pe de altă parte, viaţa pe insulă era altfel, mai simplă şi mai cinstită, iar Francine avea tendinţa să-i judece pe cei din jur la fel ca pe cei de pe insulă.

Am traversat Canalul Mînecii şi, spre disperarea domnului Counsell, am pierdut trenul spre Preston Carstairs, gara Greystone. Ni s-a spus că mai avem de aşteptat cîteva ore pînă la următorul tren. Domnul Counsell ne-a condus la un han lîngă port, unde am mîncat friptură cu cartofi în coajă. Mîncarea ni s-a părut delicioasă şi oarecum exotică. În timp ce mîncam, soţia hangiului s-a aşezat la masa noastră. Cînd a auzit cît aveam de aşteptat pînă la sosirea trenului, ne-a spus:

- De ce nu mergeţi să vizitaţi împrejurimile? Aveţi timp destul. Puteţi lua brişca noastră. Oricum, Jim, vizitiul, e liber acum.

Domnul Counsell a considerat sugestia minunată şi aşa am ajuns la biserica Birley. În timp ce treceam pe lîngă ea, Francine s-a entuziasmat foarte mult. Biserica avea ceva deosebit. Era construită din piatră cenuşie, în stil normand. Cînd o vedeai, spunea Francine, nu puteai să nu te gîndeşti la cît de bine rezistase intemperiilor naturale şi vicisitudinilor istoriei. Domnul Counsell a spus că ar fi bine să o vizităm şi aşa am şi făcut. El însuşi se pricepea foarte bine la arhitectură şi-i făcea plăcere să ne transmită cunoştinţele lui de care era foarte mîndru.

În timp ce ne explica, eu şi Francine eram mute de uimire. Nu eram impresionate de coloanele şi arcadele semicirculare aruncate peste zidurile înalte ce sprijineau turla. Eram fascinate de mirosul ciudat de umezeală şi lac de mobilă şi de vitraliile ce aruncau umbre albastre şi roşii. Am citit apoi lista cu numele preoţilor care oficiaseră în

biserică începînd din secolul al XII-lea.

- Cînd o să mă mărit, mi-ar place să mă cunun în biserica asta, a spus Francine.

Ne-am aşezat în strană. Am îngenuncheat pe perniţele de rugăciune. Ne-am rugat în gînd în faţa altarului.

- E frumos, a exclamat Francine.

Domnul Counsell ne-a anunţat că era timpul să plecăm. Ne-am întors la han şi de acolo am mers la gară şi am luat trenul pentru Preston Carstairs.

Cînd am ajuns acolo, ne aştepta o trăsură. Avea un blazon deosebit pe portieră. Francine mi-a atras atenţia, şoptindu-mi:

- E blazonul familiei Ewell. Al nostru.

Trăsăturile domnului Counsell erau destinse. Era mulţumit că îşi îndeplinise misiunea aşa cum se cuvine.

Francine era încîntată dar, ca şi mine, uşor copleşită. Era simplu să faci glume despre temniţă cînd erai la atîtea mile depărtare. Era însă cu totul altfel cînd mai aveai doar o oră pînă cînd să intri în ea.

Un vizitiu posomorît ne aştepta.

- Domnule Counsell, a întrebat, acestea sînt cele două domnişoare?

- Da, a răspuns domnul Counsell.

- Trăsura vă aşteaptă, domnule.

Vizitiul se uita la noi cu atenţie şi bineînţeles privirea îi era atrasă de Francine. Aceasta purta o pelerină simplă, gri, care fusese a mamei şi o pălărie de pai cu o margaretă prinsă la panglică. Era îmbrăcată simplu, dar Francine nu putea să nu arate încîntător. Ochii lui m-au examinat repede şi s-au întors spre Francine.

- Vă rog să urcaţi, domnişoarelor, ne-a invitat vizitiul.

Copitele cailor răsunau pe drum în timp ce treceam pe lîngă tufişurile ce formau garduri vii. Ne-am oprit în sfîrşit în faţa unor porţi din fier forjat. Porţile au fost deschise imediat de un băiat ale cărui bucle au atins portiera. Apoi caii au pornit în galop şi s-au oprit în faţa unei peluze.

Am coborît amîndouă. Ne ţineam de mînă şi mi-am dat seama că pînă şi Francine era uşor speriată. Priveam casa

despre care tata ne vorbise ca despre o temniță. Era uriașă, construită din piatră cenușie, așa cum îi era și numele*. Avea turnuri crenelate în fiecare colț. Am remarcat parapetele și arcadele înalte prin care se vedea o curte interioară. Era foarte mare, apăsătoare și m-am simțit copleșită.

Francine mi-a strîns mîna cu putere de parcă ar fi dorit să prindă și ea puțin curaj de la mine. Am traversat împreună peluza și ne-am îndreptat spre o ușă mare, deschisă. Vizitiul dispăruse sub o arcadă în curtea pavată. Din prag ne privea o femeie cu o bonetă scrobită.

- Stăpînul a spus că vrea să vă vadă de îndată ce ajungeți, domnule Counsell.

- Haideți cu mine, ne-a zîmbit încurajator domnul Counsell.

L-am urmat prin ușa deschisă.

Nu voi uita niciodată momentul cînd am păşit în casă. Emoția, amestecată cu o vie curiozitate, ne învăluise. "Căminul strămoşilor noştri", îmi spuneam. Apoi adăugam: "temnița".

Zidurile groase din piatră, răcoarea din interior, măreția sumbră a holului mare cu tavanul boltit, podeaua de piatră, pereții pe care luceau arme medievale - folosite probabil de membri ai clanului Ewell de mult dispăruți - mă fascinau dîndu-mi totodată fiori.

Pașii noştri răsunau puternic, așa că m-am străduit să merg cît mai încet. Am observat că Francine îşi dăduse uşor capul pe spate şi avea privirea aceea îndrăzneață care pe mine însă nu mă înşela. Mi-am dat seama că încerca să-şi ascundă teama ce o cuprinsese.

- Stăpînul a spus că doreşte să mergeți direct la el, a repetat femeia. Era plinuță, cu părul încărunțit strîns la spate şi acoperit de boneta albă. Avea ochii mici, iar buzele îi erau strînse ca o capcană. Înfățişarea ei se potrivea de minune cu atmosfera din casă.

- Vă rog să mă urmați, domnule, i s-a adresat domnului Counsell.

---

* *greystone* (lb.engleză) = piatra cenuşie (N.T.)

S-a întors şi noi ne-am luat după ea spre scara cea mare, urcînd. Francine mă ţinea încă de mînă. Am mers printr-o galerie şi ne-am oprit în faţa unei uşi. Femeia a bătut şi s-a auzit o voce:

- Intră!

Scena aceea mi s-a întipărit în minte pentru toată viaţa. Era o cameră întunecoasă cu draperii grele şi mobilier masiv, închis la culoare. Dar cel care domina cu adevărat încăperea era bunicul. Stătea pe un scaun ca un tron. El însuşi părea un profet din Biblie. Era înalt şi voinic. Îşi ţinea mîinile încrucişate pe piept. Ceea ce m-a frapat a fost barba stufoasă care-i acoperea partea inferioară a figurii şi-i atîma pînă la jumătatea trunchiului. În spatele lui stătea o femeie de vîrstă mijlocie cu o figură ştearsă. Am bănuit că era mătuşa Grace. Părea mică, lipsită de măreţie, modestă. Poate că era aşa în comparaţie cu bunicul.

- Deci mi-ai adus nepoatele, domnule Counsell, a spus bunicul. Veniţi aici.

Ultimele cuvinte ne-au fost adresate nouă şi Francine a făcut cîţiva paşi înainte trăgîndu-mă după ea.

- Hm! a mormăit bunicul, cercetîndu-ne atent de parcă încerca să ne găsească defecte. M-a uimit că nu părea impresionat de farmecul lui Francine.

Crezusem că poate o să ne îmbrăţişeze sau cel puţin o să ne strîngă mîna. În loc de asta se uita la noi uşor nemulţumit.

- Sînt bunicul vostru şi de acum aici este casa voastră. Sper că veţi fi demne de ea. Nu mă îndoiesc că aveţi multe de învăţat. Acum vă aflaţi printre oameni civilizaţi. Ar fi foarte bine să nu uitaţi asta.

- Întotdeauna am trăit printre oameni civilizaţi, a spus Francine.

A urmat o tăcere adîncă. Femeia din spatele bunicului a tresărit de teamă.

- Nu prea cred, i-a răspuns bunicul.

- Atunci te înşeli, a continuat Francine.

Era foarte încordată, vedeam bine, dar simţise în vocea bunicului o jignire la adresa tatei şi nu avea de gînd să o

suporte. Încălcase deja regula cea mai importantă din acea casă şi anume aceea că bunicul avea întotdeauna dreptate. A fost atît de uimit încît pe moment nu a avut replică. Apoi a spus pe un ton tăios:

- Într-adevăr, aveţi foarte multe de învăţat. Mă aşteptam să am de-a face cu nişte persoane neciyilizate. Deci eram pregătit. Acum trebuie să-i mulţumiţi Atotputernicului pentru că aţi ajuns cu bine aici. Noi ne vom exprima speranţa că cei care nu ştiu ce este umilinţa şi recunoştinţa vor fi înzestraţi cu aceste virtuţi şi vor urma calea cea dreaptă a smereniei - singura acceptată în această casă.

Eram uimite. Francine încă fremăta de indignare, iar eu eram copleşită şi din ce în ce mai speriată.

Îngenuncheasem amîndouă pe podeaua rece din camera aceea întunecoasă, obosite, flămînde şi cumplit de deprimate. Trebuia să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru că eram la conac şi să-l rugăm să ne înzestreze cu umilinţa şi recunoştinţa pe care bunicul o aştepta din partea noastră pentru căminul pe care ni-l oferea.

Mătuşa Grace ne-a condus în camera noastră. Biata mătuşă! De cîte ori o pomeneam foloseam acest cuvînt: "biata". Părea lipsită de viaţă. Era foarte subţire iar maroniul închis al rochiei de bumbac îi accentua paloarea feţei. Părul, care ar fi putut fi încîntător lăsat liber, era strîns într-un coc deasupra cefei. Ochii îi erau plăcuţi - căprui cu gene lungi şi dese, semănînd la formă cu ai lui Francine. Dar în timp ce ochii surorii mele străluceau de bucuria tinereţii, ai mătuşii Grace erau trişti şi resemnaţi. Resemnarea! Asta era cel mai potrivit cuvînt pentru mătuşa Grace.

Am urmat-o pe altă scară, în tăcere. Nu ne adresa nici un cuvînt. Francine s-a strîmbat în urma ei. Era mai degrabă un tic nervos. Bănuiam că Francine îşi dăduse seama că nu era prea uşor să-i intre în graţii unei asemenea gazde.

Mătuşa Grace a deschis o uşă şi am urmat-o în cameră.

Era o încăpere plăcută, dar draperiile de culoare închisă ascundeau ferestrele şi întunecau camera.

- Veţi sta împreună, a spus mătuşa Grace. Bunicul vostru a considerat că nu are rost să folosim două camere.

Am răsuflat uşurată şi încîntată. Nu mi-ar fi plăcut cîtuşi de puţin să dorm singură în casa aia ciudată. Mi-am adus aminte de Francine care spusese odată că nu există rău sau bine absolut. Orice rău are puţin bine şi orice bine puţin rău. Era un gînd care acum mă consola.

În cameră se aflau două paturi.

- Vă puteţi alege singure patul în care vreţi să dormiţi, ne-a spus mătuşa Grace ca şi cînd, vorba lui Francine, ne oferea împărăţiile lumii.

- Mulţumim, mătuşă Grace, a spus Francine.

- Acum vreţi probabil să vă spălaţi şi să vă schimbaţi hainele. Peste o oră mîncăm. Bunicul vostru nu suportă lipsa de punctualitate.

- De asta sînt sigură! a pufnit Francine. E atît de întuneric aici! Nu se vede nimic.

S-a dus la fereastră şi a tras draperiile.

- Uite, aşa e mai bine! Oh, ce privelişte minunată!

M-am dus la fereastră şi mătuşa Grace m-a urmat.

- Acolo jos e pădurea Rantown, a spus mătuşa.

- Pare interesantă. Toate pădurile sînt aşa. Cît de departe sîntem de mare, mătuşă Grace?

- Vreo zece mile.

Francine s-a întors înspre ea.

- Iubesc marea. Am trăit pe o insulă înconjurată de mare. Nu puteam să n-o iubim.

- Da, aşa se pare, a răspuns mătuşa. Acum o să-i spun fetei să vă aducă apă caldă pentru spălat.

- Mătuşă Grace, a continuat Francine, eşti sora tatălui nostru şi nici nu i-ai pomenit numele. Chiar nu vrei să afli nimic despre fratele tău?

Îi vedeam bine faţa în lumină. Era contorsionată de parcă ar fi vrut să izbucnească în plîns.

- Bunicul vostru ne-a interzis să-i pomenim numele.

- Dar e singurul tău frate...

- S-a comportat... de neiertat. Bunicul vostru...

- Înțeleg, el face legile aici, a spus Francine.

- Nu înțeleg ce vrei să spui.....

Mătușa Grace încerca să pară cît mai severă.

- ... ești tînără și ai multe de învățat. Vreau să-ți dau un sfat. Niciodată... dar niciodată să nu-i mai vorbești bunicului tău așa cum i-ai vorbit astăzi. Să nu-i mai spui niciodată că nu are dreptate...

- El are întotdeauna dreptate, a completat Francine. Atotputernic, atotștiutor, asemenea lui Dumnezeu, bineînțeles.

Brusc, mătușa Grace a prins-o ușor de mînă pe Francine:

- Va trebui să fii mai prudentă, să ai grijă cum vorbești, i-a spus aproape rugător.

- Mătușă Grace - am intervenit și eu pentru că văzusem pe fața ei ceea ce Francine, furată de indignare, nu văzuse. Din clipa aceea ea devenise pentru mine "biata mătușă Grace" - îți pare bine că am venit?

Din nou ochii i s-au întristat; a dat din cap și a spus:

- Voi trimite apă caldă.

Apoi a plecat. Noi am rămas uitîndu-ne una la alta.

- Îl urăsc, a izbucnit Francine. Și mătușa Grace ce este? O simplă marionetă?

Oricît de ciudat ar părea, eu eram cea care o putea calma pe Francine. Fiind mai mare decît mine, Francine își putea da seama ce viață ne așteptă. Poate că eu mă agățam ca de un fir de pai de confortul pe care ni-l oferea Greystone Manor.

- "Niciodată să nu-i mai vorbești bunicului tău așa cum i-ai vorbit astăzi!" a maimuțărit-o Francine. Ba, dacă am chef, o să-i vorbesc tot așa!

- Ar putea să ne dea afară. Unde o să ne ducem dacă se întîmplă așa?

Era un gînd dezolant și Francine nu a mai avut replică. Am luat-o de mînă și i-am spus:

- Trebuie să așteptăm, Francine. Trebuie să așteptăm și să ne facem planuri.

Planurile o însufleteau pe Francine. A spus încet:

- Ai dreptate, Pippa. Da, ai dreptate. Trebuie să avem răbdare... şi să facem planuri.

Am stat întinse în pat fără să mai spunem nimic. Amîndouă retrăiam întîmplările din seara aceea.

Ne spălaserăm şi ne schimbaserăm în rochiile noastre de bumbac colorate pe care le purtam totdeauna pe insulă. Nu ne-am dat seama că sînt nepotrivite cu atmosfera din Greystone pînă cînd nu ne-am întîlnit din nou cu bunicul şi cu mătuşa. Ochii înspăimîntaţi ai bietei Grace mi-au atras atenţia. Am simţit apoi privirea ca de gheaţă a bunicului şi m-am rugat lui Dumnezeu să n-o provoace pe Francine cu vreo remarcă. Né şi vedeam alungate de acolo şi, cu toate că nu mă dădeam în vînt după Greystone Mąnor şi după rudele mele, mi-am dat seama că ar putea fi mult mai rău în altă parte.

Am fost conduse în sufragerie, o încăpere spaţioasă care ar fi trebuit să fie luminoasă şi îmbietoare. Dar prezenţa bunicului era suficientă pentru a întuneca orice cameră. O singură lumînare pîlpîia la masa lungă, încărcată cu sculpturi. M-am trezit întrebîndu-mă ce simţise tata cînd stătuse la masa aceea. Din cauza dimensiunilor mesei, aveam impresia că stăm foarte departe unul de celălalt. Într-un cap stătea bunicul, la celălalt mătuşa Grace, iar eu şi Francine, faţă în faţă, pe fiecare latură.

Prima greşeală am făcut-o cînd ne-am aşezat fără să ştim că la Greystone Manor trebuia mai întîi să stai în picioare şi să spui o rugăciune de mulţumire înainte de a sta la masă.

- Nu sînteţi în stare să-i mulţumiţi Creatorului pentru hrana voastră? a tunat bunicul mînios.

Francine i-a explicat că nu mîncasem încă, deci nu aveam pentru ce mulţumi.

- Barbarie, a bombănit bunicul. Imediat, în picioare!

Francine s-a uitat la mine şi am crezut că avea de gînd

să refuze, dar n-a făcut-o. Rugăciunea părea că nu se mai termină. Bunicul îi cerea scuze lui Dumnezeu pentru nerecunoştinţa noastră şi i-a promis că asta nu se va mai repeta. A mulţumit în locul nostru şi a continuat să predice pînă cînd am simţit că leşin de foame, pentru că trecuse destul timp de cînd nu pusesem nimic în gură.

În cele din urmă a terminat şi ne-am aşezat la masă. Bunicul a vorbit tot timpul despre treburi bisericeşti, despre anumiţi angajaţi care lucrau pe moşie, despre schimbările ce urmau să se producă la Greystone Manor datorită venirii noastre. Ne-a făcut să ne simţim ca o povară pe umerii lui.

Mătuşa Grace murmura cîte un "da" sau cîte un "nu" dînd impresia că soarbe cu multă atenţie monologul bunicului.

- Se pare că nu aţi fost educate cum se cuvine. Vă trebuie neapărat o guvernantă. Grace, tu o să te ocupi de asta.

- Da, tată.

- Nu vreau să se spună despre nepoatele mele că sînt nişte ignorante.

- Am avut un profesor pe insulă, a spus Francine. Era foarte bun. Ne-a învăţat pe amîndouă limba italiană destul de bine, iar franceza şi germana binişor...

- Aici vorbim englezeşte, a întrerupt-o bunicul. Se vede clar că sînteţi lipsite de educaţie. Nu aveţi nici cunoştinţe, nici maniere.

- Părinţii noştri au ştiut să ne crească...

Mătuşa Grace ne privea atît de înspăimîntată încît m-am uitat semnificativ la Francine. M-a înţeles şi a tăcut.

- Grace, a continuat bunicul, te vei ocupa de nepoatele tale pînă la sosirea guvernantei. Fă-le să înţeleagă că într-o societate civilizată copiii vorbesc numai atunci cînd sînt întrebaţi. Copiii trebuie să fie văzuţi de cei mari, dar nu şi auziţi.

Pînă şi Francine părea copleşită, deşi după aceea mi-a spus că era prea înfometată pentru a-l putea contrazice pe bătrînul acela îngrozitor şi nu se putea gîndi decît la mîncare. În plus, auzise că uneori copiii sînt trimişi nemîncaţi la culcare dacă sînt obraznici. De aceea îi fusese teamă şi

deocamdată fusese prudentă. "Deocamdată" devenise deviza noastră în acele prime zile. Eram hotărîte să răbdăm tirania bunicului pînă cînd aveam să descoperim cum puteam să scăpăm de ea.

- Mai întîi însă, spunea Francine, trebuie să descoperim împrejurimile...

În prima noapte am stat liniştite în paturile noastre şi am comentat întîmplările ce avuseseră loc în acea seară şi în special confruntarea cu bunicul.

- Este cel mai odios bătrîn pe care l-am întîlnit vreodată, a izbucnit Francine. L-am urît din prima clipă în care mi-a vorbit. Nu mă miră că tata spunea că aici este o temniţă şi că a vrut să evadeze. Şi noi vom evada la momentul potrivit, Pippa.

Apoi a început să vorbească despre casă.

- Ce loc bun de cercetat! Gîndeşte-te că strămoşii *noştri* au trăit aici de sute de ani. E ceva cu care te poţi mîndri, Pippa. Trebuie să găsim un mijloc de a-i arăta bătrînului că nu considerăm cîtuşi de puţin că el este Dumnezeu şi că dacă el ar fi fost Dumnezeu, eu aş fi fost ateă. Puţin îi pasă de noi. Îşi face numai datoria. Se simte obligat. Dacă urăsc ceva pe lumea asta mai mult decît pe bunicul, este să fiu considerată o "obligaţie" pentru cineva.

- Atunci ambele lucruri pe care le urăşti cel mai mult se află aici, la Greystone Manor, am adăugat eu.

Am izbucnit amîndouă în rîs. Eram atît de mulţumită că Francine există cum nu fusesem niciodată. Am adormit gîndindu-mă că atît timp cît eram împreună nici un rău prea mare nu ne poate atinge.

A doua zi am aflat multe lucruri. O fetişcană ne-a adus apă caldă să ne spălăm. Dormeam amîndouă cînd fata a intrat şi ne-a trezit. Aşa am întîlnit-o pe Daisy prima oară. Stătea între paturile noastre şi rîdea. Am sărit în sus odată cu Francine. Apoi ne-am dat seama unde eram şi am fost mirate că cineva ne primea rîzînd.

- Ce mai somnoroase, a chicotit Daisy.

- Tu cine eşti? a întrebat Francine.

- Îs Daisy, ajutoare de cameristă. M-a trimis cu apă caldă

să vă spălați.

- Mulțumesc, a spus Francine şi apoi a exclamat uimită. Pari foarte veselă!

- Cum de nu, don'şoară, de ce să fiu altfel... chiar şi în casa asta unde dacă rîzi ți se zice că ai luat-o pă drumul spre iad.

- Daisy, a întrebat Francine, scuturîndu-şi buclele ce-i căzuseră pe ochi, de cînd eşti aici?

- De şase luni şi parc'aş fi de douăzeci. O să-mi iau valea cu prima ocazie. Mamă, mamă, ce drăguță eşti!

- Mulțumesc, i-a spus Francine.

- Asta nu e pe gustul celor d'aici. Nici pe mine nu mă prea are la stomac.

- Chiar aşa?

Daisy ne-a făcut cu ochiul. Am izbucnit amîndouă în rîs.

- Să vă spui un lucru. E cineva aici care se bucură că ați venit. E singura care mai înveseleşte nițel casa asta. Să vă mai zic ceva. E mult mai vesel la cimitir ca aici.

A rîs de parcă ar fi zis ceva foarte amuzant.

- Zău c'aşa-i. Te distrezi mult mai bine acolo unde zisei, ca aici... numai dacă nu mergi acolo să îngropi pă cineva drag. Eh, io to'deauna am zis că morții cu morții şi viii cu viii. Morții s-a dus şi nimica rău n-o să se spună de ei că s-a distrat cînd a trăit.

Era o conversație deosebită şi Daisy însăşi părea să-şi dea seama, pentru că brusc a tras concluzia că:

- Mai bine să fiți istețe. Stăpînului nu-i plac ăi care-ntîrzie la masă. Şi micu' dejun e la opt fix.

A ieşit şi în prag ne-a făcut cu ochiul.

- Îmi place Daisy, a spus Francine. Mă mir că ne poate place cineva în casa asta.

- Pare de bun augur, am adăugat.

Francine a rîs:

- Hai să ne îmbrăcăm să ajungem la timp la micul dejun. Nu uita că bunicului nostru cel cucernic nu-i place să aştepte. Mai mult chiar, nu va tolera aşa ceva. Mă întreb ce ne mai rezervă ziua de ăzi.

- Om trăi şi om vedea.

- O remarcă foarte înțeleaptă, surioară, pentru că oricum nu putem face altceva.

Francine redevenise ea însăşi şi asta m-a liniştit.

Micul dejun era o reeditare a cinei, doar mîncarea era alta. Era din abundență. Probabil că, în ciuda pioşeniei sale, bunicului îi plăcea să mănînce bine.

Cînd ne-a văzut a dat din cap şi, cum nu a spus nimic, mi-am dat seama că nu întîrziasem nici măcar o fracțiune de secundă. S-a spus rugăciunea de mulțumire şi apoi ni s-a permis să ne servim din platourile de pe bufet după ce bunicul şi mătuşa Grace s-au servit singuri. Pe platouri se găseau costiță prăjită, rinichi cu sos picant şi ouă pregătite în multe feluri. Ce diferență între această abundență şi micul dejun sărăcăcios pe care-l luam pe insulă: fructe şi brioşi. Mîncam cînd ne era foame, uneori numai noi amîndouă, cînd tata lucra pînă tîrziu în atelier pentru a termina o lucrare mai deosebită şi dimineața dormea pînă spre ora douăsprezece.

Aici era cu totul altfel - ordine şi disciplină.

În timp ce-şi savura mîncarea, bunicul dădea ordine. Mătuşa Grace să ia imediat legătura cu Jenny Brakes. Trebuia chemată la Greystone Manor fără întîrziere pentru a le face nepoatelor lui haine onorabile. Era limpede că pe insula aceea barbară umblaseră îmbrăcate ca băştinaşii. Nu puteau fi prezentate vecinilor echipate aşa.

M-am uitat la Francine care era gata să pufnească în rîs. "Vorbea despre noi de parcă am fi fost soldați romani gata de bătălie", îşi amintea Francine cu haz.

Apoi, mătuşa Grace trebuia să găsească o guvernantă potrivită.

- Interesează-te printre cunoştințele tale de la casa parohială, i-a spus bunicul mătuşii Grace. Am avut impresia că a vorbit pe un ton sarcastic şi, pentru că mătuşa Grace se înroşise uşor, se părea că remarca aceea ascundea o anumită aluzie. Mă hotărîsem să-i atrag atenția lui Francine în seara aceea, dacă nu cumva observase şi ea.

După ce a terminat masa, bunicul şi-a şters mîinile ceremonios cu şervetul şi s-a ridicat greoi în picioare. Acesta

a fost semnalul pentru noi toți să ne ridicăm de la masă. Nimeni nu mai avea voie să înceapă la masă după ce el hotărîse că s-a terminat. "Parcă ar fi regina Elisabeta, comentase Francine. Noroc că e atît de mîncău încît avem şi noi ocazia să ne înfruptăm puțin".

- În primul rînd, a spus bunicul în timp ce se ridica, trebuie duse la bunica lor.

Am rămas uimite. Uitaserăm că aveam şi o bunică. Crezuserăm că e moartă, fiindcă nimeni nu pomenise nimic despre ea.

- Veniți cu mine, ne-a spus mătuşa Grace.

Am urmat-o. În timp ce ieşeam din sufragerie, l-am auzit pe bunicul spunîndu-i valetului:

- Costița nu a fost suficient de crocantă în această dimineață.

Urmînd-o pe mătuşa Grace, mă gîndeam ce uşor ar fi fost să te rătăceşti în Greystone Manor. Erau scări interioare în cele mai neaşteptate locuri şi multe coridoare lungi din care porneau altele mai scurte şi întortocheate. Mătuşa Grace călca cu siguranță, ca o persoană familiarizată cu acea casă. Ne-am oprit în fața unei uşi. Mătuşa Grace a ciocănit şi o femeie îmbrăcată în mătase neagră, purtînd pe cap o bonetă albă, ne-a deschis.

- Doamnă Warden, am venit cu nepoatele mele să o vadă pe mama.

- Da. Le aşteaptă deja.

Femeia ne-a privit şi a dat din cap. Avea o față senină, blîndă. Am remarcat imediat chipul ei plăcut pentru că nu prea vedeai asemenea chipuri la Greystone Manor.

Mătuşa Grace ne-a condus în cameră unde, aşezată pe un scaun, în fața unui pat cu baldachin, stătea o bătrînică cu un capod cu panglici. Pe cap purta o bonetă cu volănaşe. Părea atît de fragilă! Mătuşa Grace s-a aplecat spre ea şi a sărutat-o. Imediat mi-am dat seama cît de diferită era atmosfera în încăperea aceea față de cea din restul casei.

- Sînt aici fetele? a întrebat bătrîna.

- Da, mamă. Cea mare este Francine. Are şaisprezece ani. Philippa e cu cinci ani mai mică.

- Adu-le mai aproape.

Mătuşa a dus-o mai întîi pe Francine lîngă bunica. Bătrîna a pipăit uşor faţa surorii mele.

- Fii binecuvîntată, a spus. Mă bucur că aţi venit.

- Ea este Philippa.

Am simţit atingerea uşoară a degetelor bunicii.

Şi eu şi Francine am amuţit. Deci era oarbă.

- Dragele mele, veniţi şi aşezaţi-vă lîngă mine. Agnes, ai scaune?

Doamna Warden a adus două taburete pe care ne-am aşezat. Degetele bunicii încă ne mai mîngîiau părul. Zîmbea.

- Deci voi sînteţi fetele lui Edward. Ziua în care ne-a părăsit a fost tristă; dar eu l-am înţeles. Sper că a ştiut totdeauna că l-am înţeles.

Francine îşi revenise din surpriză şi începuse să vorbească despre tata şi despre viaţa fericită pe care o dusesem pe insulă. Din cînd în cînd interveneam şi eu. Ora petrecută cu bunica era total diferită de tot ceea ce trăisem pînă atunci în casa aceea.

Mătuşa Grace ne lăsase singure cu bunica. Spusese că are multe lucruri de făcut, cum ar fi de exemplu discuţia cu croitoreasa şi căutarea unei guvernante. Plecarea mătuşii ne reamintise de lumea mohorîtă din afara acelei camere. "Ca o oază într-un deşert", aşa cum remarcase Francine.

Era limpede că bunica era încîntată să ne aibă lîngă ea ca să-i răspundem la toate întrebările. Vroia să ştie cît mai multe despre tata. Timpul trecea şi, după ce ne revenisem din şocul iniţial provocat de faptul că era oarbă, am început să ne simţim în camera aceea ca acasă.

- Putem veni să te vedem mai des? am întrebat.

- Cît puteţi de des, a răspuns bunica. Sper că veţi dori să veniţi.

Francine a răspuns:

- Oh, fii sigură de asta! Eşti prima persoană care ne-a făcut să ne simţim dorite aici.

- Dar *sînteţi* dorite aici. Bunicul vostru nu s-ar gîndi nici o clipă să vă lipsească de un cămin.

- El consideră că aşa se cuvine şi bunicul are totdeauna dreptate, a spus Francine cu o umbră de ironie. Dar nu vrem să fim ţinute aici numai pentru că aşa se cuvine, ci pentru că sîntem dorite.

- Copila mea, sînteţi dorite şi acesta este căminul vostru. *Eu* vă doresc şi căminul meu este al vostru.

Francine i-a luat mîna subţire şi palidă şi i-a sărutat-o.

- Acum lucrurile s-au schimbat, spuse ea.

Apoi doamna Warden ne-a spus că Lady Ewell era puţin obosită.

- Oboseşte uşor, ne-a şoptit. Şi întîlnirea cu voi a tulburat-o. Trebuie să veniţi s-o vedeţi mai des.

- Vom veni, vom veni! a strigat Francine.

I-am sărutat obrazul delicat şi doamna Warden ne-a condus afară. Stăteam pe coridor neştiind pe unde s-o luăm. Francine m-a privit cu ochi scăpărători:

- Iată şansa noastră să inspectăm casa. Ne-am rătăcit şi nu mai ştim pe unde s-o luăm, nu-i aşa?

Ne-am luat de mînă şi am alergat de-a lungul coridorului.

- Sîntem foarte sus, chiar la ultimul nivel al casei.

La capătul coridorului era o fereastră. Ne-am dus şi ne-am uitat afară.

- Ce frumos este! a exclamat Francine. Complet diferit de insulă şi de mare... un altfel de frumos. Toţi pomii... şi pădurea de acolo... şi verdeaţa din jur. Dacă şi bunicul ar fi fost ca bunica, aş fi putut să spun că îmi place aici.

M-am apropiat de sora mea simţindu-mă protejată de prezenţa ei. Nimic cu adevărat rău nu mi se putea întîmpla atît timp cît eram împreună.

- Ia uite, acolo e o casă! a strigat ea. Pare interesantă.

- Cred că e veche.

- Aş spune că e în stil *Tudor* a adăugat Francine. Cărămida roşie... şi ferestrele cu vitralii... Îmi place. Va trebui să mergem s-o vedem mai îndeaproape.

- Mă întreb cum o fi guvernanta aia?

- Trebuie mai întîi s-o găsească. Hai să mergem mai departe!

Am coborît o scară mică în spirală şi am ajuns pe un

palier. Am deschis o uşă şi am păşit într-o cameră lungă în care se afla o roată de tors.

- Parcă am fi într-o expediţie, a spus Francine. Vom descoperi toate ascunzişurile, toate secretele întunecate ale căminului nostru strămoşesc.

- De unde ştii că sînt secrete întunecate?

- Secrete întunecate există întotdeauna. Aici poţi să le şi simţi. Asta cred că se cheamă solariu pentru că are pe fiecare perete ferestre care lasă lumina să pătrundă tot timpul zilei. E frumos. Aici ar trebui să fie petreceri şi baluri şi o mulţime de oameni. Aşa va fi dacă o să moştenesc vreodată această casă.

- *Tu* să moşteneşti? Cum aşa, Francine?

- Eu sînt următoarea pe lista moştenitorilor, Tata a fost singurul fiu. Nu cred că mătuşa Grace o să aibă copii. Poate că ea este moştenitoarea... cea aparentă, cel puţin. Eu aş putea fi moştenitoarea prezumtivă. Depinde cum or să creadă de cuviinţă.

Am început să rîdem amîndouă. Francine putea înveseli orice situaţie. Am străbătut solariul şi, printr-un coridor, am ajuns la o scară interioară. La capătul ei era un şir de dormitoare pline de baldachine, draperii întunecate şi mobilă greoaie. Am ajuns apoi la galeria de portrete.

- Portrete de familie! se strîmbă Francine. Uite, sînt sigură că e regele Carol I, Martirul. Şi toţi domnii ăştia seamănă atît de mult cu el! Pariez că familia noastră a fost credincioasă monarhiei. Mă întreb dacă e şi tata pe aici. Poate că o să fim şi noi două, Pippa.

Am auzit zgomot de paşi şi mătuşa Grace a intrat agitată.

- Ah, iată-vă! Am fost sus în camera bunicii voastre să vă previn, dar nu v-am găsit. O să întîrziaţi la slujbă.

- Ce slujbă? a întrebat Francine.

- În trei minute trebuie să fim acolo, altfel bunicul va fi tare nemulţumit.

Biata Grace! Probabil va fi admonestată pentru asta. Am urmat-o în fugă împreună cu Francine. În capelă se ajungea pe nişte trepte care porneau din holul principal. Era micuţă, ca orice capelă făcută numai pentru familie şi

servitori. Cînd am ajuns, erau toți acolo. Am văzut servitorii cum ne priveau curioşi şi am fost uimită de numărul lor. Chiar în spate era Daisy, fata care ne adusese apă caldă. Cum ne-a văzut, ne-a făcut cu ochiul. Ceilalți servitori stăteau cu ochii plecați în timp ce noi ne grăbeam spre locurile noastre din primul rînd.

Bunicul, deja aşezat, nu se uita nici în stînga nici în dreapta. Mătuşa Grace s-a strecurat lîngă el, apoi noi lîngă ea.

Slujba era oficiată de un tînăr de vreo douăzeci şi ceva de ani. Era înalt, subțire şi palid. Avea părul negru şi ochii întunecați plini de neliniște. Am cîntat imnuri de slavă şi rugăciunile în genunchi păreau că nu se mai termină. Apoi tînărul a ținut o predică reamintindu-le tuturor de bunătatea Atotputernicului care îi adusese la Greystone Manor unde găsiseră hrană şi adăpost şi tot ce aveau nevoie pentru liniştea lor trupească şi sufletească.

În acest timp bunicul stătea cu brațele încrucişate şi, din cînd în cînd, dădea din cap aprobator. Slujba s-a încheiat cu un imn de slavă şi cîteva rugăciuni. Deşi durase numai o jumătate de oră, mi se păruse fără sfîrşit. După plecarea servitorilor am rămas cu bunicul, cu mătuşa Grace şi cu predicatorul - un fel de paroh. Bunicul îl privea cu satisfacție.

- Arthur, vreau să-ți prezint verişoarele tale.

- Verişoare?! a exclamat Francine la fel de mirată ca şi mine.

- Pastorul Arthur Ewell, a spus bunicul. Vărul vostru. Nu l-ați întîlnit seara trecută deoarece încerca să-i aducă liniştea unei vecine bolnave. Arthur, mă bucur că ai ajuns la timp pentru slujbă.

Pastorul Arthur şi-a înclinat capul cu o falsă umilință şi a spus că doamnei Glencorn se pare că i-au fost de folos rugăciunile lui.

- Arthur, asta-i verişoara ta Francine...

Arthur s-a înclinat cu curtoazie.

- Bună ziua, vere Arthur, a spus Francine.

- Şi, a continuat bunicul, aceasta este verişoara ta Philippa.

Ochii întunecați ai vărului Arthur m-au examinat în fugă, dar eram obișnuită ca oamenii să-i acorde mai multă atenție surorii mele.

- Liniștea voastră spirituală va fi pe mîini bune, a continuat bunicul. Și vă rog să nu uitați că slujba se ține în capelă în fiecare dimineață la ora unsprezece. Toată lumea trebuie să participe.

Francine nu s-a putut stăpîni și a spus:

- Văd că liniștea noastră spirituală se va bucura de o atenție deosebită.

- De asta poți să fii sigură, a replicat bunicul. Arthur, nu vrei să stai puțin de vorbă cu verișoarele tale? Poate vrei să vezi ce educație religioasă au primit. Mi-e teamă că o să fii șocat.

Arthur a spus că este o idee minunată. Bunicul și mătușa au plecat lăsîndu-ne cu vărul nostru. Acesta a început să-mi pună întrebări. A fost șocat cînd a auzit că pe insulă nu fusesem la biserică. A spus că probabil că băștinașii nu erau catolici ci se închinau altor idoli.

- Mulți se închină unor idoli, a spus Francine. Nu neapărat unor zei din piatră, ci unor reguli și convenții care uneori ajung să suprime dragostea și bunătatea.

Arthur a privit-o îndelung și, cu toate că expresia lui era dezaprobatoare, am observat în ochii lui o lucire pe care o observasem la toți cei care o priveau pe Francine. Am mai stat cu el de vorbă, mai mult Francine decît mine. Sînt sigură că l-a șocat cu ceea ce i-a povestit despre educația noastră. Probabil că-i va spune bunicului că aveam nevoie de o educație intensă pentru a fi mîntuite.

Cînd am scăpat de el era ora prînzului. După masă mătușa ne-a sugerat o plimbare în grădină. N-ar fi fost înțelept să rătăcim prin casă. De asemenea, nu trebuia să uităm că la ora patru se servea ceaiul în salonul roșu. Ea se ducea la casa parohială pentru a discuta cu parohul. Vom putea merge și noi în vizită cînd vom avea haine potrivite. Asta se va întîmpla curînd, pentru că mîine chiar va veni Jenny Brakes cu materiale și va începe să ne lucreze rochiile.

- Libertate! a strigat Francine după plecarea mătuşii. Să nu ieşim în grădină! Nici vorbă! Haide să dăm o raită şi să vedem casa aceea interesantă pe care am zărit-o de sus.

- Francine, i-am spus, cred că începe să-ţi placă aici.

Era adevărat. Greystone Manor o fascina. Simţea plutind în aer o provocare şi tocmai de asta avea nevoie pentru a-şi reveni din şocul dat de moartea părinţilor. Ştiam asta pentru că simţeam la fel. Aşa că am pornit în după amiaza aceea mînate de spiritul de aventură. Aveam la dispoziţie două ore.

- Nu trebuie să întîrziem la ceai, a spus Francine. Nu trebuie să ştie nimeni unde ne aventurăm. Trebuie să creadă că am rătăcit pe potecile grădinii admirînd curăţenia şi ordinea de peste tot, pentru că sînt sigură că ordinea domneşte aici. Din cînd în cînd trebuie să ne minunăm de calităţile extraordinare ale bunicului care este atît de sfînt încît mă întreb dacă nu cumva este prea bun pentru a trăi pe pămînt.

Ne-am strecurat cu grijă pe lîngă căsuţa paznicului. Din fericire, din căsuţă nu ne-a observat nimeni. Probabil că ora la care bunicul îşi făcea siesta era singurul lor moment de relaxare.

Cînd am ieşit pe poartă, Francine a propus s-o luăm peste cîmp pentru că era sigură că într-acolo se afla casa. Aşa am făcut şi la capătul cîmpului erau patru colibe. În faţa uneia, o femeie durdulie cu părul zburlit prins într-un coc ne privea mirată. Am presupus că nu prea era obişnuită cu lumea.

- Ziua bună dumneavoastră, ne-a spus şi pe faţa ei rumenă am remarcat o curiozitate nestăpînită şi mulţumire - lucru neobişnuit la Greystone Manor, unde toată lumea era solemnă şi posomorîtă. Întindea nişte rufe pe o sfoară şi, scoţînd un cîrlig din gură, a spus:

- Sînteţi domnişoarele nou venite la Greystone.

Era mai mult o afirmaţie decît o întrebare. Francine a întrebat-o de unde ştie.

- Păi, Dumnezeu să vă păzească, nu prea îs multe pe care să nu le ştiu despre ce se întîmplă sus, la Greystone.

Fata mea lucrează acolo.

A făcut ochii mari privind-o pe Francine:

- Vai, ce frumoasă eşti! Acolo nu-i aşa cum credeaţi, nu?

- N-am prea ştiut ce să credem, a răspuns Francine.

- Păi, l-am cunoscut pe domnul Edward. Era un om bun, nu era ca... Oh, nu. Era altfel... Era şi fata aia drăgălaşă cu care a fugit... Frumoasă ca o cadră... Şi tu, domnişoară, eşti bucăţică ruptă din ea. Te-aş fi recunoscut dintr-o grămadă.

- Mă bucur că i-ai cunoscut pe părinţii noştri, a spus Francine.

- Morţi amîndoi... Păi, aşa e viaţa, nu? Cei mai buni se duce. Ceilalţi rămîne.

A dat din cap întristîndu-se pe moment. Apoi a zîmbit din nou:

- O s-o cunoaşteţi pe Daise a noastră.

- Daise?! am exclamat amîndouă. Ah, Daisy!

- Şi-a luat o slujbă acolo. Ajutoare de fată-n casă. Numai că nu prea ştiu dacă o să rămînă. Daise a noastră e cam trăznită...

Femeia ne-a făcut cu ochiul aşa cum ne făcuse şi Daisy.

- ...puţin cam apucată, a continuat ea. Nu ştiu ce să mă mai fac cu ea. I-am zis: "Bagă la cap ce-ţi spun, Daise, o să dai dă bucluc într-o zi". A rîs dă asta. Nu ştiu, to'deauna i-a plăcut băieţii şi băieţii pă ea. Aşa a fost din leagăn. Am şase copii. Ea e cea mai mare. I-am spus lui Emms... tatăl lor.. i-am spus: "Ajunge Emms, îs dăstui". Dar mă credeţi ori nu, mai e unul pă drum: Ce poţi să faci cu un bărbat ca Emms? Dar am băgat-o pă Daise la conac. Dacă nici asta n-o face respectabilă, nimic n-o mai face.

- Am întîlnit-o pe Daise o dată, a spus Francine. Ne-a adus apă caldă. Ne-a plăcut de ea.

- E o fată bună... la inimă. Dacă n-ar fi băieţii... Nu poate sta departe de ei. Şi eu am fost ca ea odată. Asta e mersul lumii.

Francine a întrebat-o:

- Ce-i casa aceea mare în stil *Tudor*?

- E Granter's Grange, a răspuns ea rîzînd.

- Ni s-a părut interesantă şi am vrut s-o vedem mai îndeaproape.

- A fost cumpărată dă străini... acum un an sau doi. Sir Matthew a vrut-o, da' n-a putut s-o ia. Asta l-a supărat. Crede că aceste locuri i se cuvin şi cam aşa e, într-un fel. Da' la Granter's Grange i-a luat-o străinii înainte.

- Cine sînt străinii?

- Ce întrebare! Străini foarte de sus... Mari duci, sau cam aşa ceva... din ţări îndepărtate... Da' aici nu prea contează.

- Mari duci... , a murmurat Francine.

- Acum nu sînt acolo. Vin şi pleacă. P'ormă vin servitorii şi fac curăţenie şi p'ormă vin ducii. Ca la o curte regală. Şi bunicul vostru nu prea-i înghite... nu-i înghite deloc.

- Dar ce treabă are el cu asta? a întrebat Francine.

Doamna Emms a izbucnit în rîs şi ne-a făcut cu ochiul.

- El pretinde că are. El e stăpînul acestor locuri. Emms zice că nici Regina nu e mai stăpînă peste toată Anglia decît Sir Matthew peste locurile astea... Iertaţi-mă, că e bunicul vostru.

- Nu e nevoie să ceri iertare. Cred că sîntem de acord cu tine, deşi încă nu am văzut prea multe. Marii duci sînt acasă acum?

- Sînt plecaţi dă două luni. Da' vor veni... da, vor veni. Asta ne mai înveseleşte. Nu ştii niciodată. Într-o zi o să mă uit prin fereastra din spate şi o să-i văd acolo. Sînt chiar în spatele meu, aşa că eu îi văd cel mai bine.

- O să mergem să ne uităm şi noi. N-avem prea mult timp. La patru trebuie să fim înapoi. Deci, casa e chiar în spatele tău...

- Da, uite! Este o scurtătură prin tufişuri şi ajungeţi acolo.

- Mulţumim, doamnă Emms. Sperăm să te mai vedem.

A dat din cap şi ne-a făcut din nou cu ochiul.

- Hai, Pippa! a spus Francine.

Am ajuns în faţa casei. Peste tot era linişte. Ne-a cuprins un freamăt. Mai tîrziu m-am întrebat dacă n-a fost o presimţire, pentru că acea casă avea să joace un rol atît

de important în viața noastră.

Poarta era susținută de coloane de marmură. Pe arcadă era trecută data: 1525. Am deschis poarta și am intrat. Am luat-o de mînă pe Francine. Am păşit în vîrful picioarelor pe peluza acoperită de margarete. Am ajuns în fața casei și am pipăit cărămizile roşii; erau încălzite de soare. Francine s-a uitat înăuntru prin fereastră. S-a albit și a țipat:

- Ce este? am strigat eu.

- E cineva... acolo, în picioare... o stafie... în alb...

Am început să tremur și m-am uitat pe geam. Am izbucnit în rîs.

- E o mobilă, ai spus. Acoperită cu o husă albă. Parcă ar fi un om în picioare.

Francine s-a uitat din nou și ne-a cuprins o veselie vecină cu isteria. Casa aceea avea ceva ce ne afecta profund. Am înconjurat-o. Ne-am uitat prin ferestre și peste tot era mobilă acoperită cu huse.

- Trebuie să fie minunat cînd vin marii duci, am spus.

Francine a încercat uşa. Era încuiată. Inelul de metal cu care se bate în uşă avea forma unui cap de dragon ce părea că rînjeşte la noi.

- Sînt sigură că s-a mişcat, a zis Francine.

- Este un loc unde îți poți imagina orice, i-am amintit.

A fost de acord.

- Imaginează-ți că am veni aici noaptea. Mi-ar place.

M-am cutremurat îngrozită numai la gîndul ăsta.

- Hai să ne uităm la grădini, i-am propus.

Aşa am făcut. Peluzele erau puțin neglijate. Printre tufe erau o mulțime de coloane și statui.

- Trebuie să ne întoarcem, am spus. Nu știm bine drumul și dacă întîrziem o să-și dea seama că am ieşit din grădină.

- Atunci, hai. S-o luăm pe scurtătură.

Aproape am alergat pentru că era trei și jumătate. Mama lui Daisy nu era acolo, dar sfoara plină de rufe ne-a arătat că-și terminase treaba. Am ținut-o într-o fugă și am ajuns la timp la ceai.

În timp ce ascultam rugăciunea obişnuită, ne gîndeam amîndouă la aventurile acelei după amieze.

Dimineața următoare am văzut-o pe Daisy cînd ne-a adus apa caldă. I-am spus că am întîlnit-o pe mama ei şi a rîs încîntată.

- Bătrîna mea. A vrut să-şi facă fata mai respectabilă.

- Eşti respectabilă, Daisy? a întrebat Francine.

- Ah, nu cine ştie ce. O să vină croitoreasa azi. Păcat! Îmi plac rochiţele voastre. Sînt nostime.

- Nu prea te vedem în timpul zilei.

- Lucrez la bucătărie, asta e.

- Ne-a părut bine că am întîlnit-o pe mama ta. Ne-a povestit despre Granter's Grange.

- Ah, mi-ar place să fiu acolo.

- Acum e nelocuit.

- Cînd e locuit e nemaipomenit. Baluri şi petreceri. O mulţime de oameni vin din străinătate. Se spune că aparţine unui rege sau aşa ceva.

- Un mare duce, spune mama ta.

- O şti ea ceva. Pun pariu că stă dă vorbă cu servitorii d'acolo. Străini majoritatea, da' au încredere în mama.

Ne-a făcut cu ochiul şi a plecat. Ne-am îmbrăcat în grabă pentru a nu întîrzia la micul dejun. Era la fel cu cel din ziua precedentă. Intrasem de fapt în rutina zilnică. I-am făcut din nou o vizită bunicii. Mătuşa Grace ne-a luat la timp ca să nu întîrziem la slujba din capelă, Ne-a spus că restul dimineţii îl vom petrece cu Jenny Brakes pentru că trebuia să avem rochii potrivite. De asemenea, trebuie să avem o guvernantă care va sosi în cel mult o săptămînă, iar vărul Arthur se va ocupa de educaţia noastră religioasă. Bunicul spusese că trebuie să învăţăm să călărim deoarece asta face parte din educaţia unei domnişoare. Se părea că zilele noastre vor fi destul de ocupate.

Am scăpat şi de slujba de la capelă, iar Francine mi-a mărturisit că nu-l poate suferi pe vărul Arthur mai ales pentru că părea atît de virtuos şi pentru că bunicul avea o părere

atît de bună despre el.

Biata Jenny Brakes, era atît de palidă şi domică să placă încît mi-a fost milă de ea şi am stat cît am putut de liniştită la probă, în timp ce ea stătea în genunchi în faţa mea, cu gura plină de bolduri şi încerca să-mi potrivească mătasea bleumarin care nu-mi plăcea deloc. Francine era de aceeaşi părere.

- Pînă la urmă o să ajungem să fim la fel de cenuşii ca Greystone Manor!

Nu avea dreptate, cel puţin în ceea ce o privea. Mătasea bleumarin a rochiilor noastre de toată ziua şi poplinul maro al celor de sărbătoare nu făceau decît să-i accentueze frumuseţea diafană. Mie nu-mi veneau la fel de bine. Uram acele culori care nu se potriveau cu tenul meu închis.

Era limpede pentru oricine, în afară poate de bunicul, că venirea noastră adusese o schimbare în casă. Bunicul era atît de absorbit de propria sa importanţă şi cucernicie încît cred că foarte rar se mai putea gîndi şi la altceva. Probabil că nici habar n-avea cît de mult se bucura bunica de vizitele noastre zilnice. Sînt sigură că şi el o vizita zilnic pentru că era de datoria lui şi-mi puteam imagina cum erau vizitele astea.

Cam după o săptămînă a sosit şi guvernanta. Domnişoara Elton avea vreo treizeci şi cinci de ani şi părul negru strîns bine într-un coc. În timpul săptămînii purta rochii gri închis, iar duminica una bleumarin pe care o înfrumuseţa cu un guler cu dantelă. Ne-a verificat cunoştinţele şi ne-a găsit înfiorător de ignorante în afara limbilor străine. La rîndul ei, vorbea destul de bine franceza, iar germana ei era excelentă. Mai tîrziu ne-a spus că mama sa fusese nemţoaică şi că o învăţase germana la fel de bine ca engleza. Era încîntată de receptivitatea noastră şi spunea că trebuie să ne perfecţionăm mereu. Germana urma să fie unul dintre obiectele noastre preferate de studiu. Era servilă cu bunicul, politicoasă şi amabilă cu mătuşa Grace.

- Slugarnică, a comentat Francine.

- Nu înţelegi că vrea să-şi păstreze slujba aici? Îi e frică să n-o piardă. Aşa că mai bine încearcă să fii drăguţă cu

ea şi s-o înţelegi.

Francine m-a privit gînditoare.

- Ştii ceva, Philippa, ai o anume înţelepciune şi te poţi pune în locul oricui. Asta este o însuşire rară.

- Mulţumesc, i-am răspuns recunoscătoare.

Am băgat de seamă că începea să-mi respecte din ce în ce mai mult părerile. Eram mai tăcută decît ea şi aveam mai mult spirit de observaţie. Asta se datora poate şi faptului că eu eram mai mult o spectatoare a evenimentelor, în timp ce Francine era chiar în miezul lor.

A fost de acord cu atitudinea mea faţă de guvernantă şi, în loc s-o tachineze, aşa cum ar fi putut s-o facă, a devenit o elevă docilă. Ne-am împrietenit repede cu domnişoara Elton.

Luam şi lecţii de călărie cu vizitiul care ne adusese de la gară. Îl mai ajuta şi fiul lui Tom care era grăjdar şi avea vreo optsprezece sau nouăsprezece ani. El avea grijă de cai, îi aducea la lecţie şi apoi îi ducea înapoi în grajd. Am petrecut multe ore călare, mai întîi în jurul gardurilor în timp de Tom ţinea hăţurile, apoi singure în şa. Am fost mîndră cînd mi-a spus:

- Domnişoară Philippa, aveţi talent la călărie.

- Dar eu? a întrebat Francine.

- Ah, şi dumneavoastră veţi învăţa, domnişoară.

Eram emoţionată. Era prima dată cînd eram mai bună la ceva decît Francine. Mă simţeam încîntată, dar în acelaşi timp şi jenată. Francine în schimb se bucura pentru mine.

Într-o zi calul a aruncat-o din şa. M-am speriat foarte tare şi, văzînd-o căzută, mi-am dat seama cît de mult înseamnă ea pentru mine. Am descălecat şi am fugit spre ea, dar Tom era deja acolo.

Francine s-a strîmbat puţin şi s-a ridicat clătinîndu-se. A fost mişcată de grija pe care nu mi-o puteam ascunde şi a exclamat cu o ironie prefăcută:

- Aşa plătesc cei care nu au talent.

- Francine, te simţi bine? .:. eşti sigură?

- Aşa cred.

- E-n regulă, domnişoară, a spus Tom. Abia mîine o să

simțiți durerea. O să aveți nevoie de nişte alifie să puneți pe vînătăi. Mai mult ca sigur că o să aveți cîteva mîine. Nu contează, oricum nu se văd. O s-o trimit pe Daise cu alifia. Vă ungeți numai o dată. E foarte puternică şi vă vindecă pielea cît ai zice peşte.

- Trebuie să mă sui din nou pe bruta care m-a trîntit şi să-i arăt cine e stăpîna!

Tom a rînjit:

- Oh, ştie el cine este, domnişoară. Încă nu sînteți, dar veți fi. În locul dumneavoastră, aş pleca şi pînă mîine m-aş odihni.

- Da, am spus, te însoțesc în cameră şi Daisy poate veni cu alifia.

Am condus-o pe Francine în cameră, îngrijorată fiind încă de starea ei.

- Nu mai fi aşa speriată, Pippa. Doar n-o să mă dea gata gloaba aia bătrînă!

Am chemat-o pe Daisy şi i-am spus să aducă alifia:

- Tom te aşteaptă în grajduri.

- Ştiu eu unde să-l găsesc pe Tom, mi-a spus Daisy şi a plecat.

S-a întors repede cu alifia pe care am aplicat-o pe vînătăile ce începeau să se ivească. Am insistat ca Francine să stea întinsă, deşi ea susținea că se simte bine. Daisy a venit iar şi ne-a întrebat dacă poate să ducă înapoi alifia. I-am spus că da, pentru că nu mai aveam nevoie de ea.

Francine stătea întinsă, iar eu mă uitam pe fereastră şi am văzut-o pe Daisy alergînd spre grajduri. Tom i-a ieşit în întîmpinare. Stăteau foarte aproape unul de altul. Daisy i-a întins alifia iar el a prins-o de mînă şi o trăgea înspre grajduri. Ea se prefăcea că nu vrea, dar o vedeam că rîde. Imediat mi-am amintit de spusele maică-si: "Se dă în vînt după băieți".

- La ce te uiți? a întrebat Francine.

- La Daisy şi Tom. Se joacă într-un mod ciudat, i-am răspuns.

Francine a rîs şi atunci a intrat mătuşa Grace.

- Trebuia să ne aşteptăm la asta, a spus, dar să sperăm

că nu e nimic grav.

Francine a rostit cu o voce slabă:

- Mătuşă Grace, nu mă simt în stare să cobor la cină. Nu mi s-ar putea trimite ceva aici sus...?

- Bineînţeles.

- Şi, mătuşă Grace, nu s-ar putea ca Philippa să stea cu mine?

- O să aranjez. Acum odihneşte-te, iar tu Philippa ai grijă de sora ta.

- Aşa voi face, mătuşă.

După ce mătuşa a ieşit din cameră, Francine a izbucnit în rîs:

- Gîndeşte-te numai că o să scăpăm de una din mesele alea plicticoase! Orice rău are şi un bine.

O oră mai tîrziu am văzut-o pe Daisy strecurîndu-se afară din grajd. Părul îi era ciufulit şi-şi rînduia nasturii de la bluză. A intrat repede în casă.

Căzătura lui Francine era mai serioasă decît am crezut şi vînătăile deveniseră în dimineaţa următoare foarte vizibile. Daisy s-a speriat cînd le-a văzut şi a spus că o să-l întrebe pe Tom dacă nu mai are şi alte leacuri.

După cîteva zile vînătăile au dispărut şi Francine călărea din nou. Vărul Arthur şi-a exprimat oarecare îngrijorare şi a sfătuit-o să se roage înainte de lecţia de călărie. Poate că aşa Dumnezeu o s-o păzească de căzături.

- Oh, bănuiesc că e prea ocupat ca să-şi bată capul cu mine, a spus Francine cu ironie. Imaginează-ţi numai: cînd El meditează la nişte probleme ale Universului, vine în fugă un înger şi-i spune că a sosit ora de călărie a lui Francine Ewell, cea pe care a lăsat-o să cadă de pe cal zilele trecute. Acum ea şi-a spus rugăciunea. Să trimitem Îngerul Păzitor?

Îi plăcea să-l şocheze pe Arthur. De fapt, îi era la fel de antipatic ca şi bunicul. Dealtfel, între Francine şi bunicul domnea o continuă tensiune. Eu fiind mai liniştită şi mai ştearsă, păream mai docilă. Bunicul regăsea în Francine pe rebelul care fusese tata. Considera probabil că eu semăn mai mult cu mătuşa Grace. Eram hotărîtă să-i dovedesc contrariul.

Aşteptam cu nerăbdare vizitele pe care i le făceam bunicii. De cîte ori ne auzea, se lumina. În timp ce Agnes Warden trebăluia prin cameră, bunica ne povestea despre trecut şi noi o ascultam cu plăcere. Deşi era bătrînă şi aparţinea unei alte generaţii, puteam vorbi cu ea deschis. Ne pusese atîtea întrebări despre insulă încît după o săptămînă ştia aproape totul despre ea. Francine, care era totdeauna directă şi vorbea fără să se gîndească prea mult, a întrebat-o cum a putut să se mărîte cu bunicul.

- Lucrurile au fost aranjate. Întotdeauna aşa se procedează în lumea noastră.

- Dar tata n-a făcut ce a vrut tatăl lui, a spus Francine.

- Totdeauna au existat rebeli, scumpa mea. Chiar şi în zilele acelea. Tatăl vostru a fost unul dintre ei. Ce-i ciudat este că el era un băiat liniştit. Philippa, tu îmi aminteşti de el. Ştia ce vrea, aşa cum şi tu o să ştii, dacă va fi cazul. Dar eu eram prea tînără atunci cînd m-au măritat cu bunicul vostru. Eram de vîrsta lui Francine. Aveam şaisprezece ani, însă păream mult mai tînără. Nu ştiam nimic despre viaţă.

Francine era îngrijorată. Să te măriţi cu un om ca bunicul la vîrsta ei! Nu putea să-şi imagineze ceva mai rău. Deşi Francine nu scosese nici un cuvînt, bunica i-a simţit reacţia. A spus deodată:

- Oh, era altul atunci. Nu mai seamănă cu tînărul care a fost.

- Săraca de tine! a spus Francine sărutîndu-i mîna.

- Chiar de la început a condus casa cu biciul lui de fier. A fost mulţumit de căsătorie pentru că s-au unit pămînturile şi el a fost totdeauna preocupat de averea familiei. Toţi din familia Ewell au fost aşa. După părerea lui noi, familia Granter, eram nişte parveniţi. Noi ne stabilisem numai de o sută de ani în Grange.

- Da, casa aceea în stil *Tudor*.

- Au fost probleme cu conacul Grange, a continuat bunica. Fratele meu a refuzat să i-l vîndă bunicului vostru, deşi el şi-l dorea foarte mult. Nu putea suporta gîndul că exista ceva prin apropiere care să nu-i aparţină. Acum

stăpîneşte toată averea familiei Granter cu excepţia conacului Grange. O mare parte din această avere i-am adus-o eu ca zestre. Restul a rămas fratelui meu care nu era la fel de priceput în afaceri ca bunicul vostru. De aceea a şi pierdut cea mai mare parte din avere. Fratele meu spunea că bunicul vostru l-a tras pe sfoară. Bineînţeles că n-a fost aşa, dar ei s-au certat. Deşi bunicul a reuşit pînă la urmă să obţină toată averea familiei Granter, fratele meu nu a vrut cu nici un chip să-i vîndă conacul Granter. L-a vîndut unui străin... cuiva de la o ambasadă a unei ţări îndepărtate. Cred că din Bruxenstein... sau cam aşa ceva.

- Casa aceea mă fascinează, a spus Francine.

- Pentru mine înseamnă foarte mult, i-a răspuns bunica. Acolo a fost căminul meu.

A tăcut o clipă. Mi-am dat seama că şi Francine se gîndea ca şi mine cum ne-am uitat pe fereastră şi am crezut că vedem o stafie.

- Nu prea e folosită, a spus bunica. Agnes mi-a spus că vin din cînd în cînd, apoi pleacă iar şi o lasă de izbelişte. Cînd se întorc prinde viaţă iar. Am auzit că la început au cumpărat-o pentru unul din nobilii lor exilaţi şi că după ce a stat în ea o lună sau două, în ţara lor a fost o lovitură de stat şi el s-a întors acolo.

- Ar fi putut să-i vîndă casa bunicului, a spus Francine.

- Nu, vroiau s-o păstreze. Poate pentru un alt exil. Cred că totdeauna sînt tulburări în stătuleţele acelea germane. Am auzit că din timp în timp îşi schimbă conducătorii. Marii Duci... sau Margrafi... cum le-or fi spunînd. Oricum, îmi e greu să mă gîndesc că astfel de oameni sînt în vechea mea casă.

- Romantic, adăugă Francine, în timp ce bunica îi mîngîia cu gingăşie părul.

Vedeam că Francine era din ce în ce mai interesată de conacul Grange acum, cînd ştia că fusese casa bunicii. A spus că îi plăcea ideea că a fost cumpărată de nişte prinţi romantici sau ce or fi fost ei şi că o dată în viaţa lui bunicul a fost întrecut.

Cu altă ocazie bunica ne-a povestit despre tata şi mătuşa

Grace. Înflorea cînd vorbea cu noi şi compania noastră o întinerea. Aproape o puteam vedea venind ca mireasă la Greystone Manor, o tînără fată care nu ştia ce e căsătoria. Trebuia să fim recunoscătoare că nu eram ignorante în privinţa asta. Pe insulă trăiau oameni pasionaţi şi nu o dată văzusem pe plajă îndrăgostiţi înlănţuiţi într-o îmbrăţişare. Ştiam că atunci cînd unele fete rămîneau însărcinate, era din cauza acestor îmbrăţişări şi eram perfect conştientă că asta le grăbise căsătoriile. Ştiam ce vroia să spună doamna Emms cînd zicea că lui Daisy îi cam plac băieţii şi puteam ghici cam ce făcuse ea atunci cînd intrase în grajduri cu Tom.

Dar căsătoria trebuie să fi fost un mare şoc pentru bunica şi nu mi-l puteam închipui pe bunicul ca pe un îndrăgostit tandru.

- Era un bărbat pasionat în vremurile acelea, mi-a spus bunica. Îşi dorea foarte mult copii şi a fost în culmea fericirii cînd s-a născut tatăl vostru. Din ziua aceea a început să facă planuri. Din păcate, pe Grace n-am putut s-o nasc decît după cinci ani. Bunicul vostru a fost dezamăgit că a fost fată. N-a avut niciodată faţă de ea grija pe care a avut-o pentru Edward. Credea că Edward o să fie ca el. Planurile de genul ăsta eşuează totdeauna. Apoi a apărut Charles Daventry.

- Povesteşte-mi despre el, a sărit Francine.

Bunica nu trebuia convinsă.

- Edward a plecat la Oxford şi din momentul acela totul a mers de-a-ndoaselea. Înainte de asta îl interesau treburile moşiei. Bunicul vostru era sever şi exigent, aşa cum vă puteţi uşor imagina. Dar între ei n-au fost niciodată fricţiuni pînă cînd n-a plecat la Oxford. Acolo l-a întîlnit pe Charles. Charles era sculptor şi amîndoi aveau multe lucruri în comun. Au devenit prieteni la cataramă. Edward l-a adus cu el acasă în vacanţă şi bunicul l-a antipatizat din primul moment. Îi displăceau artiştii de orice fel. Obişnuia să spună că sînt visători şi că nu fac nimic bun; nici pentru ei şi nici pentru alţii.

- Tata a fost un mare artist, a spus Francine înfierbîntată.

Ar fi trebuit să fie recunoscut. Cred că va fi într-o zi... toate minunăţiile alea pe care le-a făcut... împrăştiate în toată lumea. Într-o zi...

Era Francine, cea din atelier, cea care îi impresiona pe cumpărători. Bunica a bătut-o uşor pe mînă.

- L-ai iubit mult, a spus ea. Era firesc să-l iubeşti. Bunicul zicea că nu se pot face bani din cioplitul pietrei, dar putea tolera asta ca hobby. Mai era şi Grace. Era timidă şi retrasă... dar pe atunci, frumuşică precum o căprioară - ochi căprui, păr castaniu... avea un păr foarte frumos pe atunci. Mi-amintesc că se duceau împreună în cimitir... toţi trei. Îi interesau statuile de pe morminte. Charles Daventry era nepotul actualului vicar şi cei doi tineri s-au apropiat unul de altul din cauza acestei legături. E straniu că aveau amîndoi această pasiune pentru sculptură, dar probabil că tocmai din cauza asta au devenit buni prieteni.

- Cred că oamenii ar trebui lăsaţi să facă ce vor ei în viaţa asta, a comentat aprinsă Francine.

- Ah, da, aprobă bunica, şi cei care au o voinţă puternică aşa şi fac. În cele din urmă, tatăl vostru s-a hotărît. Nu l-am văzut niciodată pe bunicul vostru aşa de şocat ca atunci cînd a aflat că Edward a plecat. Pur şi simplu nu putea să creadă. Ştiţi că mama voastră venise aici la cusut...

- Da, ştiam asta, a răspuns Francine.

- Era extraordinar de frumoasă, graţioasă ca o zînă, iar tatăl vostru s-a îndrăgostit de ea de cum a văzut-o.

- Pînă cînd a murit, am adăugat eu liniştită.

Am simţit degetele bunicii mîngîindu-mi părul şi am ştiut că înţelesese că eram gata să-mi dea lacrimile.

- Au plecat împreună. Tatăl vostru nu l-a văzut pe bunicul înainte de a pleca. Mi-a spus totuşi: "Înţelegi mamă că nu pot vorbi cu tata. Asta e tragedia lui. Nimeni nu-i poate vorbi. Dacă uneori ar asculta... Cred că ar evita o mulţime de neplăceri". A suferit cînd a plecat Edward... deşi nu recunoştea. S-a înfuriat, s-a dezlănţuit şi l-a tăiat din testament. Cred că spera ca Edward să aibă un fiu care să se întoarcă înapoi aici.

- Şi a avut două fete! a exclamat Francine.

- Acum, că vă cunosc, mă bucur că e aşa. După ce a plecat tatăl vostru, atenţia bunicului s-a întors spre Grace. Numai că ea era topită după Charles Daventry, însă el era în afara discuţiei.

- De ce? a întrebat Francine.

- Păi, bunicul vostru spunea că n-ar fi potrivit pentru ea. El a venit să locuiască aici... Cred că pentru a fi aproape de Grace. Avea un mic loc amenajat lîngă casa parohială... un fel de curte, să zicem, unde îşi cioplea statuile. Oamenii le cumpărau pentru morminte şi cimitirul nostru e vestit pentru statuile şi efigiile făcute de el. Se spune că e foarte deştept, dar e sărac. Din fericire pentru Charles, poate sta cu unchiul său în casa parohială. Mai face şi unele treburi prin parohie. E un tip încîntător... puţin visător. El şi Grace.... însă nu e nici o speranţă. Nu e în situaţia unui om în stare să se însoare şi bunicul nici nu vrea să audă de asta.

- Biata Grace, am spus.

- Da... biata Grace, repetă bunica. E o fată bună. Nu se plînge niciodată, dar îi simt tristeţea...

- E monstruos! a strigat Francine.. Cum îndrăznesc unii oameni să se amestece în viaţa altora?

- Îţi trebuie o voinţă puternică să te ridici împotriva bunicului şi Grace a ocolit totdeauna complicaţiile. Cînd era mică, se ascundea pînă se termina totul. Bunicul şi-a luat mîinile de pe Grace. A început să-şi manifeste interesul pentru băiatul fratelui lui mai mic, vărul vostru Arthur...

Francine se strîmbă cu dezgust.

- ... este tutorele lui Arthur de cînd băiatul avea şaisprezece ani. Adică de cînd tatăl lui Arthur a fost ucis în Africa. Maică-sa se îmbolnăvise cîţiva ani mai înainte. Bunicul a zis că Arthur e destul de tînăr pentru a fi modelat. Tatăl lui Arthur nu i-a lăsat mare lucru şi bunicul s-a ocupat de educaţia băiatului. Cînd a auzit că vrea să se facă preot, nu l-a împiedicat. După cum ştiţi, bunicul e evlavios. Nu era nici un motiv ca Arthur să nu fie hirotonisit, chiar dacă urma să moştenească averea bunicului. Un argument în favoarea lui este şi numele. Este un Ewell şi pentru bunicul vostru este foarte important ca cineva să-i ducă numele

mai departe. Francine... cum îți place vărul Arthur?

- Cum îmi place? a strigat Francine. Nu-mi place în nici un fel. Sau mai bine zis deloc.

Bunica a tăcut.

- Ce te-a tulburat? am întrebat-o.

Bunica a prins-o pe Francine de mînă.

- Cred că trebuie să te previn, i-a spus. Bunicul are anumite planuri. E drept că Arthur îți este văr de al doilea, dar verii de gradul doi se pot căsători.

- Să mă căsătoresc?! Cu vărul Arthur?!

- Înțelegi, draga mea, ar fi o soluție convenabilă, şi bunicului îi plac soluțiile convenabile. Tu îi eşti nepoată pe linie directă. Ar vrea ca tu să continui această linie şi, dacă te măriți cu Arthur, copiii tăi ar fi de două ori Ewell, iar numele familiei ar supraviețui. Cred că intenționa de la început să-l lase pe Arthur moştenitor, dacă tatăl vostru nu avea un fiu. Mai mult ghicesc decît ştiu. Oricum, asta nu se va întîmpla mai devreme de un an sau cam aşa ceva... dar, dragă Francine, n-am vrut să fii şocată cînd o şă afli.

Am tăcut îngrozite. Ştiam că Francine dorea să ieşim şi să discutăm această posibilitate înspăimîntătoare.

Am discutat despre asta o mulțime. Ne gîndeam ce-am face dacă s-ar fi pus problema. Francine spunea că va trebui să plecăm. Dar unde? Poate, să ne întoarcem pe insulă. Dar ce să facem? Din ce să trăim? Va trebui să ne găsim o slujbă. Francine se întreba dacă ar putea fi guvernantă. Dar eu ce puteam face?

- Tu va trebui să stai aici pînă cînd vei fi suficient de mare să pleci.

Dar atunci am fi fost nevoite să ne despărțim şi asta nu trebuia să se întîmple. Perspectiva asta ne-a înspăimîntat cîteva zile, timp în care dezgustul lui Francine pentru Arthur a crescut. În orele de religie era foarte tăioasă cu el. M-a surprins cîtă răbdare avea cu ea. M-am gîndit că poate

avea şi asupra lui efectul pe care îl avea asupra multor altora. Deşi blînd şi cuviincios, se vedea că era atras de ea. Dar poate că asta era din cauza faptului că aflase că bunicul vrea să-l însoare cu ea.

Nu-i stătea în fire lui Francine să fie deprimată prea multă vreme. După cîteva zile posomorîte, a început să-şi revină. Se gîndea că mai e pînă atunci. Avea doar şaisprezece ani. E drept că şi bunica avusese aceeaşi vîrstă cînd se măritase. Oricum, mai era timp pînă să-şi facă griji. Între timp îl va face pe Arthur să înţeleagă că nu ţine la el şi poate că mîndria îl va împiedica să consimtă la o asemenea căsătorie. Şi cu cît se va maturiza, cu atît va fi mai uşor pentru ea să găsească o soluţie. Aşa că problema era clasată.

După ce aflasem de idila mătuşii Grace, ne-am dus la casa parohială unde l-am cunoscut pe Charles Daventry. Ne-a plăcut din prima clipă pentru că ne amintea de tata. Simpatia a fost reciprocă. Ne-a invitat în atelier unde ne-a făcut ceai pe o spirtieră veche în timp ce îi povesteam viaţa noastră pe insulă. Ne-a arătat cîteva din machetele lui şi mi s-a părut că majoritatea femeilor modelate semănau cu mătuşa Grace. Era un om tăcut şi trist.

- M-a scos din sărite, a spus Francine după asta. Îşi merită soarta pentru că lasă viaţa să-l strivească fără să facă nimic. Nu aşa se trăieşte. Noi nu vom fi aşa niciodată, Pippa. Tata n-a fost aşa. Noi n-o să-l lăsăm pe bigotul ăla bătrîn (se referea la bunicul) să ne conducă vieţile.

Venise vara. Peisajul era frumos şi diferit de cel de pe insulă, care era atît de static. Aici totul se schimba în fiecare zi. Vedeai cu ochii tăi cum dau mugurii, cum înfloresc, cum florile se transformă în fructe. Era o încîntare să vezi efemeridele roind deasupra heleşteelor, să asculţi cîntecul păsărilor şi să încerci să le recunoşti, să vezi clopoţeii albaştri răsărind la umbra pomilor, iar mai tîrziu degeţeii şi caprifoiul umplînd aerul cu o mireasmă dulce. Aveam sentimentul că trăisem aici de cînd lumea, deşi mă născusem şi trăisem unsprezece ani pe insulă.

Îmi plăcea să stau singură, tolănită în iarbă şi să ascult

cîntecul greierilor şi bîzîitul albinelor în jurul meu. Mă întrebam: "asta înseamnă pacea?" şi vroiam să ţin vremea în loc cît mai mult. Asta poate şi pentru că simţeam în aer o ameninţare. Creşteam. Foarte curînd, bunicul avea să ne anunţe despre planurile lui în legătură cu Francine, iar ea nu-l va asculta niciodată. Oare avea să ne alunge dacă nu îl asculta?

Mi-am amintit discuţia cu tata pe malul mării şi nostalgia din ochii lui pe care poate toţi exilaţii o simt. Deseori îmi cita din ceea ce el numea "cîntecul meu". Îmi spunea că acest cîntec - *Cîntecul Pippei* * - a fost scris de un mare poet care ştia ce înseamnă dorul de casă.

Primăvara'n voaluri albe
Lin coboară dintre nori
Dimineaţa pune salbe
Mii, de rouă peste flori.
Ciocîrlia se roteşte
Cîntecu-i se'nalţă-n vînt
Domnu'n ceruri ne zîmbeşte
Este pace pe pămînt.

O simţeam zăcînd acolo, în iarbă. "Este pace pe pămînt". Şi numai atunci am fost în stare să uit norii ameninţători care se adunau deasupra noastră.

"Norii se risipesc, spunea tata. Uneori te udă pînă la piele. Dar apoi soarele străluceşte şi iar este pace pe pămînt".

În după amiaza aceea m-am dus din nou cu Francine la Granter's Grange. De cîte ori treceam pe acolo, ne uitam pe fereastră la mobila învăluită în huse albe şi Francine rostea invariabil: "Oh, Mare Duce, cînd ai de gînd să intri în scenă?" Deşi îi spuneam că pentru noi ar fi fost acelaşi lucru dacă veneau sau nu, ea îmi răspundea că n-ar fi deloc rău să-i vedem cum arată.

Ne-am dus să-l vizităm pe Charles Daventry. Ne plăcea să-l vedem cum lucrează. S-a bucurat să ne vadă şi ne-a

* *Cîntecul Pippei* de poetul englez Robert Browning (1812-1889)

povestit întîmplări din viaţa lui şi a tatei la Oxford, despre planurile pe care şi le făcuseră să închirieze un atelier la Londra sau Paris şi să înfiinţeze un fel de cenaclu pentru artişti şi scriitori.

- Ce feste poate juca uneori viaţa! ne-a spus Charles. Tatăl vostru şi-a sfîrşit zilele într-un atelier pe o insulă îndepărtată, iar eu sînt aici... un fel de meşter pietrar. La ce mă mai pot aştepta?

- Ai exact ceea ce vrei să ai, i-a răspuns Francine. Dacă te mulţumeşti cu atît, atunci trebuie să suporţi consecinţele!

- Oh, avem şi un filozof printre noi! a ironizat-o Charles.

- După părerea mea, în viaţă trebuie să fii îndrăzneţ şi să acţionezi, a izbucnit Francine care continua să-l condamne pentru că trăia singur la casa parohială iar mătuşa Grace la Greystone Manor şi nici unul dintre ei nu îndrăznea să-l înfrunte pe bunicul.

Apoi Francine a ţîşnit brusc spunînd că trebuie să plecăm, dar s-a împiedicat de un bloc de piatră şi a căzut. După ce s-a ridicat n-a mai fost în stare să se ţină pe picioare şi probabil că s-ar fi prăbuşit iarăşi dacă n-aş fi prins-o la timp.

- Nu pot să pun piciorul jos!

- Cred că ţi l-ai scrîntit, a spus Charles în timp ce îngenunchease pentru a-i examina glezna.

- Va trebui să mă întorc acasă, dar cum?

- Într-un singur fel, i-a replicat Charles ridicînd-o în braţe.

Am pornit împreună spre casă. Cînd am ajuns s-a stîrnit o oarecare agitaţie. Daisy ne-a întîmpinat cu gura căscată de uimire la vederea lui Charles. S-a dus imediat s-o cheme pe mătuşa Grace care a făcut feţe-feţe la vederea lui Charles. Mai tîrziu am aflat că bunicul îi interzisese lui Charles să mai pună piciorul în casa lui, iar lui Grace să mai vorbească cu el. Bunicului i-ar fi plăcut să-l alunge pe Charles din localitate, dar parohul s-a împotrivit. Nu avea de gînd să-şi pedepsească nepotul doar pentru a-i fi pe plac bunicului. De aceea bunicul nu se prea avea bine cu parohul.

Mătuşa Grace a murmurat:

- Charles!

- Nepoata ta a avut un mic accident, a spus el.

Deşi o durea piciorul, Francine era încîntată de cursul evenimentelor. Charles s-a oferit s-o ducă în camera ei şi apoi să meargă după doctor. Albă ca varul şi totuşi mulţumită, mătuşa Grace a bolborosit:

- Da... da... te rog, Charles... şi mulţumesc. Sînt sigură că Francine îţi este recunoscătoare.

Charles a aşezat-o pe pat şi Grace ardea de nerăbdare să-l vadă plecat din casă, deşi ar fi vrut atît de mult să mai stea în preajma lui.

A venit doctorul. Francine îşi scrîntise piciorul destul de rău şi trebuia să stea în pat cîteva zile, poate chiar o săptămînă, cu prişniţe calde şi apoi reci aplicate pe gleznă. M-am autoproclamat infirmiera lui Francine, iar mătuşa Grace a chemat-o pe Daisy să mă ajute.

În următoarele ore durerea s-a atenuat. O mai durea doar cînd se sprijinea pe piciorul scrîntit, ceea ce doctorul îi interzisese cu desăvîrşire. De aceea Francine sărea de colo-colo într-un picior susţinută de mine sau Daisy. Curînd s-a felicitat chiar pentru căzătură fiindcă reuşise iar să scape de mesele acelea plicticoase cu rugăciunile interminabile ce le însoţeau şi mai ales de tovărăşia nesuferitului Arthur.

A urmat cea mai plăcută săptămînă pe care am trăit-o de la sosirea noastră la Greystone Manor. Trăiam în "micuţa noastră oază", cum o numea Francine, iar Daisy era cu noi în permanenţă. Ne distra cu ultimele bîrfe locale şi ne învăţa cum să ne strîmtăm rochiile pentru a ne pune în evidenţă formele.

- Nu că don'şoara Pip ar avea vreo formă deocamdată! glumea ea.

Îmi spunea "don'şoara Pip", lucru ce mă amuza la fel ca şi pe Francine. Şi apoi a continuat:

- Dar curînd o să aveţi. Cît despre 'mneavoastră, don'şoară France (avea un obicei nostim de a scurta numele), aveţi nişte forme de nu se poate! Rotunjimile acolo unde trebuie, talia subţire ca o cle'sidră şi nimic în plus pă nicăieri. E păcat să v-ascundeţi în mătasea aia albastră.

Am văzut odată niște doamne mari la Granter's. Rochiile lor străluceau toate. Era un fel de bal și era toate afară-n curte. S'auzea muzica. M-aveam bine cu unu' din valeții d'acolo, unu' Hans... sau cam așa ceva... Un nume caraghios pentru un bărbat, da'-l chema Hans și gata! Îi cam umbla mîinile peste tot pă unde nu trebuie... Aoleu, nu să cade să vorbesc așa în fața don'șoarei Pip!

- Sora mea înțelege ce vrei să spui, i-a spus Francine.

Am izbucnit în rîs toate trei.

- Păi, a continuat Daisy, lu' Hans ăla îi plăcea de mine. Mă ducea la bucătărie și-mi arăta ce era acolo. Îmi dădea cîte ceva și pentru acasă. Asta a fost înainte să vin aici, la Greystone. Speram să găsesc dă lucru acolo, la Granter's, și cred că aș fi găsit dacă nu plecau. Auziți, don'șoară France, lăsați-mă să vă pieptăn io păru'. To'deauna am vrut să pun mîna pă un păr ca ăsta. E cu adevărat frumos.

Francine a rîs înveselită și a lăsat-o pe Daisy s-o pieptene. Am rămas uimite de îndemînarea ei la coafat.

- Ce mai, am talent la asta! Într-o zi o s-ajung camerista unei doamne. Poate cînd v'oți mărita, don'șoară France?

Auzind-o vorbind despre măritiș, Francine s-a întristat.

- A, vă gîndiți la domnu' Arthur, nu? E rece ca un pește, da' cu bărbații nu știi niciodată! Deși nu prea e pă gustul 'mneavoastră și nici p'al meu. Nu cred că s-ar uita la mine. Cel puțin, pentru însurătoare. Unora le cam fuge ochii deși spune că nitică distracție ș'atît... și p'ormă a doua zi să uită la tine dă parcă nici nu te-ar cunoaște. Cunosc eu genu' ăsta. Da' domnu' Arthur nu e așa.

Mătușa Grace a venit să ne vadă. Își schimbase hainele și era limpede că venirea lui Charles Daventry avusese un efect asupra ei. Avea o sclipire ciudată în ochi. Oare era speranța? Francine era mîndră că i-a făcut să se întîlnească din nou pe Grace și Charles. "Acum, cum spunea ea, să așteptăm și să vedem urmarea".

Ce bine ne-am simțit în acele zile de libertate! Era palpitant să fii într-o asemenea casă veche și să încerci să-i descoperi tainele. Rîdeam din toată inima, uitînd de viitorul care se profila amenințător. Era atît de plăcut! Trăiam

pur şi simplu clipa, şi cred că Daisy făcea aşa mereu.

Prima care a împrăştiat vraja plăcută în care trăiam a fost mătuşa Grace. Ne vizita în fiecare după amiază la aceeaşi oră, aducîndu-ne mesaje de la vărul Arthur. Daisy spunea că Arthur considera că nu se cade să intre în dormitorul unei domnişoare cu care nu era însurat încă. Ideea căsătoriei asociată cu numele vărului Arthur ne tăia tot elanul.

Mătuşa Grace devenise mai caldă, mai blîndă. Mă întrebam dacă se mai întîlnise cu Charles Daventry şi am ajuns la concluzia că da. O privea pe Francine cu ochii ei mari şi duioşi ca ai unei căprioare, spunînd:

- Bunicul tău e bucuros să audă că te simţi bine. Mereu mă întreabă cum îţi merge.

- Îi sînt recunoscătoare, i-a spus Francine cu o nuanţă de ironie. E foarte drăguţ din partea lui.

Mătuşa Grace a ezitat o clipă, apoi a continuat:

- Vrea să-ţi spună ceva cînd vei fi în stare să cobori.

O privea stăruitor pe Francine, iar mie mi s-a strîns inima. Ştiam ce vroia să-i spună. Ziua de naştere a lui Francine - cînd împlinea şaptesprezece ani - era destul de aproape. Şi la şaptesprezece ani o fată era suficient de matură... matură pentru a se mărita.

Ce era de făcut?

Încercările mătuşii Grace de a înfrumuseţa perspectiva erau zadarnice. De altfel, ea însăşi cunoştea, pe propria-i piele, tirania bunicului care-i orînduise viaţa după voia lui.

- N-am să-i fac pe plac! a izbucnit Francine după plecarea mătuşii. Nimeni n-o să mă convingă. Acum mai bine să ne gîndim cum putem scăpa.

În ziua următoare, în timp ce ne frămîntam ce şi cum să facem, a venit Daisy fremătînd toată:

- Tocmai mă plecasem peste gard acasă să vorbesc cu Jenny Brakes, cînd i-am văzut sosind!

Jenny Brakes locuia într-o căsuţă vecină cu a familiei Emms. În celelalte căsuţe locuiau grădinarii care lucrau la Greystone Manor.

- Vă daţi seama că eram numai ochi şi urechi. Au venit

toți de la gară... ca data trecută. Am chemat-o pă mama şi am stat acolo amîndouă şi ne-am uitat. Au intrat cu toții în casă. Era numai cîțiva servitori... o să mai vină şi alții. Acu' totu' o să fie altfel... asta e. O să ne distrăm nițel. Mamă, ce bairam o să fie la Grange!

Cînd am coborît din camera noastră, uitasem deja de bunicul şi de ceea ce dorea să-i spună lui Francine. Vorbisem cu Daisy şi aflasem de la ea o mulțime de amănunte despre *locuitorii exotici* dé la Granter's.

Capitolul 2

Străini la Grange

Totul începuse să se schimbe. Francine nu mai putea rămîne în camera noastră şi a trebuit să coboare la masă. Bunicul a întîmpinat-o cu o sclipire de mulţumire în priviri. Deşi reţinut, vărul Arthur era vădit bucuros s-o revadă. Mătuşa Grace era încă sub impresia întîlnirii cu Charles Daventry. Se îmbrăca mai elegant, punîndu-şi peste rochiile ei obişnuite gulere de dantelă care îi veneau foarte bine.

În jurul nostru plutea o atmosferă uşor tensionată, iar bunicul devenise de-a dreptul binevoitor. Părea că o simpatizează pe Francine, atît cît putea el să simpatizeze pe cineva.

Într-o zi s-a dus la ea în grădină şi s-au plimbat împreună. Francine mi-a povestit că bunicul i-a vorbit despre moşie, cît de mare şi de profitabilă era, şi de cîte secole aparţine familiei Ewell.

În altă dimineaţă a invitat-o pe Francine să viziteze nişte arendaşi de pe moşie. Au mers cu trăsura bunicului însoţiţi de vărul Arthur. S-au oprit acasă la unul dintre arendaşi, domnul Anderson, care i-a servit cu vin şi a fost deosebit de politicos cu Francine.

- De fapt, spunea ea, situaţia e din ce în ce mai limpede.

După cum merg lucrurile, foarte curînd se va anunța căsătoria. Ce mă fac, Pippa?

Nu aveam nici o soluție, deși discutasem de atîtea ori acest subiect. Francine se hotărîse să fugă, aceasta fiind - după părerea ei - unica soluție. Ușor de zis. Dar unde?

Bunica simțea tensiunea ce se acumula în jurul lui Francine.

- Francine, nu-ți pierde speranța. Nu știi niciodată ce aduce ziua de mîine.

Într-o zi, Daisy a năvălit în camera noastră. Nu se mai purta cu noi ca o servitoare. Eram ca niște conspiratoare toate trei. Daisy nu prea respecta pe nimeni. Era impetuoasă, plină de afecțiune și bună la suflet. Tot timpul avea idei și se descurca în orice situație. Se certa într-una cu doamna Greaves, menajera, care o amenința că o va da afară. Dar lui Daisy nu-i păsa.

- Ce o fi, o fi! spunea ea. Nu știi niciodată ce aduce ziua de mîine, exclama ea filozofic, asemenea bunicii.

Daisy știa o groază de proverbe pline de înțelepciune și optimism.

- Să așteptăm și să vedem. Cine știe de unde sare iepurele! Bunul Dumnezeu are grijă de noi.

I-am spus odată că îl pomenește pe Dumnezeu numai cînd e nevoie să ne mîntuie păcatele.

- Lasă, că El nu se supără. O să spună că e nebuna aia de Daise.

În ziua aceea, fremăta toată:

- S-a întors Hans! a izbucnit ea.

- Hans căruia îi umblă mîinile peste tot? a întrebat-o Francine.

- Da, și încă mai rău ca oricînd! a chicotit Daisy. Se bucură că mă vede!

- Tom, în schimb, n-o să se bucure, i-am spus.

- Eh, Tom n-are de ce să se plîngă, vă spun eu.

- Nu ne spune nouă, spune-i lui! i-a răspuns Francine rîzînd.

Am izbucnit toate trei în rîs. Eram bucuroase să uităm, chiar și pentru o clipă, amenințarea ce plutea asupra lui

Francine.

- Hans zice că e fierbere mare la Grange. Vine baronu' ăla. E foarte important în familia lor. Dar ăilalți e contra lui.

- Ce tot vorbeşti Daisy? a întrebat Francine.

- Hans mi-a povestit cîte ceva.

- Daisy, nu te băga în politica nemțească! a avertizat-o Francine cu ironie. Am auzit că cei de la Granter's sînt deja băgați.

- A zis Hans că ne arată casa. I-am spus c-ați vrea s-o vedeți. Da' înainte de venirea lor. Deci cît mai repede. Ei trebuie să sosească din clipă-n clipă.

- Ce bine că putem să ne trimitem agenții în recunoaştere! a tachinat-o Francine.

- Da', mai termină! i-a răspuns Daisy.

Cîteva zile mai tîrziu, Daisy ne-a anunțat că am putea merge imediat după prînz, deoarece familia urma să sosească în ziua următoare. Plutea în aer o însuflețire care ne cuprinsese şi pe noi. În dimineața aceea nici nu ştiu cum am asistat la lecțiile domnişoarei Elton fără ca aceasta să-şi dea seama că pusesem ceva la cale. A fost nevoie să ne strecurăm cu mare grijă afară. Am aranjat să ne întîlnim cu Daisy la coliba mamei ei.

- Va trebui să ocolim pe la grajduri, ne-a spus Daisy. Hans zice că ăi mai mulți din servitori o să tragă un pui dă somn la ora asta. Ştii, aşa face ei, a plescăit Daisy. Străini, ce mai!

- Şi unii de pe aici fac aşa, ştii bine, a spus Francine care nu se putea niciodată abține să nu facă o remarcă.

- Da, da' ei fac aşa în fiecare zi. Şi Hans zice că nu e nici un pericol pentru noi. El spune că chiar dacă ne vede unii, nu contează. Ştiu cine sînteți şi o să se bucure să vă vadă acob. Hans spune că don'°oara France e *schön*... sau cam aşa ceva. Cînd i-am zis că vrei să vezi casa, el ți-a transmis sărutări de mîini. E mare, ce mai! Sînteți gata?

Asemenea lui Francine, şi lui Daisy îi plăcea să

dramatizeze puțin orice situație. Mă gîndeam că atitudinea ei în fața vieții era tocmai ceea ce îi trebuia lui Francine pe vremea aceea și pentru asta îi eram recunoscătoare lui Daisy.

Cînd am ajuns la grajdurile de la Granter's Grange, Hans ne aștepta. A pocnit din călcîie și s-a înclinat în fața noastră. Se vedea clar, din felul în care o privea, că o admira pe Francine. Cînd i-a vorbit în germană, a fost încîntat. Era atît de blond - avea părul aproape argintiu, iar ochii aveau o expresie de veșnică mirare pentru că genele și sprîncenele erau așa de blonde încît nici nu se zăreau. Avea pielea albă, dinți puternici și un zîmbet vesel.

- O să vină baronul, a spus el. E o vizită foarte importantă.

Daisy a insistat să-i traducem și ei și Francine a întrebat cît va sta baronul. Hans a dat din umeri.

- Nu se știe, a răspuns. Depinde de multe, a spus în englezește cu un puternic accent străin. Nu sîntem siguri. Tocmai a fost...

- Nu... iarăși una din izbiturile alea? a sugerat Daisy.

- O... o izbitură... da, se poate spune și așa.

- La ei to'deauna se întîmplă de astea, a spus Daisy.

- Să mergem, a continuat Hans.

L-am urmat și am intrat printr-o ușă laterală. Eram într-un coridor întunecat și am intrat apoi într-o bucătărie spațioasă, pardosită cu gresie și cu banchete de jur împrejur. Tot acolo mai erau și coșuri încărcate cu legume și fructe exotice. Pe un scaun moțăia un grăsan.

Hans și-a dus degetul la buze și am pășit în vîrful picioarelor. Am ajuns într-un hol cu lambriuri superbe. Într-un capăt era un cămin cu două fotolii așezate de o parte și de alta. Am observat pe ele șervețele fine de in. În mijloc era o masă de stejar masiv cu un sfeșnic pe ea. De perete erau sprijinite cîteva scaune. Deasupra lor erau expuse arme care trebuie că fuseseră folosite de strămoșii noștri. Aici se născuse bunica, iar casa fusese vîndută cu mobilă cu tot.

- Sala mare, a spus Hans.

- E o casă veche încîntătoare, a remarcat Francine. E atît de diferită de Greystone Manor, simți Pippa? Nu este atmosfera aceea sumbră.

- Este din cauza mobilei, am spus.

- Este din cauza bunicului, a precizat Francine.

- Uitați scara, a continuat Hans. Sînt şi trepte care coboară spre capelă, dar n-o să mergem acolo. Vom urca spre sufragerie.

Am ajuns acolo. Era o cameră frumoasă cu trei ferestre mari. Pe masa din mijloc era un sfeşnic asemănător cu cel din hol. Pereții erau acoperiți cu tapiserii albastre şi crem care se potriveau cu stofa mobilei.

- Ce frumos! a exclamat Francine.

- Acum înțeleg de ce a vrut bunicul s-o cumpere, am murmurat eu.

- Mă bucur că n-a reuşit, a spus Francine cu vehemență. Ar fi ajuns la fel de sumbră ca Greystone Manor. Acum este o casă minunată. Simți, Pippa? Parcă pluteşte ceva în aer.

Scumpa de Francine, era cu adevărat tulburată. Aştepta un miracol şi era atît de deprimată încît îl căuta în locurile cele mai neobişnuite.

Am mai urcat nişte trepte.

- Aici îşi beau vinul.

- Tot aici se retrag doamnele după masă, a spus Francine. Cînd îi lasă pe bărbați să-şi bea paharul de Porto.

Scara dădea într-o arcadă şi am ajuns într-un coridor. Am mers de-a lungul lui trecînd pe lîngă cîteva uşi. Hans ne-a făcut semn cu degetul să nu facem zgomot. Daisy a chicotit încet şi era cît pe-aci să fac şi eu la fel. Faptul că venisem acolo fără permisiunea nimănui făcea ca lucrurile să fie mai palpitante. Abia aşteptam să-i spun bunicii că îi văzusem vechea casă.

Am mai urcat cîteva trepte spre solariu. Semăna cu cel de la Greystone. Pe fiecare latură erau ferestre. Mi-am imaginat femei şi bărbați fermecători, îmbrăcați elegant, discutînd cu însufleţire despre ultimele evenimente din țara lor. În solariu era o nişă pe care n-aş fi observat-o dacă Hans nu ne-o arăta.

- Din ea poți privi jos, în hol, ne-a explicat el. Mai e una pe partea cealaltă. De acolo te poți uita spre capelă. O idee foarte bună. Poți vedea cine vine.

- Fascinant! a strigat Francine. Astea erau poate ochiurile din zid de care ne povestea bunica. Spunea că uneori nu coborau la slujba din capelă, ci o urmăreau din solariu.

Hans a devenit brusc neliniştit. S-a oprit încordat şi sîngele i-a fugit din obraji.

- Ce s-a întîmplat? a întrebat Daisy.

- Aud roţile trăsurii. Ah, nu! Trebuie să fie...

A alergat la fereastră, s-a uitat prin ea şi şi-a pus mîinile în cap ca şi cum ar fi vrut să-şi smulgă tot părul.

- Oh, ce ne facem? Au venit. E prea devreme, ar fi trebuit să vină mîine. Ce mă fac cu voi?

- Nu-ţi face probleme, i-a spus Daisy.

- Trebuie să plec, a strigat Hans disperat. Trebuie să fiu acolo. Tot personalul e prezent. N-am voie să lipsesc.

- Şi noi ce-o să facem? a întrebat Francine.

- Voi rămîneţi... vă ascundeţi...

S-a uitat de jur împrejur.

- Vedeţi draperiile acelea? Ascundeţi-vă după ele dacă vine cineva. Vă voi scoate de aici cît voi putea de repede. Dar acum... trebuie să plec.

- Du-te, a spus Daisy cu un ton liniştitor. N-o să ni se întîmple nimic. Las' pe noi!

Hans a dat din cap şi a ieşit repede din cameră. Daisy se cutremura de rîs:

- Halal treabă! spunea ea.

- Ce o să creadă despre noi? a întrebat Francine. Nu avem nici un drept să ne aflăm aici. N-ar fi trebuit să venim.

- Eh, morţii de la groapă nu se mai întoarce, don'şoară France. Geaba mai închizi uşa dă la grajd după ce ţi-a furat calu'. Hans o să ne scoată dă aici. E isteţ Hans ăsta.

Casa, cufundată pînă atunci în linişte, fremăta de viaţă. Daisy s-a dus în vîrful picioarelor spre ochiul din zid şi a început să ne spună ce vede.

Sala era plină de lume. Bucătarul cel gras pe care-l văzusem moţăind în bucătărie purta acum o haină albă, o bonetă albă înaltă şi mănuşi. Stătea în capătul rîndului şi vizavi de el stătea o femeie mîndră cu o rochie lucioasă de culoarea lignitului.

Uşa s-a deschis şi a intrat un bărbat admirabil îmbrăcat, care a spus ceva cu voce tare. Apoi au intrat stăpînii. Erau un bărbat şi o femeie. Cele două rînduri de servitori aşezaţi faţă în faţă le făcură o plecăciune atît de adîncă încît erau cît pe-aici să se ciocnească cap în cap. Beneficiarii acelui omagiu erau îmbrăcaţi în haine de călătorie. Cu ei mai era şi un tînăr înalt şi foarte blond. Au mai intrat încă vreo douăzeci de persoane printre care o fetiţă şi un băiat.

Servitorii au început să se mişte de colo-colo în timp ce oaspeţii se îndreptau spre scară.

- Trebuie să avem grijă acu', a spus Daisy. Mai bine ne-am ascunde după draperiile astea. O să ştie Hans unde să ne caute cînd o veni.

- N-or să vină aici, am spus. Se vor duce în camerele lor să se spele după drum.

- Nu se ştie, a replicat Francine. Hai mai bine să ne ascundem.

Se auzeau zgomotele paşilor pe scări şi rumoarea vocilor. Tocmai ne ascunsesem, cînd s-a deschis uşa solariului. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul şi îmi imaginam ce ni se putea întîmpla. Ne şi vedeam trimise înapoi, la Greystone, în timp ce plîngerile ar fi curs spre bunicul. Ştiam că eram într-o mare încurcătură.

În cameră a intrat o fată. Părea a fi de vîrsta mea. S-a oprit un moment privind în jurul ei, în timp ce ne ţineam respiraţia întrebîndu-ne dacă sîntem bine ascunse. Fata a făcut cîţiva paşi în vîrful picioarelor, apoi s-a oprit ca şi cum ar fi ascultat. A întrebat în germană:

- Cine-i acolo?

M-am îmbolnăvit de frică, plină de ruşine şi oroare. A spus într-o engleză cu vădit accent german:

- Cine se ascunde? Ştiu că eşti acolo. Văd un picior sub draperie.

Francine a fost cea care a ieşit prima. Şi-a dat seama că oricum am fost văzute.

- Cine eşti? a întrebat fata.

- Sînt Francine Ewell de la Greystone Manor.

- Ne faci o vizită?

- Da, a răspuns Francine.
- Mai sînt şi alţii?

Atunci am ieşit şi eu şi Daisy. Ochii fetei s-au oprit asupra mea poate pentru că eram cam de aceeaşi vîrstă.

- Tu, vizită? a spus privindu-mă.

M-am hotărît că cel mai bun lucru era să-i spun adevărul.

- Tocmai vizitam casa. Ne interesează pentru că a fost casa bunicii noastre.
- Cunoaşteţi tata, mama?
- Nu, am spus.

Francine a intevenit prompt:

- Fără nici o îndoială că-i vom cunoaşte dacă rămîn mai mult. Sîntem de la Greystone Manor. Acum, poate ar trebui să plecăm.
- Aşteaptă, a spus fata.

A fugit la uşă şi a strigat "Mutti!" A intrat o femeie. Era impunătoare şi ne privea cu uimire. Ştiam acum că fusesem descoperite. Francine a făcut un pas înainte şi a spus cu demnitate, într-o germană corectă:

- Trebuie să ne iertaţi. Ne-am făcut vinovate de o mare indiscreţie. Eram domice să vedem casa pentru că a aparţinut odată bunicii. Ne povesteşte tot timpul despre ea. Nu ştiam că o să vă reîntoarceţi astăzi... O privire...

Se cam pierduse. Scuza cam şchiopăta. Femeia continua s-o privească curioasă.

- Cum te cheamă? a întrebat.
- Francine Ewell. Locuiesc la Greystone Manor cu bunicul. Ea este sora mea Philippa şi aceasta e Daisy, camerista noastră.

Femeia a încuviinţat din cap. Apoi a zîmbit. Continua s-o privească pe Francine care era deosebit de drăgălaşă, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucind de freamătul aventurii.

- Tocmai am sosit, a zis. Drăguţ din partea voastră că aţi trecut pe aici. Trebuie să beţi un pahar de vin cu mine.

Daisy s-a dat înapoi. Era mută de admiraţie în faţa talentului lui Francine care ne scosese dintr-o situaţie atît de delicată.

- Veniţi cu mine, a spus femeia. Şi tu... tu eşti...

- Daise, a răspuns Daisy, fiind şi ea copleşită de respect.
- Voi trimite...

În momentul acela a apărut Hans. Nu ştia ce să facă, să se întoarcă şi s-o ia la fugă sau să dea explicaţii incoerente.

- Avem oaspeţi, Hans, i s-a adresat femeia într-o germană pe care eu şi Francine o înţelegeam perfect. Du-o pe Daisy la bucătărie şi dă-i nişte vin. Şi mai trimite nişte vin în *Weinzimmer**.

Hans privea siderat. Daisy s-a dus spre el şi sînt sigură că i-a făcut cu ochiul deşi nu puteam s-o văd. Au plecat, iar eu şi Francine am urmat-o pe gazda noastră pe scări spre camera mai mică prin care tocmai trecusem.

- Luaţi loc vă rog, ne-a invitat gazda. Acum povestiţi-mi. Sînteţi de la Greystone Manor. Casa aceea mare. Mai mare decît asta. Drăguţ din partea voastră că aţi venit.

Francine i-a spus că nu prea fusese o vizită ci mai degrabă o impertinenţă.

- Impertinenţă? s-a mirat doamna. Ce înseamnă "impertinenţă"? E un obicei englezesc?

Francine a început să rîdă în felul ei molipsitor şi gazda noastră i s-a alăturat repede.

- Ştiţi, i-a explicat Francine, am fost foarte curioase.

Femeia ne-a ascultat cu interes. Ni s-a adus vinul şi odată cu el a venit şi fata care ne descoperise.

- Tatiana, ce doreşti? a întrebat doamna.

Fata i-a spus în germană că vrea să vadă oaspeţii, însă doamna, care presupuneam că îi este mamă, a mustrat-o:

- Nu este politicos să vorbeşti în altă limbă decît cea a oaspeţilor tăi. Ai luat lecţii de engleză. Hai, trebuie să vorbeşti în această limbă.

- Ştim şi noi puţină germană, a intervenit Francine. Am învăţat-o cînd eram cu părinţii noştri. Acum avem o guvernantă pe jumătate nemţoaică şi cu ea vorbim în germană.

- Ah, foarte bine. Limba poate fi o problemă. Mi s-a spus că această cameră era cunoscută sub numele de "camera de punch". Am întrebat ce e punch-ul şi mi-au spus că e o

* *Weinzimmer* (lb. germană) - cameră în care se degustă vinul (N.T.)

băutură... un fel de vin. Atunci am spus: "Acum va fi *Weinzimmer*"... aşa că bem aici cu oaspeţii noştri.

Tatiana s-a aşezat şi ne observa cu atenţie. Gazda ne-a povestit că mama ei fusese rusoaică şi de aceea pusese numele ei fetiţei. Era contesă de von Bindorf şi, împreună cu soţul ei şi cu familia, urma să rămînă o perioadă la Granter's. A fost o jumătate de oră extraordinară. Eram cu contesa von Bindorf şi ne sorbeam vinul ca nişte oaspeţi de onoare în loc să fim tratate ca nişte răufăcătoare. Ne-a pus o mulţime de întrebări şi i-am povestit cum, după moartea tatei, veniserăm să locuim cu bunicii la Greystone Manor. Tatiana mi-a pus cîteva întrebări şi cum Francine vorbea atît de degajat cu contesa, nu vedeam de ce nu aş fi făcut acelaşi lucru cu Tatiana.

În cele din urmă Francine a spus că trebuie să plecăm şi contesa ne-a invitat să-i mai facem o vizită. Mi-am dat seama că Francine la rîndul ei ar fi vrut s-o invite la Greystone, dar s-a abţinut la timp.

Am fost conduse la uşă, unde ne-am întîlnit cu Daisy. Toate trei fremătam şi vorbeam incoerent pe drumul spre casă. Daisy ne spunea cît de uimit fusese Hans cînd văzuse ce întorsătură luaseră lucrurile. Ne era recunoscător că nu-l amestecasem. Francine o găsea pe contesă încîntătoare. Era îngrozită de perspectiva de a o invita la Greystone Manor.

- Te face să-ţi dai seama ce existenţă limitată ducem. Oare aşa va fi totdeauna?

Am văzut în sclipirea din ochii ei că era hotărîtă să nu se întîmple aşa.

În noaptea aceea nu am dormit şi am vorbit despre aventura noastră. Francine a ajuns la concluzia că am putea după o săptămînă să ne ducem iar. Daisy nu-şi mai găsea locul de bucurie. Se împrietenise cu Hans, iar Tom grăjdarul era verde de gelozie. Daisy era încîntată să fie obiectul unei dorinţe atît de mari.

Mai erau cîteva săptămîni pînă la ziua de naştere a lui Francine, cînd împlinea şaptesprezece ani. A doua zi după aventura noastră la Granter's Grange, în timpul cinei, bunicul a comentat acest eveniment spunînd că era o ocazie pe care trebuia să o sărbătorim. Mătuşa Grace şi-a aranjat nervoasă gulerul încercînd să simuleze un interes deosebit. Ştia foarte bine care era scopul acestei sărbătoriri. Fiind ea însăşi o victimă a dorinţelor despotice ale bunicului, se temea pentru Francine.

Francine mi-a spus după aceea:

- Ştii ce o să facă la petrecere. Va anunţa logodna.

Am aprobat-o cu tristeţe aşteptînd o idee salvatoare.

- Am de gînd să-i fac o vizită contesei. Vom merge chiar după masă, a spus Francine.

- Va fi nostim, i-am răspuns. Dar asta cu ce te ajută?

- Nu ştiu. Dar i-am citit în privire că se gîndea la ceva.

Am trecut poarta cu curaj şi am tras de şnurul clopoţelului. Sunetul lui se auzea în toată casa. Ne-a deschis un servitor în livrea colorată şi ne-a poftit în hol.

- Am venit în vizită la contesă la invitaţia ei, a spus Francine în germană cu un aer important.

- Contesa nu este acasă.

- Oh!

- Dar domnişoara Tatiana? am întrebat eu.

Mă gîndeam că manifestase interes pentru noi, aşa că poate ne-ar fi primit. Servitorul a scuturat din cap. Se părea că nici una nu era acasă. Deci nu era nimic de făcut decît să ne retragem descurajate. Uşa s-a închis în urma noastră şi ne pregăteam să plecăm cînd a apărut un bărbat călare. A descălecat, s-a uitat la noi şi s-a înclinat. A strigat ceva şi un băiat a venit şi i-a luat calul.

- Păreţi... descumpănite, ne-a spus privind-o pe Francine. Poate v-aş putea ajuta.

Vorbea bine englezeşte, cu o uşoară urmă de accent nemţesc. Francine se însufleţise dintr-odată. Tînărul era deosebit de chipeş, înalt, blond, cam de vreo douăzeci şi ceva de ani. Avea ochii cenuşii şi un zîmbet amabil.

- Am venit s-o vedem pe contesă, i-a explicat Francine.

Ea ne-a invitat şi acum am constatat că nu este acasă.

- Se întorce puţin mai tîrziu. Mă întreb dacă aţi fi de acord s-o înlocuiesc... Permiteţi-mi să vă ofer un ceai... Parcă aşa se obişnuieşte la ora asta...

Obrajii lui Francine se îmbujoraseră. Ochii ei albaştri străluceau de încîntare.

- Ar fi foarte drăguţ, a spus ea.

- Atunci, haideţi.

A tras de şnurul clopoţelului şi servitorul a deschis uşa.

- Avem oaspeţi, a spus tînărul.

Servitorul n-a părut surprins să ne vadă întorcîndu-ne. Tînărul i s-a adresat în germană rugîndu-l să ne aducă ceaiul. Apoi ne-a invitat în camera în care contesa ne servise cu vin data trecută. Ne-am aşezat.

- Probabil sînteţi rudă cu contesa, a spus Francine.

- Nu... nu sîntem rude. Povestiţi-mi despre voi.

Francine i-a explicat că locuiam la Greystone, povestindu-i cum o întîlnisem pe contesă.

- A insistat să venim iar, a spus Francine.

- Chiar spera să veniţi. Va fi dezolată că nu aţi găsit-o. Ghinionul ei şi... norocul meu.

- Eşti foarte curtenitor, a spus Francine cu o nuanţă de cochetărie.

- Cine ar fi altfel în faţa unei asemenea frumuseţi?

Ca de obicei, Francine era încîntată cînd i se făceau complimente, de care de altfel nu ducea lipsă niciodată. A început să-i povestească viaţa noastră pe insulă şi la Greystone Manor. El o asculta cu atenţie.

- Sînt atît de fericit că v-am cunoscut, a spus el. A fost o mare plăcere să vă întîlnesc, pe tine şi pe sora ta cea tăcută.

- Oh, Pippa nu este tăcută de obicei. În general, vorbeşte destul.

- Sînt nerăbdător să aflu ce are de spus.

Ni s-a adus ceaiul şi cele mai apetisante prăjiturele pe care le văzusem vreodată. Erau frumos colorate şi ornate cu frişcă. Tînărul se uita la Francine.

- Tu trebuie să faci... Cum se spune?... Onorurile. Asta o fac doamnele, nu-i aşa?

Francine a servit bucuroasă ceaiul. Părul îi cădea liber pe umeri, scăpat de sub panglica pe care era obligată s-o poarte la Greystone. De mult nu o mai văzusem atît de fericită. Am aflat că tînărul era Rudolf von Gruton Fuchs şi că era din Bruxenstein.

- Sună foarte măreţ şi atît de îndepărtat! a exclamat Francine.

- Îndepărtat... da, poate. Măreţ?... Într-o bună zi, poate o să-mi vizitaţi ţara şi o să vă convingeţi singure.

- Mi-ar face mare plăcere.

- M-aş bucura mult să pot să vă ies în întîmpinare. În momentul de faţă...

A ezitat şi a privit-o cu tristeţe.

- ... sînt tulburări, lucru care se întîmplă destul de des.

- Bănuiesc că e un colţ de lume agitat, a spus Francine.

- Ai perfectă dreptate. Dar e foarte departe, iar noi ne aflăm aici în această după amiază încîntătoare.

Şi-a întors ochii spre mine, dar am avut impresia că îi era greu să-şi desprindă privirea de la Francine.

- Înseamnă că ai avut multe aventuri, zise Francine.

- Dar nici una la fel de plăcută ca asta de acum, a asigurat-o el.

Francine vorbea într-una. Părea transportată de după amiaza aceea plăcută. Era hotărîtă să se bucure cît mai mult de fiecare clipă, fiindcă se temea de ce-i putea aduce aniversarea zilei de naştere. Deşi jurase că nu va accepta niciodată căsătoria cu vărul Arthur, era suficient de realistă ca să se întrebe ce ne vom face cînd refuzul ei îl va înfuria pe bunic... sau, mai rău, cînd acesta nu-l va accepta. De aceea căuta să se bucure de fiecare clipă care-i mai rămăsese pînă atunci. Mă gîndeam că-i place Rudolph tot atît de mult cît o place şi el. Vedeam cum încerca să prelungească vizita, dar în cele din urmă s-a ridicat şi fără prea mult chef a spus că trebuie să plecăm.

- Aşa de repede? a întrebat Rudolph.

Dar nu era deloc repede. Zăbovisem mai bine de o oră.

- În casa noastră e o regulă strictă.

Mi s-a părut o indiscreţie din partea ei să vorbească despre

obiceiurile noastre în felul în care o făcuse. Rudolph a vrut să ne conducă, dar a renunțat văzînd panica din ochii lui Francine. Ne-a condus numai pînă la poartă, unde s-a înclinat adînc şi ne-a sărutat mîinile. Am observat că asupra mîinii lui Francine a zăbovit mai mult.

Am fugit traversînd cîmpul către Greystone.

- Ce aventură! a exclamat Francine. Nu cred că am mai trăit vreodată una ca asta.

Francine a primit invitația prin Hans, care i-a dat-o lui Daisy. Era de la contesă şi o ruga pe Francine să o viziteze în acea după amiază pe la ora trei, deoarece vroia să o roage ceva. Nu eram pomenită în invitație, aşa că Francine s-a dus singură. Abia aşteptam să aud ce se întîmplase, aşa că m-am dus s-o întîmpin pe Francine pe cîmpul de lîngă colibe. Cînd s-a întors, era îmbujorată şi mai însuflețită ca niciodată.

- L-ai văzut? am întrebat-o. Pe... cum îl cheamă?... Rudolph.

A dat din cap. Părea năucă. Găsise oare un alt admirator? m-am întrebat.

- Este atît de palpitant, a spus. Am văzut-o pe contesă. Ce crezi? M-a invitat la bal.

- La bal?! Ce vrei să spui?

- Că vor da un bal şi eu sînt invitată. E foarte simplu.

- Mie nu mi se pare simplu deloc. O să te lase bunicul? Ai nevoie şi de o rochie de bal.

- Ştiu, m-am gîndit la toate astea, dar am spus că mă voi duce.

- În uniforma aceea de mătase albastră, sau în cea de poplin?

- Nu fi defetistă. Fac eu rost cumva de o rochie nouă.

- *Cumva,* acesta e cuvîntul.

- Ce-i cu tine, Pippa? Eşti geloasă?

- Niciodată! am țipat. Vreau să mergi la bal cu Rudolph dar nu văd cum o să reuşeşti. Asta-i tot.

- Pippa - mi-a spus, şi n-am văzut pe nimeni mai hotărît decît era Francine în acel moment - *mă voi duce!*

Am discutat despre asta tot drumul spre casă şi seara. Rudolph nu fusese acolo. Francine luase ceaiul cu contesa, care îi povestise că va organiza balul şi că va fi încîntată dacă va veni şi Francine. Nu ştia cum e mai bine - să trimită sau nu o invitaţie. Probabil că am făcut-o să înţeleagă foarte bine cam ce însemna să locuieşti la Greystone. A înţeles că a-i trimite o invitaţie lui Francine prin bunicul, ar fi însemnat un refuz sigur. Contesa a spus că fără Francine balul nu mai avea haz.

Într-un exces de euforie şi de încredere în puterea ei de a obţine imposibilul, Francine acceptase invitaţia, dînd la o parte detaliile. Nu se ştie niciodată de unde sare iepurele.

- O să te ajute zîna cea bună? am întrebat-o. Cine o fi aceea? Poate că ei, în Bruxenstein, au asemenea zîne. În orice caz, nu-mi imaginez o asemenea zînă la Greystone. Om găsi un dovleac pe care zîna să-l transforme în caleaşcă? Sînt convinsă că am găsi cîţiva şobolani pe aici, numai buni de transformat în cai.

- Pippa, nu mai glumi cu lucrurile serioase.

Vocea ei suna pesimistă, dar m-am bucurat că pentru un moment am reuşit să-i abat gîndurile de la aniversarea zilei de naştere.

În ziua următoare, cînd am vizitat-o pe bunica, am simţit că şi-a dat seama că s-a întîmplat ceva. Ştia că Francine era încordată şi neliniştită pentru că urma să fie obligată să se mărite cu vărul Arthur. Doar ea ne povestise toate astea! Acum ne asculta cu mult interes.

- Deci, vechea cameră de punch e acum *Weinzimmer*. Îmi place să-mi spui despre contesă şi fermecătorul Rudolph.

Bunica era o fire romantică şi căsătoria ei cu bunicul trebuie să fi fost o tragedie. Ca prin minune, viaţa ei n-o înăsprise ci o făcuse mai blîndă şi mai tolerantă. A spus:

- Francine trebuie să meargă la bal.

O priveam uimită. Bunica avea o soluţie la toate. Pentru rochie ne-a spus că mai are ea nişte material printr-unul din cuferele ei. Odată visase că va sărbători naşterea celui

de-al doilea copil. Nu Grace, ci cel care se născuse mort. Atunci îşi cumpărase o mătase albastră brodată cu steluţe argintii.

- Era cel mai frumos material pe care l-am văzut vreodată, a spus. După ce am pierdut copilul însă, am împachetat materialul şi l-am aruncat într-un cufăr. Numai dacă steluţele de argint nu şi-or fi pierdut strălucirea... O s-o pun pe Agnes să-l caute.

Agnes era încîntată să-şi vadă stăpîna atît de fericită. Odată îmi şoptise că bunica se schimbase mult de la venirea noastră.

- În tinereţe semăna cu domnişoara Francine... dar acum e mai multă libertate, a spus Agnes.

"Nu cu mult mai multă", mi-am spus în sinea mea. Eram bucuroase că Agnes era de partea noastră pentru că aveam nevoie de aliaţi.

A găsit materialul. Francine a fost încîntată cînd l-a văzut. Steluţele nu-şi pierduseră deloc strălucirea.

- Ia-l, i l-a întins de parcă ar fi putut să vadă bucuria de pe chipul ei. Du-te la Jenny şi roag-o să se apuce de lucru. O s-o facă foarte bine. Ea face deseori rochii de bal pentru fetele care ies în lume.

Însufleţite, am trecut pe la Jenny. Daisy ne-a însoţit, deoarece se simţea implicată în această aventură. Datorită ei fusesem prima dată la Grange şi atunci începuse totul. Ea însăşi trăia o aventură sentimentală. Tom, grăjdarul, aflase despre prietenia ei cu Hans şi, cum spunea ea, turba de furie ameninţînd cu tot felul de răzbunări. Viaţa era cu siguranţă palpitantă pentru ele două, dar mă bucuram că eram o simplă spectatoare.

Daisy aflase de la Hans că baronul, care era un personaj foarte important, îi sugerase contesei s-o invite pe Francine. De fapt, baronul era cel mai important dintre toţi. Hans ştia de ce, dar nu-i spusese nici măcar lui Daisy.

- O să-mi spună el... cu timpul, a zis Daisy plină de încredere.

Era clar că se bucura că este amestecată în asemenea intrigi.

Jenny Brakes a fost puțin mirată cînd a văzut materialul şi a auzit că trebuie să facă din el o rochie de bal.

- Pentru ziua dumneavoastră de naştere, domnişoară Francine? a întrebat Jenny. Domnişoara Grace a cumpărat deja nişte tafta pentru această ocazie. Va fi o zi deosebită.

- Nu, asta e pentru o altă ocazie, i-a pus Francine.

- Trebuie s-o faci în secret, a adăugat Daisy.

Jenny s-a uitat la noi speriată.

- Haide, a liniştit-o Daisy, cine o să afle?

- Păi... nu înțeleg... domnişoară Francine...

- E foarte simplu, a lămurit-o Francine. Vreau să-mi faci o rochie de bal şi nu vreau să spui nimănui că e pentru mine.

- Dar ce facem cu rochia de tafta?

- Vreau să mi-o faci şi pe asta, a spus Francine.

Biata Jenny Brakes! Ştiam ce simte. Îi era frică să nu-l jignească pe bunicul. Locuia într-una din colibele lui şi dacă ar fi aflat că ea îi face nepoatei lui o rochie de bal s-ar fi supărat cu siguranță. Şi cînd era supărat nu cunoştea îndurarea. Eu am fost cea care am găsit soluția: Jenny va lucra rochia la ea acasă, aşa cum făcea de multe ori. Dacă va fi descoperită, va putea foarte bine să spună că nu ştia nimic despre destinația rochiei.

În cele din urmă, Jenny a fost de acord şi a schițat pe loc un model. I-am făcut şi noi cîteva sugestii. Trebuia să fie îndrăzneață, simplă, să pună în evidență gîtul de lebădă al lui Francine, să-i accentueze talia de viespe, iar fusta să fie cît mai înfoiată.

Agitația era aşa de mare încît am crezut că Francine o să se dea de gol. Probabil că mătuşa simțea ceva neobişnuit, dar era prea preocupată de propriile ei probleme. Eram sigură că se întîlnea în secret cu Charles Daventry, de cînd acesta o cărase în brațe pe Francine.

Ne-am făcut planul de acțiune. În seara balului, Francine se va strecura din casă şi va merge la coliba familiei Emms. Mama lui Daisy lua şi ea parte la conspirație, aşa că nu i se putea atribui nici o vină lui Jenny. Doamna Emms va păstra rochia la ea, unde Francine se va schimba. Apoi putea traversa pajiştea ajungînd repede la Granter's Grange.

Doamnei Emms îi plăcea aventura ca şi fiicei ei. Dacă ea ar fi fost descoperită şi şi-ar fi atras mînia bunicului, era gata să-şi asume consecinţele.

- N-o să ne alunge el pă noi, a spus ea. Nu pă familia noastră. Locuim acolo dă prea multă vreme şi are nevoie dă Jim al meu.

Aşa că totul a fost aranjat.

Daisy aflase că va fi cel mai grozav bal pe care îl dăduseră vreodată cei de la Granter's Grange. Era în onoarea unui personaj foarte important, probabil admiratorul lui Francine.

- Ce prăjituri... ce mîncare... ce flori şi alte alea! se entuziasma Daisy. O să fie regeşte, aşa o să fie. Socot că nu se poate mai bine nici la Buckingham şi nici la Walles.

A venit şi ziua cea mare şi abia ne puteam stăpîni emoţia. Domnişoara Elton a remarcat ce distrate eram la lecţii. Cred că îşi dăduse seama că se întîmplă ceva. Toţi cei din casă ştiau că Francine urma să se mărite cu vărul Arthur. Sînt sigură că dacă ar fi ştiut despre ce era vorba ar fi făcut tot posibilul să ne împiedice.

Am însoţit-o pe Francine la coliba familiei Emms unde, împreună cu Daisy, am ajutat-o să se îmbrace. Fraţii mai mici ai lui Daisy ne priveau încîntaţi. Cînd a fost gata, părea o prinţesă din basme. Emoţia îi sporea frumuseţea şi nu mai exista culoare care să-i vină mai bine ca albastrul stropit cu argintiu. Ar fi avut desigur nevoie şi de pantofi argintii, dar mergeau şi pantofii de mătase neagră pe care îi avea. Oricum, abia se vedeau. I-am spus că arată superb.

Aranjasem ca eu s-o aştept acasă pîndind la fereastră şi cînd o văd că se apropie să cobor pe furiş şi să-i deschid. Avea să treacă mai întîi pe la familia Emms să-şi schimbe hainele urmînd ca Daisy să-i aducă înapoi rochia de bal a doua zi.

- O asemenea operaţie are nevoie de un plan amănunţit, îi explicam eu. Fiecare detaliu trebuie luat în consideraţie.

- Philippa este generalul, a spus amuzată Francine. Trebuie să-i ascult ordinele.

Cum totul fusese atît de minuţios pus la punct, mi se părea că numai un ghinion mai putea să ne dea peste cap planurile.

După ce am urmărit-o de la o oarecare distanță pe Francine cum intră la Granter's împreună cu ceilalți oaspeți, m-am întors la Greystone. M-am așezat la fereastra camerei noastre privind peste pajiști. Vedeam în depărtare turnurile și luminile de la Granter's. Auzeam parcă și murmurul muzicii. Puteam vedea și biserica și pietrele de mormînt cenușii. Mă gîndeam la biata mătușa Grace și la Charles Daventry, cărora le lipsise curajul de a-și lua viața în propriile mîini. Lui Francine nu i-a lipsit niciodată acest curaj.

"Domnu'n ceruri ne zîmbește", mă gîndeam privind cerul de catifea neagră înțesat de stele strălucitoare și luna care era aproape plină. Ce privelişte minunată! Atunci m-am rugat pentru fericirea lui Francine, pentru ca o minune s-o scape de vărul Arthur. Mi-am adus aminte de un vechi proverb spaniol pe care tata ni-l spunea adesea. Suna cam așa: "la tot ce vrei, dar pregătește-te să plătești pentru asta".

Cine a luat a plătit. Nu trebuie să cîntărești asupra prețului. Tata apucase pe un anumit drum al vieții, care-l lipsise de avere și de o casă veche plină de tradiții. Bunicul apucase pe altul. Dar îi făcea pe alții să danseze după cum le cînta el; era lipsit de dragostea celor din jur. Pentru nimic în lume nu mi-ar fi plăcut să fiu în pielea lui!

Pe la unsprezece am auzit zarvă jos. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Nu era nici urmă de Francine. Ea trebuia să vină sub fereastra mea, dar nu apăruse. Desigur că era prea devreme să plece de la bal la ora unsprezece.

M-am dus la ușă și am ascultat. Auzeam vocea bunicului:

- Oribil... Un asemenea păcat trupesc, o asemenea lipsă de morală... Du-te în camera ta! O să mă ocup de tine așa cum meriți. Vorbim mîine dimineață. Ești dezgustătoare. N-am putut să-mi cred ochilor... O persoană care locuiește sub acoperișul meu, prinsă în flagrant delict!

Cineva venea spre scări. Mi-am lipit urechea de ușă și am ascultat. Din clipă în clipă, mă așteptam s-o deschidă Francine.

Nu s-a întîmplat nimic. Oare unde era? Îl auzisem pe bunicul spunînd: "Du-te în camera ta". Dar ea nu venise și nu înțelegeam de ce.

M-am dus din nou la fereastră. Peste tot era liniște. M-am întors la ușă. Am auzit pași pe scări. Era bunicul care se ducea în camera lui. Eram speriată de moarte.

După o oră și jumătate am auzit o bătaie ușoară în ușă. Am deschis și Daisy aproape că s-a prăbușit în cameră. Părul îi era în dezordine și părea speriată.

- Tom ăla, el a fost. El ne-a turnat.

- Cu tine vorbea bunicul? am întrebat-o.

A încuviințat.

- Oh, ce s-a întîmplat Daisy?

- Ne-a prins... Pă mine cu Hans... În vechiul țintirim. To'deauna mi-a plăcut s-o fac acolo. Iarba e atît de moale. Și e viață, nu? Viață printre moarte.

- Ești nebună! Am crezut că e Francine. Hai la fereastră. Trebuie s-o văd cînd vine. Probabil că e încă la bal.

- Cre' că mai stă destul.

- Spune-mi, ce s-a întîmplat?

- Hans a zis c-o să se repeadă pă la șapte juma' și eu i-am zis că-l aștept lîngă Richard Jones. A avut trei neveste și le-a îngropat pă toate cu el. E așa frumoasă piatra care a făcut-o pentru el și alea trei... Po' să te sprijini de ea și să stai sub îngerul ăla dă piatră. Te face fericit și te și apără. Și lui Tom îi place acolo.

- Ce făceați acolo?

- Eh, ca de obicei. Zîmbea amintirii. Hans ăsta are ceva, știi! Normal că Tom turba dă furie. Hans mi-a trimis un bilet zicînd c'o să fie acolo lîngă Richard Jones și am pierdut biletul. Trebuie c-a picat în mîinile lui Tom. Nu m-am gîndit niciodată c-o să facă asta, da' știi cum e cu gelozia! Da' n-ai de unde să știi, ești prea tînără. Uit cîteodată ce tînără ești, don'șoară Pip. Las' c'o să te învățăm noi, eu și soră-ta. Deci, eram acolo. Bunicul tău trebuie că ne-a văzut cînd ne-am întîlnit. O fi stat ascuns acolo. Pun pariu că era în spatele lu' Thomas Ardley. Nu mi-a plăcut niciodată piatra aia. To'deauna mi-a dat fiori. P'ormă, hopa! Ne-a prins... chiar în timpul faptei, aș putea spune. A țipat la noi. Eu eram cu corsetul desfăcut și fusta juma' ridicată. Și Hans... Eh!... Bunicul tău o tot ținea: "Într-un loc ca ăsta!" P'ormă m-a luat

de braţ şi m-a tîrît în casă. Trebuie că l-ai auzit în hol: "Du-te în camera ta. O să mă ocup de tine mîine dimineaţă". O să mă dea afară. Ce-o să zică mama? Era moartă să mă aducă aici să devin o persoană respectabilă.

- Daisy, tu n-o să fii niciodată respectabilă.

- Recunosc că ai dreptate. Da' mîine voi fi dată afară. O să-mi pună bocceaua în braţe şi acas' la mama! Lu' mama o să-i pară rău după bani. Poate-mi găsesc ceva pă la Granter's. Poa' să-mi pună Hans o vorbă bună.

Ne-am dus la fereastră. Ceasul bisericii bătuse miezul nopţii. Mă gîndeam că Daisy va fi cu siguranţă concediată. Îmi era greu să-mi imaginez cum va fi fără ea pentru că jucase un rol atît de important în viaţa noastră.

Francine a venit pe la două. Am coborît repede şi am tras zăvorul. Se vedea că visa încă la bal în timp ce urcam în vîrful picioarelor spre camera noastră. Daisy era încă acolo. I-am povestit lui Francine ce se întîmplase.

- Daisy, ce tîmpenie! a strigat ea.

- Ştiu, a răspuns Daisy, da' o să fie bine. Vorbesc eu cu Hans.

- Cum a fost la bal? am întrebat-o pe Francine.

A bătut din palme şi extazul din privirea ei mi-a spus totul. Fusese minunat. Dansase cu baronul toată noaptea. Toţi fuseseră vrăjiţi de farmecul ei. Erau străini, desigur.

- Parcă balul ar fi fost în cinstea mea. Cel puţin aşa am simţit. Iar baronul Rudolph este perfecţiunea întruchipată... Este aşa cum am visat totdeauna să fie un bărbat.

- Aşa cum n-o să fie niciodată vărul Arthur, am adăugat şi mi-a părut de îndată rău pentru că m-am temut să nu risipesc vraja.

Dar n-a fost aşa. Nici nu m-a auzit. Plutea încă. Nu avea nici un rost să mai vorbesc cu ea în noaptea aceea.

I-am spus lui Daisy să se ducă în camera ei şi să doarmă puţin. Nu trebuia să uite încercarea la care va fi supusă în dimineaţa următoare. A plecat fără nici un chef şi Francine a început să se dezbrace.

- E ceva ce nu voi uita niciodată, a spus. Nu... indiferent ce se va întîmpla. A vrut să mă conducă acasă, aşa că a

trebuit să-i explic şi m-a condus pînă la coliba familiei Emms. A aşteptat afară pînă mi-am schimbat rochia. Apoi m-a dus pînă la marginea pajiştei. I-am povestit totul... despre bunicul şi vărul Arthur. A fost foarte înţelegător.

- Francine, acum s-a terminat, i-am spus.

- Nu, mi-a răspuns ea, de abia începe.

Dimineaţa următoare ne-am adunat în capelă pentru demascarea oficială. Eu şi Francine stăteam cu mătuşa Grace în primul rînd. Sora mea încă mai visa. Gîndurile o mai purtau încă spre bal. Bunicul a intrat cu vărul Arthur. Am observat în ochii lui o emoţie reţinută, ca şi cînd ceea ce avea să urmeze nu-i era pe de-a-ntregul neplăcut.

Bunicul s-a suit în amvon, în timp ce vărul Arthur s-a aşezat lîngă Francine. Ea s-a tras spre mine şi mă întreb dacă el a observat.

Bunicul a ridicat mîna şi a spus:

- Acesta e un prilej de mare tristeţe pentru mine. Sînt pus în faţa unei situaţii care mă umple de dezgust şi de umilinţă. Una din servitoarele mele, pe care am adăpostit-o sub acoperişul meu, s-a comportat astfel încît a adus dezonoarea acestei case. Nu am cuvinte să îmi exprim oroarea.

"Savurezi această oroare, bunicule", mi-am spus.

- Această creatură neruşinată a comis ceea ce decenţa îmi interzice să descriu. A fost prinsă asupra faptului. Fiind de datoria mea, am fost silit să fiu martorul depravării ei. N-am putut să cred că o servitoare de-a mea ar putea fi învinuită de o asemenea faptă. A trebuit s-o văd cu propriii mei ochi. Acum ni se va înfăţişa în ticăloşia ei. Şi totuşi... mă voi ruga lui Dumnezeu să aibă îndurare şi să-i dea o şansă să se căiască.

- Oh, ce mărinimie! a şoptit Francine.

- Să fie adusă înăuntru! a strigat bunicul.

Doamna Greaves a intrat cu Daisy, care nu mai purta uniforma obişnuită a servitorilor de la Greystone.

- Vino aici, a spus bunicul. Toți cei ce te văd să învețe lecția nebuniei tale.

Daisy a făcut cîțiva paşi înainte. Era palidă şi mai puțin sigură de ea. Nu semăna cu Daisy cea zglobie pe care o cunoscusem înainte.

- Această creatură, a continuat bunicul, este aşa de cufundată în depravare încît nu numai că păcătuieşte, dar o mai face şi într-un loc sfînt. Treaba de noaptea trecută ar putea să dea şi roade. Păcatele pe care le săvîrşim se transmit pînă la a treia sau chiar a patra generație. Acum vă rog să îngenunchează şi să vă rugați pentru sufletul acestei păcătoase. Mai este încă timp să se căiască de calea rea pe care a apucat-o. Mă rog lui Dumnezeu ca ea să facă aşa.

Bunicului îi luceau ochii în timp ce o privea pe Daisy. Cred că şi-o imagina în poziția în care o prinsese. Mă întrebam dacă îi făcea plăcere cînd oamenii păcătuiau deoarece asta îl făcea să pară mai virtuos. Dar numai păcatul ăsta trupesc avea asemenea efect asupra lui. Altă dată un om a fost prins furînd şi a fost dat afară fără nici un fel de ceremonie. Asta semăna cu puritanii despre care citisem. Mă întrebam chiar dacă n-ar fi vrut s-o însemneze cu fierul roşu pe Daisy.

Vărul Arthur a ținut o scurtă predică despre prețul păcatului şi apoi ne-am rugat din nou. În tot acest timp, Daisy a stat în picioare năucită. Aş fi vrut să mă duc la ea şi să-i spun că, indiferent ce făcuse în cimitir, nu era nici pe jumătate aşa de rău ca tot ceea ce îi făcea acum bunicul. Într-un sfîrşit, ceremonia s-a terminat. Atunci bunicul a spus:

- Ia-ți bocceaua şi pleacă! Să nu-ți mai vedem fața vreodată pe aici.

M-am dus cu Francine în camera de studiu. Domnişoara Elton ne aştepta palidă şi tăcută. Francine a izbucnit brusc:

- Îl urăsc! E un bătrîn hain. Nu voi rămîne aici.

Aproape c-a izbucnit în plîns şi m-a luat de mînă. Ştiam că nu vom uita niciodată scena din capelă. Domnişoara Elton n-a zis nimic. Şi ea era marcată de ceea ce văzuse.

Mai tîrziu, în aceaşi zi, Francine mi-a spus:

- Mă duc s-o văd pe Daisy. Vii cu mine?

- Sigur că da, i-am răspuns şi ne-am dus la colibă. Doamna Emms era acolo înconjurată ca de obicei de o droaie de copii. Daisy nu era acasă.

- E sus la Granter's, să vorbească cu Hans ăla.

Doamna Emms a dat din cap necăjită:

- Deci a dat-o afară de la Greystone. La început am crezut că e din cauza rochiei ăleia de bal.

- Bunicul nu ştie nimic despre asta, a spus Francine.

Doamna Emms ne-a făcut cu ochiul:

- Doamne fereşte cînd o afla!

- Nu ştiu de ce, dar acum nu-mi pasă de el. L-am urît în dimineaţa asta ca şi pe încrezutul ăla de Arthur. Urăsc Greystone. Vreau să scap de acolo.

- Biata mea Daise! Şi totul pentru că s-a distrat niţel în cimitir. Nu e nici prima şi nici ultima.

- Sîntem îngrijorate în legătură cu Daisy. Ce o să facă?

- O găsi ea ceva. Poa' să-şi poarte singură de grijă Daise a noastră.

- Crezi că se întoarce repede?

- Cine ştie? Acum e mare, face ce vrea.

- Te rog să-i spui că am trecut pe aici, a spus Francine. Şi să-i mai spui că şi pentru noi a fost la fel de groaznic ca şi pentru ea. Spune-i că sîntem de părere că a fost oribil.

- O să-i zic asta. Ţine mult la voi amîndouă.

Cînd eram pe punctul de a pleca, a venit şi Daisy. Arăta cu totul altfel decît păcătoasa repudiată din capelă. Ne-am repezit la ea şi am îmbrăţişat-o. Asta a încîntat-o pe doamna Emms care a exclamat:

- Eh, am trăit s-o văd şi p'asta!

- Daisy! a strigat Francine. Am fost aşa de îngrijorate din cauza ta.

- Nu era nevoie, a spus Daisy triumfătoare. Mi-am făcut deja o situaţie.

- Nu se poate! am ţipat amîndouă.

- Ba da, don'şoarelor. De fapt, mi-a făcut promisiuni mai

dinainte. Zice Hans: "Păi, de ce nu vii la Grange? O să vorbesc pentru tine". Ei bine, m-am dus. L-am văzut pe bucătaru' şef. Un domn foarte important, cu obrajii rumeni şi mustaţa răsucită. M-a bătut pe umeri şi a zis: "Începi de mîine". Ca fată la bucătărie. Şi ce bucătărie!

- E minunat! am strigat.

Doamna Emms stătea cu picioarele desfăcute şi cu mîinile pe genunchii durdulii.

- Ce-o să se întîmple cînd o pleca? a întrebat ea cu neîncredere. Nu stă niciodată mai mult dă cîteva luni.

- Hans crede că aş putea să merg cu ei.

Veselia ultimelor clipe pălise. Ne gîndeam toate cînd vor pleca. Doamna Emms n-ar fi vrut s-o piardă pe Daisy. Nici noi. Dar Francine a considerat plecarea celor de la Granter's atît de deprimantă încît nici nu suporta să se gîndească la ea.

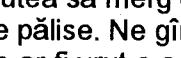

După aceea, evenimentele s-au precipitat. Data sărbătoririi lui Francine a fost anunţată: în prima săptămînă a lui septembrie. Oaspeţii urmau să sosească de luni, deşi ziua lui Francine era marţi. Petrecerea dura două zile şi oaspeţii urmau să plece joi.

Jenny Brakes a venit să-i lucreze rochia de tafta. Era de culoare roşu închis. Mie urma să-mi facă o rochie albastru închis care, după mătuşa Grace, era o culoare foarte convenabilă. Biata Jenny Brakes era puţin stînjenită. Faptul că îi făcuse rochia de bal lui Francine îi apăsa sufletul, avînd în vedere ce i se întîmplase lui Daisy Emms. Coaserea în secret a unei rochii nu putea fi un păcat la fel de mare ca şi cel pe care îl făcuse Daisy în cimitir, dar îi era atît de teamă de bunicul! Francine mi-a spus că el ar fi procedat la fel cu Daisy chiar dacă ea n-ar fi avut unde să se ducă. "E nemilos. Dacă asta înseamnă să fii un om bun, atunci mă rog lui Dumnezeu să mă ferească de oamenii buni".

Deşi ziua fatală se apropia, Francine era foarte bine

dispusă pentru că se ducea în fiecare zi la Granter's Grange. Ieşea uneori să călărească singură, dar ştiam că nu e aşa deoarece cel mai adesea se întîlnea cu romanticul său baron.

Invitaţiile au fost trimise oaspeţilor. La Greystone se făceau mari pregătiri. Doamna Greaves era încîntată spunînd că aşa trebuie să fie o casă mare. Presupunea că în viitor va fi mai multă distracţie. Viitoarea pereche va aduce un suflu tineresc în casă şi, la timpul potrivit, vor căuta o partidă pentru domnişoara Philippa.

Eram foarte neliniştită pentru că Francine nu părea tulburată deloc şi mă întrebam de ce.

Cu două săptămîni înainte de petrecere, bunicul a chemat-o pe Francine în bibliotecă. S-a dus cu capul sus, iar eu am aşteptat-o în camera noastră îngrozită de ce s-ar putea întîmpla. Era limpede că ne apropiam de o criză. După o jumătate de oră, Francine s-a întors cu ochii strălucind şi obrajii îmbujoraţi.

- Francine, ce s-a întîmplat?

- Mi-a spus că urmează să mă mărit cu vărul Arthur şi că sfîntul ăsta de nepot al lui i-a cerut permisiunea să-mi ceară mîna, permisiune pe care bunicul i-a acordat-o cu graţie. Ştiind că era dorinţa lui, era sigur că voi accepta cu plăcere.

- Tu ce i-ai spus?

- Am fost isteaţă, Pippa. L-am lăsat să creadă că voi accepta.

- Vrei să spui că te-ai răzgîndit?

A dat din cap că nu.

- Încă nu pot să-ţi spun mai mult. Acum plec.

- Unde?

- Îţi promit că-ţi voi spune. Nu voi face nimic fără ca tu să ştii.

Era prima dată cînd nu avea încredere deplină în mine şi eram mîhnită. Simţeam că totul se schimbă în jurul meu. Daisy plecase. Şi ce vrusese să spună Francine? Avea de gînd să-i facă pe plac bunicului şi să se mărite cu vărul Arthur? Sau ce altceva?

Domnişoara Elton m-a întrebat unde e Francine şi cînd i-am spus că nu ştiu nu mi-a explicat de ce o caută.

Domnişoara Elton era o persoană ştearsă, dar cred că înţelegea mai bine decît mine ce se petrecea. Cred că toţi din casă îşi dăduseră seama că Francine şi Arthur erau total nepotriviţi unul pentru altul.

M-am dus la bunica. Îi povestiserăm despre bal şi stătea acolo zîmbind şi ţinîndu-ne de mînă aşa cum îi plăcea s-o facă. Fusese îngrijorată pentru Francine şi credea că dacă sora mea s-ar mărita cu vărul Arthur, viaţa ei ar fi de nesuportat.

- Aş muri fericită dacă aş şti că voi, fetelor, sînteţi mulţumite, ne spunea ea. Şi prin mulţumite înţeleg o viaţă trăită după propria voastră vrere... chiar dacă nu întotdeauna în deplină armonie, pentru că asta ar însemna să ceri prea mult. Bunicul vostru mi-a golit viaţa de sens... N-am trăit după cum am vrut eu. I-a făcut acelaşi lucru lui Grace. A încercat şi cu tatăl vostru. Trebuie să vă luptaţi să vă trăiţi viaţa aşa cum vreţi voi. Alegeţi-vă propriul drum şi nu regretaţi consecinţele, pentru că este ceea ce voi înşivă aţi ales.

Ştiam că avea dreptate. I-am povestit despre Daisy. Ea a spus:

- Bunicul vostru se consideră un om drept. A stabilit un cod de legi morale care nu întotdeauna îmbunătăţesc moravurile. Daisy e o fată în jurul căreia vor roi totdeauna bărbaţii. S-ar putea să aibă probleme din cauza asta, dar se va descurca. Iar brutalitatea şi asprimea lui, felul în care a înfierat-o în numele aşa zisei dreptăţi, dreptate care face atîta rău celorlalţi, este un păcat mult mai mare decît cel comis de Daisy în cimitir. Copila mea, ar putea să ţi se pară ciudat să auzi una ca asta de la mine. Pe vremuri n-aş fi spus aşa ceva... nici măcar n-aş fi gîndit-o. Numai după ce am orbit şi am simţit că viaţa mea practic nu mai avea nici un sens, numai atunci am putut să privesc în urmă şi să văd lucrurile mult mai clar decît atunci cînd încă le mai puteam vedea cu ochii.

- Dar ce crezi că se întîmplă la Grange? am întrebat-o.

- Nu putem decît să presupunem. Poate există o cale de scăpare. Nu trebuie să se mărite cu cel pe care nu-l iubeşte. Nu trebuie să devină o nouă victimă a bunicului vostru.

După ce am plecat de la bunica, s-a întors Francine. N-o văzusem niciodată atît de însufleţită.

- Plec de la Greystone, mi-a spus.

S-a aruncat la pieptul meu şi ne-am îmbrăţişat.

- Pleci?!... am bîiguit. Voi rămîne singură...

- O să trimit după tine. Îţi promit.

- Françine, cînd?... cum?

- Mă voi mărita cu Rudolph. Şi imediat după asta plecăm. Totul este atît de complicat.

- Plecaţi din Anglia?

- Da. Mă voi duce în ţara lui. Pippa, sînt atît de fericită! Totul e atît de încîlcit... Dar mă voi lămuri. Sînt atît de fericită... Dar un singur lucru mă mîhneşte... Faptul că te las aici...

Ştiusem că era inevitabil. Nu s-ar fi măritat niciodată cu vărul Arthur. Aşa îşi găsea şi salvarea şi dragostea. Încercam să mă gîndesc la fericirea ei, dar nu mă puteam gîndi decît la mine şi la singurătatea cumplită de a fi fără ea.

- Fruntea sus, Pippa, a spus. Nu va fi pentru multă vreme. Rudolph a spus că poţi veni la noi... dar nu acum. Trebuie să plece în grabă. E o persoană foarte importantă în ţara lui şi acolo sînt tot felul de intrigi. Nu mai putem trăi unul fără altul... ştim amîndoi asta. Aşa că îl însoţesc. Plecăm diseară. Ajută-mă să-mi împachetez cîteva lucruri. Nu multe. Îmi va cumpăra el lucruri noi. Îmi voi lua rochia de bal cu steluţe argintii care este acum la familia Emms. Mă ajută şi Daisy. Oh, Pippa... nu mă privi aşa de înspăimîntată, aşa de pierdută. Voi trimite după tine.

Am ajutat-o să strîngă cîteva lucruri. Eram atît de emoţionată încît abia puteam vorbi coerent. I-am spus:

- Trebuie s-o vezi pe bunica. Trebuie să-i spui.

- Va înţelege, a spus Francine.

A fost o seară stranie. Am cinat ca de obicei. Bunicul era foarte bine dispus, fiind convins că totul se va desfăşura conform dorinţelor lui. Vărul Arthur era atît de plin de el încît am bănuit că auzise că Francine va da curs cererii lui. Ca de obicei, mătuşa Grace n-a spus mai nimic, dar mi se părea tristă. Sperase poate că Francine nu i se va supune bunicului aşa cum o făcuse ea. Poate plănuia ea însăşi o revoltă şi

dorea ajutor.

Buna dispoziție a lui Francine era artificială, dar nimeni nu părea să observe. Bunicul o privea afectuos - atît cît putea fi el.

Imediat după masă ne-am retras în camera noastră. Francine urma să plece la zece şi, cu un sfert de oră înainte, s-a strecurat afară din casă cu ajutorul meu. Eu i-am dus pelerina şi dacă am fi fost surprinse nu ar fi părut îmbrăcată de plecare.

Am stat acolo față în față cîteva momente. Noaptea era liniştită şi nu se mişca nici o frunză. Francine s-a străduit să rîdă. Apoi m-a strîns în brațe.

- Micuța mea Pippa, a spus. Cît de mult mi-aş dori să poți veni cu mine! Fericirea mea ar fi fost deplină dacă te-aş fi putut lua. Dar o voi face cît de curînd. Îți promit.

- La revedere, Francine. Să-mi scrii. Ține-mă la curent cu tot ce se întîmplă.

- Îți promit. La revedere.

A plecat. Am rămas acolo cîteva minute, ascultînd. Mi-am imaginat-o în coliba familiei Emms. Probabil că era şi Daisy acolo.

Am mai stat o vreme. Nu se auzea nici un zgomot. M-am întors şi m-am furişat înapoi în casa tăcută. Eram dezolată cum nu fusesem niciodată în viața mea.

Capitolul 3

Vizită la o sacristie

Trecuseră patru ani de cînd Francine plecase şi n-o mai văzusem. Mi-a mai scris pe adresa familiei Emms, de teamă ca nu cumva scrisorile să fie interceptate.

N-aş vrea să mai trăiesc vreodată clipele de după plecarea ei. Sentimentul pierderii era atît de sfîşietor încît furia bunicului a trecut peste mine fără să mă sinchisesc. Nu ştiam decît că iubita mea soră plecase. Am pierdut-o şi pe Daisy. La cîteva săptămîni după ce a plecat Francine, contele şi contesa au plecat cu tot personalul de la Granter's Grange. Daisy, fiind angajată la ei, i-a însoţit.

Furtuna a izbucnit chiar în dimineaţa de după plecarea lui Francine. Lipsind la micul dejun, eu am fost cea căreia i s-au pus întrebări. Cînd am spus că nu ştiu unde este, toţi au crezut că probabil se sculase mai devreme, ieşise la o mică plimbare şi pur şi simplu uitase cît era ceasul. Nu le-am spus că nu dormise acasă în noaptea aceea pentru că nu ştiam cît de departe ajunseseră şi mă temeam ca bunicul să nu plece după ea. Noua toleranţă pe care o manifestase faţă de sora mea, convins fiind că Francine se conforma planurilor lui, l-a făcut să nu se supere că ea a lipsit de la

micul dejun. Cu toate că domnişoara Elton a văzut că nu a apărut la lecţii, iar mătuşa Grace vedea bine că lipseşte, bunicul a aflat de abia după amiază.

Apoi a izbucnit furtuna. Am fost interogată, condamnată că nu am spus că fugise în noaptea precedentă. L-am înfruntat cu mult curaj, fiind prea mîhnită ca să îmi mai pese ce o să se întîmple cu mine.

- A plecat să se mărite cu un baron, am spus.

A ţipat la mine şi m-a zgîlţîit. Fusesem rea. Ar fi trebuit să fiu pedepsită sever. Ştiusem ce avea de gînd şi nu făcusem nimic ca să o împiedic. Nepoata lui fusese dezonorată. Mi-am găsit refugiu la bunica, cu care am rămas tot timpul zilei. Bunicul a venit în camera ei şi a început să ţipe. Bunica a ridicat mîna şi a spus:

- Nu aici, în camera asta Matthew! Aici e adăpostul meu. Copila nu trebuie învinovăţită. Te rog las-o în seama mea.

Am fost surprinsă că el s-a supus. Bunica m-a liniştit mîngîindu-mi părul:

- Sora ta va trăi viaţa pe care singură şi-a ales-o. Trebuia să plece. Nu ar fi putut să rămînă aici şi să se supună ordinelor bunicului vostru. A ales drumul potrivit. Cît despre tine, micuţa mea Pippa, eşti dezolată pentru că ţi-ai pierdut cea mai scumpă prietenă, dar va veni şi timpul tău. Ai să vezi.

Dar n-a reuşit să mă liniştească. Poate că undeva, în adîncul fiinţei mele, ştiam că o pierdusem pe Francine pentru totdeauna. Pînă una alta, rămăsesem la mîna bunicului.

După plecarea celor de la Granter's, viaţa în casa noastră părea că reintră în normal. Fără Francine, pentru mine nimic nu mai putea fi ca înainte. Bunicul a încetat să-i mai pomenească numele. Ne anunţase de la bun început că nu îi va mai permite niciodată să-i calce pragul. Dar a lăsat să se înţeleagă că va continua să-şi facă datoria în ceea ce mă priveşte.

Acum eram supravegheată mult mai strict decît înainte. Domnişoara Elton mă însoţea peste tot, aşa că nu eram niciodată singură. Educaţia mea religioasă urma să fie intensificată. Era limpede că şederea noastră pe acea insulă

păgînă avusese un efect malefic asupra lui Francine.

Domnişoarei Elton îi era milă de mine şi asta m-a ajutat. O îndrăgise pe Francine foarte mult şi spera din tot sufletul că-i va merge bine. Cînd rămîneam cu domnişoara Elton, aceasta îmi dădea voie să mă duc la familia Emms unde, înainte de plecarea ei, mă întîlneam cu Daisy.

- I-am promis surorii tale că o să-ţi port de grijă, mi-a spus. Săraca de tine, don'şoară Pip. Nu te prea distrezi acolo cu "căpcăunul ăla bătrîn" cum spunea don'şoara France.

După plecarea lui Daisy eram în pragul disperării. Odată am convins-o pe domnişoara Elton să-mi dea voie să arunc o privire la Grange. Cînd am zărit mobila plină de praf şi scrinul acela înalt ce semăna cu o siluetă omenească am simţit nevoia să mă arunc la pămînt şi să plîng. Niciodată n-am mai vrut să mă duc şi să arunc o privire acolo. Era prea dureros pentru mine.

Îl antipatizam pe vărul Arthur la fel de mult ca şi Francine. Uram lecţiile pe care le făceam cu el. Îi plăcea foarte mult să se roage şi mă ţinea în genunchi ore în şir în timp ce el îl implora pe Atotputernicul să mă ajute să devin bună şi supusă protectorului meu şi să mă umple de recunoştinţă faţă de acesta.

De multe ori gîndurile îmi zburau la Francine şi mă întrebam cum ar fi fost dacă s-ar fi măritat cu vărul Arthur şi nu cu baronul. Cel puţin ar fi fost şi ea aici.

Bietei mătuşi Grace îi era milă, dar îl respecta prea mult pe bunicul ca să-şi exteriorizeze sentimentele. Bunica era singura mea consolare în acele zile. Era singura mea prietenă. Agnes Warden mă încuraja s-o vizitez cît mai des. Cred că o iubea mult pe bunica.

Se spune că timpul vindecă totul şi, deşi nu este pe deplin adevărat, totuşi alină durerea. A trecut un an, cel mai melancolic din viaţa mea. Trăiam mai mult cu speranţa că voi primi veşti de la Francine.

Într-o zi cînd eram în grădină l-am văzut pe unul din copiii familiei Emms uitîndu-se la mine.

- Domnişoară Pippa, a strigat.

M-am întors şi el s-a uitat de jur-împrejur să vadă dacă

nu cumva eram urmăriți.

- Mama are ceva pentru tine.
- Mulțumesc, i-am spus.
- Zice că să vii şi să-l iei.
- Spune-i că voi veni cît pot de repede.

Trebuia să fiu foarte prudentă. Ordinele erau stricte: nu aveam voie să merg nicăieri neînsoțită. Pe cînd mă plimbam cu domnişoara Elton, i-am spus că aş dori să fac o vizită familiei Emms. A fost de acord şi m-a aşteptat la marginea cîmpului.

Doamna Emms a scos dintr-un sertar o scrisoare şi mi-a dat-o.

- Cred că e de la sora aia a ta, a spus. A adus-o aici. Şi mai e una de la Daise a noastră. P'aia mi-a citit-o Jenny Brakes. Face bine Daise a noastră. Aa... vorbeşte despre societatea înaltă. Poți s-o citeşti şi p'a lui Daise. Îl are pe Hans s-o ajute. Nu prea ştie multe Daise a noastră. Da' cre'că vrei să vezi misiva lu' soră-ta.

- O s-o iau acasă s-o citesc şi mîine voi veni s-o văd şi pe a lui Daisy.

Doamna Emms a încuviințat din cap, iar eu am fugit la domnişoara Elton. Nu m-a întrebat ce am în mînă, dar cred că a ghicit pentru că, imediat ce am ajuns la Greystone, m-am dus drept în camera mea. Îmi tremurau degetele cînd am deschis scrisoarea. Era scrisă pe o hîrtie albă, groasă ca un pergament şi purta o emblemă aurie.

Draga mea Pippa,

Profit de prima ocazie pentru a-ți scrie. Se întîmplă atît de multe aici şi sînt foarte fericită. Rudolph este soțul pe care mi l-am dorit totdeauna. Ne-am căsătorit în biserica din Birley. Mai ții minte biserica aceea pe care am vizitat-o şi ne-a plăcut atît de mult? Cununia ne-a făcut să întîrziem puțin, dar Rudolph aranjase totul înainte de plecare. Trebuia să plecăm cît mai repede. Rudolph este foarte important în țara lui. Nici nu-ți pot spune cît de important. Sîntem înconjurați de intrigi şi avem dușmani care încearcă să-l deposedeze de moştenirea lui. Oh, e greu de înțeles cînd te gîndeşti la modul în care am trăit noi pe insulă şi apoi la

Greystone. Nu ştiam nimic despre ce se întîmplă în lumea din afară, nu-i aşa? În orice caz, nu despre ceea ce se petrece în Bruxenstein. Aici sînt mai multe ducate. Sînt mulţi margrafi şi baroni şi toţi vor să conducă. Dar mă îndepărtez de la subiect. Nu are rost să încerc să-ţi explic politica'lor pentru că nici eu n-o înţeleg. Dar asta înseamnă că trăim în mijlocul pericolelor. Totuşi cred că vrei să afli cît mai multe despre ce mi se întîmplă aici.

Rudolph a spus că trebuie să ne căsătorim înainte de a ajunge în Bruxenstein. Trebuia să fie un fapt împlinit, pentru că mulţi vor încerca să împiedice această căsătorie. Deci ne-am căsătorit şi am devenit baroana von Gruton Fuchs. Mă poţi vedea pe mine purtînd un asemenea nume? Eu îmi spun doamna Fox Fuchs. Este mult mai uşor şi îl amuză pe Rudolph.*

Deci, ne-am căsătorit şi am traversat Canalul Mînecii. Am trecut din Franţa drept în Germania, ajungînd în cele din urmă în Bruxenstein. Mi-aş fi dorit să fii cu mine şi să vezi. Dar o vei face. Vei veni imediat ce totul va fi aranjat. Rudolph spune că nu trebuie să te aduc încă aici. S-ar putea crea probleme. Aici, el este ceea ce s-ar putea numi o mare partidă. Ceea ce înseamnă că el este bărbatul cel mai rîvnit de tinerele fete. E un fel de moştenitor al coroanei... Numai că acesta nu e un regat... Şi ei au vrut ca el să se căsătorească cu altcineva... Cu una pe care ei o aleseseră dinainte. Oamenii aceştia vor să se amestece... ca bunicul. Deci, lucrurile sînt puţin mai complicate. Ştiu că mă vei înţelege. Rudolph trebuie să fie foarte prudent.

Ştii, am cele mai minunate haine. Ne-am oprit cîteva zile la Paris, unde mi le-am făcut. Păstrez încă rochia albastră cu steluţe argintii. Rudolph a spus că o va iubi totdeauna pentru că am purtat-o în noaptea aceea, ştii tu care. Dar acum port lucruri magnifice. Am un fel de tiară pe care o port uneori. Ce bine ar fi dacă ai fi lîngă mine! Rudolph spune să mai aştept puţin. Se teme de ceea ce Daisy numea o "izbitură", ţii minte? Pe aici tot timpul se întîmplă asemenea revolte... Din cauza geloziei dintre membrii familiilor rivale.

* joc de cuvinte: *fox* = vulpe în engleză şi *fuchs* = vulpe în germană (N.T.)

Se pare că rîvnesc unii la ceea ce au alții.

Am un secret pe care vreau să ți-l spun. Contează foarte mult dacă e sau nu băiat. Da, Pippa, sînt însărcinată. Nu e minunat? Închipuiește-ți numai că vei fi mătușă. Îi spun lui Rudolph că nu mă pot descurca fără tine și el o ține într-una că vei veni foarte curînd. Este atît de înțelegător cu mine. Sînt atît de fericită. Ce mult aș vrea să se termine cu certurile astea stupide. Trebuie să stau cît mai departe de castel... mai ales acum, cînd sînt însărcinată. Rudolph se teme pentru mine, înțelegi? Dacă o să am un fiu... Dar vorbesc iar despre politica lor idioată.

Dragă Pippa, fii pregătită în orice clipă. Într-o bună zi o să vezi că se fac pregătiri la Grange. Atunci va sosi o armată de servitori și eu voi fi acolo... și atunci Pippa, scumpa mea surioară, vei veni cu mine.

Te iubesc mai mult ca oricînd,

Francine.

Am citit și recitit scrisoarea. O purtam în corsaj ca s-o pot simți pe piele. Îmi lumina zilele. Și ori de cîte ori mă simțeam nefericită o mai citeam o dată. Speranța că într-o zi, cînd o să trec pe lîngă Granter, o să văd agitație mă ajuta să trec clipele grele.

După primele luni, zilele păreau că trec mai repede. Era rutina cotidiană: micul dejun cu bunicul, mătușa Grace și vărul Arthur, rugăciuni, lecții și plimbări călare cu domnișoara Elton, vizite la bunica și ore de educație religioasă cu vărul Arthur. Totul mi s-ar fi părut de nesuportat dacă n-ar fi fost orele petrecute cu bunica. Atunci vorbeam despre Francine și ne imaginam ce i se întîmplă.

S-a mai scurs un an întreg pînă am avut din nou veşti de la Francine. Scrisoarea a fost trimisă tot familiei Emms.

Dragă Pippa,

Să nu crezi nici o clipă că te-am uitat. Totul s-a schimbat atît de mult de cînd ți-am scris ultima dată! Atunci îmi făceam planuri să vii aici. Din nefericire, toate s-au spulberat. Tot timpul sîntem pe drum și acum sîntem într-un fel de exil. Dacă mi-ai scrie, scrisoarea ta n-ar ajunge niciodată la mine.

Şi poate că nici tu nu o vei primi pe a mea. Cred că tu trăieşti încă rutina aceea cumplită. Biata de tine! De îndată ce totul va fi în regulă vei veni aici. I-am spus lui Rudolph că trebuie s-o am pe surioara mea lîngă mine. A fost de acord. De cînd te-a văzut te-a considerat o scumpă, deşi totdeauna spune că nu a avut ochi pentru altcineva decît pentru mine. Dar el vrea să vii, chiar vrea cu adevărat.

Acum trebuie să-ţi povestesc despre marele eveniment. Da, sînt mamă. Am un fiu, Pippa. Gîndeşte-te la asta. Cea mai adorabilă fiinţă pe care poţi să ţi-o imaginezi. Este blond cu ochi albaştri. Cred că seamănă cu Rudolph, dar Rudolph spune că seamănă cu mine. Are un nume măreţ: Rudolph Otto Friedrich von Gruton Fuchs. Eu îi spun Puişorul meu. *Puişor de vulpe, înţelegi? Nu e nevoie să-ţi mai spun că este copilul cel mai minunat care s-a născut vreodată. De cînd a venit pe lume a manifestat un uimitor simţ al afacerilor. Dar la ce altceva te-ai putea aştepta de la copilul meu? Tare mi-ar place să-l vezi. Trebuie. Găsim noi o modalitate. Mi-aş dori mult să se termine cu tulburările astea. Trebuie să fim atît de prudenţi. Sînt atîtea certuri între diferite ramuri ale familiei. Cînd una, cînd alta vrea margrafatul. Este atît de obositor şi fără rost. Rudolph este tot timpul implicat în aceste certuri. Au loc întîlniri secrete, plecări şi veniri la pavilionul de vînătoare unde locuim acum. Să nu-ţi închipui că este o clădire părăginită. Nici gînd de aşa ceva. Aceşti margrafi şi conţi şi baroni ştiu cum să trăiască. Ducem o viaţă în stil mare, dar trebuie să fim prudenţi. Treaba asta îl enervează pe Rudolph. Spune că de îndată ce ne întoarcem la castel pot să trimit după tine. Abia aştept. Îi povestesc lui Puiuţ despre tine. Se uită la mine şi aş jura că pricepe ce-i spun pentru că pare atît de înţelept.*

Îţi trimit toată dragostea mea, scumpă surioară. Mă gîndesc mult la tine, să nu-ţi fie frică niciodată. Am de gînd să te salvez de la Greystone Manor.

Francine, baroana (Doamna Fox).

După primirea scrisorii am trăit într-o stare de euforie timp de cîteva săptămîni. Mă duceam într-una la Granter's Grange sperînd să văd vreo mişcare. Dar nu era nimic. O vizitam des pe doamna Emms.

- Nici o scrisoare? o întrebam.

Iar ea clătina din cap cu tristeţe. Odată mi-a spus:

- E una de la Daise. E mulţumită. S-a măritat cu Hans ăla, dar nu e cu sora ta. Trebuie să stea cu Hans, înţelegi? Zice că-i e frică de vreo izbitură.

Apoi m-am alarmat. Îmi era teamă. Era foarte greu să-mi imaginez loviturile de stat şi viaţa într-o lume atît de îndepărtată de Anglia noastră victoriană atît de liniştită.

Pînă atunci, tot ce ţinuse de Granter's şi de locuitorii săi păruse să aparţină unei lumi romantice în care erau posibile cele mai ciudate aventuri. Despre toate astea aş fi putut discuta numai cu Francine. Dar ea acum era departe.

M-am rugat pentru viaţa ei în fiecare seară. Apăruse un element nou: teama pentru siguraţa ei.

Am mai primit o scrisoare. Îmi scria despre copil. Trecuseră mai bine de trei ani de la plecarea lui Francine şi el avea acum probabil un an şi jumătate. Începuse să vorbească şi abia îl mai putea supraveghea. Francine îi povestea despre mătuşa sa Pippa.

... îi place cuvîntul Pippa şi îl tot rosteşte. E ciudat cum copiilor le plac anumite cuvinte. Şi Pippa e un cuvînt care îl atrage. Are o jucărioară nostimă. Aici i se spune "troll". Nu se culcă fără el, ba chiar îi suge şi o ureche. Nu poate să adoarmă fără troll. L-a botezat Pippa. Iată surioară că un troll îţi poarta numele. O să-l iubeşti pe copilaşul meu, e perfect.

Sora ta, Francine.

Era ultima scrisoare pe care o primisem după mult timp şi devenisem foarte neliniştită. Doamna Emms mi-a spus că nici ea nu avea veşti de la Daisy.

Începusem să cresc, şi norii care păreau mai degrabă nişte umbre la orizont se adunau deasupra capului meu.

Aveam numai doisprezece ani cînd plecase Francine şi acum urma să sărbătoresc cea de-a şaisprezecea aniversare. Erau semne evidente. Bunicul începea să manifeste interes faţă de mine. Mă invita să călăresc cu el pe moşie şi-mi aminteam că la fel făcuse şi cu Francine.

Era mai amabil cu mine. În timpul acestor plimbări călare ne însoţea şi vărul Arthur. Treptat, începeam să înţeleg semnificaţia acestor schimbări de atitudine: se spălase pe mîini de Francine, dar mai avea o nepoată care peste puţin timp ajungea la vîrsta măritişului.

Cînd am împlinit şaisprezece ani, bunicul a dat o masă la care a invitat cîteva familii vecine. Jenny Brakes mi-a făcut o rochie de tafta. Croiala era de femeie, nu mai era de copil şi domnişoara Elton mi-a spus că bunicul îşi exprimase dorinţa - de fapt ordonase - să-mi strîng părul pentru acea ocazie.

Aşa am făcut şi păream destul de matură. Am bănuit ce plănuia pentru ziua cînd voi împlini şaptesprezece ani.

Cînd m-am aşezat lîngă vărul Arthur, el şi-a pus o mînă pe genunchiul meu. M-am cutremurat de dezgust. Am încercat să nu arăt asta şi, pentru prima oară de la plecarea lui Francine, am început să mă gîndesc la mine. Uram mîinile reci ale vărului Arthur pentru că ghiceam la ce se gîndea. Am vorbit cu bunica şi i-am spus temerile mele.

- Da, a încuviinţat ea. Se apropie şi-ţi dai şi tu seama de asta. Bunicul va insista să te măriţi cu vărul Arthur.

- Nu voi face asta, i-am răspuns la fel de hotărîtă ca Francine altădată.

- Mi-e teamă că va insista. Nu ştiu ce va face, dar va fi imposibil să mai rămîi aici dacă nu vei fi de acord cu el.

- Ce pot să fac?

- Trebuie să ne gîndim, mi-a spus.

Am discutat acest subiect şi cu domnişoara Elton. Ea însăşi era destul de îngrijorată pentru că îşi dădea seama că va rămîne fără slujbă. Bunica m-a sfătuit să-mi caut o slujbă, lucru destul de greu de găsit prin împrejurimi şi asta cît mai repede pentru că bunicul putea să mă oblige să mă logodesc în orice clipă. Tot ea îmi spunea că nunta va fi plănuită probabil pentru ziua în care voi împlini şaptesprezece ani. Dar nu trebuia să aştept pînă atunci.

Nu mă mai simţisem atît de deprimată decît în primele luni după plecarea lui Francine. Eram îngrijorată pentru că nu mai primisem nici o scrisoare de la ea. Problemele mele

personale deveniseră stringente şi singura mea scăpare era să găsesc un post. Mă gîndeam foarte mult la această perspectivă.

Domnişoara Elton mi-a spus că puteam găsi un post prin ziare. A zis că îmi va face ea rost de ziare prin care ne vom uita împreună pentru că şi pe ea o interesa un asemenea post. Ne-am uitat la mica publicitate.

- Vîrsta te defavorizează, mi-a spus. Cine ar angaja o fată de şaisprezece ani ca guvernantă sau ca doamnă de companie? Va trebui să te prefaci că eşti mai mare.

- Anul viitor împlinesc şaptesprezece ani.

- Şi aşa e prea puţin. Cred că ai putea să pari de cel puţin optsprezece ani dacă-ţi strîngi bine părul. Dacă ai avea o pereche de ochelari... Stai puţin.

A tras un sertar şi a scos din el o pereche de ochelari.

- Încearcă-i.

I-am pus şi ea a rîs.

- Da, cred că aşa o să meargă. Şi dacă-ţi strîngi părul poţi părea de douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi de ani.

- Dar nu văd nimic cu ei!

- Ţi-ai putea pune unii fără dioptrii. De un lucru sînt sigură: tinereţea ta o să te împiedice să-ţi găseşti o slujbă. Ar trebui să mai aştepţi cel puţin doi ani.

- Doi ani!? Dar sînt sigură că nunta mea e plănuită pentru ziua în care voi împlini şaptesprezece ani.

Cînd m-am văzut îmbrăcată cu pelerina domnişoarei Elton, cu părul strîns la spate şi cu ochelarii pe nas, am izbucnit în rîs. Domnişoara Elton a promis că o să-mi facă rost de ochelari. Va spune că cineva din casă are nevoie de ei pentru a se apăra de vînt, care-i provoacă dureri de cap. Mă îndrăgise mai mult de cînd plecase Francine, şi asta ne-a apropiat. A reuşit să procure ochelarii şi cînd mi i-am pus ne-am gîndit ce ar mai fi rîs Francine dacă m-ar fi văzut.

Domnişoara Elton găsise cîteva oferte de posturi care îi conveneau. La urma urmelor, era o guvernantă cu experienţă şi avea şi vîrsta potrivită. Cu cît mă gîndeam mai bine, cu atît îmi dădeam mai bine seama în ce situaţie disperată mă aflam. Fusese o copilărie din partea mea să

cred că o pereche de ochelari putea ține loc de experiență. Eram sigură că n-o să meargă. Și chiar dorința domnișoarei Elton de a-și găsi alt post nu mai era aceeași.

- Poate că este încă prea devreme, spunea ea. Poate că lucrurile se vor schimba.

În timp ce ne frămîntam cu toate astea, la Greystone s-a petrecut ceva deosebit: mătușa Grace a fugit cu Charles Daventry. Poate că mi-aș fi dat seama mai devreme că așa se va întîmpla dacă n-aș fi fost atît de prinsă de propriile mele probleme.

De la plecarea lui Francine, mătușa Grace se schimbase foarte mult. Revolta plutea în aer și, deși îi trebuiseră niște ani ca să ia această hotărîre, mătușa Grace își rupsese în sfîrșit lanțurile cu care o legase tatăl ei. M-am bucurat mult pentu ea.

Ieșise într-o zi să se plimbe, lăsînd un bilețel pentru bunicul prin care îl anunța că se hotărîse în sfîrșit să-și trăiască viața după propria ei dorință. Îl mai anunța că se va mărita cu Charles Daventry, lucru pe care trebuia să-l fi făcut cu zece ani mai înainte. Bunica făcea și ea parte din conspirație și mă întrebam cît de mult o fi îndemnat-o pe Grace să facă acest pas.

Bunicul turba de furie. A organizat o nouă procesiune în capelă unde a înfierat-o pe mătușa Grace. Era un copil nerecunoscător și Dumnezeu îi detestă pe acești copii. Nu spusese El: "Cinstește pe mama și pe tatăl tău"? Grace mușcase mîna care o hrănise și Atotputernicul își va întoarce fața de la făptura care își nesocotise obligațiile.

Mai tîrziu, i-am spus vărului Arthur:

- Cred că bunicul îl consideră pe Dumnezeu un fel de aliat. De ce presupune el că Dumnezeu e întotdeauna de partea lui? Cine știe? Ar putea fi de partea mătușii Grace.

- Nu trebuie să vorbești așa, Pippa, mi-a spus el sobru.

- De ce nu trebuie să spun ceea ce simt? Pentru ce mi-a mai dat atunci Dumnezeu limbă?

- Să-l slăvești pe El și să-i cinstești pe cei mai buni ca tine.

- Vrei să spui pe bunicul și poate... pe tine, vere.

- Trebuie să-l respecți pe bunicul tău. Te-a luat la el, ți-a

dat un adăpost. Nu trebuie să uiți asta niciodată.

- Bunicul nu uită şi sînt sigură că o să aibă grijă să nu uit nici eu.

- Philippa, n-o să-i spun bunicului nimic din tot ce-ai spus, dar dacă mai continui pe tonul ăsta o să mă obligi s-o fac.

- Săracul de tine, vere Arthur! Eşti într-adevăr omul bunicului. Voi sînteți Sfînta Treime: tu, bunicul şi Dumnezeu.

- Philippa!

M-am uitat la el cu dispreț:

- Acum ai ce să-i spui bunicului!

N-a făcut-o. A devenit chiar mai blînd cu mine, iar dezgustul meu pentru el creştea pe zi ce trecea. M-am dus s-o văd pe mătuşa Grace în coliba de lîngă cimitir. Era limpede că era fericită şi nu mai era aceeaşi femeie ştearsă de la Greystone Manor. Am îmbrățişat-o şi ea s-a uitat la mine scuzîndu-se:

- Am vrut să-ți spun, Philippa, dar mi-a fost frică să spun cuiva... cu excepția mamei. Oh, draga mea, sînt sigură că dacă n-ați fi venit, tu şi sora ta, n-aş fi avut niciodată curajul s-o fac. Dar de cînd a plecat Francine m-am gîndit tot timpul la asta. Charles m-a îndemnat ani de zile s-o fac, dar nu m-am putut hotărî. După plecarea lui Francine mi-am spus: "Ajunge!". Apoi ceea ce mi se părea imposibil a început să devină treptat posibil. Trebuia numai s-o fac.

Charles m-a îmbrățişat şi mi-a spus:

- Vă sînt recunoscător, ție şi surorii tale. Cum ți se pare Grace acum?

- Parcă este alta, i-am răspuns.

Mătuşa Grace îşi făcea o sumedenie de planuri. O perioadă trebuia să locuiască în camera lui Charles de la casa parohială. Oricît de furios ar fi fost bunicul, nu avea nici un drept asupra casei parohiale. Numai episcopul se ocupa de această casă, iar episcopul nu-l agrea deloc pe bunicul.

- Te rog să nu-i spui bunicului tău nimic din toate astea, m-a rugat mătuşa Grace.

Bunicul fusese coleg de şcoală cu episcopul şi se antipatizau de atunci. Cît despre paroh, acesta nu se avea

nici el prea bine cu bunicul. Grace era atît de emoționată, iar eu mă bucuram pentru ea.

- Nu voi putea s-o mai văd pe mama - a spus Grace - pentru că mi s-a interzis să mai pun piciorul în casă, iar ea nu poate ieși. Te rog pe tine să ne porți corespondența și să-i spui cît sînt de fericită.

I-am promis că așa voi face.

A fost o după amiază plăcută. Stăteam acolo printre statuile de piatră și beam ceai pregătit de Charles. Pe moment îmi uitasem propriile necazuri iar cînd mi le-am amintit am fost mulțumită că pot să discut cu mătușa Grace despre ele.

- Da, a încuviințat ea, o să te oblige să te măriți cu vărul Arthur.

- Nu mă voi mărita niciodată cu el. Sînt la fel de hotărîtă ca și Francine să n-o fac.

Cînd i-am pomenit numele lui Francine, fața mătușii s-a schimbat. Am continuat:

- Sînt foarte îngrijorată din pricina ei. Nu mai știu nimic de ea de multă vreme. Nu înțeleg de ce nu-mi scrie.

Mătușa Grace a rămas tăcută.

- E ciudat, am continuat. Sigur, știam de la început că o să fie greu să corespondăm... ea fiind atît de departe...

- De cînd nu mai ai veşti de la ea? m-a întrebat mătușa.

- De peste un an.

Mătușa Grace rămăsese mai departe tăcută. După un timp mi-a spus:

- Philippa, mă întreb dacă n-aș putea să te rog să-mi aduci cîteva din lucrurile mele. Va trebui să le scoți pe furiș din casă. Cred că o să ți se interzică să mă vezi.

- N-o să ascult de nici o interdicție, i-am promis.

- Ai grijă! Bunicul tău poate fi și foarte dur. Și tu nu ești încă pe picioarele tale, Philippa.

- Am să fiu. Poate îmi găsesc un post pentru a fi în stare să-mi cîștig existența. Mă ajută și domnișoara Elton.

- Oh, atît de departe au ajuns lucrurile?

- Da... din cauza vărului Arthur.

- Este cel mai bun lucru. Trebuie să începi o viață nouă. Și eu m-am gîndit să-mi caut un post, dar întotdeauna

mi-a lipsit curajul. Să laşi în urma ta trecutul... totul, absolut totul, Philippa. Poate îţi vei găsi un bărbat bun. Ar fi minunat. Să uiţi totul... şi s-o iei de la început.

- N-aş putea s-o uit niciodată pe Francine şi viaţa noastră împreună.

- Ai să poţi. Philippa, te-aş mai ruga ceva. Aş vrea să-mi aduci caietul meu de însemnări. Este în cufărul maro din pod. Sînt tot felul de tăieturi din ziare în el. Are coperţi roşii. O să vezi numele meu scris pe prima pagină. Îmi doresc foarte mult să-l am. Te rog du-te şi caută-l. Nu se poate să nu-l găseşti.

Tristeţea din ochii ei, felul cum îi tremurau mîinile, sclipirea aceea amară din priviri... toate acestea ar fi trebuit să mă pună în gardă că voi descoperi ceva înspăimîntător în caietul de însemnări. Imediat ce m-am întors acasă m-am dus în pod. Am deschis cufărul şi am văzut caietul pe care mi-l ceruse. L-am deschis. Aşa cum îmi spusese, numele ei era pe prima pagină. Atenţia mi-a fost atrasă de o tăietură din ziar. Cuvintele se aşezau în propoziţii care la rîndul lor îmi transmiteau un mesaj cumplit.

"Baronul von Gruton Fuchs a fost găsit asasinat în patul său din pavilionul de vînătoare din provincia Gruton din Bruxenstein, miercuri dimineaţa. Împreună cu el a fost găsită şi amanta sa, o tînără englezoaică a cărei identitate nu a fost încă descoperită. Se crede că era împreună cu el în pavilion de cîteva săptămîni".

M-am uitat la data ziarului. Era vechi de peste un an. Mai era o tăietură:

"A fost descoperită identitatea femeii ucise împreună cu baronul von Gruton Fuchs. Este vorba despre Francine Ewell, care era o bună prietenă a baronului de mai mult timp".

Am scăpat tăieturile de ziar din mînă. Am căzut în genunchi în timp ce în faţa ochilor îmi apărea pavilionul de vînătoare. "Destul de mare", mi-l descrisese ea. Trebuiau să fie şi mulţi servitori. Mi-am imaginat-o zăcînd în pat alături

de frumosul ei amant... şi sînge peste tot... sîngele surorii mele.

Deci iată de ce nu mai ştiam nimic despre ea. Nu-mi spusese nimeni şi nimeni n-o jelise. Scumpa, frumoasa şi nepreţuita mea soră parcă nici n-ar fi existat! Moartă! Ucisă! Francine, alături de care trăiserń cele mai fericite zile. După atîtea luni de îngrijorare, aflasem tragicul deznodămînt. Pînă atunci mai erau speranţe. Acum nu mai aveam de ce să mă mai duc la familia Emms, nu mai aveam de ce să fiu dezamăgită că nu mai primeam veşti. De la cine să mai primesc?

În ziar scria că era amanta lui. Eu însă ştiam că îi era soţie. Se cununaseră la biserica din Birley înainte de a părăsi Anglia. Ea însăşi îmi scrisese. Aveau şi un fiu. Pe Puiuţ, cum îl alinta Francine. Unde era copilul? Nu scria nimic despre el.

- Oh, Francine! am murmurat, n-am să te uit niciodată. De ce ai plecat? Ar fi fost mai bine să fi rămas aici... să te fi măritat cu vărul Arthur... orice... orice ar fi fost mai bine decît să mori. Am fi putut fugi împreună. Unde? Cum? Oriunde... orice... decît să fi murit.

Încercam să nu dau crezare ziarului. "O fi vorba despre altcineva", îmi spuneam. Dar erau numele lor, al ei şi al baronului. Oare îmi spusese adevărul în legătură cu căsătoria lor? O fi crezut că eu doream ca ea să fie respectabilă şi în rîndul lumii, aşa cum se cuvenea? Da, sigur că mi-aş fi dorit. Dar nu era nevoie să mă mintă. Ar fi putut pur şi simplu să nu menţioneze nimic despre cununie. Apoi mai era şi copilul. De ce nu scria nimic despre el în ziar? Era numai o scurtă relatare, aşa cum obişnuiau să insereze ziarele englezeşti cînd se refereau la tulburările din statele acelea germane atît de îndepărtate de paşnica Anglie. Singurul motiv pentru care fusese făcută relatarea era că fusese ucisă o englezoaică. Asta era tot ce aveam să ştiu? Unde puteam afla mai mult?

Strîngînd sub braţ caietul de însemnări, am alergat la casa parohială. Mătuşa Grace mă aştepta printre statui. Ştia că voi reveni. I-am întins caietul, fără o vorbă.

- Nu ţi-am spus, a îngăimat ea, de teamă să nu te îndurerez. Dar acum... m-am gîndit că eşti suficient de

matură pentru a suporta vestea. Trebuia să ştii.

- Şi în tot acest timp am aşteptat o veste de la ea...

Mătuşii Grace îi tremurau buzele.

- E cumplit, mi-a spus.N-ar fi trebuit să plece de aici.

- Ar mai trebui să ştiu şi altceva, mătuşă Grace? Mai sînt şi alte tăieturi din ziar, alte relatări?

A clătinat din cap.

- Nimic. Asta a fost tot. Am citit şi am decupat relatarea. N-am spus nimănui. Mi-a fost teamă să nu mai citească şi alţii. Mai ales bunicul tău. Noroc că lumea nu prea citeşte pagina externă a ziarului.

- A fost măritată cu el, am rostit.

Mătuşa Grace m-a privit cu milă.

- A fost, am insistat. Mi-a scris cu mîna ei. Francine nu m-a mințit niciodată.

- Trebuie că a fost o căsătorie morganatică. Oamenii din familiile înalte fac asemenea căsătorii.

- Dar au şi un copil, am strigat. Unde e copilul? Nimeni nu pomeneşte nimic de el.

Mătuşa Grace a murmurat:

- N-ar fi trebuit să te las să afli niciodată. Am crezut că o să fie mai bine.

- Trebuia să ştiu! am strigat. Vreau să ştiu totul despre ea. Şi în tot timpul ăsta am plutit în beznă...

Nu mă mai puteam gîndi decît la Francine. Nu mă puteam opri s-o văd zăcînd moartă în pat... ucisă. Francine... atît de plină de viaţă! Nu puteam concepe aşa ceva. Aş fi fost mai degrabă dispusă să cred că m-a uitat, că viaţa ei era atît de plină şi de variată încît nu avea timp să-şi mai aducă aminte de o soră mai mică şi mai şleampătă. Dar Francine n-ar fi făcut niciodată asta. Legătura dintre noi era prea puternică şi definitivă... pînă cînd moartea ne-a despărţit. Moartea! Irevocabilă... moartea violentă!

Să n-o mai văd niciodată! Nici pe ea nici pe frumosul ei

soţ pe care îl văzusem numai o singură dată şi care fusese un adevărat erou romantic. Un soţ pe măsura celei mai frumoase fete. Păcat că duseseră o viaţă plină de primejdii.

Nu puteam vorbi cu nimeni despre Francine decît cu bunica. Mătuşa Grace îi spusese şi ei nu demult.

- Ar fi trebuit să ştiu şi eu! am strigat.

- Am vrut să-ţi spunem la timpul potrivit. Ştiam cît de legate sînteţi şi am considerat că erai prea tînără. Am vrut să aşteptăm pînă cînd sora ta ar fi devenit o amintire îndepărtată. Asta ar mai fi atenuat lovitura.

- Nu va deveni niciodată o amintire îndepărtată!

- Dar ar fi fost mai bine, copila mea, ca tu să crezi că te-a uitat în vîltoarea vieţii ei noi, decît să ştii că este moartă. Cel puţin aşa am crezut.

- Dar a trecut un an de atunci.

- Da, dar a fost mai bine că am aşteptat pînă acum. Grace a acţionat sub impulsul momentului. Acum s-a schimbat. Toată viaţa ei a ezitat...

- Ei spun că Francine nu era măritată. Dar bunico, eu *ştiu* că era.

- Da draga mea, dar nu uita că el avea un rang foarte înalt în ţara lui. Pentru oameni ca el, căsătoriile sînt aranjate de alţii. Dacă se căsătoresc în afara acestor legi...

- Ei spun că era amanta lui. Francine era nevasta lui. Mi-a spus.

- Ea ar fi putut să-ţi spună asta. Sigur că ar fi putut. Ea se considera soţia lui.

- Ea mi-a spus că s-a măritat în biserică. Am fost în biserica aceea în prima zi cînd am sosit în Anglia. Ne-am dus acolo pentru că nu aveam ce face pînă venea trenul la Dover. Ţin minte bine asta. Francine a spus că vrea să se cunune în biserica aceea.

Bunica n-a spus nimic şi am continuat:

- Ce s-o fi întîmplat cu copilul? Probabil are cineva grijă de el...

- Cine, unde?

- O fi aranjat cu cineva. Era atît de mîndră de fiul ei. Îl iubea atît de mult.

Bunica a dat din cap.

- Vreau să ştiu ce s-a întîmplat! am strigat.

- Copila mea, trebuie să uiți totul.

- S-o uit pe Francine? Dar n-aş putea. Ar trebui să plec acolo... să descopăr totul.

- Nu uita că ai propriile tale probleme.

Am tăcut o clipă. Cumplita veste îmi ştersese totul din minte. Chiar cînd stăteam acolo, avînd-o în permanență pe Francine în fața ochilor, în cele mai diferite ipoștaze... şi mai ales în dormitorul din pavilionul de vînătoare, aproape că simțeam mîinile moi şi reci ale vărului Arthur. Îmi imaginam apartamentul nupțial de la Greystone, o cameră întunecoasă, cu draperii din catifea gri şi cu un pat cu baldachin. Mă vedeam întinsă acolo şi pe vărul Arthur apropiindu-se de mine... Mi-l imaginam îngenunchind lîngă pat şi rugîndu-se lui Dumnezeu să binecuvînteze unirea noastră înainte s-o înfăptuiască. N-aş fi putut niciodată să îndur asta. Şi totuşi nu mă puteam gîndi numai la aşa ceva. Continuam să mi-o imaginez pe Francine zăcînd în patul acela stropit cu sînge, alături de iubitul ei.

M-am dus la Granter's Grange să mă mai uit odată. Am trecut tristă pe lîngă coliba familiei Emms. Ca de obicei, doamna Emms întindea rufe. Părea că nu mai termină niciodată de spălat. Probabil că era normal pentru cineva cu o familie atît de numeroasă şi totuşi nu păreau deosebit de curați. M-am oprit să vorbesc cu ea.

- Nu mai ştiu nimic despre Daise, mi-a spus. De multe ori mă-ntreb cum o duce cu Hans ăla al ei. Tot umblă amîndoi de colo colo, de nu le mai dai de urmă. Nici sora ta n-a mai dat nici un semn?

Am clătinat din cap. N-am vrut să-i povestesc doamnei Emms despre cumplita tragedie. Priveam casa de la Granter's şi mă simțeam cumplit de frustrată. Îmi era atît de necaz că nu sînt mai în vîrstă. Şi totuşi ceva trebuia făcut.

Domnişoara Elton primise veşti de la o verişoară care lucra la o familie din Midlands ca doică la copii. Îi scria că familia respectivă va avea nevoie de o guvernantă în scurt timp şi că ea vorbise pentru ca domnişoara Elton să

primească acest post. Dacă putea să mai aştepte, postul era al ei în trei luni. Deci domnişoara Elton îşi rezolvase problema. Stătuse de vorbă cu bunicul şi-i explicase că, după părerea ei, foarte curînd eu nu voi mai avea nevoie de o guvernantă şi că găsise acel post pe care urma să-l primească peste trei luni. Bunicul i-a apreciat înţelepciunea şi i-a spus că o mai ţine în slujbă încă trei luni cu multă plăcere, după care - aşa cum bine s-a gîndit şi ea - eu nu voi mai avea nevoie de o guvernantă. Se părea că hotărîrea bunicului în ceea ce mă privea era irevocabilă. Eram sigură că nu-şi făcea probleme în privinţa mea, bănuind că nu semănam cu Francine.

Într-o bună zi, spre uimirea mea, am auzit că este agitaţie la Granter's Grange. Mi-a spus tînărul Tom Emms cînd a venit la Greystone să-l ajute pe tatăl său la grădinărit. M-a căutat şi mi-a spus, probabil îndemnat de doamna Emms.

- A'nceput să sosească străinii, sus, acolo... , mi-a şoptit el conspirativ.

- La Granter's Grange? am strigat.

A încuviinţat din cap. Era exact ceea ce aveam nevoie. Imediat după masa de prînz am plecat la Granter's Grange. Doamna Emms mă aştepta în faţa colibei. Cînd nu întindea rufe, se uita peste gardul din grădină. Cum m-a văzut, mi-a spus:

- Pînă acu' e veniţi numa' servitorii.

- Am de gînd să le fac o vizită, i-am explicat.

M-a aprobat.

- Am fost să-ntreb de Daise a noastră. Credeam c-o fi şi ea p'acolo.

- Şi nu e?

Doamna Emms a clătinat din cap.

- M-a primit cu răceală. Nu, Daisy nu e acolo. Nici Hans. Nu mai îs ăia dinainte.

Nu eram eu cea care să fiu dată la o parte cu una, cu două. Am lăsat-o şi m-am îndreptat spre Grange. Inima îmi bătea sălbatic în timp ce străbăteam poteca. Am ridicat ciocanul în formă de cap de balaur şi am lovit cu el în uşă. Ecoul loviturii a răsunat în toată casa. În cele din urmă, am auzit paşi şi un bărbat a deschis uşa.

Pentru moment ne-am uitat unul la altul. Şi-a ridicat întrebător ochii şi am spus:

- Am venit în vizită. Sînt de la Greystone Manor.

El a răspuns:

- Nu acasă. Nimeni aici.

Era gata să închidă uşa, dar am făcut un pas înainte, aşa încît nu o putea închide fără să mă dea afară.

- Cînd vine contesa? l-am întrebat.

A dat din umeri.

- Spune-mi, te rog. Am întîlnit-o acum cîţiva ani. Mă numesc Philippa Ewell.

S-a uitat la mine într-un mod ciudat.

- Nu ştiu cînd vin. Poate deloc. Noi aici pentru îngrijit casa. Bună ziua.

Am făcut un pas înapoi învinsă. Eram însă cuprinsă de febra nerăbdării. În trecut, sosirea servitorilor însemna că în curînd casa va fi ocupată şi sigur o să fie cineva care să-mi dea o informaţie despre Francine.

Scurt timp după vizita mea la Grange s-a întîmplat ceva ciudat. Un om părea să-mi iasă în cale mereu. Avea o statură masivă, un gît gros şi o alură germanică, alură care-l califica drept străin. Mi-am închipuit că era un turist care stătea la hanul *Trei boloboace* aflat lîngă rîu, unde oamenii poposeau deseori la pescuit de păstrăvi. Ceea ce era ciudat era faptul că îl întîlneam aşa de des. Nu mi-a vorbit niciodată. De fapt părea că nici nu mă vede. Pur şi simplu îl vedeam foarte des.

Domnişoara Elton, al cărei viitor era acum asigurat, mă simpatiza foarte mult şi era cu adevărat îngrijorată din pricina mea. Timpul trecea. Peste şase luni împlineam şaptesprezece ani. Ştia că nu-mi făcea nici o plăcere gîndul să mă căsătoresc cu vărul Arthur. Dar ce alternativă mai aveam? Mi-a spus:

- Ar trebui să ai un plan de acţiune.

- Ce plan? am întrebat-o.

- Eşti aşa de indiferentă faţă de propria-ţi persoană! Eşti obsedată de ceea ce i s-a întîmplat surorii tale. Ea e moartă. Tu trăieşti şi trebuie să continui să trăieşti.

- Aş vrea să mă duc în Bruxenstein. Sînt sigură că acolo e un mister care trebuie lămurit.

- Dar totul e atît de simplu! A fost vrăjită de el. A plecat cu el. I-a promis că o ia de nevastă...

- *A luat-o.* S-au cununat în biserica pe care am vizitat-o odată.

Brusc, mi-a venit o idee:

- Dar la biserică au registre şi acte, nu? Dacă s-au căsătorit acolo... trebuie să fie înregistrat cumva, nu? Şi actele n-ar trebui să fie la biserică?

Domnişoara Elton m-a privit atentă.

- Ai dreptate, mi-a spus ea.

- Oh, domnişoară Elton! Trebuie să mă duc la biserica aceea. Trebuie să văd cu ochii mei. Dacă acolo există înregistrarea căsătoriei lor... s-ar dovedi că o parte din acea relatare e falsă, nu?

Domnişoara Elton a încuviinţat încet.

- Atunci mă duc... văd eu cum. Vii cu mine?

Tăcu o clipă.

- Bunicul tău ar vrea să ştie orice faci.

- O să fiu sclava lui toată viaţa?

- Da, dacă n-o să acţionezi acum.

- Am să acţionez şi primul lucru pe care o să-l fac o să fie să mă duc la biserica Birley să văd dacă există vreo înregistrare a căsătoriei surorii mele.

- Şi dacă există?

- Atunci trebuie să fac ceva. E o diferenţă, înţelegi? Vreau să ştiu de ce a fost omorîtă sora mea. Şi mai e ceva. Vreau să-l găsesc pe fiul ei. Ce s-a întîmplat cu băieţelul ei? Trebuie să aibă acum vreo trei ani. Unde e? Cine are grijă de el? E copilul lui Francine, înţelegi? Nu pot să stau aici şi să nu fac nimic.

- Nu văd ce ai putea să faci altceva decît să afli dacă sora ta a fost cununată sau nu. Şi la ce o să te ajute dacă afli?

- Încă nu ştiu exact. Oricum, îmi va face bine. Voi afla dacă m-a mințit sau nu. Mi-a scris că era baroană. Se autointitula doamna Fox. Ştii, o chema şi Fuchs.

- Întotdeauna a fost puțin frivolă.

- A fost persoana cea mai drăgălașă pe care am cunoscut-o vreodată și nu suport să vorbești așa despre ea.

- Acum nu te mai supăra. Dacă te-ai hotărît să te duci acolo... lîngă Dover, am putea merge împreună și să ne întoarcem în aceeași zi. Asta ar simplifica lucrurile.

- Vii cu mine, domnișoară Elton?

- Bineînțeles. Sper că n-o să-i spui bunicului ce vom face, nu? Ce ar fi dacă i-am spune că învățăm acum despre bisericile vechi din Anglia și că o asemenea biserică din epoca normandă se află lîngă Dover? Și i-aș spune că aș vrea ca tu s-o vezi.

- Oh, domnișoară Elton, ești atît de bună.

- Bunicul tău e dispus să fie mai puțin sever cu noi acum. Poate pentru că eu voi pleca curînd, iar pe tine te consideră o nepoată docilă, gata să-i asculte ordinele.

- Puțin îmi pasă ce crede. Vreau să mă duc la biserica aceea și să mă uit în registre.

A avut dreptate în privința bunicului. A fost de acord cu plimbarea noastră. Dimineața devreme am plecat din gara Preston Carstairs pentru a ne putea întoarce cu trenul de ora trei. Mi s-a părut ciudat faptul că, în timp ce intram în gară, străinul misterios de la *Trei boloboace* se grăbea să prindă trenul. Nu ne-a aruncat nici o privire. Mi s-a părut însă ciudat faptul că îl întîlneam din nou și că urcase în același tren cu care călătoream și noi. Eram însă așa de emoționată încît mi-a ieșit repede din minte. Se prea poate să fi fost în vacanță și să fi vrut să viziteze orașul Dover și împrejurimile sale.

În timp ce intram în Dover, am zărit castelul din vîrful dealului, stîncile albe și marea. Dar nu mă puteam gîndi decît la ce o să găsesc la biserică, pentru că nu aveam nici o îndoială că voi găsi ceva. Am coborît din tren și ne-am îndreptat spre ieșirea din gară.

- Biserica nu e departe, am spus. Cei de la han ne-au dus acolo cu o trăsură, iar hanul e aproape de gară.

- Știi să ajungi la han?

- Sigur că știu.

- Atunci să mergem la han, să mîncăm şi să-i rugăm să ne ajute să ajungem la Birley.

- Nu mi-e foame deloc.

- Trebuie să mănînci. Şi apoi, va fi un bun pretext pentru a sta de vorbă cu hangiii.

Am găsit uşor hanul. Ne-au servit cu mîncare caldă, atunci scoasă din cuptor, cu caşcaval , murături şi ne-au oferit să bem cidru. Totul era gustos, dar eu nu aveam poftă de mîncare.

- Am mai fost pe aici, i-am spus hangiţei.

- Vin aşa de mulţi oaspeţi, s-a scuzat ea spunînd că nu-şi mai aminteşte de mine.

- Cînd am venit aici data trecută am vizitat biserica Birley.

- Am dori mult s-o mai vizităm o dată, a adăugat domnişoara Elton. Cît de departe este?

- Oh... sînt vreo trei mile pînă la Birley.

- Data trecută am fost acolo cu trăsura, i-am explicat hangiţei. Chiar dumnavoastră ne-aţi împrumutat-o. N-aţi putea să ne-o mai închiriaţi şi acum?

A ridicat din umeri cu neîncredere.

- Staţi să întreb la grajduri, a răspuns.

- Vă rog foarte mult. E atît de important pentru mine, aproape că am implorat-o.

- Să văd ce pot face.

Femeia s-a întors şi ne-a spus că trăsura va fi gata într-o jumătate de oră. Eram foarte nerăbdătoare. În timp ce stăteam ca pe ace aşteptînd să treacă timpul, am văzut o umbră strecurîndu-se prin faţa ferestrei. Eram aproape sigură că fusese străinul din tren. Ajunsese chiar şi la acel han.

După ce jumătatea de oră s-a scurs, ne-am îndreptat spre trăsură şi din nou l-am văzut pe străin. Se tîrguia cu hangiul pentru a închiria un cal. Nu i-am acordat nici o importanţă.

Trăsura ne purta spre Birley, iar mintea îmi era plină de amintirile acelei zile în care am făcut drumul acesta împreună cu Francine. Îmi aminteam ce bine ne simţeam împreună şi cît de neliniştite eram neştiind ce ne aşteaptă la Greystone.

Am ajuns la biserică - mică, veche, cenuşie - şi am străbătut cimitirul din jurul ei plin de pietre de mormînt înnegrite de vreme şi ale căror inscripţii fuseseră aproape şterse de intemperii. Îmi revenea în memorie rîsul lui Francine cînd încerca să descifreze numele acelea pompoase de pe pietrele de mormînt. Am intrat în pronaos şi am simţit mirosul specific bisericilor vechi - un amestec de umezeală cu iz de lac de mobilier folosit pentru lustruirea stranei. Mă uitam la altar. Lumina se strecura prin vitraliile ferestrelor licărind pe braţele stranelor şi pe broderiile aurite ce acopereau altarul. Totul era cufundat în tăcere. La un moment dat, domnişoara Elton a spus:

- Cred că ar trebui să mergem la casa parohială.

- Da, sigur. Să vorbim cu parohul.

Ne-am întors să ieşim şi în clipa aceea uşa a scîrţîit şi un bărbat a intrat în biserică. Ne-a privit curios, întrebîndu-ne cu ce ne poate ajuta.

- Eu sînt epitropul bisericii. Vă interesează clădirea? Este în stil normand şi e caracteristică pentru perioada respectivă. A fost restaurată de curînd şi a trebuit să muncim mult la turn. Nu prea vin mulţi vizitatori pentru că e pe un drum lateral şi lumea nu ştie despre ea.

- Nu am venit aici pentru a-i admira arhitectura. Am vrea să ştim dacă putem să ne uităm prin registrele de stare civilă. Dorim să aflăm dacă o anumită cununie s-a oficiat sau nu aici.

- Dacă ştiţi data şi numele mirilor nu este nici o problemă. Parohul lipseşte pînă la sfîrşitul săptămînii. De aceea sînt aici. Poate vă pot ajuta.

- Ne arătaţi şi nouă registrele?

- Da, sigur. Le păstrăm în sacristie. Să mă duc să aduc cheile. Cam cînd a avut loc cununia?

- Acum vreo patru ani.

- Atunci nu cred că sînt probleme. De obicei, ni se cer registrele de acum o sută de ani. Oamenii îşi caută strămoşii. Mă duc la casa parohială după chei. Mă întorc repede.

După ce a ieşit ne-am privit bucuroase.

- Sper din toată inima să găseşti ceea ce doreşti, mi-a

spus domnişoara Elton.

Epitropul s-a întors repede cu cheile şi, fremătînd de nerăbdare, l-am urmat în sacristie.

- Aşa, a spus. Cînd spuneaţi că a avut loc cununia? Ah, da, uite...

M-am uitat în registru. Cununia era înregistrată acolo, negru pe alb. Am scos un ţipăt de triumf şi m-am întors spre domnişoara Elton:

- Scrie acolo! Nu mai e nici o îndoială. Iată dovada!

Eram cuprinsă de o emoţie puternică pentru că ştiam că, odată ce aveam dovada faptului că Francine fusese cununată cu baronul, voi continua cercetările. Începusem să fiu obsedată de băieţelul ei, de copilul căruia îi plăcea să-mi rostească numele şi care îşi botezase jucăria preferată cu numele meu.

Pe cînd ieşeam din biserică mi s-a părut că zăresc o siluetă strecurîndu-se printre pietrele din cimitir. Era un bărbat. Se oprise în dreptul unui mormînt şi încerca să descifreze inscripţia de pe piatră. Nu i-am dat nici un fel de atenţie. Eram atît de entuziasmată de descoperirea pe care o făcusem încît nu mă mai puteam gîndi la altceva.

Cînd am ajuns la Greystone m-am dus direct la bunica. I-am povestit totul. M-a ascultat cu atenţie.

- Mă bucur, a spus. Deci Francine a spus adevărul.

- Dar oare de ce spuneau în ziar că era amanta lui? Cred că din cauză că baronul avea o poziţie foarte importantă. Poate că mai avea deja o soţie.

- Nu cred. Francine mi-a scris că era atît de fericită cu el.

- Draga mea Philippa, nu te mai gîndi la asta. Gata, s-a terminat. Francine e moartă. Ai propriile tale probleme de rezolvat. Foarte curînd împlineşti şaptesprezece ani. Ce ai de gînd să faci?

- Aş vrea să pot pleca în Bruxenstein. Să aflu tot ce s-a întîmplat acolo...

- Nu poţi face asta... Dacă aş fi mai tînără... Dacă n-aş fi oarbă...

- Ai fi mers cu mine, nu-i aşa bunico?

- Aş fi fost tentată să fac asta... dar mi-e la fel de imposibil

ca şi ţie... Copila mea, ce vei face cu propriile tale probleme de aici? M-am gîndit că dacă bunicul tău te va sili să te măriţi cu Arthur te-ai putea muta la Grace.

- Cum aş putea? Au o singură cameră la casa parohială.

- Ştiu că ar fi complicat. Dar ce altceva ai putea să faci? Te agăţi de un fir de pai. Te-ai implicat în dezlegarea acestui mister pe care nu-l poţi rezolva. Şi chiar dacă ai reuşi, asta n-ar mai învia-o pe sora ta. Nu uita că şi tu eşti în pericol.

Avea dreptate. Poate era mai bine să-mi caut un post, cum făcuse domnişoara Elton. Dar cine m-ar fi angajat pe mine, la vîrsta mea?

În ziua următoare am avut oaspeţi. A venit familia Glencorn cu fiica lor Sophia.

- Va fi o cină intimă, a spus bunicul privindu-mă cu mulţumirea pe care începuse s-o manifeste la adresa mea. Şase este un număr potrivit de meseni, a adăugat el.

M-am îmbrăcat în rochia de tafta maro pe care mi-o lucrase Jenny Brakes. Nu-mi venea bine deloc. Cel mai bine mi se potrivea roşul şi verdele smarald. Noroc că nu îmi păsa cum arătam. Gîndul îmi zbura la fiul lui Francine. Aveam senzaţia că îl cunosc deja: blond, cu ochi albaştri, o copie a lui Francine ţinînd în braţe un troll din pluş. Oare cum arată un troll? Îmi imaginam un fel de pitic din basmele scandinave. Un troll pe care îl botezase Pippa. Probabil că era undeva, departe... dacă nu cumva îl uciseseră şi pe el. Poate aşa se şi întîmplase şi, copil fiind, ziarele nu-i menţionaseră numele.

Mi-am strîns părul la spate. În felul acesta nu mai păream atît de tînără. Arătam acum ca o persoană în stare să se apere singură. Nu-mi plăcea deloc masa ce urma să aibă loc. Îi mai întîlnisem pe cei din familia Glencorn o dată sau de două ori. Locuiau într-o casă mare din vecinătatea moşiei noastre. Bănuiam că bunicul cumpărase pămînt de la familia Glencorn care i-l vînduse fără prea multă plăcere deoarece, cum spunea bunicul încîntat, n-au avut cum să se descurce.

Masa a fost un adevărat chin. Abia mă puteam concentra asupra conversaţiei. Vărul Arthur îmi dădea fiori de dezgust.

Ştiam că se apropia clipa cînd ori îl voi accepta ca soţ, ori eram alungată şi părăsită. Îmi era greu să nu mă gîndesc la ce mă aşteaptă, deşi eram încă şocată de soarta lui Francine.

Sophia era o fată liniştită, deşi îmi făcea impresia că îşi ascundea adevărata fire. De cîteva ori i-am simţit privirea urmărindu-mă atent, de parcă încerca să-mi ghicească gîndurile. Dacă Francine ar fi fost în viaţă şi am fi fost împreună, dacă n-aş fi fost apăsată de viitorul sumbru ce mă aştepta, m-aş fi putut împrieteni cu Sophia Glencorn.

Sir Edward mi-a făcut complimente despre felul în care arătam. Eram convinsă că o făcea din complezenţă pentru că ştiam bine că taftaua maro nu se potrivea cu tenul meu şi că din cauza ultimelor evenimente arătam destul de rău. Mai mult chiar, Sir Edward încercase să întreţină o conversaţie cu mine şi nu-mi aminteam ce mă întrebase. Credea probabil că nu prea mă ajuta mintea.

- Nu mai eşti un copil. Eşti o adevărată domnişoară.

Bunicul mă privea cu bunăvoinţă.

- Da, e uimitor cît de repede a crescut Philippa.

Cuvintele lui mi se păreau de rău augur. Îi citeam intenţiile în priviri. Căsătoria mea cu Arthur... naşterea unui moştenitor... un micuţ Ewell care urma să fie crescut şi modelat de bunicul meu.

- Pe Philippa o preocupă mult problemele moşiei, a spus vărul Arthur.

Mă preocupau? Nu observasem. Nu prea îmi păsa de moşie. Nu mă gîndeam decît la sora mea şi la propriile mele probleme. Bunicul a aprobat din cap cu ochii în farfurie.

- Trebuie să te preocupi tot timpul, mai ales cînd moşteneşti bunuri, pămînturi şi odată cu ele şi responsabilităţile.

Ce s-ar mai fi amuzat Francine auzind vorbele spuse de bunicul.

- Pe Philippa o interesează şi arhitectura, a continuat Arthur.

Mi-ar fi plăcut să nu mai vorbească despre mine de parcă n-aş fi fost acolo.

- Domnişoara Elton i-a stîrnit interesul despre acest

subiect, a exclamat bunicul. Ce biserică ați vizitat acum de curînd?

I-am răspuns că pe cea din Birley, în apropiere de Dover.

- Atîta drum numai pentru o grămadă de pietre, a comentat Lady Glencorn.

Bunicul i-a zîmbit cu indulgență amestecată cu dispreț.

- E în stil normand, nu-i așa? a continuat el. Cred că trăsătura cea mai interesantă a arhitecturii normande este modul în care sînt construite acoperișurile... grinzile îmbrăcate în lemn ca să dea tavanului forma de tunel. Nu-i așa, Philippa?

Nu prea știam despre ce vorbea pentru că nici eu nici domnișoara Elton nu ne gîndisem la arhitectură cînd am fost la biserica din Birley.

- Da, da, i-am răspuns. Domnișoara Elton e destul de tristă că foarte curînd ne părăsește.

Bunicul nu și-a putut ascunde mulțumirea.

- Philippa a ajuns la vîrsta la care nu mai are nevoie de guvernantă. Va avea alte preocupări de acum înainte.

Era destul de ciudat că mi se dădea atîta importanță. În realitate însemna că eram un pion important pe care bunicul îl putea mișca după bunul lui plac.

M-am bucurat cînd s-a terminat masa și ne-am dus în solariu unde, cînd aveam oaspeți, se serveau vinurile și lichiorurile. Sophia a fost rugată să ne cînte ceva la pian. Avea o voce frumoasă și ne-a cîntat cîteva cîntece vechi. Punea mult suflet, în timp ce Arthur stătea lîngă ea și-i întorcea paginile partiturii. Am remarcat că, atunci cînd îi întorcea pagina, mîna lui zăbovea pe umărul ei mai mult decît trebuia.

Întotdeauna mă uitasem cu oroare la mîinile lui Arthur, pentru că-mi era silă cînd mă atingea. Acum vedeam că-i plăcea să pipăie. Crezusem pînă atunci că numai pe mine, dar se părea că așa îi era obiceiul. Faptul că a tot pipăit-o pe Sophia în timp ce cînta la pian m-a consolat într-un anumit fel. Însemna că n-o făcea în mod special cu mine.

În cele din urmă petrecerea a luat sfîrșit și familia Glencorn a plecat. După plecarea lor bunicul a răsuflat ușurat.

- Nu m-ar surprinde, a spus, dacă bătrînul Glencorn ar fi

în pragul falimentului.

Deşi mi se păreau lungi, zilele treceau una după alta. Ştiam că mă apropiam cu repeziciune de deznodămînt. Eram deja în februarie şi domnişoara Elton nu mai avea decît o lună de stat. În scurt timp bunicul avea să-mi dea vestea fatală şi eu continuam să visez imposibilul, să ajung în ţara aceea îndepărtată. O priveam deseori pe hartă. Un punctuleţ roz foarte mic şi nesemnificativ în comparaţie cu America, Africa şi Europa sau cu insulele britanice. Şi harta era plină de pete roşii - posesiuni britanice - formînd imperiul deasupra căruia soarele nu apunea niciodată. Dar locul despre care vroiam să ştiu cît mai multe şi în care să ajung era punctuleţul acela roz pierdut printre lanţurile maronii de munţi.

În disperare, m-am hotărît să mai trec o dată pe la Granter's Grange. Pe cînd traversam pajiştea, am întîlnit un bărbat. Pentru o clipă am înmărmurit. Am avut impresia că era iubitul lui Francine. Mi-am ţinut respiraţia şi probabil că m-am îngălbenit.

- S-a întîmplat ceva? m-a întrebat.

- Nu... tocmai venisem într-o vizită la...

- La cine?

- Acum cîţiva ani am cunoscut-o pe contesă. A avut amabilitatea să mă invite s-o mai vizitez.

- Mi-e teamă că nu-i aici.

Vorbea o engleză impecabilă cu uşor accent străin.

- Te pot ajuta cu ceva?

- Cine eşti?

- Am venit aici să văd dacă e bine întreţinută casa. A trecut o vreme de cînd n-a mai fost locuită. Asta nu e bine pentru o casă. Aş putea şti cum te cheamă?

- Philippa Ewell.

Era surprins. Mi-am amintit tăietura din ziar: *"A fost descoperită identitatea femeii ucise împreună cu baronul Gruton Fuchs. Este Francine Ewell..."* Probabil că a

recunoscut numele, dar mi-a spus doar:

- Încîntat de cunoştinţă. Ai vrea să intri în casă?

- Ai spus că familia nu-i acasă.

A rîs:

- Sînt sigur că doamna contesă nu ar dori să fiu nepoliticos. Te voi primi în numele ei.

- Eşti un fel de... cum se spune? Un majordom?

- Să zicem.

Mi-am imaginat imediat despre ce era vorba. Era un servitor cu o poziţie înaltă. Venise probabil să vadă cum stăteau lucrurile în casă.

- Presupun că pregăteşti casa pentru venirea lor.

- Cam aşa ceva, a spus. Intră să-ţi ofer ceva. La ora asta se obişnuieşte un ceai, nu-i aşa?

- Da.

- Cred că am putea servi un ceai.

- Crezi că nu vor fi probleme? am întrebat neîncrezătoare.

- Nu prea văd de ce ar fi.

Mi-am amintit cum ne-a arătat Hans casa şi în ce situaţie jenantă fuseserăm. Cu toate astea, n-aveam de gînd să-l refuz. Tremuram toată. Simţeam cum îmi ard obrajii, aşa cum mi se întîmpla în astfel de ocazii. Francine îmi spunea: "Nu-ţi fă probleme cu obrajii. Asta te înfrumuseţează".

Mi-a deschis uşa şi am intrat. Îmi aminteam atît de bine sufrageria, scările, *Weinzimmer,* unde conversasem cu doamna contesă...

Ne-a fost adus ceaiul de o servitoare care nu a părut deloc surprinsă. Bărbatul mi-a zîmbit:

- Poate ai dori... să faci onorurile?

Am turnat ceaiul şi am spus:

- Mă întreb dacă ai întîlnit-o vreodată pe sora mea.

A ridicat din sprîncene.

- Nu prea am fost în Anglia în ultima vreme. Am petrecut cîţiva ani aici cînd eram foarte tînăr, pentru a-mi completa studiile.

- Oh, i-am spus, asta a fost acum patru sau cinci ani. Sora mea a întîlnit un bărbat în această casă. S-au căsătorit... şi apoi au murit.

- Cred că ştiu la ce te referi, a spus încet. A fost un mare scandal la vremea aceea. Da, îmi amintesc numele prietenei baronului.

- Sora mea a fost soţia lui.

A ridicat din umeri. Apoi a spus:

- Eu ştiu că a fost o prietenie... o legătură.

Simţeam că mă înroşesc de indignare.

- Nu-i adevărat! am spus cu vehemenţă. Ştiu că presa vorbea despre ea ca despre amanta lui. Eu îţi spun că a fost soţia lui.

- Nu trebuie să te superi, a spus. Ştiu cum te simţi, dar baronul nu s-ar fi putut însura cu sora ta. Căsătoria lui era foarte importantă pentru ţară, deoarece era moştenitorul casei regale.

- Vrei să spui că sora mea nu ar fi fost considerată destul de bună pentru el?

- Nu neapărat asta, dar baronul urma să se căsătorească cu o persoană de aceeaşi naţionalitate... aleasă dinainte pentru el. Nu s-ar fi putut însura cu o străină.

- Fii sigur că sora mea era demnă să se căsătorească cu oricine!

- Sînt sigur că era. Dar vezi, nu e o problemă de demnitate, ci de politică.

- Ştiu că sora mea a fost măritată cu el.

A scuturat din cap.

- Era amanta lui, a spus. Aşa se întîmplă de obicei. N-ar fi fost nici prima, nici ultima, dacă el ar fi trăit.

- Consider aceste comentarii mai mult decît jignitoare.

M-am ridicat.

- Nu voi mai rămîne aici să aud cum sora mea e insultată.

Am simţit cum mă podidesc lacrimile. Eram furioasă pe el pentru că mă făcea să-mi exteriorizez sentimentele.

- Hai, te rog, a spus cu blîndeţe, fii rezonabilă. Trebuie să priveşti lucrurile ca o femeie de lume. Bănuiesc că a avut o aventură romantică. S-au iubit. E încîntător. Dar pentru un bărbat de rangul lui căsătoria cu cineva... care... Sînt sigur că era frumoasă şi fermecătoare, că era demnă de laudă din toate punctele de vedere, dar din punct de

vedere social, pur şi simplu nu se potriveau. Un bărbat de rangul lui nu trebuie să-şi uite îndatoririle. Şi el întotdeauna a făcut aşa.

- Îţi spun că *erau* căsătoriţi.

Mi-a zîmbit şi calmul lui m-a scos din sărite. Faptul că privea această tragedie ca pe un fapt divers mă rănea atît de mult încît simţeam că dacă mai stau să-i văd faţa aceea calmă şi zîmbitoare îmi pierd controlul.

- Scuză-mă te rog, am spus.

S-a ridicat şi s-a înclinat.

- Trebuie să plec. Spui minciuni şi lucruri lipsite de sens. Cred că eşti conştient de asta. La revedere.

M-am întors şi am fugit afară. Am făcut-o la timp, pentru că lacrimile deja îmi şiroiau pe obraji. Şi nu aş fi vrut deloc ca el să vadă asta.

Am intrat repede în casă şi m-am dus în camera pe care odată o împărţisem cu Francine. M-am aruncat pe pat şi, pentru prima oară de cînd văzusem tăieturile acelea oribile din ziar, am plîns în hohote.

N-am mai vrut să mă mai duc la Grange după asta. Mi-era greu să-mi dau seama de ce mă tulburase atîta. Poate pentru că-mi aducea aminte de iubitul lui Francine. "Acest om este un servitor", îmi spuneam, şi vrea ca toată lumea să ştie că are o funcţie înaltă. Rudolph îşi purta noblefea - sau tot ce erau conţii şi baronii ăştia - foarte degajat. Toată lumea ştiuse că el era baronul şi nu trebuia să le amintească asta. Poate că nu m-am purtat corect cu omul acela, doar pentru că era aşa de sigur că Francine nu fusese măritată.

Oricum, nu mai vroiam să-l văd. Era o prostie, pentru că el poate ştia ceva. Poate ştia ce se întîmplase cu copilul. Începusem deja să regret plecarea mea precipitată. De ce să-mi pese dacă-mi vedea durerea?

L-am văzut din nou a doua zi. Cred că mă pîndea să vadă cînd ies să-mi fac plimbarea de după amiază. Am

pornit cu pas grăbit spre pădure, dar el s-a ţinut după mine.

Ajunsă în pădure, l-am aşteptat la umbra unui copac.

- Bună ziua, mi-a spus. Deci... ne-am întîlnit iar.

Deoarece ştiam sigur că m-a aşteptat şi m-a urmărit, mi-am dat seama că nu spunea adevărul.

- Bună ziua, i-am răspuns rece.

- Îmi permiţi? m-a întrebat şi s-a aşezat lîngă mine.

Mă privea zîmbind şi mi-a spus:

- Mă bucur că nu mai eşti supărată pe mine.

- Mă tem că m-am purtat prosteşte.

- Nu, nu...

S-a aplecat spre mine şi pentru un moment şi-a pus mîna pe a mea.

- ... era normal să te superi. E groaznic ce s-a întîmplat cu sora ta.

- A fost teribil. Aş vrea să ştiu... Aş vrea să-i găsesc pe asasinii ei.

- N-au putut fi găsiţi, mi-a spus. I-au căutat, desigur. N-au descoperit nimic şi de aceea a rămas un mister.

- Te rog, poţi să-mi spui tot ce ştii despre asta? Aveau şi un copil. Ce s-a întîmplat cu băiatul?

- Un copil! Dar n-au avut nici un copil.

- Sora mea a avut un fiu. Mi-a scris şi mi-a povestit despre el.

- E imposibil.

- De ce ar fi imposibil ca doi oameni să aibă un copil?

- Nu o imposibilitate aşa cum o înţelegi tu, ci una ţinînd cont de poziţia lui Rudolph.

- Poziţia lui n-are nici o legătură cu asta. S-a însurat cu sora mea şi era lucrul cel mai natural cu putinţă să aibă un copil.

- E un lucru pe care nu-l înţelegi.

- Mi-ar place să nu mă mai tratezi ca pe un copil, şi încă unul sărac cu duhul.

- Dar nu te consider un copil şi sînt sigur că eşti plină de duh. Şi mai ştiu că eşti o tînără domnişoară foarte irascibilă.

- Un lucru e foarte important pentru mine: sora mea e moartă şi n-am să las pe nimeni să-i întineze memoria.

- Foloseşti cuvinte tari, scumpa mea domnişoară.

S-a aplecat spre mine şi a încercat să-mi ia mîna pe care eu însă am tras-o cu fermitate.

- Nu sînt scumpa dumitale domnişoară.

- Bine... Şi-a înclinat capul într-o parte şi s-a uitat spre mine. Eşti tînără. Eşti o doamnă...

- Dintr-o familie nedemnă să se căsătorească cu străini care ne onorează ţara vizitîndu-ne ocazional.

A rîs zgomotos. Am remarcat linia perfectă a maxilarului şi strălucirea dinţilor puternici. M-am gîndit: "Îmi aminteşte de Arthur... prin contrast".

- Demnă... cu adevărat demnă, a spus el. Numai că, din cauza unor implicaţii politice, astfel de căsătorii nu pot avea loc.

- Crezi că o fată ca sora mea ar accepta să devină amanta acestui înalt şi puternic potentat?

S-a uitat la mine solemn şi a încuviinţat.

- Spui prostii, am zis.

- Unde am greşit, a continuat el privindu-mă într-un mod ciudat, a fost că te-am numit scumpa *mea* domnişoară. Nu eşti a mea.

- Găsesc conversaţia asta absurdă. Vorbeam despre lucruri foarte serioase şi tu i-ai dat o notă de uşurinţă şi frivolitate.

- Adesea e înţelept să introduci o notă de uşurinţă cînd se discută probleme serioase. Împiedică să se dezlănţuie mîniile.

- Pe a mea nu o împiedică.

- Ah, dar eşti o domnişoară foarte iute la mînie.

- Ascultă, i-am spus, dacă nu eşti pregătit să vorbim serios despre problema asta, n-are rost să discutăm mai departe.

- Oh, aşa crezi? Îmi pare rău. Mă gîndeam că ar fi interesant să discutăm despre orice alt subiect. Aş fi vrut foarte mult să te cunosc mai bine şi să-ţi trezesc curiozitatea în ceea ce mă priveşte.

- Trebuie să aflu ce s-a întîmplat cu sora mea şi de ce... şi vreau să fiu sigură că cineva are grijă de copilul ei...

- Ceri destul de mult. Poliţia n-a fost în stare să rezolve misterul care învăluie ceea ce s-a întîmplat în acea noapte în pavilionul de vînătoare. Cît despre copilul inexistent...

- N-o să te mai ascult.

A tăcut, dar a rămas nemişcat privind dintr-o parte la mine. Am simţit un impuls să mă ridic şi să plec şi aş fi făcut-o dacă n-aş fi vrut mai mult ca orice pe lume să aflu adevărul.

Am început să mă îndepărtez, dar m-a ajuns şi, luîndu-mi mîna, m-a privit rugător. Simţeam cum mă înroşesc. Era ceva în el care mă tulbura. Îmi repugna aroganţa lui şi ideea lui că baronul lui Francine n-ar fi catadicsit niciodată să se însoare cu ea. De fapt, deducţia lui că Francine şi cu mine înflorisem toată povestea mă înfuria, dar totuşi... N-aş putea spune ce, pentru că aveam prea puţină experienţă de viaţă. Dar a fi lîngă el îmi dădea o emoţie cum nu mai ştiam să mai fi simţit vreodată. Îmi spuneam că asta era din cauza faptului că eram pe cale de a descoperi ceva şi mă aflam în prezenţa cuiva care îl cunoscuse pe Rudolph. Acest bărbat îmi dădea impresia că ştia mai mult decît îmi spusese. Mă gîndeam că indiferent ce efect avea asupra mea, trebuie să-l văd mai des.

Nu ştiu cît am stat aşa - el ţinîndu-mă de mînă, iar eu încercînd să mi-o retrag. Mă privea cu un zîmbet ironic de parcă mi-ar fi citit gîndurile şi, mai mult chiar, mi-ar fi descoperit vulnerabilitatea.

- Te rog stai jos, m-a invitat. E clar că avem foarte multe să ne spunem.

M-am aşezat şi am spus:

- În primul rînd, ştii cine sînt. Am locuit cu sora mea la Greystone pînă cînd s-a dus la balul acela nefast.

- Unde şi-a întîlnit iubitul.

- Îl cunoscuse mai înainte şi contesa a fost cea care invitat-o la bal. Nu a fost uşor. Să nu-ţi închipui că invitaţia la bal a fost o onoare pentru cei de la Greystone Manor. Sora mea a trebuit să recurgă la tot felul de subterfugii pentru a merge la bal.

- A recurs deci la o înşelătorie?

- Eşti hotărît să ne jigneşti?

- Desigur că nu. Dar insist că trebuie să privim faptele exact aşa cum au fost dacă vrem să aflăm adevărul. Sora ta s-a furişat de la Greystone în rochie de bal şi s-a dus la

Granter's Grange. Familia ei - cu excepția surioarei care era implicată în acest secret - nu ştia nimic despre bal. Am dreptate?

- Da... mai mult sau mai puțin.

- Şi la bal ea şi baronul s-au îndrăgostit unul de altul. Au fugit împreună. Ea a călătorit pretinzînd că îi este soție... pentru a împăca opinia publică şi convenienţele.

- *A fost* soția lui.

- Ne întoarcem de unde am plecat. Cununia nu putea să aibă loc.

- Dar a avut loc. Ştiu sigur că a avut loc.

- Dă-mi voie să-ți explic ceva. Țara lui Rudolph e mică. S-a luptat tot timpul să-şi păstreze independența. De aceea nu se pot încălca uzanțele. În jur sînt state vecine care ne aruncă priviri pline de lăcomie, gata oricînd să-şi extindă teritoriile, să devină mai puternice. Într-o bună zi se vor uni formînd un singur stat, lucru cu siguranță pozitiv, dar în acest moment sînt o mulțime de stătulețe - ducate, margrafate, principate... şi aşa mai departe. Bruxenstein e unul dintre ele. Tatăl lui Rudolph e bătrîn. Rudolph era unicul său fiu. Trebuia să ia în căsătorie pe fata conducătorului unui stat vecin. N-ar fi făcut niciodată această mezalianță. Miza era prea mare.

- Şi cu toate acestea, a făcut-o.

- Chiar crezi că ar fi fost posibil?

- Da. Era îndrăgostit.

- Încîntător, dar dragostea e cu totul altceva decît politica şi datoria. Sînt implicate mii de vieți... Este diferența dintre război şi pace.

- Trebuie c-a iubit-o mult pe sora mea. Îl pot înțelege. Era cea mai atrăgătoare persoană pe care am cunoscut-o. Oh, văd că eşti cinic. Nu mă crezi.

- Cred că era tot ce spui tu că ar fi fost. Am văzut-o pe sora ei şi mi-e uşor să mi-o imaginez.

- Rîzi de mine. Eu sînt o fată obişnuită, nu semăn cu Francine.

Mi-a luat mîna şi mi-a sărutat-o.

- Nu trebuie să gîndeşti aşa, a spus el. Sînt sigur că ai la

fel de mult farmec ca şi sora ta, dar poate într-un fel diferit.

Mi-am retras din nou mîna cu fermitate.

- Nu trebuie să mă tachinezi, i-am spus. Nu vrei să vorbeşti despre asta, nu-i aşa?

- Într-adevăr, n-am ce să-ţi spun. Sora ta şi Rudolph au fost ucişi în pavilionul de vînătoare. După părerea mea, a fost o crimă politică. A fost cineva care îl dorea înlăturat pe moştenitor.

- Bine, dar cine ar fi moştenit acest ducat... sau principat... sau, mă rog. ce-o mai fi? Poate că el e criminalul.

- Nu e chiar aşa de simplu. Următorul la rînd nu era în ţară în momentul acela.

- Bine, dar astfel de oameni au agenţi, nu?

- S-a făcut o investigaţie amănunţită.

- Poate n-a fost aşa de amănunţită. Nu mă aştept să fie prea eficienţi în ţărişoara aceea.

A rîs.

- Sînt, să ştii. A fost o anchetă detaliată, dar nu s-a scos nimic la lumină.

- Presupun că sora mea a fost ucisă pentru că s-a întîmplat să fie acolo.

- Aşa se pare. Îmi pare rău. Ce păcat că a plecat de la Greystone Manor!

- Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi putut să se mărite cu vărul Arthur... dar n-ar fi făcut asta niciodată.

- Aşa... deci mai era un pretendent.

- Bunicul meu dorea această uniune. Cred că e la fel ca la voi în Bruxenstein. El nu are un ducat sau un principat, dar are o admirabilă casă veche care a fost a familiei de generaţii şi cred că e foarte bogat.

- Deci aveţi cam aceleaşi probleme pe care le avem şi noi în Bruxenstein.

- Nimeni nu trebuie să încerce să aleagă perechile altora. Dacă oamenii se iubesc, trebuie lăsaţi să se căsătorească.

- Bine spus, a strigat el. Vezi că pînă la urmă ne-am înţeles?

- Acum trebuie să plec. Cred că domnişoara Elton mă caută.

- Cine e domnişoara Elton?

- Guvernanta mea. Curînd o să plece. Se consideră că nu mai am nevoie de guvernantă.

- Aproape o femeie, a spus.

Era lîngă mine şi şi-a pus mîinile pe umerii mei. Aş fi vrut să nu mă atingă. Cînd o făcea, mă cuprindea o dorinţă de neînţeles să rămîn cu el. Era un efect opus celui pe care îl aveau asupra mea mîinile moi ale lui Arthur, dar am impresia că amîndoi aveau obiceiul să le folosească destul de des.

M-a tras spre el şi m-a sărutat foarte uşor pe frunte.

- De ce ai făcut asta? l-am întrebat, trăgîndu-mă înapoi şi roşind toată.

- Pentru că am vrut s-o fac.

- Oamenii nu sărută străinii.

- Noi nu sîntem străini. Ne-am mai întîlnit înainte. Am băut ceai împreună. Credeam că asta e o ceremonie englezească. Dacă iei ceaiul împreună, eşti prieten.

- Se vede că nu ştii nimic despre ceremoniile englezeşti. Poţi lua ceaiul şi cu cel mai mare duşman.

- Atunci am judecat greşit situaţia şi te rog să mă ierţi.

- Te iert pentru asta, dar nu şi pentru atitudinea faţă de sora mea. Ştiu că s-a căsătorit. Am dovezi, dar n-are nici un rost să încerc să te conving, aşa că nici nu voi mai încerca.

- Dovezi? a spus el brusc. Ce dovezi ai?

- Scrisori, de pildă. Scrisorile ei.

- Scrisori către tine? În care ea insistă că e căsătorită?

- Ea nu insistă. N-avea nevoie. Trebuia numai să-mi spună.

- Pot să văd... aceste scrisori?

Am ezitat.

- Trebuie să mă convingi de asta, să ştii.

- Bine, atunci...

- Să ne întîlnim aici... sau vrei să vii la Grange?

- Aici, am răspuns.

- Mîine voi fi aici.

Am fugit din pădure. Cînd am ajuns la marginea ei, m-am

uitat înapoi şi l-am văzut stînd în picioare printre copaci. Pe buzele lui stăruia un zîmbet straniu.

Tot restul zilei am fost năucită. Domnişoara Elton, care era în toiul pregătirilor de plecare, n-a băgat de seamă starea mea. Urma să plece în cîteva zile şi ştiam că era neliniştită în privinţa mea, dar nu vedeam nici o ieşire din problemele mele. Mă întrebam dacă să nu-i spun bunicii despre acest bărbat, dar nu ştiu de ce nu-mi plăcea ideea. Nu-i ştiam nici numele. Era prea familiar. Cum a îndrăznit să mă sărute? Ce credea? Că toate fetele de aici pot fi sărutate uşor şi implicate în relaţii intime, fără căsătorie?

Am rămas pînă tîrziu în noapte citind scrisorile. Era aşa de clar. Extazul şi căsătoria ei. N-am văzut însemnarea din registru? Trebuia să-i fi spus acelui om despre această dovadă incontestabilă. De ce nu am făcut-o? Poate că dinadins am păstrat-o, pentru ca atunci cînd i-o voi spune şi dovedi că a greşit, să se simtă umilit. Sigur că Francine se căsătorise. Erau acolo spusele ei despre copil - dragul Puişor. Chiar presupunînd că mi-a spus de căsătorie gîndindu-se că ar trebui să fie măritată, n-ar fi inventat niciodată copilul. Francine nu avea un simţ matern deosebit de dezvoltat, asta e sigur. Dar odată ce a avut copilul, l-a iubit şi asta se simţea din scrisori.

În ziua următoare am ajuns devreme la locul de întîlnire, dar el era deja acolo. Inima a început să-mi bată mai repede cînd l-am văzut. Aş fi dorit ca el să nu aibă acest efect asupra mea pentru că mă simţeam dezavantajată.

A venit spre mine, s-a înclinat, mi s-a părut uşor ironic şi, pocnind din călcîie, mi-a luat mîna şi mi-a sărutat-o.

- Nu trebuie să fii ceremonios cu mine, i-am spus.

- Ceremonios! Nu e nici o ceremonie. Este o formă obişnuită de salut în ţara mea. Desigur, bătrînelor şi copiilor le sărutăm adesea obrajii în loc de mîini.

- Cum nu sînt nici una nici alta, te poţi lipsi de asta.

- Cu oarecare regret, a spus el.

Dar eram hotărîtă să nu-l mai las să mă ironizeze cînd era vorba de lucruri serioase.

- Am adus scrisorile să ţi le arăt, am spus. Cînd le vei

citi, vei accepta adevărul. Va trebui s-o faci.

- Am putea sta jos? Pământul e cam tare şi nu e cel mai confortabil loc pentru citirea scrisorilor. Ar fi trebuit să mergem în casă.

- Nu prea cred că ar fi corect, atîta vreme cît stăpînii sînt plecaţi.

- Poate nu, a spus. Acum... pot să văd scrisorile?

I le-am dat şi a început să le citească. Îl observam. Cred că acea virilitate excesivă era ceea ce mă afecta. Trebuie să fi fost acelaşi lucru care i se întîmplase şi lui Francine. Oh, nu, era absurd. Ea se îndrăgostise violent. Sentimentele mele erau cumva diferite. Mă simţeam în competiţie cu acest bărbat, deşi eram foarte emoţionată în prezenţa lui. Cunoscusem puţini bărbaţi. Nu-i puneam la socoteală pe Antonio şi pe cei de pe insulă. Eram prea mică pe atunci. Dar puţini călcau pragul casei bunicului şi cred că îi judecam pe toţi după vărul Arthur, lucru care trebuie că-i făcea pe toţi devastator de atrăgători!

Am tresărit. Am avut sentimentul că eram observaţi. M-am întors brusc. Am văzut o mişcare printre copaci? Trebuie că mi-am imaginat. Eram într-o stare de agitaţie, îmi dădeam seama de asta, stare care începuse să se manifeste cînd îl întîlnisem pe acest bărbat... numai pentru că credeam că am descoperit cîte ceva din misterul crimei din pavilionul de vînătoare. Trosnetul unei crengi uscate... fîlfîitul brusc al unei păsări, îmi dădeau acest sentiment straniu şi supranatural că sînt urmărită.

- Am impresia că cineva e pe aproape şi ne observă, am spus.

- Să ne observe? De ce?

- Oamenii o fac...

A pus scrisorile jos şi a sărit în picioare.

- Unde? a strigat. În ce parte?

Am fost sigură că aud zgomotul unor paşi grăbiţi.

- Acolo, am spus, şi el a fugit în direcţia arătată de mine. După cîteva minute s-a întors.

- Nici urmă să fie cineva, a spus.

- Şi totuşi... Eram sigură...

Mi-a zîmbit, s-a aşezat şi a citit mai departe scrisorile.

- Sora ta s-a gîndit că o să te liniştească dacă îţi spune că e măritată.

Acum era momentul.

- Mai e ceva ce nu ştii, i-am spus triumfător. Am dovada definitivă. Am văzut registrul bisericii.

- Ce?!

Momentul acela a meritat toată străduinţa. A încremenit.

- Oh, da, am continuat. E scris acolo limpede. Aşa că vezi că ai greşit?

- Unde? a întrebat el brusc.

- La biserica Birley. Domnişoara Elton şi cu mine am căutat şi am găsit.

- Nu pot să mi-l închipui pe Rudolph comportîndu-se aşa...

- Nu e vorba să ţi-l închipui sau nu. Căsătoria a avut loc. O pot dovedi.

- De ce nu mi-ai spus mai dinainte?

- Pentru că erai aşa de încăpăţînat în siguranţa ta.

- Înţeleg, a spus. Unde e locul?

- La Birley... Nu departe de Dover. Ar trebui să te duci acolo. Să vezi cu propriii tăi ochi... apoi poate o să crezi.

- Foarte bine, a spus, o să mă duc.

- Poţi lua trenul spre Dover. E destul de simplu. Poţi găsi un cal şi o trăsură şi să te duci la Birley. E cam la trei mile de Dover.

- Categoric mă duc.

- Şi după ce ai să vezi, o să te întorci şi o să-mi ceri iertare.

- Cu umilinţă.

A îndoit scrisorile şi a început, ca şi cum ar fi fost distrat, să le bage în buzunar.

- Sînt ale mele, totuşi.

- Aşa este.

Mi le-a dat înapoi.

- Nu ştiu cum te cheamă, am spus:

- Conrad.

- Conrad... şi mai cum?

- Nu te mai obosi cu restul. O să-l găseşti imposibil de pronunţat.

- O să mă descurc eu.

- N-are nici o importanţă. Pentru tine mi-ar place să fii doar Conrad.

- Cînd te duci la Birley, Conrad?

- Cred că mîine.

- Şi în ziua următoare ne vom întîlni aici.

- Cu cea mai mare plăcere.

Mi-am îndesat scrisorile în sîn.

- Cred, a spus el, că mă suspectezi că pun la cale să le fur.

- De ce aş face-o?

- Eşti suspicioasă din fire şi în mod deosebit faţă de mine.

A venit spre mine şi mi-a pus mîna pe decolteu. Am strigat alarmată şi el şi-a retras mîna.

- Te tachinez numai, a spus el. Le-ai pus într-un loc... aş spune tentant.

- Cred că eşti impertinent.

- Mă tem că ai dreptate, a răspuns. Adu-ţi aminte că vin din locul acela bizar de care nici nu auziseşi pînă cînd sora ta nu s-a dus acolo.

Ochii mi s-au înceţoşat şi am început să mă gîndesc la ea aşa cum fusese în noaptea în care a plecat. El a sesizat asta şi mi-a pus mîinile pe umeri.

- Iartă-mă, a spus. Sînt tot atît de stîngaci pe cît sînt de impertinent. Îţi ştiu sentimentele faţă de sora ta. Crede-mă, le-am admirat grozav. O să te văd poimîine. Am să vin pregătit, te asigur, să gust pîinea umilinţei... aşa se spune, nu? ... dacă se va dovedi că am greşit.

- Atunci ar trebui să te pregăteşti s-o guşti cît mai curînd. Şi vreau să-ţi ceri iertare punîndu-ţi cît mai multă cenuşă în cap.

- Dacă poţi dovedi că ai dreptate, îmi voi pune o grămadă. Aşa-i mai bine. Acum zîmbeşti satisfăcută... mulţumită. Ştii că ai dreptate, nu-i aşa?

- Ştiu. Rămîi cu bine.

- Nu-mi place. E prea categoric. Nu mi-ar place deloc să

ne luăm rămas bun. Mai bine "la revedere".

M-am întors şi am fugit. Mă întristasem deja pentru că trebuia să mai treacă o zi pînă să-l văd din nou. Dar atunci o să-i văd uimirea şi dezamăgirea şi asta merita aşteptarea.

Cînd am intrat în casă m-am hotărît să mă duc la bunica. Probabil se trezise din somnul ei de după amiază şi îşi bea ceaiul. Trebuia să-i vorbesc despre Conrad fără să-mi trădez sentimentele pe care le aveam pentru el. Eram destul de prostuţă în privinţa asta. Era primul bărbat de care mă simţisem atrasă şi, aşa cum ar fi spus domnişoara Elton, îmi luase minţile. Eram singură. Nimeni nu-mi acordase nici o atenţie în afară de vărul Arthur, dar acesta acţiona după instrucţiunile bunicului. Conrad era un bărbat atrăgător care încerca să flirteze cu mine. Uneori aveam impresia că mă place cu adevărat. Alteori credeam că rîdea de mine. Poate că era cîte puţin din fiecare.

Am bătut la uşa bunicii şi Agnes Warden a ieşit.

- Oh, domnişoara Pippa, a spus. Bunica ta doarme.

- Încă? Nu-şi bea ceaiul?

- A avut o mică criză după amiaza asta. Acum doarme.

- O criză?

- Da, nu stă bine cu inima, ştii. Din cînd în cînd are cîte o criză din asta. După criză rămîne foarte obosită şi singurul lucru pe care îl mai poate face este să se odihnească.

Eram dezamăgită.

M-am întors în camera mea şi m-am întîlnit cu domnişoara Elton pe coridor.

- Dacă se poate, aş vrea să plec mîine în loc să stau pînă la sfîrşitul săptămînii. O să mă întîlnesc cu verişoara mea şi ea spune că am putea avea o săptămînă de vacanţă înainte de a ne prezenta la lucru. A aranjat să stăm la o prietenă a ei. Crezi că bunicul tău va fi de acord să plec mîine?

- Sigur că da. Oricum, nu mai lucrezi pentru el.

- Dar n-aş vrea să-l supăr. Nu uita că el trebuie să-mi dea nişte referinţe.

- În locul tău m-aş duce imediat la el. Sînt sigură că totul va fi bine.

Zece minute mai tîrziu a venit în camera mea îmbujorată şi mulţumită.

- A fost de acord să plec. Oh, Pippa, totul e aşa de captivant şi verişoara mea spune că e o casă uşoară iar copiii sînt încîntători.

- Puţin diferit faţă de Greystone. Bunicul nu e cel mai bun stăpîn.

- Dar v-am avut pe voi două. Nu cred să mai simt vreodată pentru un copil ceea ce am simţit pentru voi.

- Pentru Francine, desigur.

Am simţit tristeţea învăluindu-mă. Domnişoara Elton m-a luat de mînă.

- Şi pentru tine... la fel de mult, a spus. M-am ataşat foarte mult de voi amîndouă. De asta sînt acum atît de îngrijorată pentru tine.

- O să-mi lipseşti.

- Philippa, ce-ai hotărît? Foarte curînd...

- Ştiu, ştiu... Pe moment nu pot să mă gîndesc. O să mă gîndesc. O să mă gîndesc la ceva.

- Dar a mai rămas atît de puţin timp!

- Te rog, domnişoară Elton, nu mai fi îngrijorată pentru mine. Visez cîteodată să ajung în locul acela şi să aflu ce s-a întîmplat cu adevărat. Există copilul, ştii.

- Mai bine uită asta. Trebuie să pleci de aici, afară numai dacă eşti pe cale să fii de acord cu bunicul tău şi cu dorinţele lui.

- Niciodată... niciodată... , am spus hotărîtă.

De cînd îl întîlnisem pe Conrad, gîndul la mîinile moi ale lui Arthur căutîndu-mă pe bîjbîite devenise un coşmar.

Domnişoara Elton a dat din cap. Credea că în cele din urmă îmi voi accepta destinul. În mod normal ar fi trebuit să-i spun dar, pentru că gîndurile mele erau la Conrad, nu vroiam s-o fac. Nu mă puteam înţelege eu însămi, dar undeva în adîncul minţii mele stăruia gîndul că el îmi va da o soluţie, aşa cum şi Rudolph îi oferise lui Francine.

- Bine, a spus domnişoara Elton, mîine trebuie să-mi iau rămas bun. Totdeauna e greu să părăseşti copiii cuiva, dar de data asta o fac cu cea mai mare strîngere de inimă.

Cînd a plecat m-am uitat la patul lui Francine şi am fost cuprinsă de singurătate. Bunica era bolnavă, domnişoara Elton va pleca. Voi rămîne singură. Mi-am dat seama cît de mult depindeam de ele două. Şi totuşi, nu mă puteam opri să mă gîndesc la Conrad.

În dimineaţa următoare, domnişoara Elton a plecat. M-am agăţat de ea pentru un ultim rămas bun şi era şi ea foarte emoţionată.

- Fie ca totul să-ţi meargă bine, a spus ea din tot sufletul.

- Şi ţie, i-am răspuns.

Apoi a plecat. M-am dus s-o văd pe bunica. Agnes m-a întîmpinat în uşă:

- Să nu stai mult, mi-a spus. E slăbită.

M-am aşezat pe patul ei şi mi-a zîmbit stins. Ardeam să-i spun de Conrad şi de straniile sentimente pe care mi le trezea. Vroiam să mă lămuresc dacă se datorau lui sau pentru că venea din locul acela unde Francine îşi găsise moartea. Dar mi-am dat seama că bunica nu mai realiza cine stă pe patul ei şi că uneori mă confunda cu Grace. Cînd am lăsat-o, singurătatea mea devenise şi mai profundă.

De abia aşteptam întoarcerea lui Conrad. M-am dus în pădure să-l aştept cu mult înainte de momentul convenit. A fost punctual şi inima şi-a grăbit bătăile cînd l-am văzut venind spre mine.

Mi-a cuprins amîndouă mîinile şi s-a înclinat în faţa mea înainte să mi-o sărute pe prima, apoi pe cealaltă.

- Ei? am zis.

- M-am dus, aşa cum am spus. N-a fost o călătorie rea.

- Şi ai văzut?

S-a uitat la mine fix.

- Am găsit biserica. Preotul mi-a fost de mare folos.

- Cînd am fost cu domnişoara Elton, era plecat. L-am văzut pe epitrop.

S-a uitat la mine încordat.

- Să nu te supere asta, a spus. Ştiu că *crezi* că ai văzut însemnarea...

- *Cum să cred* ? Chiar am văzut-o. Ce tot spui?

A clătinat din cap.

- Preotul mi-a arătat registrul. Nu era nici o însemnare.

- Asta e cea mai absurdă prostie. Am văzut-o. Îţi spun că am văzut-o.

- Nu, a răspuns el. Nu era acolo. Am avut data exactă. Nu e nici o îndoială. Nu era nici o însemnare.

- Mă provoci.

- Aş vrea să fi fost aşa. Îmi pare rău că te supăr astfel.

- Îţi pare rău! Te bucuri. E o minciună. Nu poţi spune aşa ceva. Îţi spun că am văzut-o cu propriii mei ochi.

- Am să spun ce cred, a spus el mîngîietor. Ai fi vrut s-o vezi. Aşa că ţi-ai imaginat-o.

- Cu alte cuvinte, am vedenii şi sînt nebună. Asta vrei să sugerezi?

S-a uitat la mine trist.

- Draga mea, îmi pare rău. Crede-mă, aş fi vrut s-o văd şi eu. Aş fi vrut să ai dreptate.

- O să mă duc acolo eu însămi. Am să mă duc din nou. O s-o găsesc. Probabil că nu te-ai uitat unde trebuie.

- Nu... Am avut data corectă... data pe care mi-ai dat-o. Dacă s-ar fi căsătorit, ar fi trebuit să fie acolo. Nu e, Philippa. Categoric, nu e.

- Mă duc acolo. Nu mai pierd nici un moment.

- Cînd? m-a întrebat.

- Mîine.

- Am să vin cu tine. Am să-ţi arăt că ai făcut o greşeală.

- Şi eu o să-ţi arăt că nu, am replicat vehement.

Mi-a luat mîna, dar eu mi-am smuls-o.

- Nu pune la inimă, mi-a spus. Acum totul s-a terminat. Că era căsătorită sau nu... ce importanţă mai are?

- Are importanţă pentru mine... şi pentru copil.

- Nu e nici un copil, a spus. Nici o căsătorie... nici un copil.

- Cum îndrăzneşti să insinuezi că sora mea e mincinoasă

sau că eu sînt nebună?! Pleacă, du-te în ţara ta!

- Mă tem că va trebui s-o fac... foarte curînd. Dar mai întîi ne vom duce acolo... mîine.

- Da, am spus hotărîtă. Mîine.

Nu mă gîndisem cum o să plec. Acum era altceva decît data trecută. Dar mi-era indiferent. Nu mă mai puteam gîndi la altceva decît să-i dovedesc lui Conrad că n-avea dreptate. I-am spus doamnei Greaves că mă duc să văd o biserică veche şi că nu ştiu cît voi lipsi.

- Bunicul tău n-ar vrea să te duci fără să fii însoţită de cineva, a spus.

- O să fie cineva cu mine.

- Cine? Domnişoara Sophia Glencorn?

Am încuviinţat. Era singura soluţie. Nu vroiam să fac zarvă înainte de a pleca.

Conrad mă aştepta în gară, aşa cum stabilisem. Cum stăteam în faţa lui mă gîndeam ce plăcut ar fi să facem o călătorie undeva împreună. I-am studiat faţa în timp ce el se aşeza cu braţele încrucişate, cu ochii pe mine.

Era o faţă dură, cu trăsături ferme şi ochi adînci, gri-albaştri. O faţă nordică. Părul blond începea dindărătul unei frunţi înalte. Mi-l puteam imagina venind pe ţărmul nostru într-una din corăbiile acelea înalte. Un viking cuceritor...

- Mă cîntăreşti din priviri?

- Observam numai, am replicat.

- Sper să corespund.

- Are vreo importanţă?

- Enormă.

- Iar mă iei în zeflemea. Asta pentru că ştii ce-o să găsim la biserică. Încerci s-o iei în glumă. Cred că e o glumă foarte proastă.

S-a aplecat în faţă şi şi-a pus mîna pe genunchiul meu.

- N-aş îndrăzni să glumesc cu un asemenea subiect care-ţi este atît de aproape de suflet, a spus pe un ton

serios. Nu vreau să te simți prost cînd...

- N-am putea vorbi despre altceva?

- Despre vreme? E o zi plăcută pentru anotimpul ăsta. Acum, în țara mea iarna nu e așa de blîndă... Cred că e din cauza acelui binecuvîntat Gulf Stream... Unul dintre darurile Domnului făcute englezilor.

- Cred că ar fi mai bine să tăcem.

- Cum vrei. Dorința mea e să te simți cît mai bine acum... totdeauna și veșnic.

Am închis ochii. Cuvintele lui atinseseră o coardă sensibilă din mine. "Veșnic și întotdeauna". Suna ca și cum relația dintre noi n-ar fi una trecătoare - așa cum credeam că este - și ideea aceasta m-a însuflețit considerabil.

Călătoream în liniște, ochii lui rămînînd ațintiți asupra mea. Priveam pe fereastră, dar abia dacă remarcam peisajul. Simțeam mirosul mării. Ne apropiam de oraș... Falezele albe. Privelișțea castelului pe care regii medievali o numeau "poarta spre Anglia".

Ne-am dus la han pentru că el a insistat să mîncăm ceva.

- E nevoie, dacă vrem să ajungem, a spus. În afară de asta, ai nevoie de o înviorare.

- Nu pot mînca nimic, am spus.

- Eu pot, a răspuns, și ai să poți și tu.

Am mîncat brînză cu pîine și am băut cidru. Am reușit să înghit cîte ceva.

- Vezi? a spus el. Știu eu ce e bun pentru tine.

- Cînd pornim? am întrebat.

- Răbdare, mi-a răspuns. Știi, poate că ar trebui să facem niște plimbări împreună la țară. Ce zici?

- Bunicul n-ar admite niciodată.

- Dar pe asta a admis-o?

- Am folosit... un mic șiretlic.

- Oh, deci ești capabilă și de așa ceva?

- A trebuit s-o fac, am spus. Nu m-aș fi dat în lături de la nimic.

- Ești așa de vehementă. Îmi placi. De fapt, domnișoară Philippa, sînt atîtea lucruri care îmi plac la tine... Știu că nu

cunosc multe despre tine şi că mai sînt atîtea altele de ştiut. O să fie o călătorie glorioasă de descoperire.

- Mă tem că o să ţi se pară destul de plicticoasă.

- Ce femeie plină de contradicţii eşti! Ba eşti furioasă că nu am o părere bună despre capacitatea ta intelectuală, ba îmi spui că nu eşti deloc interesantă şi că nu meriţi să-ţi acord atenţie. Spune-mi ce să cred acum?

- În locul tău nu mi-aş acorda atenţie.

- Dar mi-ai stîrnit curiozitatea.

- Crezi că am terminat discuţia? Hai să ne continuăm drumul pentru a ajunge cît mai repede.

- Ce nerăbdătoare eşti! a murmurat.

Am mers mai departe cu trăsura şi abia îmi puteam stăpîni nerăbdarea pe măsură ce ne apropiam de Birley.

- Vom merge mai întîi la casa parohială pentru a-l găsi pe paroh, a spus Conrad. A fost foarte amabil cu mine. Va trebui să fac o donaţie substanţială bisericii.

Casa parohială era aproape la fel de veche ca şi biserica. Soţia parohului ne-a întîmpinat, spunîndu-ne că aveam noroc deoarece soţul ei tocmai sosise. Ne-a condus într-un salon cam sărăcăcios, dar bine întreţinut.

Parohul l-a salutat pe Conrad cu multă căldură.

- E o plăcere să vă revăd, a spus el.

- Mai am o rugăminte, i s-a adresat Conrad. Vrem să ne mai uităm o dată prin registrul acela.

- Nici o problemă. Data înregistrării nu a fost exactă?

Inima îmi bătea cu putere. Ştiam că pe undeva se strecurase o greşeală şi speram că sînt pe punctul de a o descoperi.

- Nu sînt sigur, a spus Conrad. S-ar putea. Ea este domnişoara Ewell. O interesează mult acea cununie. De altfel, a mai fost aici o dată.

- Nu v-am întîlnit atunci, i-am spus parohului. Eraţi plecat. Am vorbit cu epitropul.

- Oh, da, cu Thomas Borton. Am fost puţin plecat. Acum cîtva timp. Haideţi în biserică să vedeţi registrul.

Am intrat în biserică unde plutea acelaşi miros de umezeală şi de lac de mobilă. În sacristie, parohul mi-a

întins registrul. Am căutat nerăbdătoare pagina pe care fusese înregistrată cununia. Am înlemnit. La data respectivă nu fusese nici o cununie.

Am bîiguit:

- E o greşeală...

Conrad era lîngă mine. Mă luase de mînă. L-am împins cu nerăbdare. Mă uitam disperată cînd la el, cînd la paroh.

- Dar am văzut însemnarea cu ochii mei, am continuat. Era trecută aici... în registru...

- Nu, a spus parohul. Nu se poate. Poate nu ştiţi data exactă. Sînteţi sigură că despre anul acela este vorba?

- Bineînţeles. Ştiu foarte bine anul. Mireasa era sora mea.

Parohul m-a privit cu uimire.

- Trebuie să vă amintiţi, am spus. A fost o cununie oficiată în mare grabă...

- Pe atunci eu nu lucram aici. Am venit abia de doi ani...

- Cununia *a fost* înregistrată aici. Am văzut-o în registru. Scria acolo clar... negru pe alb.

- Trebuie să fie o greşeală. Poate că nu ştiţi data exactă, a murmurat parohul.

- Da, a spus Conrad, apropiindu-se de mine. E o greşeală. Îmi pare rău. Dar tu ai insistat să venim aici.

- Epitropul ne-a arătat cununia înregistrată! am ţipat cu disperare. Nu se poate să nu-şi amintească. Era aici şi a văzut şi el. Unde este epitropul? Trebuie să-l văd. Sînt sigură că o să-şi amintească.

- Nu e nevoie să-l vezi, a spus Conrad. Nu e nici o cununie în registru. A fost o greşeală. Ai crezut că ai văzut...

- Nu poţi să-ţi imaginezi ceva ce vezi cu propriii tăi ochi! Am văzut, îţi spun că am văzut. Vreau să vorbesc cu epitropul.

- Sînt sigur că puteţi vorbi cu el, m-a liniştit parohul. Locuieşte în sat, la numărul şase pe strada principală.

- Mergem imediat la el, am spus.

Conrad i s-a adresat parohului:

- Aţi fost deosebit de amabil, vă rămîn îndatorat.

- Îmi pare rău de această neînţelegere.

M-am dus din nou la registru şi l-am răsfoit. Încercam să-mi rememorez ceea ce văzusem în ziua aceea împreună cu domnişoara Elton. Degeaba. Pur şi simplu, cununia nu mai era trecută acolo.

Conrad a pus două monezi de aur în cutia milei, sub privirea recunoscătoare a parohului. În timp ce ne îndreptam spre uşă, acesta a spus:

- O să-l găsiţi pe Tom Borton în grădină. Îi place mult grădinăritul.

L-am găsit cu uşurinţă. Ne-a ieşit în întîmpinare privindu-ne curios.

- Parohul ne-a dat adresa, i-a spus Conrad. Domnişoara Ewell e nerăbdătoare să-ţi vorbească.

Epitropul şi-a întors privirea înspre mine, dar n-a putut să mă recunoască.

- Ţineţi minte că am venit la biserică de curînd. Mai era o doamnă.

A strîns din ochi şi a alungat o muscă aşezată pe mîneca hainei.

- Trebuie să vă amintiţi, am insistat. Ne-am uitat la registrul din sacristie. Ni l-aţi arătat şi am găsit ceea ce căutam.

- Din cînd în cînd mai vin unii să caute prin registru... nu foarte des... dar mai vin.

- Deci vă amintiţi. Parohul era plecat... şi v-am întîlnit în biserică.

A clătinat din cap.

- N-aş putea spune că îmi amintesc.

- Trebuie. *Trebuie* să vă amintiţi.

- Mi-e teamă că nu-mi amintesc.

- Dar eu v-am recunoscut din prima clipă.

A zîmbit.

- Eu n-aş putea spune că v-am mai văzut vreodată, domnişoară... Ewell, parcă aţi spus?

- Scuză-ne te rog pentru deranj, a spus Conrad.

- Nu e nici un deranj, domnule. Îmi pare rău că nu v-am fost de ajutor. Cred că domnişoara mă confundă. Sînt sigur că n-am mai văzut-o niciodată pînă acum.

M-am lăsat condusă de Conrad de parcă nu eram eu. Aveam impresia că trăiesc un coşmar din care speram să mă trezesc cît mai repede.

- Haide, trebuie să prindem trenul, a spus Conrad.

Stăteam pe peron aşteptînd trenul care urma să sosească în cinci minute. Conrad mă ţinea de mînă.

- Nu te mai necăji atît, îmi spunea.

- Sînt necăjită. Cum să nu fiu? Epitropul a mințit. De ce? Sînt sigură că şi-a amintit de mine. Singur a spus că nu vine prea multă lume pe aici să caute prin registru.

- Ascultă Pippa, tuturor ni se pot întîmpla lucruri ciudate. Ceea ce ţi s-a întîmplat a fost un fel de halucinaţie.

- Cum îndrăzneşti să spui asta?

- Atunci ce explicaţie găseşti?

- Nu ştiu. Dar sînt hotărîtă s-o găsesc.

Trenul a intrat în gară şi ne-am urcat în el. Eram singuri în compartiment. Mă simţeam epuizată din cauza emoţiei şi a unui soi de teamă. Aproape că începusem să cred că totul se întîmplase numai în imaginaţia mea. Domnişoara Elton plecase, deci nu mă putea ajuta. Văzuse şi ea cununia înregistrată. Dar oare o văzuse cu adevărat? Nu mai eram sigură. Tot ce-mi aminteam era sentimentul de triumf ce mă cuprinsese atunci. Încercam să reconstitui scena. Nu mi-o mai puteam aminti pe domnişoara Elton uitîndu-se în registru.

Dar epitropul spusese că nu mă văzuse în viaţa lui şi că arăta destul de rar registrul vizitatorilor. Cu siguranţă că *trebuia* să-şi fi amintit.

Conrad s-a aşezat lîngă mine şi mi-a cuprins umerii. Eram uimită că îmbrăţişarea lui mă liniştea.

- Ascultă-mă, Philippa. Cununia nu e înregistrată. Gata, s-a terminat. Sora ta e moartă. Şi dacă ai fi găsit cununia trecută în registru tot n-ai fi înviat-o. E un episod trist, dar a trecut. Ai propria ta viaţă pe care trebuie să ţi-o trăieşti.

Nu-l mai ascultam. Îmi făcea bine faptul că era lîngă mine şi nu vroiam să se mişte de acolo.

După ce am coborît din tren m-a condus pînă la pădure. Nu vroiam să fim văzuţi împreună. Mi-ar fi fost greu să dau

explicații în privința lui.

În timp ce intram în casă, am văzut-o pe doamna Greaves în capul scărilor.

- Tu eşti, domnişoară Philippa? a întrebat. Te-ai întors, slavă Domnului. Bunica ta s-a simțit foarte rău.

Mă privea stăruitor.

- A murit, nu-i aşa? am întrebat-o cu spaimă.

A încuviințat din cap.

Capitolul 4

Suspectată de crimă

Eram năucită. Mă străduisem să găsesc o explicație pentru absența mea, dar nu mai era nevoie. Moartea bunicii făcuse să nu mi se mai simtă lipsa.

- A murit în somn, pe nesimțite, mi-a spus doamna Greaves.

Probabil că murise în timp ce eu căutam cununia în registru.

- N-a întrebat de mine? am spus.

- Păi, domnişoară, a fost inconştientă toată ziua.

Am lăsat-o şi am urcat în dormitor. Stăteam în mijlocul camerei, cuprinsă de disperare. Mă simțeam cumplit de singură. Îi pierdusem pe toți: pe Francine, pe Daisy, pe domnişoara Elton şi acum pe bunica. Se părea că soarta crudă mi-i răpeşte pe toți cei dragi. Deodată, m-am gîndit la Conrad. Fusese atît de drăguț. Eram sigură că-i păruse cu adevărat rău că nu găsisem însemnarea.

În seara aceea ne-am adunat la masă eu, bunicul şi vărul Arthur. Bunicul a discutat despre funeralii şi a spus că va fi deschisă cripta familiei. Vărul Arthur urma să discute

cu parohul pentru că bunicul nu-l suporta. Pe lîngă toate aştea, s-ar fi putut întîlni cu Grace sau cu soţul ei.

- Sînt fericit să-ţi fiu de folos, unchiule, a spus Arthur.

- Totdeauna îmi eşti, i-a răspuns bunicul.

Arthur a înclinat din cap, arătînd încîntat pe cît îi permitea o asemenea împrejurare şi propria-i umilinţă.

- E o mare lovitură pentru toţi, a continuat bunicul. Dar viaţa trebuie să meargă înainte. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit, ar fi fost să tulbure viaţile celor din jurul ei. Trebuie să ne gîndim la ce şi-ar fi dorit.

Mă gîndeam că ar fi fost prima oară cînd bunicul s-ar fi gîndit la dorinţele altora. Oare trebuia să mori ca să fii băgat în seamă de bunicul?

Fusese adus coşciugul - măreţ, din mahon lustruit şi cu o mulţime de ornamente de alamă. Îl aşezaseră în odaia vecină cu dormitorul bunicului. Acolo era mai aproape de el decît fusese în ultimii ani. Înmormîntarea urma să aibă loc peste cinci zile. Pînă atunci zăcea acolo, iar servitorii au venit unul cîte unul să-i aducă un ultim omagiu. Lumînările ardeau toată noaptea în camera aceea: cîte trei la fiecare capăt al coşciugului.

M-am dus s-o văd şi eu. Nu mă va părăsi niciodată amintirea acelei camere şi mirosul lemnului. Nu era nimic înfricoşător acolo. Din coşciug nu i se vedea decît faţa. Capul îi era acoperit cu o bonetă apretată. Părea tînără şi frumoasă. Cam aşa arătase probabil cînd venise prima oară la Greystone Manor ca tînără mireasă... Nu putea să-mi fie teamă, chiar dacă în încăpere tremurau umbrele aruncate de lumînările care pîlpîiau. Cum să-ţi fie frică de ea moartă, cînd fusese atît de bună şi drăguţă în timpul vieţii?

Mă cuprinsese o dezolare cumplită - un sentiment acut al pierderii cuiva drag. Îmi dădeam seama cît de singură rămăsesem pe lume.

La două zile după moartea bunicii, am ieşit în pădure. M-am aşezat sub un copac, sperînd că va veni Conrad. Era tocmai vremea cînd îmi făceam plimbarea de după amiază. Oare se mai gîndea la mine şi dorea să mă revadă? Se părea că da, şi cînd l-am văzut apropiindu-se m-am

însufleţit. S-a aşezat lîngă mine, mi-a luat mîna şi mi-a sărutat-o.

- Cum te simţi? m-a întrebat.

- Cînd am ajuns acasă, am aflat că a murit bunica.

- Nu te aşteptai?

- Nu prea. Era în vîrstă şi oarbă. Nu se simţise prea bine în ultimele zile. Pentru mine a fost o lovitură, ţinînd seama că...

- Spune-mi, a zis cu blîndeţe.

- I-am pierdut pe toţi, am spus. Pe sora mea, pe Daisy, camerista noastră, care-mi era prietenă, apoi pe domnişoara Elton şi acum pe bunica. N-a mai rămas nimeni.

- Scumpa mea fetiţă...

De astă dată nu mă mai deranja că-mi spunea "fetiţă". A continuat tandru:

- Cîţi ani ai?

- Foarte curînd împlinesc şaptesprezece.

- Atît de tînără... şi atît de multe necazuri...

- Dacă părinţii mei nu ar fi murit, totul ar fi fost altfel Am fi locuit pe insulă. Eram fericiţi acolo. Francine n-ar fi murit, eu n-aş fi rămas aici singură... fără nimeni.

- Dar bunicul tău?

Am rîs amar.

- Mă va obliga să mă mărit cu vărul Arthur.

- Să te oblige?! Nu pari o persoană care poate fi obligată.

- Întotdeauna am spus că nu mă voi lăsa, dar trebuie să-mi găsesc un post. Dar cine ar angaja o fată de vîrsta mea?

- Eşti într-adevăr foarte tînără, a încuviinţat. Şi se pare că nu te prea omori după vărul Arthur.

- Îl urăsc.

- De ce?

- Dacă l-ai cunoaşte, ai înţelege. Şi Francine l-a urît. Ea trebuia să se mărite cu el. Era sora mea mai mare, înţelegi... dar s-a măritat cu Rudolph. S-au *căsătorit*. Ştiu că *au făcut-o*.

- Să examinăm problema ta. Se pare că este cu adevărat importantă.

- Cînd împlinesc şaptesprezece ani, bunicul vrea să mă mărit cu vărul Arthur, iar eu o să am curînd şaptesprezece ani. Şi atunci problema se va pune: mărită-te cu Arthur, sau şterge-o! Mi-ar place s-o şterg, dar unde? Ar trebui să am un post. Dacă aş fi fost, să zicem... cu doi ani mai mare... înţelegi ce vreau să spun?

- Da, înţeleg.

- Bunica era drăguţă şi înţelegătoare. Cu ea puteam să vorbesc. Acum nu mai am cu cine.

- Mă ai pe mine, a spus el.

- Pe tine!

- Da. Biata mea fetiţă! Nu-mi place să te văd nefericită. Îmi place cînd eşti supărată pe mine... Da, deşi aş fi preferat să te văd mai tandră. Dar nu vreau să te văd disperată.

- *Sînt* disperată. Aş fi vrut să vorbesc cu bunica. Să-i spun despre registru. Acum nu mai am cui să-i spun. Acum nu mai am pe nimeni.

M-a luat în braţe şi m-a strîns. M-a legănat uşor, m-a sărutat pe frunte, pe vîrful nasului şi apoi pe buze. În acele momente eram aproape fericită.

M-am smuls din îmbrăţişarea lui, speriată de propriile-mi sentimente. Era extraordinar că puteam avea asemenea sentimente faţă de o persoană care tocmai îmi dovedise că nu aveam dreptate într-o problemă în care pusesem atîta suflet. Eram încurcată şi nu ştiam ce să fac. Mi-a spus cu blîndeţe:

- Ştii că nu eşti singură. Sînt aici. Îţi sînt prieten.

- Prietenul meu? am strigat. Păi, ai încercat să mă faci să cred că nu sînt în toate minţile.

- Nu eşti dreaptă. Tot ce am făcut, a fost să-ţi arăt adevărul. Adevărul trebuie totdeauna privit în faţă... chiar dacă este neplăcut.

- Nu ăsta este adevărul. Trebuie să existe o explicaţie. Aş vrea să ştiu care este.

- Pot să-ţi spun eu, dragă Philippa. Te preocupă atît de mult trecutul încît laşi să te năpădească pericolele prezentului. Ce ai de gînd să faci cu vărul Arthur?

- N-o să mă mărit niciodată cu el.

- Atunci... dacă bunicul tău te dă afară... ce ai să faci?

- Stînd aici, m-am gîndit că moartea bunicii mele mai întîrzie puțin lucrurile. Nu se poate face o nuntă așa de repede după o înmormîntare, nu-i așa? Bunicul totdeauna respectă convențiile.

- Deci crezi că ziua fatală va fi amînată.

- Mi-ar da posibilitatea să găsesc o ieșire. Mătușa Grace m-ar ajuta. Ea a scăpat de la Greystone Manor și acum e fericită. Poate aș putea sta o vreme la casa parohială.

- O rază de speranță, a spus. Și cum crezi că o să te simți ducîndu-te într-o casă străină și avînd un statut de servitoare, după ce ai trăit cum ai trăit la Greystone?

- N-am fost fericită la Greystone Manor. M-am simțit într-un fel captivă acolo. Și Francine la fel. Deci nu prea am de ce să mă uit în urmă. Aș putea fi guvernantă. Deci, nu tocmai o servitoare...

- Undeva la mijloc, a spus el. Săraca, săraca Philippa! Ai o perspectivă sumbră în fața ta.

M-am cutremurat și m-a strîns mai tare.

- Trebuie să-ți spun, a continuat. Mîine plec din Anglia.

Am rămas încremenită și incapabilă să mai spun ceva. Mă uitam distrusă în fața mea. Toți plecau. Voi fi lăsată la voia bunicului și a vărului Arthur.

- Să înțeleg că-ți pare puțin rău că plec?

- Mă liniștea discuțiile cu tine.

- Și mă ierți pentru rolul pe care l-am jucat în povestea aceea cu registrul?

- N-a fost greșeala ta și nu te învinuiesc pentru asta.

- Credeam că mă urăști.

- Nu sînt chiar atît de nebună.

- Și promiți c-o să mă ierți? Că n-o să te mai uiți înapoi?

- Nimic nu mă va împiedica să încerc să aflu. E sora mea.

- Știu. Te înțeleg perfect. Dragă Philippa, nu dispera. Or să vină zile mai bune și pentru tine. Îmi pare rău că trebuie să plec. Trebuie neapărat.

- Bănuiesc că cei pentru care lucrezi te-au chemat înapoi.

- Cam așa ceva. Dar ne putem întîlni înainte să plec.

Voi încerca să găsesc o soluție necazurilor tale.

- Cum ai putea face asta?

- Sînt un fel de magician. Nu ai ghicit? Nu sînt ce par a fi.

Am rîs forțat. Mă simțeam îngrozitor că pleca şi nu vroiam ca el să vadă asta.

- O să te scap de vărul Arthur, Philippa... dacă mă laşi.

- Nu cred că ai har suficient pentru asta.

- O să vedem. Ai încredere în mine?

S-a ridicat în picioare.

- Acum trebuie să plec.

M-a luat în brațe. Am rămas aşa un timp. Apoi m-a sărutat. Sărutările lui erau altele, mai sălbatice. Mă speriau, dar n-aş fi vrut să se oprească. Cînd mi-a dat drumul, rîdea.

- Cred că eşti mai amabilă cu mine.

- Nu ştiu ce simt...

- Mai avem foarte puțin timp, a replicat. Ai încredere în mine?

- Ce întrebare ciudată. Ar trebui să am?

- Nu, a răspuns. Să n-ai încredere niciodată în nimeni. Mai ales în oamenii pe care nu-i cunoşti.

- Mă avertizezi?

A încuviințat.

- Poate te pregătesc.

- Eşti misterios cu adevărat. O dată vrei să mă ajuți, şi în clipa următoare mă avertizezi să nu am încredere în tine.

- Viața e plină de contradicții. Vrei să ne întîlnim mîine aici? Poate găsesc o soluție. Bineînțeles, o să depindă de tine.

- Mîine voi fi aici.

Mi-a cuprins bărbia în mîini şi mi-a spus:

- *Nil disperandum**.

M-a sărutat apoi uşor şi m-a condus pînă la marginea pădurii, unde ne-am despărțit.

M-am întors acasă, am trecut pe lîngă camera unde

---

* *Să nu disperi* (în lb. latină) (N.T.)

zăcea bunica şi, ajunsă în camera mea, m-am aruncat pe patul lui Francine. Aşa, parcă o simţeam mai aproape. Nu mai aveam nici o îndoială. Conrad mă tulbura şi doream să fiu cu el. Alături de el puteam să uit de toate. Nu mai puteam suporta casa aceea în care moartea se făcuse simţită şi totuşi, sentimentul de singurătate parcă se mai atenuase.

Urma să mă întîlnesc cu Conrad în ziua următoare şi-mi spusese că va găsi o soluţie. Deşi nu credeam că era posibil, totuşi gîndul acesta mă liniştea. Apropierea de el era pentru mine ca un narcotic. Eram atît de disperată încît m-aş fi agăţat de orice.

N-am putut să rămîn în casă, aşa că am ieşit în grădină. Pe cînd mă plimbam, unul din fraţii lui Daisy s-a apropiat de mine şi a zis:

- M-a rugat să-ţi dau asta cînd nu ne vede nimeni, don'şoară.

Mi-a întins o scrisoare.

- De la cine?

- De la Granter's, don'şcară.

- Mulţumesc.

Am rupt plicul şi am scos o foaie de hîrtie cu o emblemă aurie. "Hîrtie de la Granter's", mi-am spus. Apoi am citit textul:

Philippa,

Trebuie să plec mîine dis-de-dimineaţă. Vreau să te văd neapărat înainte de plecare. Te rog vino diseară, trebuie să poţi, la ora zece. Te aştept în grădina de la Granter's.

C.

Îmi tremurau mîinile. Deci era adevărat că pleacă. Spusese că va găsi o soluţie. S-ar fi putut oare? Va trebui să mă strecor din casă şi să las uşa descuiată. Nu, m-ar fi putut descoperi. Era o fereastră foarte joasă care dădea spre curte. Dacă o lăsam deschisă, puteam uşor să mă întorc prin ea, în caz că aş fi găsit uşa închisă.

Trebuia să-l văd.

Nu ştiu cum a trecut ziua aceea. Am pretins că mă doare capul şi nu am coborît la cină cu bunicul şi cu vărul Arthur. A fost o scuză verosimilă, pentru că rutina cotidiană fusese tulburată de moartea bunicii. Încercasem fereastra care dădea în curte. Pe acolo nu se prea circula, aşa că era destul de sigură.

La zece fără un sfert eram deja pe drum. Mă aştepta în grădină. Cînd m-a văzut, m-a strîns în braţe.

- Să intrăm în casă.
- Se cuvine?
- De ce nu?
- Nu e casa ta. Eşti doar un majordom.
- Să zicem că eu răspund de ea. Haide, vino.

Am intrat în casă. În timp ce treceam prin hol, am aruncat o privire îngrijorată spre nişele înalte de unde puteam fi spionaţi.

- Nu ne vede nimeni, mi-a şoptit. Toţi dorm. Toată ziua au fost ocupaţi cu pregătirile de plecare.
- Mîine pleacă toţi?
- Da, într-o zi sau două.

Am urcat scările.

- Unde mergem? am întrebat. În *Weinzimmer*?
- O să vezi.

A deschis larg o uşă şi am intrat într-o încăpere în care ardea un foc. Era o cameră mare, cu draperii grele de catifea. Am remarcat alcovul şi un pat cu baldachin.

- A cui cameră este asta? am întrebat repede.
- A mea, mi-a răspuns. Aici sîntem în siguranţă.
- Nu înţeleg.
- O să înţelegi. Vino şi ia loc. Am un vin excelent. Aş dori să-l guşti.
- Nu mă prea pricep la vinuri, i-am răspuns.
- Ai mai băut vinul ăsta la Greystone?
- Bunicul este cel care hotărăşte ce bem, şi trebuie să ne placă la toţi.
- Un tiran, bunicul tău.
- Ce aveai să-mi spui?

- Plec, şi m-am gîndit că trebuie să te văd.

- Da, mi-ai spus.

Se aşezase pe un scaun înalt ca un tron. M-a luat de mînă şi m-a tras spre el, aşezîndu-mă pe genunchii lui.

- Să nu-ţi fie teamă, mi-a spus încet. Nu ai de ce să te temi. De acum înainte, o să am eu grijă de soarta ta.

- Spui nişte lucruri extraordinare. Credeam că am venit aici să-mi iau rămas bun de la tine.

- Sper că n-o să faci asta.

- Dar ce altceva?

- Greutăţile nu sînt de neînvins.

Mîinile lui îmi mîngîiau uşor gîtul. Începusem să simt că aş fi rămas în camera aceea pentru totdeauna.

- Ce simţi pentru mine? m-a întrebat.

Am încercat să scap de mîinile lui cercetătoare.

- Abia ne cunoaştem, am îngăimat. Nu eşti... englez.

- Şi ăsta este un handicap?

- Bineînţeles că nu, dar înseamnă...

- Ce?

- Că, probabil, privim lucrurile în mod diferit. Mai bine m-aş aşeza pe un scaun şi aş asculta ce vrei să-mi spui.

- Eu zic că ar fi mai bine să rămîi aici... lîngă mine. Philippa, trebuie să-ţi spun că m-am îndrăgostit de tine.

Brusc, m-a năpădit o fericire năvalnică, o mare mulţumire. Dar o voce interioară mă avertiza: "Primejdie!".

- Philippa, a continuat. Numele tău sună măreţ. Philippa...

Am spus:

- Ai mei totdeauna mi-au spus Pippa.

- Pippa. Diminutivul lui Philippa. Îmi place. Îmi aminteşte de un poem numit *Cîntecul Pippei*... sau *Trece Pippa*. Vezi, n-oi fi eu englez, dar am studiat aici. L-am citit şi pe Browning:

Domnu'n ceruri ne zîmbeşte
Este pace pe pămînt...

Ţi se potriveşte?

- Ştii foarte bine că e departe de a fi aşa.

- Poate că te-aş putea ajuta să fie aşa. Aş fi fericit să pot. *"Este pace pe pămînt..."* Aş vrea să te fac să simţi asta.

- Da, dar tu pleci şi de mîine n-o să te mai văd.
- Tocmai despre asta aş vrea să vorbim. De tine depinde dacă o să mă mai vezi sau nu.
- Nu înţeleg.
- E foarte simplu. Aş putea să te iau cu mine.
- Să mă iei în...
- Aşa e. Să te iau în ţara mea.
- Dar cum s-ar putea?
- Foarte simplu. Ne întîlnim mîine în gară. Nu mai mergem la Dover ca data trecută. Mergem la Londra şi de acolo la Harwick. Luăm vaporul, apoi un tren şi ajungem acasă. Ce spui?
- Mă iei peste picior.
- Jur că nu. Vreau să fii cu mine. Nu înţelegi că m-am îndrăgostit de tine?
- Dar... cum aş putea să vin cu tine?
- De ce n-ai putea?
- Bunicul n-ar fi niciodată de acord.
- Credeam că vrei să-i păcălim, pe bunic şi pe vărul Arthur. Aşa că nu avem nevoie de consimţămîntul nici unuia dintre ei. Pippa... lasă-mă să-ţi arăt cît de mult te iubesc.
- Eu... nu...
- Atunci lasă-mă să te învăţ, a spus.

Mi-a descheiat corsetul. Am încercat să-l opresc, dar mi-a luat mîinile şi a început să mi le sărute. Îmi era teamă, şi totuşi mă cuprinsese o emoţie cum nu mai cunoscusem niciodată pînă atunci. Totul părea că se îndepărtează... trecutul... viitorul... tot ce mă înspăimîntase. Trăiam intens momentul. Mă săruta în timp ce îmi scotea corsetul.

- Ce se întîmplă? am bîiguit. Trebuie să plec...

Dar n-am făcut nici o mişcare. Mă cuprinsese o dorinţă irezistibilă. Continua să spună că mă iubeşte şi că nu am de ce să mă tem. Vom fi împreună pentru totdeauna. Puteam să uit de bunicul şi de vărul Arthur. Ei aparţineau trecutului. Nimic nu mai conta, decît iubirea noastră minunată. Deosebirea de tot ceea ce simţisem de la plecarea lui Francine era atît de mare, încît a trebuit să alung totul din minte, în afara acestui moment. Ceva din

mine încerca să se comporte rațional. Dar nu mai aveam rațiune.

- Trebuie să plec acum... , am început.

L-am auzit rîzînd încet, iar în clipa următoare eram amîndoi în patul cu baldachin. Îmi murmura la ureche cuvinte de dragoste. Deşi şocată, eram copleşită de plăcere.

După un timp, stătea întins lîngă mine, ținîndu-mă strîns în brațe. Tremuram de fericire, spunîndu-mi că nu-mi părea rău că am făcut-o.

M-a mîngîiat pe păr şi mi-a spus că sînt frumoasă, adorabilă, şi că mă va iubi în veci.

- Nu mi s-a mai întîmplat asta niciodată, i-am spus.

- Ştiu, mi-a răspuns. Nu e minunat s-o facem împreună? Hai, micuță Pippa, spune-mi adevărul.

I-am spus că aşa era.

- Şi regreți?

- Nu, am răspuns cu fermitate. Nu.

Apoi m-a sărutat şi am făcut dragoste din nou. De data asta a fost altfel. Şocul trecuse şi era un alt extaz. Mi-am dat seama că aveam obrajii uzi, probabil că plînsesem, pentru că el îmi ştergea lacrimile cu sărutări şoptindu-mi că nu mai fusese atît de fericit niciodată în viața lui.

S-a ridicat şi a pus pe el un halat albastru, împodobit cu desene aurii. Albastrul i se potrivea cu ochii şi părea unul dintre acei zei nordici.

- Eşti ún muritor? I-am întrebat, sau eşti Thor sau Odin, unul dintre zeii sau eroii aceia ai nordicilor?

- Ştii cîte ceva despre mitologia noastră, după cîte văd.

- Francine şi cu mine obişnuiam să citim legende împreună cu domnişoara Elton.

- Şi cine ai vrea să fiu? Sigurd? Totdeauna am crezut că a fost un pic nebun cînd a băut licoarea şi s-a însurat cu Gudrun, deşi adevărata lui dragoste era Brunhilda, nu-i aşa?

- Da, am răspuns, cam nebun.

- Oh, micuță Pippa, o să fim foarte fericiți.

S-a dus spre masă şi a mai turnat vin.

- Să ne refacem forțele. Asta ne va permite s-o luăm de la început.

Am izbucnit în rîs. Cu mine se întîmplase ceva. Am băut vinul. Conrad parcă creştea şi mă simţeam ameţită. Am spus:

- Vinul e de vină.

Apoi braţele lui m-au cuprins şi dragostea ne-a încleştat din nou...

Aceea a fost noaptea trezirii mele. Nu mai eram un copil, nu mai eram virgină.

Am dormit puţin şi cînd m-am trezit efectul vinului trecuse. M-am ridicat grăbită şi m-am uitat la Conrad. Se trezise şi el. Ca şi cum ar fi vrut să mă prevină că noaptea magică se terminase, am auzit ceasul bisericii bătînd ora patru. Patru dimineaţa şi eu plecasem de la zece!

Mi-am atins trupul gol cu spaimă. Veşmintele mele zăceau pe jos. Am strigat:

- Trebuie să plec!

El se trezise acum de-a binelea. M-a cuprins în braţe.

- N-ai de ce să te temi. Ai să vii cu mine.

Am spus:

- Unde ne vom căsători? Într-o biserică, aşa ca Francine?

Mă privea în tăcere. Apoi a zîmbit şi m-a tras spre el.

- Pippa, mi-a spus, nu poate fi vorba de căsătorie, cum n-a fost nici în cazul lui Francine.

- Dar am...

Ochii mi se opriseră asupra dezordinii din pat şi pe bărbatul gol de lîngă mine. Mi-am amintit noaptea pe care o petrecusem împreună... sticla de vin goală... cenuşa din cămin...

A zîmbit blînd.

- Te iubesc, a spus. Te voi lua cu mine. O să am totdeauna grijă de tine. Vom avea poate copii. Oh, vei avea o viaţă minunată, Pippa. N-o să-ţi lipsească nimic.

- Dar *trebuie* să ne căsătorim, am spus înnebunită. Am crezut că asta înţelegi cînd ai spus că mă iubeşti.

El a zîmbit încă tandru, dar parcă puţin cinic.

- Dragostea şi căsătoria nu merg totdeauna mînă în mînă.

- Dar nu se poate... cu tine aşa... dacă nu sînt soţia ta.

- Ba se poate, şi ai dovedit-o.

- Dar e... imposibil.

- Poate în lumea de la Greystone Manor. O vom lăsa în urma noastră şi totul va fi de acum altfel. Martor mi-e Dumnezeu că m-aş însura cu tine. Asta m-ar face foarte fericit. Dar sînt deja ca şi însurat.

- Vrei să spui că ai o soţie?

A încuviinţat din cap.

- Poţi să spui şi aşa. În ţara mea, aşa se petrec lucrurile. Nevestele sînt alese de alţii pentru noi, şi trecem printr-o ceremonie care este echivalentul unei căsătorii.

- Atunci n-ar fi trebuit să mă amăgeşti şi să mă faci să cred că ne vom căsători.

- Dar nu te-am amăgit. N-am pomenit de căsătorie.

- Dar am crezut că o vom face. Am crezut că tot ce am făcut asta înseamnă... Mi-ai spus că mă vei lua cu tine...

- Tot ce am spus că voi face, voi face. Singurul lucru care nu-l pot face este să mă căsătoresc cu tine.

- Atunci ce propui? Să fiu amanta ta?

- Unii ar spune că asta şi eşti deja.

Mi-am acoperit faţa cu mîinile. M-am dat jos din pat şi mi-am căutat hainele.

- Pippa, mi-a spus, gîndeşte-te. Te iubesc. Vreau să fii cu mine tot timpul. Te rog, scumpa mea Pippa, trebuie să înţelegi.

- Da, înţeleg. Faci astea pentru că te amuză. Nu mă iubeşti. Sînt doar o uşuratică, cred că aşa le spune.

- O expresie cam învechită, cred.

- Te rog nu glumi. Văd că am fost iar nebună. Îţi place să mă faci să par aşa. Mai întîi, însemnarea. Nu era registrul adevărat, nu-i aşa? Tu ai aranjat.

- Te asigur că n-am făcut aşa ceva.

- Tu ai plănuit asta... Mi-ai dat vinul acela... şi acum... tu m-ai distrus.

- Draga mea copilă, vorbeşti ca un personaj dintr-o piesă ieftină.

- Poate că sînt ieftină... ţi-am cedat ieftin şi foarte repede, nu? Şi tu ai profitat de asta... Şi acum îmi spui că ai o

nevastă. Nu te cred.

- Te asigur încă o dată că e adevărat. Pippa, trebuie să mă crezi că dacă n-ar fi fost aşa, te-aş fi cerut în căsătorie. Sînt sigur că tu trebuie să înţelegi că sentimentele care ne leagă vor fi din ce în ce mai puternice... Va fi genul de dragoste cel mai preţios din lume.

Eram atît de nefericită! Educaţia puritană de la Greystone mă făcea să mă văd distrusă. O femeie pierdută.

- Ascultă-mă, mi-a spus. Vino cu mine. Am să-ţi ofer o viaţă nouă. Relaţia dintre doi oameni e mai mult decît o semnătură într-un registru. Te iubesc. Putem avea împreună o viaţă minunată.

- Şi nevasta ta?

- Asta e altceva.

- Eşti cinic şi crud.

- Sînt realist. Am fost implicat în această căsătorie din raţiuni de familie. E o căsătorie de convenienţă. Aşa e văzută. Asta nu înseamnă că mă opreşte să iubesc pe altcineva... cineva care-mi poate deveni mai drag ca oricine pe pămînt. Nu mă crezi, nu?

- Nu, i-am replicat. Am auzit de bărbaţi ca tine. La început, n-am crezut. Am fost ademenită.

M-a cuprins din nou în braţe. Mi-a spus:

- Eşti adorabilă. Mă iubeşti. Vezi, m-ai dorit. Atunci n-ai spus: "Cînd o să te însori cu mine?" Asta nu-ţi trecea prin minte.

- Îmi dau seama că ştiu foarte puţine lucruri despre viaţă.

- Atunci, vino cu mine să înveţi. Obiceiurile sînt făcute pentru bărbaţi şi femei, nu bărbaţii şi femeile pentru obiceiuri.

- N-aş putea să-ţi împărtăşesc părerile despre viaţă.

Am început să mă îmbrac. A întrebat:

- Ce o să faci? Ai să vii dimineaţă la gară?

- Cum aş putea? Ar fi o nebunie.

- Deci mă laşi să plec... singur?

- Ce altă alternativă am?

- *"Vino să trăieşti cu mine, fii dragostea mea şi împreună vom gusta din toate plăcerile"*. Un alt poet englez. Vezi, îi

cunosc bine. Oh, micuță Pippa. Eşti încă un copil... în ciuda faptului că te-am făcut femeie. Ai atîtea de învățat... Dacă nu vii cu mine astăzi, o să regreți toată viața.

- Aş putea să regret dacă vin.

- E un risc pe care trebuie să ți-l asumi în viață. Pippa, încearcă-ți norocul. Fă ce vrei să faci.

- Dar s-ar putea să greşesc.

- Aruncă peste bord convențiile, Pippa. Aruncă-le şi învață să trăieşti.

- Trebuie să mă întorc, am spus.

- Te duc înapoi.

- Nu...

- Ba da. Aşteaptă-mă un moment.

Stăteam privindu-l şi în sufletul meu se zbăteau îndoieli. Mă vedeam îndreptîndu-mă spre gară. El ar fi acolo. Ne-am urca împreună în tren... spre dragoste şi aventură. Parcă se repeta povestea lui Francine.

- Hai.

Şi-a strecurat brațul sub al meu şi, în timp ce făcea asta, m-a sărutat tandru.

- Iubito, îți promit că nu vei regreta niciodată.

Francine părea atunci foarte aproape de mine. Şi însemnarea din registru? Am văzut-o cu adevărat? Francine fusese pusă în fața aceleiaşi dileme? Mă simțeam pierdută, zăpăcită şi foarte lipsită de experiență.

Am ieşit în aerul rece al dimineții timpurii.

- Trebuie să pleci, am spus. Nu trebuie să fii văzut cu mine.

- Să sperăm că nu te vede nimeni întorcîndu-te la această oră.

Îmi ținea mîna strîns la pieptul lui.

- În dimineața asta. La ora zece la gară. Ai grijă. Vom merge separat în tren. Biletul tău va fi la mine.

M-am tras şi am fugit. Cînd am ajuns în curte, inima îmi bătea năvalnic. Din fericire, fereastra rămăsese aşa cum am lăsat-o. M-am strecurat prin ea şi m-am grăbit prin hol spre scări.

Deodată, m-au trecut fiorii unei presimțiri. Doamna

Greaves stătea în capul scărilor, privindu-mă. Era în cămaşă de noapte şi papuci, cu părul prins pe bigudiuri.

A strigat:

- Oh, domnişoară Philippa! Mi-ai provocat un şoc. Am crezut că e cineva străin. Unde ai fost?

- Eu... n-am putut să adorm. Am fost să mă plimb prin grădină.

S-a uitat cu neîncredere la părul meu în neorînduială. Sînt sigură că arătam destul de ciudat.

Am trecut pe lîngă ea şi, ajunsă în camera mea, m-am aruncat pe pat. Mă simţeam rănită şi speriată şi încercam să nu mă mai gîndesc la ceea ce îmi rezerva viitorul. Cred că în cele din urmă am adormit, pentru că eram epuizată fizic şi psihic.

M-am trezit speriată şi am văzut că era ora nouă dimineaţa. Zăceam în pat gîndindu-mă la cele petrecute cu o seară în urmă. Îmi era dor de el. Îmi doream să las scrupulele la o parte şi să plec cu el. Nu mi-ar fi păsat că nu se cuvenea, că era împotriva tuturor convenienţelor sociale. Pur şi simplu, vroiam să fiu cu el.

Puteam să-mi adun cîteva lucruri şi să fug la gară. Ce importanţă avea că nu ne puteam căsători? Îi fusesem deja soţie. Măcar de-ar fi fost Francine cu mine! Ea mi-ar fi spus: "Trebuie să pleci cu el!" Francine ar fi plecat. Nu plecase cu Rudolph? Era oare acelaşi lucru? Afirmaţia ei cum că fusese măritată, oare nu fusese făcută de dragul convenienţelor? Oare nu îmi imaginasem că am văzut cununia notată în registru? Viaţa devenea un vis fantastic.

Dacă domnişoara Elton ar fi fost alături de mine, ar fi judecat raţional această situaţie. Mi-o imaginam încrucişîndu-şi braţele şi spunînd: "Desigur că nu poţi pleca să trăieşti împreună cu un bărbat care nu se va însura cu tine." Simţeam că ăsta ar fi fost singurul răspuns posibil şi corect. Dar vroiam să plec cu el. Cît de mult vroiam asta!

Era nouă şi jumătate. Era deja prea tîrziu. Am auzit o bătaie în uşă. A intrat o cameristă.

- Nu vă simţiţi bine, domnişoară Philippa?

- Am o durere de cap cumplită, am răspuns.

- Am bănuit că aşa e. I-am spus lui Sir Matthew că nu vă simţiţi bine. Părea îngrijorat.

- Mulţumesc, Amy.

- Doriţi să vă aduc ceva să mîncaţi?

- Nimic, mulţumesc. Cobor mai tîrziu.

Zece fără douăzeci. Da, era prea tîrziu. Nu mai puteam ajunge la timp. Mi l-am imaginat în gară aşteptîndu-mă, cu speranţă, poate chiar cu dor. Ţinea la mine. Eram sigură. Dar cînd trenul va pleca, iar eu nu voi fi lîngă el? Poate că o să dea din umeri spunînd: "Păcat. Îmi plăcea. Mi-ar fi plăcut s-o învăţ să devină o femeie adevărată. Dar nu a venit. N-a avut curaj. E un şoricel care ţine la convenţiile sociale. Păcat, dar asta e".

Voi rămîne probabil o amintire frumoasă din viaţa lui. Ca majordom al Marelui Duce sau Margraf, va duce o viaţă romantică în ţara aceea dintre munţi, participînd la tot felul de ceremonii fastuoase organizate în vreun castel străvechi. Ce mult aş fi dorit să fiu lîngă el!

A bătut strident ora zece. Prea tîrziu. Virtutea triumfase.

Toată ziua am fost cu gîndul dus. La cină, bunicul a fost foarte amabil, aşa cum nu fusese niciodată cu mine. S-a interesat despre migrena mea, spunînd că se bucură că mi-am revenit. După cină, m-a invitat în camera lui să stăm de vorbă.

Oricît ar părea de ciudat, gîndul îmi zbura numai la Conrad. Nu mi-am dat seama că sosise momentul crucial, de care mă temusem atît de mult. Şi nici cînd bunicul m-a invitat, plin de amabilitate, să iau loc în biroul lui, încă nu am realizat. Zîmbea încîntat. Nici prin minte nu-i trecea că i-aş putea împiedica planurile.

Stătea în picioare, cu mîinile în buzunare, ca şi cum s-ar fi adresat unei adunări publice.

- Această casă a suferit o pierdere grea. Biata ta bunică zace în coşciugul ei şi toţi sîntem copleşiţi de amărăciune.

Dar ea ar fi fost ultima care să se aştepte ca viaţa să stea în loc pentru că ea a părăsit-o. Ar fi fost prima care ne-ar fi îndemnat să ne continuăm viaţa şi poate ar fi adus o rază de lumină în bezna care ne-a cuprins.

Abia îl ascultam. Gîndurile îmi erau încă la Conrad.

- Am plănuit o mare serbare la aniversarea celor şaptesprezece ani ai tăi. Trecerea ta în rîndul femeilor.

Aş fi vrut să strig: "*Sînt* deja femeie, bunicule! Am petrecut o noapte extraordinară la Grange cu cel mai minunat amant. Acum el a plecat şi niciodată în viaţa mea nu m-am simţit atît de părăsită... nici cînd a plecat Francine".

- Nu e prea potrivit, date fiind circumstanţele, a continuat bunicul. Moartea bunicii tale...

Vocea lui suna un pic morocănoasă, ca şi cum ar fi fost egoist din partea ei să moară tocmai acum.

- ... Da, moartea bunicii tale face mai degrabă imposibilă asta. Totuşi, m-am gîndit că am putea da cu această ocazie o masă festivă cu prietenii... şi am putea face atunci anunţul.

- Anunţul?!

- Ştii ce doresc eu pentru tine şi pentru vărul Arthur. Dorinţele lui coincid cu ale mele şi sînt sigur că şi cu ale tale. Nu văd de ce am întîrzia numai pentru că am avut un deces în familie. Desigur, ceremoniile trebuie să fie mai puţin zgomotoase decît mă gîndisem la început... dar nu e nici un motiv să amînăm. Voi anunţa logodna la cea de-a şaptesprezecea aniversare a ta. Totdeauna am fost de părere că logodnele lungi sînt o greşeală. Te poţi căsători să zicem în trei luni. Asta le va da timp tuturor să se pregătească.

M-am auzit atunci vorbind ca şi cum vocea mea nu ar fi avut trup şi nu mi-ar fi aparţinut.

- Greşeşti bunicule, dacă crezi că o să mă mărit cu vărul Arthur.

- Ce?! a strigat.

- Am spus că nu intenţionez deloc să mă mărit cu vărul Arthur.

- Ai înnebunit!

- Nu. N-am avut niciodată intenţia de a mă mărita cu

vărul Arthur. Cum n-a avut nici sora mea.

- Nu-mi vorbi de sora ta. A fost o tîrfă şi am scăpat de ea. N-aş fi vrut să fie mama moştenitorilor mei.

- N-a fost tîrfă! i-am replicat vehement. A fost o femeie care nu putea fi obligată să se mărite... cum nici eu nu vreau.

- Ascultă ce-ţi spun, a ţipat furios, vei face cum îţi spun eu, sau vei părăsi această casă!

- Dacă e aşa, am spus obosită, trebuie să plec de aici.

- În tot acest timp am hrănit o viperă la sîn.

Nu mi-am putut stăpîni un rîs isteric. Expresia nu se prea potrivea în acest caz, şi ideea că bunicul ar putea hrăni ceva la pieptul lui, mi se părea foarte nostimă.

- Neruşinato! a strigat. Cum îndrăzneşti? Cred că ţi-ai ieşit din minţi. Lasă-mă să-ţi spun că o să regreţi asta. Îmi făcusem planuri cu tine. Ţi-am lăsat multe în testament, după ce te vei fi măritat cu Arthur. O să trimit după avocaţii mei mîine dimineaţă. Nu-ţi voi lăsa nici un ban. Ai dat cu piciorul la toate... înţelegi? Casa asta... un soţ minunat...

- Nu chiar la toate, bunicule, i-am spus. Voi fi liberă.

- Liberă? Liberă să faci ce? Să mori de foame? Sau să ocupi o slujbă măruntă? Pentru că asta e alegerea care ţi-a mai rămas, fata mea. N-o să mai stai sub acoperişul meu... ducînd o viaţă luxoasă. Te-am adus aici din sălbăticie, te-am educat... te-am hrănit...

- Sînt *nepoata ta*, adu-ţi aminte de asta.

- E un lucru pe care aş vrea să-l uit.

Ridicase tonul şi mă întrebam cine îl ascultă. Eram sigură că servitorii îl puteau auzi. Dispoziţia i s-a schimbat brusc. Era aproape împăciuitor.

- Poate că nu te-ai gîndit suficient la această perspectivă... una splendidă. Poate că te-ai grăbit...

- Nu, am spus ferm. Nu e aşa. Ştiam ce gînduri ai şi am reflectat mult la asta. În nici un caz nu mă voi mărita cu vărul Arthur.

- Ieşi! a ţipat el. Ieşi afară... înainte să-ţi fac vreun rău. Vei pleca de aici mîine. O să mă consult imediat cu avocatul ca să fiu sigur că nu vei beneficia niciodată de pe urma

mea... niciodată. N-o să ai nici un ban, nici un ban, îți spun eu. O să am grijă de asta.

M-am întors spre uşă şi am ieşit cu capul sus, cu ochii scînteind. Cînd am ajuns în coridor, am auzit o agitație şi un freamăt, aşa că am ştiut că am fost auziți.

M-am îndreptat spre scări şi le-am urcat. Deci, venise momentul. Totul se întîmplase fără de veste. Eram singură, şi mîine voi fi fără adăpost. N-aveam nici o idee unde să mă duc sau ce să fac.

Am deschis uşa camerei de lîngă cea a bunicului, unde zăcea bunica în sicriul ei. Lumînările fuseseră aprinse de curînd. Ele vor fi reînnoite înainte ca personalul să se retragă şi vor arde toată noaptea.

M-am oprit în prag, m-am uitat la acea față liniştită şi am murmurat: "Oh, draga mea bunică, de ce n-ai trăit ca să pot vorbi cu tine, să mă sfătuieşti ce să fac? De ce m-ai lăsat singură? Ajută-mă! Te rog, ajută-mă! Spune-mi ce să fac".

Cîtă linişte era în acea cameră. M-a făcut să simt o oarecare pace. Aproape că am crezut că buzele reci îmi zîmbeau încurajator.

M-am trezit din somn. Era încă întuneric şi mă întrebam ce mă trezise. Cînd m-am culcat, stătusem întinsă mult timp gîndindu-mă la ce va mai aduce ziua următoare şi unde mă voi duce după ce o să plec de la Greystone Manor. Apoi, obosită, am căzut într-un somn greu.

Acum stăteam în pat în capul oaselor. Era un miros ciudat şi am auzit un sunet pe care nu l-am recunoscut imediat. Am ascultat atentă şi am sărit din pat.

Ardea!

Mi-am pus papucii în picioare şi am alergat. Camera bunicului era la capătul coridorului şi lîngă ea era cea în care bunica zăcea în coşciug. Am văzut o limbă de foc prelingîndu-se deasupra uşii.

- Foc! am strigat. Foc!

Am alergat spre camera bunicului şi a apărut vărul Arthur.

- Ce e? a strigat el.

Apoi, văzînd ce se întîmplă:

- Oh, Doamne, ajută-ne!

- A luat foc în camera bunicului! i-am strigat.

În timpul ăsta au mai apărut cîţiva servitori. Vărul Arthur deschise uşa camerei bunicului şi din ea au ţîşnit flăcările.

- Dă alarma! a strigat Arthur. Nu te apropia de camera asta. E în flăcări. Şi cea de lîngă ea.

Unul dintre lachei îşi croia deja drum prin flăcări şi fum. A dispărut în camera bunicului şi a ieşit din ea tîrîndu-l pe acesta.

Vărul Arthur a strigat:

- Aduceţi apă... repede! Stingeţi focul! Totul o să ardă ca un chibrit... Grinzile astea sînt uscate ca paiele.

Toţi alergam. M-am dus spre vărul Arthur, care era aplecat deasupra bunicului.

- Trimite un servitor după doctor... repede! a spus.

Am alergat jos şi am găsit un rîndaş care auzise strigătele şi văzuse focul din camera sa de deasupra grajdurilor. A plecat fără să scoată un cuvînt şi eu m-am întors. Era apă peste tot şi fumul mă îneca, dar am văzut că focul era sub control. Părea că izbucnise din camera în care zăcea bunicul.

- Totdeauna am considerat că nu e bine să ardă lumînările toată noaptea, a spus Arthur.

A fost un şoc să-l văd pe bunicul zăcînd pe coridor, acoperit cu pături şi cu capul sprijinit pe o pernă. Nu mai semăna cu bărbatul care ţipase la mine cu cîteva ore mai devreme. Cu barba complet arsă, cu arsuri pe faţă şi pe gît, arăta oropsit şi vulnerabil. Probabil că avea dureri teribile, m-am gîndit, dar el nu scotea nici un sunet.

Cînd a sosit doctorul, eram încă acolo.Focul fusese stins şi pericolul trecuse. Doctorul i-a aruncat o privire bunicului şi a spus:

- Sir Matthew e mort!

O noapte stranie... cu mirosul de fum încă în nări şi cu bunicul care cu puţin timp mai înainte ţipase la mine... acum mort.

Încerc să pun cap la cap evenimentele din noaptea aceea, dar nu e uşor.

Mi-l amintesc pe vărul Arthur într-un halat maro, lung, dîndu-mi ceva să beau. Parcă mai amabil ca niciodată, mai puţin sigur pe sine, mai uman. Era limpede că fusese foarte tulburat de ceea ce s-a întîmplat. Binefăcătorul lui era mort. Părea că nu-i venea să creadă.

Am rămas tăcută. M-a bătut uşor pe mînă:

- Nu te nelinişti, mi-a spus. Înţeleg.

Doctorul părea grav. Vroia să schimbe cîteva cuvinte cu vărul Arthur. Era deconcertat şi nu părea în largul lui. Nu credea că moartea bunicului se datora sufocării. Avea o tăietură la ceafă.

- Probabil că a căzut, şi-a dat cu părerea vărul Arthur.

- Tot ce se poate, a răspuns doctorul cu îndoială.

- Pentru vara mea a fost o noapte teribilă, a continuat vărul Arthur. Mă întreb dacă aţi putea să-i daţi un sedativ.

S-a uitat la mine cu atîta compătimire încît m-am întrebat dacă îl cunoscusem cu adevărat înainte. Mai mult, acţiona cu o autoritate nouă, ca şi cum ar fi fost deja stăpînul casei. A chemat o fată în casă şi i-a spus să mă ducă în camera mea.

Am lăsat-o să mă ducă înapoi în dormitor şi am căzut pe pat. Nu puteam să cred că ce s-a întîmplat, s-a întîmplat cu adevărat. În viaţa mea survenise o schimbare neaşteptată. Atîta timp se desfăşurase monoton, pentru ca deodată evenimente dramatice să se succeadă cu atîta repeziciune.

Am băut paharul adus de fată, care mi-a spus că-i fusese dat de doctor. Curînd, am căzut într-un somn adînc.

În dimineața următoare, coşmarul a continuat. Casa era răvăşită şi peste tot vedeam fețe străine.

Vărul Arthur m-a chemat în birou şi acolo mi-a spus că luaseră trupul bunicului, deoarece nu erau mulțumiți de explicațiile morții lui. Urma să aibă loc o anchetă. Mi-a spus ceva de o lovitură la ceafă.

- Vrei să spui că a căzut şi s-a lovit la cap?

- S-ar fi putut să cadă în momentul în care a realizat că a izbucnit un foc şi a alergat să iasă din cameră. Se pare că una dintre lumînările de la sicriul bunicii tale a căzut şi s-a aprins covoraşul. Sicriul era înspre camera bunicului. După cum ştii, între cele două camere e o uşă. Flăcările au pătruns pe acolo în camera bunicului. Nu sînt sigur, evident. Bănuiesc numai... dar realitatea e că numai aceste două camere sînt singurele distruse de foc - şi camera bunicului tău, mai rău decît cea în care se găsea coşciugul. Focurile se aprind în fel şi chip.

Am încuviințat.

- Ştiu cum te simți, Philippa, din cauza certei de aseară.

- Trebuia să-i spun ce simt, i-am spus.

- Ştiu. Ştiu şi subiectul discuției. Vreau să înțelegi că îți sînt prieten, Philippa. Bunicul tău dorea să ne căsătorim, dar tu nu vrei. Sînt dezamăgit, dar nu vreau să crezi nici un moment că îți port pică pentru asta.

Unul dintre cele mai uimitoare aspecte ale situației era schimbarea petrecută cu vărul Arthur. Căpătase o nouă dimensiune odată cu moartea bunicului. Dispăruse umilința, recunoştința, dorința aprinsă de a se gudura. Acum se purta ca stăpînul casei. Era chiar drăguț şi înțelegător cu mine.

A zîmbit trist:

- Nu-ți poți comanda sentimente care nu există, a spus. Bunicul vroia să-ți poarte de grijă şi să te folosească pentru a-şi asigura descendența. Acum e mort şi nu vreau să te silesc la o căsătorie care îți este dezagreabilă. Pe de altă parte, aş vrea să consideri această casă ca pe propriul tău cămin... şi să rămîi aici cît vrei.

- Oh, vere Arthur, eşti aşa de bun, pentru că acum presupun că totul îți aparține.

- Bunicul-tău totdeauna a spus că îl voi moşteni. Poate că mă grăbesc să vorbesc astfel. Ce vreau să spun este că dacă lucrurile merg aşa cum sperăm, atunci casa asta e a ta pentru oricît timp vrei.

- N-aş putea să mai rămîn aici, i-am spus. Mai ales după ce m-a dat afară! Trebuie să-mi fac nişte planuri, dar mi-e mai uşor după amabila ofertă pe care mi-ai făcut-o de a sta cît timp vreau.

Mi-a zîmbit cu afecţiune.

- Atunci, amănuntul acesta e stabilit. Ne aşteaptă zile grele. N-aş vrea să-ţi mai dau şi eu motive de nelinişte. S-ar putea să apară nişte neplăceri. Lovitura aceea la cap... Da, evident a căzut, dar n-ai ce să-ţi reproşezi, Philippa.

- Nu, n-am. Trebuia să-i spun adevărul. Şi la fel aş face oricînd. Nu puteam să-l las să mă silească...

- Nu, sigur că nu. Despre altceva e vorba. Sicriul bunicii tale a fost atins de flăcări, dar e intact şi cred că cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut este să-i facem funeraliile ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Va fi îngropată mîine... şi vom face toate cele cuvenite. Eşti de acord că ăsta e cel mai bun lucru de făcut?

Am fost de acord.

- E în regulă, a spus bătîndu-mă uşor pe umăr. Aşa va fi.

Desigur, şi el se afla sub dominaţia bunicului. Ca şi mine, nici el nu vroia să fie forţat să se însoare. Diferenţa dintre noi era că în timp ce el era pregătit să accepte unele compromisuri pentru a-i face pe plac bunicului şi pentru a-l moşteni, eu nu eram. Presupun că Arthur ar fi fost trimis fără un ban într-o lume aspră dacă nu s-ar fi supus bunicului şi n-am nici o îndoială că nu i-ar fi surîs să fie ajutor de preot prost plătit. Puteam înţelege asta şi acum chiar îl simpatizam puţin.

Înmormîntarea bunicii a avut loc a doua zi. Au venit şi Grace cu Charles Daventry şi am stat de vorbă împreună. Mătuşa Grace a fost foarte afectată de moartea mamei sale şi de faptul că n-a fost lăsată s-o viziteze înainte de a-şi da sfîrşitul. Era şocată de moartea tatălui ei dar, ca să

fim cinstiți, a fost o ușurare pentru toți.

Stăteam în jurul mormîntului cînd coșciugul a fost coborît și am ascultat zgomotul bulgărilor căzînd pe el. Mă gîndeam la convorbirile noastre și la tot ce făcuse pentru noi în acele prime zile grele de la Manor. Ea fusese un fel de ancoră pentru cele două tinere dezorientate. Avea să-mi lipsească mult.

Dar totul se va schimba. Trebuia să-mi găsesc un post. Cel puțin, curînd voi avea șaptesprezece ani, un jalon important pe drumul spre maturitate.

Ne-am întors acasă și ne-am adunat în biroul bunicului. Ni s-au adus biscuiți și vin de Porto, în timp ce așteptam citirea testamentului.

Am fost uluiți să aflăm că bunica avea o avere considerabilă neștiută de bunicul. Eram sigură că el ar fi vrut să trateze cu ea dacă ar fi știut cît e de bogată. N-am nici o îndoială că ar fi reușit să obțină controlul asupra acestei averi care curînd n-ar mai fi fost a ei. Am știut totdeauna că a fost o femeie care știe ce vrea. Blîndețea ei era înșelătoare. Putea fi și amabilă dar, odată silită să se mărite, s-a hotărît să nu se lase complet dominată de soțul ei. Așa că și-a păstrat secretele, și ăsta era unul dintre ele.

Împărțirea banilor a fost o surpriză și mai mare pentru mine. Agnes Warden trebuie că știuse totul pentru că a recunoscut după aceea că ea îl adusese pe avocat la bunica. Agnes primise c moștenire care îi asigura o rentă. Mai erau una sau două moșteniri mărunte, dar grosul averii era împărțit între fiica sa Grace și nepoata ei Philippa "pentru a le permite să ducă o viață independentă".

Eram uluită. Marea problemă care mi se punea fusese înlăturată printr-un simplu gest al bunicii. Urma să fiu relativ bogată. Nu mai trebuia să-mi fac griji cu găsirea unui post. Puteam să plec din această casă ca o femeie bogată și independentă.

"Să ducă o viață independentă!" M-am uitat la Grace. Plîngea încetișor.

În ziua următoare a avut loc ancheta privind moartea bunicului. Ziua aceea mi-a rămas în memorie ca una dintre cele mai stranii din viața mea. Eram acolo cu vărul Arthur, cu Grace şi cu Charles Daventry şi ascultam mărturia doctorului. Căldura din cameră, murmurul vocilor, tot ritualul ăsta inspira groază. Am încercat să sesisez importanța spuselor doctorului. Moartea lui Sir Matthew nu se datora sufocării sau arsurilor, ci putea fi provocată de faptul că a căzut şi s-a lovit cu capul de muchia unui paravan sau a altei piese de mobilier. Pe de altă parte, exista posibilitatea să fi fost provocată de o lovitură administrată de o persoană sau persoane necunoscute. Probabil că se trezise din somn datorită fumului ce venea din camera alăturată. Grăbit, a alunecat din pat şi a căzut. Dar asta era numai o presupunere şi nu putea fi dovedită deoarece corpul fusese tîrît afară din cameră şi nu se cunoaşte poziția pe care o avusese în momentul morții.

Au fost discuții îndelungate asupra acestor puncte şi în cele din urmă ancheta s-a amînat pentru săptămîna următoare.

- Ce înseamnă asta? l-a întrebat mătuşa Grace pe Charles.

Charles a răspuns că nu erau mulțumiți de cele descoperite.

A urmat o săptămînă ciudată. Umblam prin casă zăpăcită. Vroiam să plec... cît mai departe.

- Nu poți să-ți faci planuri pînă nu se termină afacerea asta neplăcută, mi-a spus vărul Arthur.

Am observat că servitorii se uitau la mine într-un mod ciudat. Am citit suspiciunea în privirea lor. Asta nu putea însemna decît un singur lucru. Auziseră cearta mea cu bunicul şi ştiau că mă amenințase că o să mă dea afară. Şi acu, această bănuială că a fost lovit de cineva... Ştiam urmarea. Cineva îl lovise, îl omorîse şi apoi dăduse foc ca să-şi acopere fapta.

Nu puteam crede. Privirile acelea întunecate mă acuzau pe mine? Puteau să *gîndească* măcar că eu am făcut asta?

A început să-mi fie frică. Am observat-o mai ales pe

doamna Greaves, care mă urmărea îndeaproape. Era ridicol. Era un nonsens. Ca şi cum mi-aş fi putut omorî propriul bunic!

Agnes Warden era drăguță cu mine. La fel mătuşa Grace şi Charles.

- Nu cred că vor să facă tot tămbălăul ăsta, a spus Charles. E destul de limpede că Sir Matthew a căzut şi a murit.

- Totdeauna se fac anchete de genul ăsta în cazul morților subite, a adăugat vărul Arthur.

A fost citit testamentul bunicului. Arthur moştenea averea şi casa. Eram şi eu menționată. Mai era o prevedere cu ocazia căsătoriei mele cu Arthur. Primeam un mic venit pe viață, care se mărea cu fiecare copil pe care l-aş fi născut.

Asta plănuia să schimbe cînd vroia să-l cheme pe avocat. Vroia să se înțeleagă limpede că datorită nerecunoştinței mele nu voi mai primi nimic din banii lui.

Arthur a preluat treburile casei şi eu am continuat să fiu uimită de respectul pe care mi-l arăta.

- Cred, a spus Grace, că speră să te răzgîndeşti şi lucrurile să decurgă aşa cum a vrut tatăl meu.

- Asta nu se va întîmpla niciodată, i-am spus. Îi sînt recunoscătoare vărului Arthur pentru respectul pe care mi-l arată, dar n-aş putea să mă mărit niciodată cu el.

Grace a încuviințat. Liniştită în noua ei viață cu Charles, credea că ştie multe despre dragoste şi căsătorie.

Purtarea doamnei Greaves față de mine devenise atît de rece încît într-o bună zi am întrebat-o dacă e ceva în neregulă. M-a privit fix. Avea o față dură, chiar crudă. Totdeauna m-am gîndit că lungii ani în serviciul bunicului o făcuseră să fie aşa.

- Cred că asta e o întrebare pe care ar trebui să ți-o pui singură, domnişoară, a spus cu severitate.

- Ce vrei să spui, doamnă Greaves?

- Cred că ştii destul de bine.

- Nu, am răspuns. Nu ştiu.

- Vezi, sînt tot felul de speculații privind modul în care a murit bietul domn... şi se crede că cineva în casa asta ar

putea arunca o lumină asupra acestui lucru.

- Vrei să spui că *eu* aş putea?

- Întreabă-te singură, domnişoară. Am auzit cearta din seara ultimei zile din viaţa stăpînului meu. Nu eram departe... din întîmplare... n-am putut să nu aud.

- Trebuie că a fost o mare suferinţă pentru dumneata să fii obligată să asculţi, doamnă Greaves.

- Dacă mă ierţi că spun aşa, domnişoară, asta e ceea ce vroiam să aud de la dumneata. Am auzit totul pentru că eram acolo şi te-am văzut apoi intrînd în camera bunicii.

- Şi ce crezi că am făcut? Am dat foc şi l-am lăsat să ardă încet ore în şir, înainte ca să-l îndrept spre camera bunicului?

- Nu, focul a fost pus mai tîrziu.

- A fost pus, doamnă Greaves? Vrei să spui că s-a aprins. Nimeni nu l-a pus.

- Cine poate s-o spună? Şi îmi închipui că unii dintre cei ce fac ancheta au propriile lor păreri.

- Ce încerci să spui? Şi de ce n-o spui pe faţă?

- Da, pare a fi un pic de mister, domnişoară. Dar misterele se lămuresc, şi tot ce pot spune este că unii oameni nu sînt ce par a fi. Nu uit, domnişoară, că te-am văzut venind la ore mici, dimineaţa... şi asta nu cu mult timp în urmă. Tocmai mă întrebam ce e cu tine. Asta arată numai că nu poţi niciodată să ştii ce vor face oamenii, nu?

Am fost teribil de tulburată că ea se referise la noaptea aceea cu Conrad. Eram furioasă şi rănită. De ce nu fugisem cu el? De ce am permis conştiinţei mele de un puritanism prostesc să-mi stea în cale? Dacă aş fi plecat, n-aş mai fi fost aici cînd a murit bunicul. N-ar mai fi avut loc niciodată scena aceea din birou.

Doamna Greaves a văzut cum m-au afectat vorbele ei. Am auzit-o chicotind uşor în timp ce se întorcea şi pleca tăcută. Mi-am dat seama că eram într-o situaţie foarte periculoasă.

Cred că eram prea năucită de tot ce se întîmplase atît de brusc încît poate din fericire n-am realizat dimensiunile pericolului acela.

Arthur era atît de drăguț cu mine - aproape tandru. Şi mă întrebam vag dacă nu cumva Grace avea dreptate şi el încerca să mă facă să mă răzgîndesc.

- Dacă îți pun întrebări, a spus el, tot ce ai de făcut este să spui adevărul. Dacă faci asta, nu ți se poate întîmpla nimic. Nu trebuie niciodată să minți în fața curții pentru că, dacă e descoperită vreo minciună, nu te mai cred, orice ai spune. O să fie în regulă, Philippa. O să fim toți acolo.

Nu mai văzusem niciodată aşa ceva - curtea cu toți demnitarii ei. Şi era doar o curte de coroner*. Nimeni n-a fost acuzat. Trebuia numai să hotărască dacă bunicul meu murise accidental sau fusese ucis. Dacă se hotăra că fusese ucis, atunci vor fi acuzații... şi poate, un proces.

Nu puteam să cred că asta mi se întîmpla cu adevărat mie. Tot ce puteam să-mi spun era că, dacă mi-aş fi urmat îndemnurile inimii, acum aş fi fost fericită într-o țară străină oarecare cu bărbatul pe care îl iubeam.

Oamenii au depus mărturii. Doctorii care au examinat trupul bunicului au confirmat că n-a murit prin asfixiere, ci dintr-o lovitură la cap, care s-a produs cu vreo oră înainte să se descopere focul. Putea fi o explicație şi la asta: a simțit mirosul de foc mocnit al covoraşului, s-a ridicat din pat, a căzut, s-a lovit şi a murit. Era evident că focul arsese înăbuşit, deoarece camera în care zăcuse bunica nu fusese atît de rău arsă ca dormitorul bunicului. Experții erau de acord că era posibil ca micul covoraş să ardă mocnit aproape o oră înainte de a izbucni în flăcări şi asta ar fi explicat intervalul de timp scurs între momentul în care bunicul se lovise şi descoperirea focului de către ceilalți

* *Coroner* = medic şi judecător de instrucție care cercetează cazurile de deces violent sau neaşteptat (N.T.)

din casă.

După doctori, în boxa martorilor au urmat ceilalți. Primul a fost vărul Arthur. El a povestit că a auzit strigăte de "Foc!" și a alergat la fața locului. S-a dus imediat în camera bunicului, unde un servitor tîra afară corpul. El a crezut că bunicul trăiește și a trimis după doctor. A fost întrebat dacă a fost vreo ceartă între Sir Matthew și unul dintre cei din casă în seara dinainte.

Vărul Arthur, vizibil fără chef, a spus că fusese o discuție între Sir Matthew și nepoata sa Philippa.

Știa care era motivul?

Vărul Arthur credea că Sir Matthew își exprimase dorința că ar trebui să se încheie o căsătorie între el și nepoata lui Sir Matthew și că aceasta nu fusese de acord.

- După cîte știți, a amenințat-o?

- Nu am fost prezent, a spus vărul Arthur evaziv. Dar Sir Matthew era un om care își ieșea repede din fire dacă era contrazis. Cred că el a țipat puțin.

- Cu privire la ce? Că o va tăia din testament? Că va trebui să părăsească Greystone?

- S-ar putea să fi fost așa.

- A fost Philippa Ewell iritată de asta?

- N-am văzut-o în momentele acelea.

- Cînd ați văzut-o prima oară după ceartă?

- Pe palierul din fața camerelor care luaseră foc.

- Camera ei dădea în coridor?

- Da, erau cîteva dormitoare pe coridor.

- Și al dumneavoastră?

- Da..

- Unde erau camerele servitorilor?

- Cu un etaj mai sus.

După interogarea lui Arthur, a fost chemată doamna Greaves. A spus că din întîmplare auzise cearta mea cu bunicul.

- A amenințat-o că o dă afară din casă și o taie din testament?

- Da, a răspuns prompt doamna Greaves.

- Aveți un auz fin, doamnă Greaves.

- Foarte fin.

- Vă e de folos în meserie. Aţi văzut-o pe Philippa Ewell după cearta cu Sir Matthew?

- Da. Am văzut-o intrînd în camera în care bunica ei zăcea în sicriu.

- Aţi văzut-o şi mai tîrziu?

- Nu. Dar asta nu înseamnă că a stat în camera ei toată noaptea.

- Nu v-am cerut părerea, doamnă Greaves.

- Da, domnule, dar cred că trebuie să vă spun că domnişoara Ewell avea apucături ciudate. Obişnuia să umble noaptea.

- În noaptea aceea?

- N-am văzut-o în noaptea aceea. Dar am văzut-o cu o dimineaţă în urmă. Am auzit un zgomot...

- Iarăşi auzul dumneavoastră atît de fin, doamnă Greaves?

- Am considerat că e de datoria mea să mă duc să văd cine umblă pe acolo. Trebuie să am grijă de cameriste şi să fiu sigură că se comportă cuviincios.

- Încă o calitate minunată! Şi cu această ocazie...

- Am văzut-o pe domnişoara Philippa Ewell intrînd în casă. Trebuie să fi fost ora cinci dimineaţa. Era complet îmbrăcată, iar părul îi era în neorînduială.

- Şi la ce concluzie aţi ajuns?

- Că fusese plecată toată noaptea.

- Ea v-a spus asta?

- Ea mi-a spus că a fost în grădină să se plimbe.

- Nu văd de ce domnişoara Ewell nu s-ar putea plimba prin grădină dis de dimineaţă dacă-i face plăcere, şi nici de ce să se coafeze pentru o asemenea plimbare.

Era clar că doamna Greaves nu făcuse impresia pe care sperase să o facă, dar aluzia la acea dimineaţă m-a şocat profund. Mă întrebam ce-aş putea răspunde dacă aş fi întrebată. Să le fi spus că mi-am petrecut noaptea cu un amant? Aş fi fost dezaprobată şi condamnată. Erau mulţi care considerau că moravurile uşoare - pentru care aş fi fost acuzată - erau o vină la fel de mare ca şi o crimă.

Nu fusesem niciodată atît de înspăimîntată.

Apoi a venit rîndul meu.

- Domnişoară Ewell, bunicul dumneavoastră a vrut să vă căsătoriţi cu vărul dumneavoastră şi aţi refuzat.

- Da..

- Refuzul dumneavoastră l-a supărat?

- Da.

- V-a ameninţat că vă dă afară din casă şi vă dezmoşteneşte?

- Da..

- Ce i-aţi răspuns?

- I-am spus: "Nu mă pot mărita cu cineva pe care nu-l iubesc şi voi pleca de acasă cît mai repede posibil".

- Şi asta intenţionaţi în dimineaţa următoare? Unde v-aţi fi dus?

- Mă gîndeam că m-aş putea duce la mătuşa Grace sau la una din familiile care locuiesc în colibele de pe moşia bunicului pînă aveam să-mi găsesc un cămin potrivit.

- După întrevederea aceea furtunoasă, ce aţi făcut?

- M-am dus în camera bunicii să o mai văd o dată în sicriu. Am ţinut mult una la alta.

A urmat o încuviinţare plină de bunăvoinţă. Am avut senzaţia că cel care îmi punea întrebări mă simpatiza şi mă credea şi că nu o plăcuse pe doamna Greaves, suspectînd-o de răutate. Asta mi-a dat curaj.

- Ce s-a întîmplat în camera bunicii?

- Am privit-o şi mi-am dorit să nu fi murit, pentru că mă putea ajuta.

- Cînd aţi intrat în cameră, lumînările ardeau?

- Da. Lumînările au ars în permanenţă de cînd am aşezat-o în sicriu.

- Aţi observat ceva în neregulă la sfeşnice?

- Nu.

- Cred că bunica dumneavoastră v-a lăsat prin testament o sumă de bani pentru a putea trăi independent. Considera că Sir Matthew făcea presiuni asupra dumneavoastră?

- Da.

- Vă mulțumesc, domnișoară Ewell.

Fusese mai ușor decît crezusem și mă simțeam ușurată că nu mi se pusese nici o întrebare despre întîlnirea cu doamna Greaves din dimineața aceea.

Au urmat apoi discuții îndelungate. Stăteam în sală, fără vlagă, așteptînd verdictul. Vărul Arthur mi-a strîns mîna și pentru prima oară mi-a făcut bine atingerea lui.

Verdictul a fost dat: moarte prin accident. După părerea coronerului, nu existau dovezi suficiente în sprijinul ipotezei că cineva l-ar fi lovit pe Sir Matthew. El considera că bunicul căzuse și se lovise la cap de marginea ascuțită a unei polițe. Era o asemenea poliță deasupra șemineului din dormitorul lui.

Deci se terminase. Mi se ridicase povara cumplită pe care nu o înțelegeam decît pe jumătate.

În timp ce părăseam sala cu Arthur, cu mătușa Grace și soțul acesteia, mi s-a părut că zăresc pe cineva pe care mi s-a părut că îl știu vag. Pe moment nu mi-am dat seama cine era. Apoi, gîndul m-a străfulgerat: era bărbatul pe care îl văzusem cînd fusesem la Dover cu domnișoara Elton să ne uităm în registrul bisericii; bărbatul despre care am presupus că venise acolo ca turist să viziteze împrejurimile.

Mi l-am alungat din minte. Aveam atît de multe alte lucruri la care să mă gîndesc. Acum eram liberă să-mi fac orice plan.

N-am vrut să rămîn la Greystone Manor. Plutea încă o atmosferă oribilă de suspiciune întreținută, cu siguranță, de doamna Greaves. Am observat că servitorii mă priveau pieziș și-și întorceau capul cînd mă uitam la ei.

Vărul Arthur continua să fie foarte amabil.

- Trebuie să rămîi aici cît îți place, spunea el. Consideră Greystone Manor căminul tău.

- Asta n-aș putea s-o fac în nici un caz. Bunicul mi-a ordonat să plec de aici și așa voi face.

- Dar acum Greystone Manor e al meu, ştii asta.

- E drăguţ din partea ta, avînd în vedere resentimentele pe care ţi le-am purtat, dar trebuie să plec repede.

Mătuşa Grace a fost cea care m-a scos din încurcătură.

- Trebuie să vii să locuieşti cu Charles şi cu mine, a spus. Rămîi la noi cît vrei, scumpa mea. Acum avem bani pentru a ne cumpăra o casă. Este una liberă aproape de casa parohială: "Wistaria Cottage". O ţii minte? Charles spune că ni s-ar potrivi de minune. Are şi o grădină mare unde îşi poate sculpta şi expune statuile. Vino şi ajută-ne să ne mutăm.

A fost atît de bună cu mine. Era încîntată că primise moştenire banii aceia de la bunica şi odată cu ei binecuvîntarea căsătoriei cu Charles. Dincolo de moarte, bunica ne ajutase pe amîndouă.

Deci am plecat de la Greystone Manor cu Grace. Casa parohială era suficient de mare şi parohul mi-a oferit o cameră pînă cînd urma să ne mutăm la Wistaria Cottage.

În săptămînile acelea mătuşa Grace m-a ajutat foarte mult. Am discutat cu ea şi cu Charles şi am plănuit împreună ce trebuia să fac. Nu mai aveam nevoie să ocup un post nepotrivit. Eram o femeie liberă - cum spunea Grace - şi aveam nevoie de timp pentru a mă hotărî cum vreau să trăiesc.

Soarta a decis pentru mine.

Eram în atelierul lui Charles şi făceam ordine prin nişte cărţi, cînd am auzit zgomot de paşi afară. Am ieşit în prag şi, spre surprinderea mea, am văzut-o pe Daisy.

Se schimbase de cînd o văzusem ultima oară. Se mai îngrăşase. Obrajii îi erau la fel de roz şi avea aceeaşi licărire hazlie în priviri. Mi-a făcut cu ochiul pentru a-mi demonstra parcă bucuria şi plăcerea de a mă revedea.

- Don'şoară Pip! a spus.

- Oh, Daisy! am strigat şi am îmbrăţişat-o cu căldură.

Deci ai venit acasă... în fine.

- Numai în vizită. A venit servitorii sus, la Granter's Grange... pentru a face pregătirile pentru sosirea stăpînilor. Am venit cu ei. Hans nu e cu mine, da' m-a lăsat să vin cu ei. A spus că merit să-i văd pă ai mei şi aşa era şi drept. El a trebuit să rămînă acasă. Acu' are o slujbă importantă. Ştii, m-am măritat cu el. *Frau Schmidt*, asta's. Ce părere ai? Hans a făcut o femeie cinstită din mine... cînd s-a născut Hans ăl mic. Acu's mamă. Gîndeşte-te la asta, don'şoară Pip. N-ai mai văzut un omuleţ ca Hansie al meu. E un drăcuşor şi jumătate.

- Daisy, cînd ai de gînd să te opreşti şi să respiri? Vrei să spui că vin cei de la Granter's Grange?

- Cineva soseşte acolo cît de curînd. Nu se ştie exact cînd, da' trebuie să fie gata totu'.

- Şi tu...

- A, io nu mai fac parte din servitorii de la Granter's. Îs *Frau Schmidt* acu'. Rămîn aici pînă se întoarce unii dintre servitori... şi plec şi eu cu ei. Dar mai întîi povesteşte-mi despre tine! Şi bătrînu'... e mort acu'! Cred că nu prea o să fie întîmpinat de îngeri, aşa cum credea.

- Ai auzit, nu-i aşa?

- Ce să aud?

- Daisy, m-au suspectat că aş fi implicată.

- Nu mama, ea în nici un caz. Şi nici tata. Ei au spus că tartorul bătrîn a sărit din pat furios şi a primit ce a meritat. Bagă de seamă, pe morţi nu trebuie să-i vorbeşti de rău, dar în cazu' ăsta mărturisesc că am voie. N-o să uit niciodată cum m-a ţinut în picioare în capela aia, cînd m-a făcut neruşinată... numai pentru că m-am distrat niţel în cimitir. Dar gata, a trecut. Dar tu, don'şoară Pip? De cîţi ani nu te-am mai văzut?

- Destul de mulţi. Vreo cinci. Aveam doisprezece ani cînd tu şi Francine aţi plecat... şi acum am şaptesprezece.

- Abia te-am recunoscut. Acum eşti o femeie. Pe atunci erai o puştoaică.

- Daisy, ce ştii despre Francine?

- Oh!

A devenit dintr-odată serioasă.

- A fost un scandal, aşa a fost. Am plîns de-am murit cînd am auzit. O consideram cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o... şi gîndul că a fost ucisă...

- Vreau să ştiu ce s-a întîmplat, Daisy!

- Păi, s-a'ntîmplat în pavilionu' ăla de vînătoare. Acolo erau cînd i-a' omorît. Nu s-a lămurit niciodată. Cine i-a ucis, nu ştiu. N-avea legătură cu don'şoara France. S-a'ntîmplat să fie acolo cu el... cînd au venit să-l omoare şi, pentru că era şi ea acolo, a' omorît-o şi pe ea.

- Cine ar fi putut s-o facă?

- Pe mine mă întrebi? Dacă *ei* nu ştie, de unde să ştiu eu?

- Care ei?

- Armata... şi familia domnitoare şi poliţia... ei toţi.

- Pentru mine e un mare mister şi vreau să-mi povesteşti tot ce ştii în legătură cu asta. Hai în atelier. Nu e nimeni aici. Mătuşa mea şi soţul ei sînt la Wistaria Cottage pregătindu-se să se mute acolo.

- Da. Am auzit. Ce schimbare, nu? Don'şoara Grace, măritată! Trebuia s-o facă de mult.

- Mă bucur că a făcut-o înainte de a moşteni banii. Trebuia să spargă gheaţa, aşa cum am făcut şi eu. Stai jos, Daisy, şi spune-mi tot ce ştii despre sora mea.

- Păi... a plecat, nu?

- Da, da, am spus nerăbdătoare.

- Şi contesa şi contele şi ăilalţi servitori a plecat şi am găsit o slujbă şi am plecat şi io. E un loc minunat, dacă îţi plăc chestiile astea - pomi şi munţi... E foarte frumos. Cîteodată mi-e niţel dor de casă, de cîmpuri, de tufişuri, de pajişti de margarete şi de ălelalte flori de acasă. Da' Hans era acolo şi io şi Hans... ne înţelegem bine. E nostim. Rîde de mine, de felul în care încerc să spun vorbele lor... Da' şi eu pot să rîd de el cînd le spune p'ale noastre. Ne place.

- Deci, ai o căsnicie fericită. Mă bucur mult. Şi-l mai ai şi pe Hans cel mic. Dar ce ştii despre sora mea?

- Ştiu doar că a venit cu baronul. Pe atunci nu ştiam cine era el. Ştiam că era mare, da' nu atît de mare. Hans mi-a povestit. A zis că baronul ăsta, Rudolph, era singurul

băiat al Marelui Duce, sau cam aşa ceva... şi Ducele ăsta Mare e un fel de rege. Nu ca regina noastră, bineînţeles, dar e şeful acestui ducat sau ce-o fi el. Da' e altfel acolo. Parcă ar fi nişte ţărişoare, fiecare cu regele ei şi, deşi ni se pare mici, ei acolo zice că sînt mari.

- Înţeleg, Daisy.

- Mă bucur că înţelegi, don'şoară Pip, că eu nu prea înţeleg. Da' ce spun eu', e că atunci cînd Rudolph a venit cu sora ta nu s-a mirat nimeni. Ştii, el era moştenitoru' şi el trebuia să se însoare cu o doamnă din ţărişoarele alea. Dacă n-ar fi făcut aşa, ar fi fost război. Le e frică tot timpul de război, care e gata să înceapă oricînd. Aşa că se aştepta de la baron să se însoare cu doamna aia. Asta înseamnă că avînd-o pe don'şoara France cu el acolo, trebuia s-o ţină ascunsă.

- A fost căsătorit cu sora mea, deci cum ar fi putut să se însoare cu doamna aceea?

- Păi, se pare că n-a fost *chiar însurat*...

- A fost. S-au căsătorit lîngă Dover, înainte de a pleca din ţară.

- Păi au spus că a fost amanta lui. Asta pe ei nu-i deranja. Mai avusese şi altele înainte... Şi toţi marii duci au avut. Da' cu căsătoria era altceva... dacă mă înţelegi.

- Ascultă, Daisy, sora mea s-a cununat cu el în biserica de la Birley. Am văzut...

Am tăcut. Oare văzusem însemnarea? După tot ce se întîmplase, începusem să mă îndoiesc.

- Cred că trebuie să fie una din căsătoriile ălea de formă, a spus Daisy. Ar fi fost singura soluţie, şi baronul Rudolph o fi ştiut asta. El a trebuit s-o ţină cît mai ascunsă pe sora ta... sau asta ar fi trebuit să facă. Da' era o parte din ţară unde era foarte popular. Cred că acolo era cu ea.

- N-ai mai văzut-o niciodată, Daisy?

- Nu, am fost cu contele şi contesa la *sloş**

- Unde?

- La sloş. Au o groază acolo. Sînt foarte nostime, ca

* pronunţie incorectă a cuvîntului german *schloss*, care înseamnă castel (N.T.)

nişte castele.

- Ah, înţeleg. Vrei să spui *schloss*.

- Asta e. Nu, ei n-a venit la noi la sloş. Conţele îi era foarte credincios lu' Marele Duce. El şi cu contesa credea că Rudolph ar trebui să înveţe cum să conducă ţara, pentru că asta avea să facă, atunci cînd moare Marele Duce şi ei zicea că el trebuia să facă tot ce poate să oprească războiul de care le era la toţi frică, şi care începea dacă nu s-ar fi însurat cu aia pe care i-o găsiseră.

- Deci în toată această perioadă, n-ai mai văzut-o. Ce ştii despre copil?

- Copil? Care copil, don'şoară Pip?

- Sora mea a avut un băieţel. Un fiu. Era foarte mîndră de el.

- N-am auzit niciodată nimic de asta.

- Oh, Daisy, îmi doresc atît de mult să ştiu ce s-a întîmplat!

- Ştiu că a fost omorîtă în pavilionul ăla de vînat.

- Unde anume era pavilionul?

- Nu departe de sloş. Chiar în mijlocul unei păduri de pini este. A fost un şoc cumplit cînd s-a întîmplat. Oraşul a stat în doliu o lună întreagă. Au spus că aproape i-a frînt inima lu' Marele Duce... singurul lui fiu, înţelegi... l-a căutat pe criminali... în sus şi-n jos i-a căutat, da' nu i-a putut găsi. A spus că a fost ceva politic. Ştii, mai e un nepot. El o să fie Mare Duce cînd moare ăl bătrîn.

- Ei cred că *el* l-a ucis?

- Nu îndrăznesc s-o spună, da' o cred. Baronul ăsta Sigmund... Ştii, e băiatul fratelui lu' ăl bătrîn şi următorul la rînd... asta din cauza morţii lu' Rudolph... dacă mă-nţelegi. Dacă cineva ar fi vrut să-l dea la o parte pă Rudolph, ăla ar fi Sigmund... Deşi Hans zice că ar putea fi cineva care vrea să-l dea la o parte pe Sigmund spunînd că nu el ar trebui să fie următorul Mare Duce.

- Deci, cineva care a vrut să-l înlăture pe Rudolph, l-a ucis în pavilionul de vînătoare... şi a împuşcat-o şi pe Francine numai fiindcă era acolo cu baronul.

- Asta e. Aşa cred toţi. Da' nimeni nu e sigur...

- Dar copilul? Unde era atunci?

- Nimeni n-a pomenit nimic de nici un copil, don'şoară

Pip.

- Pentru mine e un mare mister. Sînt convinsă că Francine a fost cu adevărat măritată şi că a avut un copil. *Vreau să ştiu*, Daisy. Este singurul lucru care mă interesează acum.

- Oh, doar n-ai vrea să te bagi pînă în gît în chestia asta, don'şoară Pip. Ar trebui să te aşezi la casa ta, să te măriţi cu un bărbat cumsecade. Acu' nu mai ai de ce să-ţi faci griji de bani, nu? Mărită-te şi fă copii. Io pot să-ţi spun că nu e nimic mai bine decît să-ţi legeni copilaşu' în braţe...

- Oh, Daisy, ce plăcut e să te văd în postura de mamă...

- Trebuie să-l vezi pe Hans ăl mic.

- Tare mi-aş dori să pot...

Apoi am privit-o fix.

- Daisy, am continuat, de ce să nu pot?

Ideea îmi venise brusc şi trebuia să mă gîndesc bine la ea. Mă însufleţisem aşa cum de mult nu mai fusesem. Acum aveam un scop în viaţă. Puteam să ies din atmosfera de suspiciune ce plutea în jurul meu. Undeva, în mintea mea, stăruia gîndul că l-aş putea întîlni iar pe Conrad.

În ultimele săptămîni sperasem că întîlnirea cu el ar fi putut avea urmări. Mi-ar fi complicat şi mai mult existenţa, dar cred că bucuria care mi-ar fi adus-o m-ar fi făcut să uit tot. M-ar fi pus într-o situaţie disperată... Dar să fi avut un copil, o amintire vie a acelor ore de iubire petrecute cu Conrad, ar fi fost minunat.

Cînd mi-am dat seama că nu rămăsesem însărcinată, am răsuflat uşurată, deşi mi-aş fi dorit. Trebuia să am un scop pentru a putea continua să trăiesc. Apăruse Daisy şi, într-un fel, îmi deschisese un drum nou.

- Daisy, am spus, ce-ar fi să merg în Bruxenstein cu tine?

- Tu, don'şoară Pip?! Să mergi cu mine?!

- Acum am bani. Sînt liberă... şi independentă, mulţumită bunicii. Vreau să găsesc copilul lui Francine. El există, sînt

sigură. Cîteodată am impresia că-l aud cum mă strigă. Trebuie să aibă vreo patru ani. Dacă e acolo, aş vrea să-l văd. Vreau să fiu sigură că e bine îngrijit.

- Păi, cum am zis, n-am auzit nimic niciodată de nici un copil, şi pun rămăşag că, dacă ar fi fost, s-ar fi găsit dăstui care să dea de el. Le cam place să bîrfească p'acolo... ca peste tot.

- Sînt convinsă că acel copil există şi că sora mea a fost măritată cu Rudolph. De asta vreau să vin cu tine, Daisy.

- Foarte bine. Cînd vrei să plecăm?

- Tu cînd pleci?

- Urma să stau pînă cînd să'ntoarce cîţiva servitori, dar nu prea-mi place să aştept atîta. Mi-e tare dor dă amîndoi Hanşii.

- Ai putea să te întorci numai cu mine? Am putea călători împreună. Mi-ai fi de mare ajutor, ca întotdeauna. Ce spui?

Lui Daisy îi străluceau ochii.

- Cred că ne-am putea descurca. Cît vrei să mai aştepţi pînă plecăm?

- Vreau să plec cît se poate de repede.

- Atunci nu văd de ce n-am pleca, dacă eşti gata.

- Aş putea să mă duc în oraş, să trag la un han şi să dau o raită.

- E hanuri multe. Da', ştii ce? De ce n-ai sta la mine pînă îţi rezolvi treburile? Am o căsuţă nostimă în vale, chiar sub sloş. Ne-am luat-o cînd eram grea. Atunci, Hans n-a mai vrut să mă lase să muncesc. Contesa e foarte bună cu servitorii ei, şi ea şi don'şoara Tatiana mi-au dat lucruri s-o mobilez. Aşa că poţi să stai la mine... pînă afli ce vrei.

- Oh, Daisy, ar fi minunat. M-ai ajuta grozav. Aş vrea s-o fac. Îmi doresc atît de mult. Trebuie totuşi să mă gîndesc bine. Mă duc acolo ca să aflu cine a ucis-o pe sora mea. Mă duc să-i găsesc copilul.

Daisy mi-a zîmbit indulgent.

- Bine, dacă poţi face mai multe decît poliţia Marelui Duce, înseamnă că eşti o minune. Nu crezi că au încercat să-l găsească pe criminal?

- Poate nu s-au străduit destul. E sora mea... carne din

carnea mea.

- O să fii ca un detectiv de-al lor, nu?

- Da.

Fremătam. Acum, viața căpătase un sens pentru mine. Eram fericită cum nu mai fusesem decît cu Conrad. Simțeam că ies din punctul mort în care mă aflam.

Am vorbit o grămadă despre proiectul meu cu Grace, cu Charles şi, desigur, cu Daisy. Mătuşa Grace spunea că n-avea nici un rost. După părerea lui Charles, nu-mi strica o călătorie, mai ales dacă eram însoțită de Daisy, ca să nu fiu singură.

I-am lăsat discutînd despre greutățile unei astfel de călătorii. Mătuşa Grace încerca să mă descurajeze. Aveam un cămin la Wistaria Cottage şi ştiam că se gîndeşte să-mi găsească un soț cît mai curînd.

Vărul Arthur a trecut pe la Wistaria. Era foarte amabil şi i se potrivea bine noul rol de moşier. Îşi pierduse slugărnicia şi dobîndise o nouă demnitate. M-a ascultat cu atenție cînd i-am povestit ce planuri aveam şi a fost surprinzător de înțelegător.

- O să-ți facă foarte bine, a spus. Te scoate de aici, şi de asta ai nevoie acum. Draga mea, poate cînd te întorci, o să putem să fim buni prieteni, aşa cum mi-am dorit totdeauna.

Mă privea gînditor şi mă întrebam ce se ascunde în spatele cuvintelor lui. A încercat să mă ajute practic. A considerat că o călătorie prin atîtea țări necesită acte şi un paşaport. S-a interesat şi m-a însoțit la Londra pentru a le obține.

- Nu m-aş fi aşteptat niciodată la una ca asta de la tine, vere Arthur.

- Mă bucur că am putut să te ajut.

- Totul e bine la Greystone?

- Da. Deocamdată e linişte. Nu prea chemăm pe nimeni. Numai familia Glencorn. Au venit o dată sau de două ori, dar ei sînt prieteni vechi. Sper că atunci cînd te vei întoarce, o să mă vizitezi mai des. Aşa cum ți-am mai spus, Greystone va fi totdeauna şi casa ta.

- Foarte drăguț din partea ta. Nu ştiu ce planuri voi avea. Mai întîi vreau să mă duc în această călătorie şi după asta

o să văd cum o să mă simt.

- Normal, dragă Philippa. Ai trecut prin atîtea... Scapă de ele şi uită-le.

- O să încerc.

Am ajutat-o pe mătuşa Grace să se mute la Wistaria Cottage, în timp ce-mi făceam propriile pregătiri. Am discutat mult cu Daisy, pentru că aveam de făcut multe planuri. Mi-a descris ţara şi modul lor de viaţă. Era fericită în căsuţa ei din vale, din apropierea a ceea ce ea continua să numească "sloş". Mi-a spus că Hans vine acasă în fiecare seară şi că se simt foarte bine împreună. Pînă la urmă, viaţa se dovedise a fi romantică şi fericită pentru ea.

- Sigur, unii ar fi spus că am fost necugetată şi necuviincioasă să fug cu Hans. Eu zic că nu-i aşa. Nu e necuviincios să iubeşti. La urma urmelor, e mai bine decît să te măriţi pentru bani... sau, cel puţin, aşa cred eu. Totul e bine cînd se sfîrşeşte cu bine. Şi eu şi Hans sîntem bine, slavă Domnului!

Nu ştia cît de aproape fusesem să fac acelaşi lucru. Deseori mi-am spus ce diferită ar fi fost viaţa mea, dacă în noaptea aceea mi-aş fi ascultat îndemnurile inimii.

Totuşi, aşa cum spunea şi Daisy, ce-a fost a fost şi viaţa merge înainte. Era una dintre expresiile ei preferate.

Cu cît mă gîndeam mai bine la hotărîrea pe care o luasem, cu atît mai mult mi se părea un miracol. Eram în stare să înfăptuiesc ceea ce în inima mea îmi dorisem întotdeauna. Mă duceam... în ţara lui Conrad. Oare aveam să-l mai văd? Ce-ar fi dacă aş mai avea o şansă? Trebuia să aştept şi să văd ce-mi va mai oferi viaţa. Poate că n-o să vrea să reînnoiască prietenia noastră. Nu-mi era greu să cred că era un bărbat care avusese multe aventuri. Dar credeam că simţul lui de onoare îl împiedica să seducă o fecioară. Îmi plăcea să cred că o făcuse numai orbit de pasiune şi că intenţionase cu adevărat să rămînem împreună. Da, credeam cu adevărat că ţinuse la mine.

- Îţi spun eu ce o să fii... un fel de detectiv, asta o să fii, spunea veselă Daisy. Numai că e ceva care nu merge. Ai acelaşi nume ca şi sora ta - Ewell, şi s-a cam făcut vîlvă în ziare

despre ea. O numeau "femeia Ewell". Înțelegi ce vreau să spun. Unii și-ar putea aduce aminte de nume, și asta i-ar opri să-ți spună anumite lucruri, văzînd că dai tîrcoale. Te-ai prins ce spun?

Da, înțelesesem.

- Ai putea să-ți zici altfel, mi-a sugerat Daisy. Asta ar fi cel mai bine.

- Ai dreptate.Te-ai gîndit foarte bine.

- Cînd ei a fost aici, te-ai dus la Grange, nu? Unii te-a văzut. Dacă o să te vadă iar și o să audă că ești Philippa Ewell, o să-și aducă aminte imediat. Aveai numai doisprezece ani atunci. Acum te-ai schimbat... Ai cinci ani mai mult și asta schimbă lucrurile. Dacă o să-ți spui altfel... n-o să ghicească niciodată cine ești.

- Uite ce o să fac. Voi lua numele de fată al mamei: Ayres. Voi fi Philippa Ayres.

- Da' tot rămîne Philippa...

- Ce zici de Anne Ayres? Anne e al doilea nume al meu.

- Sună nemaipomenit. Nimeni n-o să știe că Anne Ayres e Philippa Ewell.

În ziua în care îmi făceam bagajele, am dat peste ochelarii fără dioptrii pa care mi-i procurase domnișoara Elton cînd mă pregăteam să-mi caut un post. Mi i-am pus. Aveau un efect extraordinar. Mi-am strîns părul într-un coc. Eram cu totul alta.

Cînd Daisy a venit să mă vadă, am întîmpinat-o cu ochelarii pe nas și cu noua mea coafură. Pe moment nu m-a recunoscut, privindu-mă mirată.

- Oh, don'șoară Pip, ce caraghioasă ești! Parcă n-ai fi tu.

- M-am deghizat, Daisy.

- Doar n-ai de gînd să mergi așa?

- Nu, dar voi lua cu mine ochelarii. S-ar putea să am nevoie de ei.

Venise timpul să plecăm. Așa am pornit spre țara lui Conrad, cu Daisy drept călăuză.

Capitolul 5

Pavilionul de vînătoare

Călătoria noastră a fost lungă, dar deloc plictisitoare. De abia aşteptam să ajung în ţara lui Conrad. Ce noroc avusesem că Daisy venise tocmai atunci în Anglia. Era o tînără energică şi descurcăreaţă, căreia îi plăcea să călătorească.

Insistasem să călătorim cu clasa întîia şi să-i plătesc eu biletul, deoarece urma să-mi fie însoţitoare şi călăuză. Cînd am luat trenul spre Harwich, avînd în faţa mea o Daisy mulţumită, am ştiut că vărul Arthur avusese dreptate. Începeam o viaţă nouă şi eram bucuroasă că scăpam de ultimele săptămîni, care deveniseră aproape de nesuportat.

Eram convinsă că de acum încolo viaţa va fi plină de aventuri. Aveam planuri mari şi mă simţeam de parcă plecasem să-mi caut norocul.

Traversarea de la Harwich la Hook, în Olanda, a fost fără peripeţii. După o noapte la un han, am luat trenul şi am mers de-a latul celei mai joase ţări pe care o văzusem vreodată.

- Nu-ţi fă probleme, a spus Daisy. O să-te saturi dă munţi

şi dă păduri cînd o să ajungem în Bruxenstein. Atunci o să vrei puţintel şes.

- Abia aştept să ajungem, am spus.

- Mai avem dăstul pîrîă atunci, don'şoară Pip.

Cîtă dreptate avea! I-am fost din nou recunoscătoare lui Arthur, care aranjase cu o companie specializată din Londra să se ocupe de cazarea noastră pe toată durata călătoriei. Urma să petrecem o noapte la Utrecht, înainte de a lua trenul spre Bavaria. Călătoria devenise atît de interesantă, încît nu mai eram atît de nerăbdătoare să ajung la destinaţie. Vroiam să vizitez şi să cunosc cît mai mult cu putinţă.

Vagoanele de clasa întîi aveau fiecare cîte opt locuri - patru în faţă şi patru în spate, ca la noi, în Anglia. Era mai multă disciplină. Supraveghetorii purtau pălării cu trei colţuri şi săbii asemenea ofiţerilor.

- Cam aşa e în Bruxenstein, mi-a explicat Daisy. Toţi bate dîn călcîie şi să-nclină... uneori mă pufneşte şi rîsul.

La Arnhem au urcat în vagon doi bărbaţi şi o femeie. Erau plăcuţi şi ne zîmbeau cu simpatie. Le-am explicat că eram englezoaice. Au început să ne vorbească în limba noastră, dar cu accent străin. Datorită domnişoarei Elton şi părinţilor mei, germana pe care o vorbeam eu era mai bună decît engleza lor.

Au vrut să ştie dacă mergem mai departe de Utrecht. Le-am spus că mergem în Bruxenstein.

- Chiar acolo? s-a mirat bărbatul. Se petrec lucruri interesante în Bruxenstein acum...

- De ce *acum*? am întrebat. Există un motiv special?

- A fost... cum se spune... o oarecare agitaţie, provocată de moartea baronului Rudolph.

Inima îmi bătea mai tare. Daisy era tăcută lîngă mine, cum îi stătea bine unei cameriste, al cărei rol îl juca. Eu eram stăpîna.

- N-a fost şi un scandal... ? am început eu.

- Şi ce scandal! A fost împuşcat mortal în pavilionul de vînătoare. Era şi o femeie cu el care, de asemenea, a fost împuşcată şi ucisă.

- Am auzit.

- Deci ştirea a ajuns pînă în Anglia.

Femeia a spus:

- Poate, pentru că doamna aceea era englezoaică.

- Se prea poate, i-a răspuns bărbatul, dar în orice caz, de atunci atmosfera e puţin încordată în Bruxenstein.

- Nu uita, a adăugat celălalt bărbat, întotdeauna se întîmplă ceva în stătuleţele acelea. E timpul să se unească şi să devină o parte a imperiului german.

- Normal că spui asta, Otto. Eşti doar prusac, a zîmbit celălalt.

- Ştiţi exact cum s-au petrecut lucrurile la pavilion? am întrebat.

- Nimeni nu ştie, dar se poate presupune. Sînt multe ipoteze. Poate că doamna mai avea un amant, care era gelos. Asta e doar o ipoteză. Eu nu cred că a fost aşa. Nu. Cineva nu a vrut ca Rudolph să fie conducătorul acelei provincii, aşa că l-a împuşcat. Probabil cineva din opoziţie.

- Vreţi să spuneţi că a avut un rival?

- Întotdeauna există un urmaş la succesiune. În cazul ăsta e vorba de nepotul Marelui Duce. Cum îl cheamă, Otto?

- Baronul Sigmund.

- Da. Fiul unui frate mai mic al Marelui Duce, nu-i aşa?

- Exact. Unii sînt înclinaţi să creadă că e mai potrivit pentru tron şi că nu e aşa o nenorocire că a fost înlăturat Rudolph.

- Crima este un mijloc violent de rezolvare a conflictelor, am spus.

- Totuşi, e mai bine să moară unul sau doi, decît mii de oameni să trăiască sub călcîiul tiraniei.

- Rudolph era un tiran?

- Departe de asta. Am auzit că era un libertin, un tînăr care îndrăgea prea mult plăcerile pentru a fi un bun conducător. Tipul ăsta de oameni se înconjoară totdeauna de răi sfetnici care conduc în locul lor. Actualul Mare Duce a fost un conducător foarte bun. Păcat că e aşa de bătrîn. Era destul de în vîrstă cînd s-a născut Rudolph. S-a căsătorit de două ori... Prima oară n-a avut copii. Fratele lui a fost

ucis în timpul unei rebeliuni... şi l-a lăsat pe Sigmund moştenitor după Rudolph.

- Ştiţi multe despre familie.

- Toată lumea ştie. Este un principat mic... sau mai degrabă un ducat... iar familia ducelui trăieşte în mijlocul oamenilor. Altfel decît în ţara dumneavoastră, domnişoară... ăă...

Am ezitat, apoi am spus repede:

- Ayres. Anne Ayres.

- Cu totul altfel, domnişoară Ayres, deşi bănuiesc că viaţa particulară a reginei nu este o carte închisă pentru supuşii ei.

- Este atît de exemplară, am spus, încît nu este nevoie să fie închisă. Dacă ar exista fricţiuni în familie, poate ar fi ţinute în secret.

- Aveţi dreptate. Şi aş spune că nici cei din Bruxenstein nu ştiu multe despre familia lor conducătoare. Intenţionaţi să rămîneţi mai mult timp la Utrecht?

- Numai o oră... sau o dimineaţă... pentru că trebuie să aşteptăm trenul.

- O să vă placă. Este unul dintre cele mai interesante oraşe din Olanda. Are o istorie aşa de tumultuoasă. Romanii au construit acolo o fortăreaţă ca să apere fluviul... Unul din afluenţii Rinului, acolo unde se varsă Vecht-ul în el. Trebuie să vedeţi ruinele marii catedrale...

Abia îl mai ascultam. Gîndurile mele erau la Francine zăcînd în patul acela din pavilionul de vînătoare.

La Utrecht ne-am luat rămas bun de la tovarăşii noştri de călătorie şi ne-am continuat drumul. Emoţia a crescut cînd am trecut graniţa în Germania.

Munţii aceia acoperiţi de brazi, torentele, fluviul măreţ presărat cu castele sfidătoare, sătuleţele ce păreau desprinse din basmele fraţilor Grimm, din care domnişoara Elton ne citise în original. Toate acestea erau pentru mine

scoase din legendă. Aici era ţara piticilor şi elfilor, a trolilor şi uriaşilor, a crailor munţilor, a crăieselor zăpezii, a copiilor rătăciţi în păduri fermecate unde bîntuiau lupii şi se ridicau căsuţe din turtă dulce. Era ţara zeilor nordului: Odin, Thor, Baldur şi frumosul şi răutăciosul Loki. Pluteau în aer legendele. Le simţeam în cheile Höldenthal, numite şi *Valea ladului*, în pădurile acelea maiestuoase: Schwartzenwald, Thuringian Wald şi Odenwald. Arborii dominau peisajul: stejari, fagi, dar mai ales brazi şi pini. Era un ţinut romantic. Ţara lui Conrad. Şi cu cît pătrundeam mai adînc în interiorul ei, cu atît mă gîndeam mai mult la el.

Am fost sfătuite să facem acea călătorie în mai multe zile, pentru a ne simţi cît mai bine. Mi-am dat seama că au avut dreptate în această privinţă. Cu toate că abia aşteptam să ajung în Bruxenstein, unde începusem să cred că voi găsi răspunsul pe care-l căutam, mă bucuram că am ocazia să cunosc acea ţară şi să-i înţeleg pe locuitorii ei.

La timpul potrivit, am ajuns în oraşul Bruxburg, capitala Bruxenstein-ului. Am luat o trăsură pînă la casa lui Daisy şi Hans. Pe drum am avut ocazia să zăresc Primăria şi cîteva clădiri vechi impunătoare. Apoi am zărit castelul care domina oraşul de pe colina pe care era aşezat. Semăna cu celelalte castele pe care le văzusem în timpul călătoriei noastre prin acea ţară. Era frumos şi măreţ, cu turnurile şi zidurile sale din piatră cenuşie.

- Noi stăm chiar sub el, a spus Daisy. E uşor să urci de la noi la sloş. E un drum care duce dă la casa noastră pînă la el.

- Daisy, am întrebat, ce îi vei spune lui Hans despre mine?

- Despre tine? Ce vrei să spui?

- O să mă recunoască.

- N-aş prea crede.

- Dar nu crezi că unii dintre servitori... cînd se vor întoarce de la Granter's Grange...?

- Acum n-o să te mai cunoască. Te-ai schimbat mult. Nu mai eşti puştoaica dă doi'şpe ani. O să-i povestesc lu' Hans totul şi o să-i spun că te-ai hotărît să-ţi zici Anne Ayres,

fiindcă te cheamă Ewell şi, după scandalu' care a fost în legătură cu sora ta. O să spunem la toţi că ai venit la mine. Te-ai hotărît să călătoreşti, să vezi lumea şi, fiindcă mă cunoşti, eu ţi-am zis să stai la mine în gazdă. Înţelegi? Un fel dă găzduire cu plată.

Astfel Daisy mi-a risipit orice teamă. Trăsura ne-a lăsat cu bagaje - cele mai multe erau ale mele - la locuinţa lui Daisy. Hans ne-a ieşit în întîmpinare. A îmbrăţişat-o pe Daisy, apoi s-a apropiat de mine şi m-a salutat. Mi l-am reamintit foarte bine. A pocnit din călcîie şi s-a înclinat, în timp ce Daisy îi turuia despre mine fără ca măcar să respire. Urma să stau la ei în gazdă pînă mă hotăram ce vreau să fac exact. Vroiam să vizitez ţara. Considera că era foarte bine aşa. S-a interesat apoi de micuţul Hans.

Micuţul Hans era bine. Frau Wurtzer avea grijă de el şi Hans îl văzuse în fiecare zi după plecarea lui Daisy.

- Mîine, cum mă scol, mă duc să-l aduc acasă, a spus Daisy.

Am intrat în casă. Era o curăţenie desăvîrşită. Mai tîrziu am văzut că erau două dormitoare şi un fel de debara la etaj, iar jos, la parter, două camere şi o bucătărie. Mirosea totul atît de bine, de proaspăt. Simţeam mireasma pinilor din pădurea învecinată.

Hans m-a primit cu căldură şi m-am întrebat dacă o făcea din politeţe sau dacă îi făcea plăcere să fiu oaspetele lor. După ce am intrat, din bucătărie a apărut o femeie rumenă la faţă. Purta un şorţ larg, foarte curat şi scrobit şi avea mînecile suflecate. Ţinea un polonic în mînă.

Daisy a îmbrăţişat-o şi a strigat:

- Gisela!

- Daisy...

Daisy s-a întors apoi către mine:

- Ea e prietena mea, Gisela Wurtzer. A avut grijă de Hansie cît am lipsit eu.

Femeia zîmbea şi se uita conspirativ la Hans.

- E aici! a strigat Daisy. Micuţul meu Hans e aici.

A fugit pe scări, în timp ce Hans îmi zîmbea:

- I-a fost dor de copilaş, a spus.

Am fost de acord cu el şi Gisela, la rîndul ei, a încuviinţat aprobator. Daisy a coborît ţinînd în braţe un băieţel dolofan care se freca la ochi şi părea puţin buimac.

- Priveşte-l, don'şoară...

Era gata să zică Pip, dar s-a oprit la timp.

- ...Spune-mi, ai mai văzut vreodată un băiat mai frumos?

- Niciodată! am strigat.

L-a sărutat cu înfrigurare şi acum, treaz de-a binelea, mă privea cu ochii lui albaştri deschis. I-am luat mînuţa grăsuţă şi i-am sărutat-o.

- Te place, a spus Gisela.

- Aşa e, a aprobat Daisy. E un tînăr foarte isteţ. Cum a fost, Gisela? I-a fost dor de mama lui?

Hans trebuia să traducă mai tot ce spunea Daisy, care vorbea în engleză, iar cum Gisela nu ştia englezeşte, conversaţia era cam dificilă. Dar relaţia dintre cele două femei era evidentă.

- Spune-i ce bine a fost că l-a adus şi că n-a trebuit să aştept, a ordonat Daisy.

Gisela a zîmbit cînd a auzit.

- Sigur că l-am adus, a spus ea.

A trebuit să ascult toate calităţile minunate ale tînărului Hans spuse în engleză de Daisy şi în germană de Gisela şi Hans.

- Gisela ştie, a spus Hans. Ea se pricepe la copii.

- N-am avut încotro, a răspuns Gisela. Am şase ai mei. Asta mă ajută, pentru că cei mari văd de cei mici.

Tînărul Hans dădea semne că ar vrea să se întoarcă în patul lui, aşa că Daisy l-a dus sus. Gisela, care pusese masa, a spus că mîncarea e gata. Am mîncat o supă cu o aromă misterioasă, dar plăcută, cu pîine de secară. A urmat friptură rece de porc cu legume şi, la urmă, un ştrudel cu mere. A fost o masă bună şi era limpede că Gisela era mîndră de ea. Ne-a servit şi a mîncat cu noi, în timp ce vorbeam despre călătorie, apoi a spus că trebuie să se întoarcă acasă pentru că lui Arnulf nu-i plăcea să rămînă prea mult cu copiii.

Hans a condus-o acasă.

- Vezi, don'şoară Pip, a spus Daisy cînd am rămas singure, ce casă bună am?

- Văd Daisy, am răspuns. Dar n-ar trebui să încetezi să-mi spui *don'şoară Pip*?

- Ba trebuie. Dar *don'şoară Ayres* sună aşa caraghios. Nu ţi se potriveşte deloc. *Don'şoară Pip* merge perfect. Asta e partea bună a lucrurilor. Spui ce n-ar trebui şi dai vina pe limbă. Asta ajută s-o dregi.

- Oh, Daisy, ce fericită trebuie să fii. Hans e atît de bun, iar copilul e o scumpete.

- Da, cum spuneam don'şoară P... vreau să spun don'şoară Ayres, recunosc că am reuşit dăstul dă bine.

- Meriţi tot norocul din lume.

- Gîndeşte-te numai, pune-ţi puţin mintea la contribuţie, şi o să ai şi tu ce meriţi.

Mi-a arătat camera mea. Era foarte mică, avea draperii de creton, un pat, un scaun şi un dulap... mai nimic, dar eram recunoscătoare pentru ele.

- N-o folosim prea des, a spus ea scuzîndu-se. O să fie a lu' Hans cînd o să mai crească niţel. Pînă atunci, patul lui e în camera aia foarte mică de lîngă a noastră şi o să fie perfect pentru încă vreo cîteva luni de-acu' încolo.

- Atunci o să fiu deja plecată.

- Nu mai vorbi dă plecare, d'abia ai venit.

Daisy s-a întors spre mine cu ochii strălucind.

- E aşa de captivant. Să vii aici în chipul ăsta. Recunosc că am fi o bună pereche dă detectivi... tu şi cu mine...

A făcut o pauză.

- ... Ştii, Gisela... ea a fost îngrijitoare la pavilion... încă mai aruncă un ochi pă acolo, ştii...

- Daisy, am strigat. Atunci s-ar putea să ştie...

- Crezi că n-am vorbit despre asta? Nu ştie mai mult decît ceilalţi. N-am scos nimic dă la ea... pentru că nu ştie.

- Nimeni, oricît ar fi de prieten, nu trebuie să ştie de ce mă aflu aici.

- Ai încredere în mine, a spus Daisy. Îs tăcută ca mormîntu'

Hans s-a întors şi Daisy a recunoscut că era timpul să

mergem la culcare.

- Putem vorbi şi mîine dimineaţă, a adăugat ea.

Şi am fost de acord cu ea.

În ziua următoare, m-am decis să explorez oraşul. Daisy nu mă putea însoţi pentru că trebuia să vadă de fiul ei. Cînd se ducea în oraş, unul dintre servitorii de la castel aducea o trăsurică trasă de un poney pe care o foloseau pentru călătorii scurte şi o lua şi pe ea. Asta se întîmpla cam de două ori pe săptămînă, astfel încît să poată să-şi facă tîrguielile. Se părea că Hans deţinea acum o poziţie destul de importantă în gospodăria contelui, lucru care-i dădea dreptul la astfel de privilegii.

Era o dimineaţă frumoasă. Soarele strălucea deasupra acoperişurilor verzi şi roşii ale caselor şi a zidurilor cenuşii ale castelului. Ici şi colo, muchiile ascuţite de cremene sclipeau în bătaia soarelui ca nişte diamante

Eram cuprinsă de veselie. Reuşisem atît de multe şi eram sigură că în curînd se va întîmpla ceva important. Mă întrebam ce o să fac dacă dau peste Conrad în hoinăreala mea prin oraş. Ştiam atît de puţine despre el. Nu-i ştiam nici numele de familie. Pentru mine era doar Conrad. Trebuie că mă aflam într-o stare de năucealâ că nu i-am pus mai multe întrebări şi a scăpat aşa de uşor cu răspunsuri evazive. Mai mare peste grajduri la un nobil! M-am întrebat dacă cel care urma să stea la Grange era contele, deşi casa era folosită de mai multe familii, după cîte ştiam. Dar dacă stăpînul lui era contele, atunci trebuie că şi el era undeva îndărătul zidurilor cenuşii de piatră.

Ce minunat ar fi să-l văd iar. Am încercat să-mi imaginez întîlnirea noastră. Ar fi surprins? Încîntat? Poate m-a scos din mintea lui ca pe o femeie pe care un bărbat o întîlneşte, face dragoste cu ea, apoi îşi vede de ale lui... o uită după cîteva luni... chiar săptămîni... una dintre femeile cu care s-a amuzat o clipă.

Puteam vedea lucirile gri-albastre ale rîului şerpuind prin oraş pînă acolo unde pantele de pe ambele părţi ale văii erau acoperite cu pini şi brazi, iar în depărtare viile creşteau abundent. Eram din nou transportată în zilele în care ne citea domnişoara Elton. Acolo, în pădure, ştiusem că ar fi trebuit să aud talăngile sunînd în pîclă. Domnişoara Elton ne-a povestit de vizitele ei prin asemenea locuri cînd fusese dusă să cunoască familia mamei sale. Pe acolo hălăduiau zeii şi călăreau walkiriile. Puteam să-i simt pe toţi. M-a emoţionat profund. Eram atentă la trecut. Mi-am imaginat-o pe Francine venind aici cu Rudolph. M-am întrebat cum s-o fi simţit, dacă era conştientă de faptul că legătura ei - încetasem s-o mai numesc căsătorie în gîndurile mele - urma să fie ţinută în secret.

Erau cîteva case mari cu foişoare, cu ferestre ieşind din faţade şi împodobite cu sculpturi în lemn. Părea să fie un oraş prosper. Acolo era catedrala cu turlele ei ascuţite şi de jur împrejur străzile cu case mici. Am ghicit că mulţi dintre cei care nu erau servitori la casele mari, munceau în vii. Am trecut pe lîngă o fierărie şi o moară... şi am ajuns cu adevărat în oraş.

Am rătăcit prin piaţa în care erau scoase la vînzare lactate şi zarzavaturi. Oamenii mă priveau curioşi. Ştiau dintr-o privire că eram o străină şi am ghicit că nu prea aveau mulţi turişti pe aici.

După un timp, am ajuns la un han deasupra căruia o firmă scîrţîia în vînt. Se autoproclama *Taverna Marelui Duce*. Am văzut grajduri în care erau cîţiva cai şi în spatele hanului era o grădină în care se aflau mese şi scaune. M-am aşezat la una dintre ele şi o femeie rotofeie m-a întrebat zîmbind ce aş dori.

Am ghicit că era una dintre acele *Biergarten*-uri* de care auzisem şi am cerut o cană de bere, întrebîndu-mă dacă am făcut ce ar fi făcut orice femeie de pe aici sau dacă mă comportasem ciudat.

Mi-a adus o bere şi părea înclinată să converseze.

- Călătoriţi prin oraşul nostru, Fräulein?

---

* *Biergarten* (lb.germană) = berărie în aer liber (N.T.)

- Sînt în vizită, i-am spus.
- Asta e foarte bine. E un oraş frumos, nu?
Am fost de acord că da. Mi-a venit o idee.
- Văd că aveţi cai pe aici. Nu e totdeauna uşor să mergi pe jos. Închiriaţi cai?
- Nu e prea mare cererea. Dar cred că soţul meu ar putea s-o facă.
- Aş vrea să văd ţinuturile. Acasă, în Anglia, călăresc mult. Dacă aş putea închiria un cal...
- Unde locuiţi? dacă îmi este îngăduit să întreb, Fräulein?
- Stau într-o vilă. Aparţine lui Herr Schmidt. Sînt o prietenă a soţiei lui.
- Ah! ...
Un zîmbet i-a înflorit pe faţă.
- ... Vorbiţi de bunul Hans. E un bărbat foarte mîndru. Are o nevastă englezoaică şi un băieţel admirabil.
- Oh, da... micuţul Hans.
- Nevasta lui... e foarte drăguţă...
- Foarte drăguţă.
- Şi dumneavoastră sînteţi din aceeaşi ţară... aţi venit să vă vedeţi prietena?
- S-o văd pe ea, copilul şi frumoasa dumneavoastră ţară.
- Oh, e foarte frumoasă. Aţi putea vedea foarte multe călare. Sînteţi o călăreaţă experimentată, Fräulein?
- Da. Acasă călăream mult.
- O să aranjăm. Veţi plăti o taxă.
- Desigur.
- După ce vă beţi berea, să veniţi să staţi de vorbă cu soţul meu.
- O să vin.
- O să fie în han.
Se vedea că nu prea avea chef să mă părăsească. Cred că era puţin fascinată de înfăţişarea mea străină şi poate de vorbirea mea pentru că, deşi vorbeam destul de fluent germana, îmi dădeam seama că accentul putea trăda ţara mea de origine.
- Sînt atîtea locuri frumoase de vizitat, a continuat. Vă puteţi duce la vechiul schloss care a fost, cu mulţi ani în

urmă, reşedinţa Marelui Duce. Vă puteţi duce la pavilionul de vînătoare... oh, poate nu.

- Pavilionul de vînătoare?

- Da, e pavilionul Marelui Duce. Nu puteţi vedea castelul lui... Nu, nu cel pe care îl vedeţi cocoţat pe stînci. Acela este castelul contelui von Bindorf. Cel al Marelui Duce poate fi văzut numai din partea cealaltă a oraşului. Nu puteţi intra, desigur, dar e o privelişte frumoasă şi merită s-o vedeţi.

- Şi ce-i cu pavilionul de vînătoare? am întrebat-o

- A fost o tragedie acolo, a răspuns dînd din umeri.

- Vreţi să spuneţi cea în care a fost omorît baronul?

A aprobat.

- S-a petrecut acum cîţiva ani.

- E aproape? am întrebat grăbită.

- La vreo milă şi jumătate de casa lui Herr Schmidt. Poate nu vreţi să-l vedeţi. Acum e deprimant. Odată... oh, asta e. Nu, n-aţi dori să-l vizitaţi acum...

N-am răspuns. O să iau calul ăla şi mă voi duce să văd pavilionul de vînătoare cît o să pot de repede.

Înainte de a pleca, m-am dus să-l văd pe hangiu. Apoi am mers pe jos pînă la casa lui Daisy, după ce rezervasem un cal pentru dimineaţa următoare. Făceam progrese. Eram pe cale să vizitez scena crimei.

Nu i-am spus nici lui Daisy că mă pregăteam să vizitez pavilionul de vînătoare. I-am spus doar că am fost la *Taverna Marelui Duce*, că am văzut caii de acolo şi că mă hotărîsem să închiriez unul ca să mă ajute să văd împrejurimile. Era încîntată, pentru că gospodăria şi micuţul Hans îi ocupau tot timpul.

Aşa că ziua următoare m-am dus în oraş şi curînd călăream înapoi pe drumul pe care veniserm. Am trecut de casa lui Daisy pentru că nevasta hangiului spusese că pavilionul e la o milă şi jumătate de locul acela.

Ştiam că vila lui Daisy era la marginea pădurii, deci

n-am fost surprinsă să descopăr că, după puțin timp, copacii au început să se îndesească. Printre ei era numai o potecă, așa că am luat-o pe ea.

Era o dimineață frumoasă. Mi-am croit drum printre copaci. Ici și colo era cîte un stejar sau un mesteacăn. Pădurea era mai ales de brazi și pini, iar în aer plutea mirosul tare de rășină. Nu-mi puteam stăpîni sentimentul că păşisem într-unul din basmele domnişoarei Elton.

După ce am călărit un timp, am ajuns la o casă și m-am întrebat dacă n-o fi a Giselei. Eram gata să mă opresc și să întreb, cînd am devenit neliniştită pentru că nimeni nu trebuia să știe că eram nejustificat de interesată de pavilion... nici chiar o prietenă a lui Daisy.

Uşa era închisă, dar era o grădină în care se afla un căruț de copil. Am trecut și am luat-o pe potecă. Trebuie să mai fi mers vreo jumătate de milă, cînd l-am văzut. Era mai mare decît crezusem. Un pavilion de vînătoare sugerează ceva mai degrabă mic... un loc unde oamenii stăteau o noapte, poate două, cînd vînau în pădure. Dar desigur, acesta era un pavilion de vînătoare regal, așa că era normal să fie mai grandios.

Inima îmi bătea repede. Mi-i închipuiam pe Francine cu iubitul ei venind aici prin pădure. Ea locuia aici pentru că iubitul ei era o persoană atît de importantă încît nimeni n-ar fi admis că ar fi putut să se însoare cu cineva nepotrivit. Ideea că Francine ar fi putut fi considerată nepotrivită pentru cineva pentru că nu era nobilă îmi stîrnea furia. Mi-am spus să nu mă port prosteşte. Dacă mă voi purta așa, mă voi trăda repede.

Pavilionul de vînătoare era din piatră cenuşie și părea un schloss în miniatură. Avea două turnuri - cîte unul în fiecare parte - și un portal cu arcadă. În față erau cîteva ferestre. Nu era nici o îndoială că ăsta era locul. Am descălecat și am priponit calul de un stîlp pe care l-am găsit și care avea evident această destinație. Decorul avea ceva sinistru. Asta se datora faptului că știam că o crimă se petrecuse aici, sau pentru că pomii erau atît de apropiați încît făceau ca locul să fie întunecat, iar briza uşoară stîrnea

frunzele şi le făcea să sune ca şoapte?

Inima îmi bătea sălbatic cînd am înaintat croindu-mi drum prin iarba înaltă presărată cu conuri de pin. M-am apropiat de portal tremurînd de emoţie. M-am oprit în prag ascultînd. Pe o latură a portalului era un clopot de care atîrna un lanţ lung. Am tras de el şi sunetul care a spart tăcerea a fost asurzitor.

Mi-am ţinut respiraţia ascultînd. Am văzut că uşa avea jaluzele care permiteau cuiva dinăuntru să vadă cine era afară. M-am uitat spre ele. Nu s-a întîmplat nimic. Apoi am auzit un zgomot aproape imperceptibil care venea dinăuntru. Era ca şi cum cineva se furişa spre uşă.

Am rămas nemişcată şi inima parcă vroia să-mi sară din piept. Deja compuneam în minte ce să spun dacă cineva m-ar fi întrebat ce caut pe acolo. Eram o străină. Mă rătăcisem în pădure. Vroiam să aflu drumul înapoi spre casa lui Schmidt unde stăteam în timpul vizitei mele în Bruxenstein.

Am stat acolo aşteptînd şi începînd să mă întreb dacă sunetul pe care îl auzisem nu era al propriei mele inimi. Nu, categoric nu. Era sunetul a ceva tîrşîit pe podea. Am aşteptat tremurînd, dar nimic nu s-a întîmplat. De un lucru eram sigură. Cineva era înăuntrul pavilionului de vînătoare.

Am stat acolo cîteva minute. Era o linişte perfectă, dar ştiam că cineva se află de cealaltă parte a uşii. Am sunat din nou din clopot şi sunetul a izbucnit puternic, zăngănind. Am ascultat privind ţintă jaluzelele. Dar nu s-a întîmplat nimic.

Am plecat şi făcînd asta am auzit un zgomot slab în urma mea. Jaluzelele se mişcaseră. Oh, da. Aveam dreptate. În casă era cineva, cineva care nu vroia să-mi răspundă.

De ce? m-am întrebat. Totul era mai degrabă straniu. M-am dus lîngă una din ferestre şi am privit înăuntru. Mobila era acoperită cu huse. Am înconjurat clădirea.

"Oh, Francine, am murmurat, ce s-a întîmplat? Cineva e înăuntru. E o fiinţă omenească? Sau o fantomă?"

Am ajuns în spatele pavilionului. Puteam să aud o pasăre

cîntînd undeva în pădure. O briză blîndă mîngîia vîrfurile pinilor şi aroma lor părea mai puternică decît oricînd.

În spate era o uşă. M-am dus şi am bătut tare în ea. În timp ce stăteam acolo, am auzit o mişcare în spatele meu. Întorcîndu-mă rapid, ochii mi-au fost atraşi imediat de un pîlc de tufişuri pentru că mi s-a părut că detectez acolo o mişcare.

- Cine e acolo? am strigat. Ieşi şi arată-mi drumul. M-am rătăcit.

Am auzit un rîs înfundat, mai mult un chicot. M-am dus spre tufişuri.

Stăteau în faţa mea cu ochii albaştri mari şi părul ciufulit. Erau amîndoi îmbrăcaţi în jachete albastru închis şi fuste albastre. Unul era mai înalt decît celălalt, dar am ghicit că erau de aceeaşi vîrstă, nu mai mult de patru-cinci ani.

- Cine sînteţi? am întrebat în germană.
- Gemenii, au răspuns simultan.
- Ce faceţi prin locurile astea?
- Ne jucăm.
- Mă urmăreaţi?

Au început să rîdă şi au dat din cap.

- De unde veniţi?

Unul dintre ei a făcut un gest vag.

- Sînteţi departe de casă?

Acelaşi a dat din cap.

- Cum vă cheamă?

Unul dintre ei a arătat spre jacheta lui şi a spus:

- Carl.

Celălalt a făcut la fel.

- Gretchen.
- Deci sînteţi o fetiţă şi un băieţel.

Au dat din cap rîzînd.

- E cineva acolo? am întrebat arătînd spre pavilion.

Au chicotit şi iar au încuviinţat.

- Cine?

Au ridicat din umeri şi s-au uitat unul la celălalt.

- Nu-mi spuneţi?
- Nu, a spus cel numit Carl. Ai un cal.

- Da, vrei să vii să-l vezi?

Amîndoi au dat din cap cu entuziasm. Cum ocoleam clădirea îndreptîndu-ne spre fațada ei, au privit spre portal și eu am făcut la fel. Mi-am închipuit că știau cine era în casă și mi-am promis că le voi smulge răspunsul.

Copiii erau încîntați de cal.

- Nu vă apropiați de el, i-am avertizat și ei s-au tras înapoi ascultători.

Am întors capul brusc. Jaluzelele erau deschise și eram observați.

- Puteți să mă duceți în pavilion? i-am întrebat pe gemeni.

S-au uitat unul la altul fără să răspundă.

- Hai, am spus. Să mergem să ne uităm. Cum intrați?

Continuau să tacă și în timp ce stăteam acolo, a apărut un băiat. Probabil că a venit din spate, ocolind clădirea.

A strigat:

- Carl! Gretchen! Ce faceți?

Părea mai degrabă îmbujorat și sfidător.

- Bună ziua, am spus. De unde ai venit?

N-a răspuns și am continuat.

- M-am rătăcit în pădure. Am văzut locul ăsta și m-am gîndit că ați putea să-mi arătați drumul.

Mi-am dat seama că a respirat ușurat.

- Erai în casă? am întrebat. M-ai privit prin jaluzele?

N-a răspuns. A zis în schimb:

- Unde vroiai să mergi? Orașul e în partea aia.

A arătat în direcția din care venisem.

- Mulțumesc, am spus. Ce loc interesant e ăsta...

- Aici, odată a fost o crimă, mi-a spus.

- Chiar așa?

- Da. Era moștenitorul tronului.

- Cum ai intrat?

- Am o cheie, a spus el cu un aer important, iar gemenii l-au privit cu nedisimulată admirație.

- Cum ai făcut rost de cheie?

A tăcut strîngînd ferm din buze.

- N-o să spun la nimeni, i-am promis. Sînt străină pe aici... una care și-a pierdut drumul în pădure. Mi-ar place

să arunc o privire înăuntru. N-am văzut niciodată un loc în care s-a comis o crimă.

S-a uitat cu milă la mine. Mi-am închipuit că avea vreo unsprezece ani.

- Cum te cheamă? am continuat:
- Da' pe tine? mi-a replicat
- Anne Ayres.
- Eşti străină.
- Aşa e. Am venit să văd ţara. E foarte frumoasă, dar cel mai mult aş vrea să văd un loc unde s-a comis o crimă.
- S-a comis în dormitorul mare, a spus el. Totul e acoperit. Nimeni nu mai vine acum. Oamenii nu vor să doarmă într-un loc unde a fost o crimă, nu-i aşa?
- Nu prea. Sînt fantome pe aici?
- Nu ştiu.
- Vii deseori?
- Avem cheia, a spus el iar cu importanţă.
- De ce aveţi cheia?
- Pentru ca mama să vină să facă curat.

Acum eram sigură ai cui erau copiii.

- Înţeleg. Mă iei înăuntru?

A ezitat şi am spus:

- Ia-mă şi-ţi dau voie să călăreşti calul.

I-am văzut scînteia din ochi şi a fost rîndul meu să primesc privirile admirative ale gemenilor.

- Bine, a spus el.
- Atunci, hai.

Am înconjurat portalul şi i-am spus:

- M-ai auzit sunînd, nu?

A încuviinţat.

- Şi te uitai prin jaluzele, la mine. A trebuit să tragi de cîteva ca să mă vezi prin ele.
- Anul viitor o să fiu destul de înalt.
- Sper că o să fii.

Mîndru, mi-a deschis uşa. S-a auzit un scîrţîit. Eram într-un hol cu duşumele de lemn şi pereţi de stejar. În mijloc era o masă mare de stejar, iar pe pereţi erau sulițe şi lănci. Totul era acoperit cu huse. Uşa s-a deschis şi gemenii, mînă

în mînă, au păşit în urma noastră.

- Apropo, cum te cheamă? l-am întrebat pe băiat. Ştiu că pe gemeni îi cheamă Carl şi Gretchen.

- Arnulf, a spus.

- Bine Arnulf, poate îmi arăţi şi mie casa.

Brusc, a părut să nu mă mai privească cu suspiciune.

- N-ar trebui să fiu aici, a spus.

- Înţeleg. De aia n-ai deschis uşa.

A dat din cap.

- Gisela trebuia să vină cu mine.

- Cine e Gisela?

- Sora mea. N-a venit. Îi e frică de fantome. A spus că n-ar îndrăzni să vină singură.

- Şi tu ai vrut să-i arăţi că tu îndrăzneşti.

S-a uitat cu dispreţ la gemeni.

- *Ei* mă urmează pretutindeni.

Gemenii s-au uitat unul la altul şi au zîmbit de parcă ar fi făcut un lucru inteligent.

- Totuşi, nu-i las să intre. I-am lăsat să aştepte afară. Cred că dacă ar fi fantome nu le-ar prea place gemenii chicotind pe aici.Tot timpul chicotesc.

- Doar nu crezi că fantomele v-ar face vreun rău?

- Păi, sînt doar nişte copii... Şi nu se duc nicăieri unul fără altul.

- Adesea, gemenii aşa sînt.

A început să urce scara.

- O să-ţi arăt dormitorul, a spus. Ştii, unde s-a întîmplat...

- Crima, am şoptit.

A deschis larg uşa cu gestul unui măscărici gata să-şi arate numărul cel mare.

Acum eram cu adevărat acolo... unde Francine a fost omorîtă.

Patul era în parte acoperit cu huse, dar cei patru stîlpi din colţuri cu draperiile lor roşii complicate erau încă vizibili. Emoţia mă copleşise. Faţă-n faţă cu scena crimei mi-o puteam imagina atît de limpede. Frumoasa mea soră în patul ăsta cu frumosul, romanticul, dar atît de periculosul ei iubit. Aş fi vrut să mă arunc pe husele acelea, să mîngîi

catifeaua draperiilor şi să vărs lacrimile amare pe care le ţinusem atîta în mine... să plîng pentru toată amărăciunea ce o strînsesem.

- Te simţi bine? a întrebat Arnulf.

- Da... da. E un pat mare.

- Trebuia să fie. Doar erau doi.

Vocea mi-a tremurat puţin. Am întrebat:

- Ce ştii de ei? De ce au fost omorîţi?

- Pentru că n-au vrut ca el să fie Mare Duce şi pentru că ea era aici şi a văzut tot.

A schimbat subiectul, ca şi cum ăsta ar fi fost lipsit de importanţă.

- Tatăl meu este îngrijitorul, a adăugat mîndru. Şi mama face curăţenie.

- Înţeleg. Asta explică totul. Vii des aici?

A înălţat din umeri şi nu a răspuns. Apoi a spus:

- Acum trebuie să mergem.

Eram sfîşiată între dorinţa de a rămîne în camera aceea şi o nevoie disperată de a fugi, dacă vroiam să-mi pot controla sentimentele. Am spus repede:

- Pot să arunc o privire şi la restul casei?

- Da, dar foarte repede.

- Condu-mă tu.

A făcut-o bucuros. Cel mai mult îi plăceau bucătăriile unde, îmi spunea, vînatul era fript pe frigărui imense sau fiert în căldări, relicve ale unor vremuri îndepărtate şi care fuseseră folosite pînă nu de mult. Mai erau dormitoarele servitorilor şi ale vînătorilor şi o cameră cu arme. M-am uitat prin fereastra unei camere ce dădea în spatele pavilionului şi am văzut grajdurile. Erau goale.

- Hai, a zis Arnulf, se face tîrziu!

- Poate data viitoare îmi arăţi mai mult, i-am spus. Vreau să-ţi dau ceva - şi i-am întins o monedă pe care a primit-o uimit. Ghizii sînt totdeauna plătiţi.

- Eu sînt ghid?

- Ai fost în dimineaţa asta!

Privea moneda aproape neîncrezător şi gemenii s-au apropiat s-o cerceteze. Se vedea bine că aveau o părere

foarte bună despre fratele lor.

- Arnulf este un ghid - i-a spus Carl lui Gretchen.

Ea a dat din cap şi au început amîndoi să murmure.

- Ghid.

- Deci - am spus - dacă aş mai vrea să-l vizitez o dată...

- Spune-mi unde locuieşti, l-am întrebat. E departe de aici?

A scuturat din cap.

- Vă duc acasă, am spus. Vă puteţi urca toţi pe calul meu, iar eu voi merge alături, pe jos. Ce ziceţi?

Au încuviinţat bucuroşi. Arnulf a pus cu grijă la loc banca pe care o trăsese să se poată uita printre jaluzele, am ieşit afară şi a încuiat uşa.

Cei trei copii s-au suit pe calul meu şi am pornit spre casa lor. Nu am fost deloc surprinsă cînd am văzut-o pe Gisela ieşind din casă.

- Oh, a spus, Fräulein Ayres!

Pe moment, Arnulf a înmărmurit cînd şi-a dat seama că îi cunosc mama. Am spus repede:

- Mi-am imaginat că tu eşti mama acestor copii. Ne-am întîlnit în pădure. Am stat de vorbă şi le-am promis că-i aduc acasă.

Faţa ei durdulie se înseninase cu un zâmbet.

- Aţi avut o dimineaţă plăcută, a spus ea, şi copiii la fel.

I-am dat jos pe gemeni de pe cal. Arnulf ne-a dovedit că e mare şi a coborît singur.

- Cred, a spus Gisela, că trebuie s-o întrebăm pe Fräulein Ayres dacă nu doreşte să stea puţin şi să servească ceva la noi.

- Da, Mutti, te rugăm chiar... a strigat Arnulf în timp ce gemenii dădeau din cap.

M-am bucurat să constat că şi ei mă îndrăgiseră pe mine, aşa cum îi îndrăgisem şi eu. Am legat calul şi am intrat în casă. Totul strălucea de curăţenie. Ne-am aşezat la masă şi Gisela ne-a turnat supă în farfurii. Semăna cu cea pe care o mîncasem în prima zi cînd am ajuns la casa lui Daisy. Gisela ne-a adus şi pîine de secară.

- E foarte drăguţ din partea ta, am spus. Chiar mă

gîndeam să merg în oraş la han să mănînc ceva.

- Aţi văzut pavilionul de vînătoare? a întrebat Gisela. Ăsta e drumul spre el.

O clipă s-a aşternut tăcerea, în timp ce ochii celor trei copii erau aţintiţi asupra mea ca nu cumva să-i trădez.

- Vorbeşti de clădirea aceea ca un palat, la vreo jumătate de milă depărtare de aici?

- Ăla este. Aici este locuinţa celor care îngrijesc pavilionul. Face parte din domeniile coroanei. Eu şi Arnulf avem grijă de pavilion. Pentru asta am primit vila asta.

- Arnulf e tata - mi-a explicat micul Arnulf. Nu despre mine e vorba. Pe mine mă cheamă ca pe el.

- Înţeleg.

Gisela ne-a zîmbit, mie şi lui Arnulf. Era foarte mămoasă şi-mi era din ce în ce mai dragă.

- I-ai luat pe gemeni cu tine, i s-a adresat Gisela lui Arnulf. Unde sînt ceilalţi?

- Gisela n-a vrut să meargă cu noi.

- Şi probabil că ceilalţi sînt cu ea...

Mi-a zîmbit din nou.

- ... Le place să se joace în pădure, iar Gisela nu-i lasă să meargă prea departe. Arnulf, du-te şi cheamă-i pe toţi!

Arnulf a ieşit şi gemenii l-au urmat fără prea mult entuziasm. Erau în cumpănă: să-l urmeze pe fratele lor mai mare, cum făceau de obicei, sau să rămînă să se uite la mine.

Gisela a spus:

- Îmi ocupă tot timpul, dar îmi e mai uşor cînd cei mai mari au grijă de cei mai mici.

- Cred că ai foarte multă treabă... gospodăria ta... copiii... şi pavilionul de vînătoare.

- Acum merg acolo doar de două-trei ori pe săptămînă. Pe vremuri era altfel. Era plin de lume. Se dădeau petreceri. Era unul din locurile favorite ale baronului.

- Cel care a fost ucis?

- Da.

- Era acolo cu...

- Da, cu prietena lui, o femeie foarte frumoasă.

- Ai cunoscut-o?

- Da, mă duceam acolo... să am grijă de casă şi cînd s-a întîmplat toată tărăşenia ea locuia acolo. El venea cînd putea. Se iubeau foarte mult.

- Ea a stat mult acolo?

- Destul de mult. Ştii, el nu se putea afişa cu ea în oraş. Marele Duce nu ar fi permis asta.

- Dar dacă erau căsătoriţi...

- Nici vorbă de asta. Rudolph mai avusese doamne înainte... dar de data asta părea...

- De data asta părea ce?

- Ştii, era ceva diferit. Ea era o doamnă adorabilă... drăguţă cu servitorii... rîdea mereu. Toţi au plăcut-o şi a fost un şoc cînd s-a întîmplat. Aici sînt o grămadă de duşmănii între casele alea nobile, ştii.

Deveneam din clipă în clipă teribil de emoţionată. Fusese o dimineaţă fructuoasă. Nu numai că vizitasem scena crimei, dar vorbeam şi cu cineva care o cunoscuse bine pe Francine.

- Am auzit că a fost un copil, am încercat eu terenul.

S-a uitat la mine cu surprindere şi spaimă.

- Unde ai putut auzi o poveste ca asta?

- Eu... ăă... am auzit-o, am răspuns stîngaci.

- De cînd eşti aici?

- Nu... Scria ceva despre crimă în ziarele din Anglia.

- Spunea acolo ceva de copil?

- A fost mai demult...

- Da, vreo cîţiva ani. Dar un copil! Sînt surprinsă să aud asta.

- Da, tu trebuie că ştii mai bine... locuieşti aici.

- Da, ar fi trebuit să ştiu. Trebuie să spun că n-aş mai avea de ce să văd de casă acum. Totdeauna a părut un sălaş de fantome. Desigur, totdeauna a fost întuneric şi deprimant în mijlocul pădurii. Şi acum fiind închis...

- Crezi că va mai fi folosit?

- Poate, cu timpul, aş îndrăzni să spun. Cînd toate astea vor fi uitate. Cînd Marele Duce o să moară şi Sigmund o să-i ia locul, lucrurile or să se schimbe.

- Crezi că în bine?

- O să ne pară rău la toţi cînd Marele Duce nu va mai fi. A fost bun pentru ţară. Sigmund...? Pentru moment, e o enigmă. Are o anumită fascinaţie... pe care o avea şi Rudolph. Arătau bine şi aveau farmec, toată familia. Nu e nici o îndoială. Cînd Sigmund se va căsători cu tînăra contesă, se va domoli.

Nu mă interesa viitorul. Obsesia mea era trecutul. Mi-am luat rămas bun mulţumindu-i şi Gisela m-a rugat să mai vin şi să mă întîlnesc şi cu restul familiei.

I-am spus că o voi face. Am dus calul înapoi la han, cu promisiunea că îl voi mai închiria. Eram extrem de satisfăcută. Fusese o zi fructuoasă.

După ce începusem aşa de bine şi ajunsesem, cum credeam, aşa departe la numai cîteva zile după sosirea mea, aveam să încerc şi o dezamăgire.

I-am povestit lui Daisy despre întîlnirea mea din pădure, cum am găsit pavilionul şi casa Giselei.

- Daisy, tu trebuie s-o fi văzut pe sora mea cînd ai vizitat-o pe Gisela, i-am spus.

- Nu, n-am vizitat-o cînd sora ta era aici. Numai după ce s-a născut micuţul Hans am căpătat vila şi am devenit vecini. Înainte dă asta stăteam sus la sloş şi dă acolo e o bucată bună pînă în pădure.

- Vreo două-trei mile, cred.

- Cam aşa ceva. Şi nu ne prea trăgea aţa să venim una la alta. Asta e numai de cînd stăm aici.

- E straniu că i-am întîlnit aşa pe copii.

- A fost totuşi un noroc. Cred că Gisela ţi-ar fi arătat locurile dacă ar fi fost pe acolo. Cred că te-a tulburat să vezi toate astea. La ce bun? Gîndeşte-te, la ce o să-ţi servească dacă o să afli cine a omorît-o?

- Sînt două lucruri pe care vreau să le aflu, Daisy şi astea sînt: a fost sau nu măritată, şi unde s-ar putea afla copilul.

Daisy a dat din cap.

- Baronii ăştia nu se căsătoresc chiar aşa. Totul la ei e aranjat şi nu există nici o menţiune despre copil.

- Dar Daisy, Francine *mi-a scris* în scrisorile ei. Mi-a spus că s-a măritat şi unde a avut loc ceremonia. M-am dus la biserică şi am văzut însemnarea în registru... Apoi m-am dus din nou şi nu mai era acolo. Mi-a scris că are un băieţel, Rudolph. Ea n-ar fi inventat toate astea.

Daisy căzuse pe gînduri.

- Ba ar fi putut. Gîndeşte-te numai ce şoc a avut, pentru că aşa e, ea *a crezut* că el o s-o ia în căsătorie şi cînd a văzut că el nu o putea face ea a început să viseze la ce ar fi putut fi. O ştii pă don'şoara France. Era cea care privea partea bună a lucrurilor şi dacă nu ieşeau aşa cum vroia ea, prefera să creadă că au ieşit.

- Dar eu îţi spun că am văzut însemnarea.

- Dar cînd te-ai dus din nou, n-ai mai văzut-o.

Mi-am dat seama că credea că semăn un pic cu Francine. Dacă lucrurile nu erau aşa cum vroiam, îmi imaginam atît de tare că erau, că pînă la urmă o credeam.

A trecut o săptămînă fără să mai fac nici un progres. Am mai închiriat calul cîteva zile şi am călărit prin pădure. Nu-mi folosea la nimic să mă uit numai la pavilionul de vînătoare. Asta nu putea să mă ducă prea departe. Am explorat oraşul. M-am oprit la *Biergarten.* Cred că oamenii îmi vorbeau din cînd în cînd pentru că eram o străină. Încercau să-mi explice cum să le cunosc mai bine ţara. Aş fi vrut să discut cu ei un anume subiect, dar nu îndrăzneam să-l abordez prea des. Mereu primeam aceeaşi informaţie. Rudolph fusese omorît de un adversar politic şi odată cu el şi amanta lui numai pentru că s-a întîmplat să fie acolo. Nimeni nu pomenea de copil.

Din nou m-am dus la vila din pădure şi i-am plimbat pe copii cu calul. Gisela ne-a servit cu supă fierbinte şi pîine de secară. Vasul cu supă clocotită nu lipsea niciodată de pe foc. I-am cunoscut şi pe ceilalţi copii: Gisela, Jacob şi Max. Max era cel mai mic. Nu împlinise încă doi ani. Jacob, mai mare decît gemenii, era, ca vîrstă, între Arnulf şi Gisela.

Mă simţeam bine acolo dar, avînd în minte un singur

scop, începusem să mă neliniştesc. Daisy a observat.

- Nu ştiu ce crezi c-o să afli, a spus, dar adevărul îl ştie ăi din cercurile înalte, nu ăi d'aici. Oricum, nu-l găseşti în pădure. E undeva acolo, sus. Ăi dă la sloş îl ştie.

- Tare mi-aş dori să mă duc acolo sus şi să-l aflu.

- Păi, fi sigură că n-o să te invite nimeni la sloş dacă le spui că eşti don'şoara Philippa Ewell, sora răposatei, şi ai venit să dezlegi misterul.

Avea dreptate şi mă simţeam deprimată. Tocmai cînd eram mai disperată şi mă gîndeam ce nesăbuită fusesem sperînd să aflu adevărul, norocul mi-a ieşit în cale prin intermediul lui Hans.

Stăteam în grădină cu Daisy şi-l priveam pe micul Hans zburdînd pe iarbă. Lua apă dintr-o găleată şi încerca să ude florile ce creşteau în stratul de pe margine. Rîdeam cu Daisy pentru că turnase mai multă apă pe el decît pe flori. Era atît de încîntat de ceea ce făcea, încît ne transmitea şi nouă bucuria lui.

Hans cel mare s-a apropiat brusc de noi.

- M-am gîndit să vin şi să-ţi spun... - mi s-a adresat privindu-mă în ochi - Uite ce e... contesa Freya...

- Ea cine mai e? am întrebat.

- Logodnica lui Sigmund, prinţul moştenitor. E la schloss. A fost crescută de familia Marelui Duce de cînd era mică. Aici e obiceiul ca logodnicele să fie crescute de familia viitorului soţ pentru a se obişnui cu felul de viaţă al acestuia.

- Bine Hans, asta ştiu, i-a răspuns Daisy.

- Dar domnişoara Philippa nu ştie.

- Nu, e drept. Dar ea e don'şoara Ayres cît timp stă aici, nu uita.

- Da, îmi pare rău, s-a scuzat Hans. Am auzit că Freya trebuie să-şi îmbunătăţească cunoştinţele de limba engleză. Guvernanta ei a învăţat-o englezeşte, dar se pare că nu prea are accent. De asta ar dori o englezoaică s-o ajute să-şi perfecţioneze cunoştinţele.

Îi sorbeam cuvintele lui Hans, în timp ce sute de posibilităţi îmi treceau prin minte. A dat din cap zîmbindu-mi, de parcă mi-ar fi citit gîndurile.

- Aşa m-am gîndit. Dacă intri în schloss, o să poţi să afli ce te interesează...

- S-o învăţ pe contesă englezeşte... am murmurat.

- Ce spune? a strigat Daisy curioasă.

După ce i-am tradus, era le fel de însufleţită ca şi mine.

- Formidabil! Tocmai cînd ai obosit să tot stai degeaba... fără să afli nimic. Oricum vroiai să pleci înapoi dacă tot nu se întîmplă nimic... Dar să te duci acolo... la sloş, asta e o chestie!!!

- Oh, Daisy, ar fi extraordinar!

- Acum ascultă-mă - a spus Hans - dacă crezi că ai vrea să primeşti postul, mă duc şi vorbesc cu Revizorul Marelui Duce. E prieten bun cu mine şi o recomandare din partea mea contează mult. Dar cred că înţelegi că dacă ei ar şti că eşti sora domnişoarei Francine...

- De ce să ştie? a strigat Daisy. Ah, ce bine că ţi-ai luat numele de "don'şoara Ayres".

- Dacă s-ar descoperi cine eşti, aş putea spune că nu ştiu nimic, a adăugat Hans repede. Aş spune că eşti o cunoştinţă de-a soţiei mele şi că ea a auzit că vrei să mai zăboveşti pe aici. Cum nici nouă nu ne-ar strica nişte bani în plus, te-am luat în gazdă.

- Foarte bine - a spus Daisy. Merge de minune.

- Dar Daisy, *tu* n-ai să poţi să spui că nu ştii cine sînt.

- Hai să ridicăm poalele înainte de a sări pîrleazu'! Cînd mi să pun întrebări mai ciudate, nu răspund şi dau vina pă limbă.

- Asta e şansa pe care o aşteptam! am strigat. Este mană cerească. Tocmai începusem să disper şi să-mi spun că n-ar fi trebuit să vin aici... cînd a apărut posibilitatea asta.

- Deci, te vei duce? a întrebat Daisy.

- Da. Te rog, Hans, îmi pui o vorbă bună?

Hans era un bărbat precaut şi vedeam că n-ar fi dorit să se implice într-o poveste care i-ar fi putut cauza neplăceri.

- De ce ar trebui să ştii cine sînt? am insistat adresîndu-mă lui Hans. În Anglia m-ai întîlnit o dată sau de două ori. Acum călătoresc aici sub numele de Anne Ayres. Nici măcar Daisy nu m-a mai văzut de cinci ani. Dacă se află cine sînt,

voi spune că ştiam că Daisy e aici şi de aceea am venit, luîndu-mi un alt nume. Dar oricum nu văd cum s-ar descoperi adevărata mea identitate.

- Sigur că n-o s-o descopere - m-a susţinut Daisy.

Vedeam că era la fel de emoţionată ca şi mine.

În cele din urmă, am căzut de acord să primesc oferta. Hans a vorbit cu Revizorul Marelui Duce. După cîteva zile, a trebuit să merg la *Grand Schloss* pentru a avea o întrevedere cu Revizorul şi cu administratorul casei despre sarcina care mi-ar fi revenit în legătură cu îmbunătăţirea cunoştinţelor de limbă engleză ale augustei domnişoare.

Mi-a fost trimisă o trăsură. Cînd a sosit, eu şi Daisy am privit-o cu admiraţie şi respect. Pe fiecare parte avea gravată emblema regală a Bruxenstein-ului - două săbii încrucişate sub o coroană şi cîteva cuvinte care se traduceau prin *"Înainte spre Victorie"*.

Discutasem cu Daisy cum să mă îmbrac şi hotărîsem să-mi pun nişte haine cît mai simple şi să-mi strîng părul - care era singurul lucru de care puteam să fiu mîndră, fiind des şi ondulat - într-un coc la ceafă, pentru a-mi putea pune pe creştet o pălărioară de pai bleumarin. Aşa aveam un aer foarte serios.

M-am îmbrăcat cu un costum taior bleumarin şi cu o bluză albă. Păream serioasă de parcă n-aş fi auzit vreodată cuvîntul frivolitate.

Cînd m-a văzut, Daisy a bătut din palme. Simţeam că aveam o nouă personalitate, cea a domnişoarei Anne Ayres. Philippa Ewell rămăsese undeva, departe.

Un lacheu în livrea m-a ajutat să mă urc în trăsură şi apoi s-a suit şi el în spate, în timp ce vizitiul a dat bice celor doi murgi care au pornit în galop. Ştiam că Daisy ne urmăreşte de la fereastra de sus a vilei, fremătînd ca şi mine de emoţie. Mi-am amintit cum spunea adesea: "Nu suport să nu se întîmple nimic".

În timp ce străbăteam oraşul, cîţiva trecători s-au oprit să se uite la caleaşca regală, pe care au recunoscut-o imediat. Mi-am imaginat că se întrebau cine o fi tînăra aceea îmbrăcată atît de simplu şi cu o înfăţişare atît de severă.

Am trecut pe lîngă gărzile de la poarta castelului, care arătau superb în uniformele lor albastre şi cu căşti cu pene roşii pe cap. În timp ce salutau echipajul cu însemne regale, săbiile le zăngăneau la brîu.

Ne-am oprit în curte. Apoi am coborît şi am intrat într-un hol imens în comparaţie cu cel de la pavilionul de vînătoare, dar avînd aceeaşi linie arhitectonică, cu tavanul boltit şi cu ziduri groase de care se sprijineau bănci de piatră.

Un servitor în livrea m-a rugat să-l urmez. Am ajuns într-o cameră mică ce dădea în hol.

- Vă rog să aşteptaţi un moment - a spus.

Am încuviinţat şi m-am aşezat pe un scaun. După cinci minute, am auzit zgomot de paşi în hol. Uşa s-a deschis şi în cameră au intrat o femeie şi un bărbat.

M-am ridicat şi am înclinat din cap. La fel au făcut şi ei.

- Sînteţi Fräulein Ayres? a întrebat bărbatul. Eu sînt Herr Frutschen, iar dînsa este Frau Strelitz.

Le-am spus bună ziua, iar ei mi-au întors salutul ceremonios. Ştiam că Herr Frutschen era Revizorul castelului şi prietenul lui Hans. Am bănuit că Frau Strelitz era administratoare, cea căreia trebuia să-i fac o bună impresie pentru a obţine postul.

- Sînteţi din Anglia? a întrebat ea.

I-am răspuns că da.

- Căutaţi un post aici?

- Nu căutam un post, dar Herr Schmidt mi-a vorbit despre acesta şi m-am gîndit că mi-ar face plăcere să-l obţin.

- Nu sînteţi guvernantă.

- Nu, n-am fost niciodată.

- Sînteţi foarte tînără.

Mi-a sărit inima. Oare coafura mea severă nu mă ajutase să par suficient de matură?

- Am aproape optsprezece ani.

- Şi aţi venit să ne vizitaţi ţara?

- Bunica mi-a lăsat o moştenire şi am vrut să-mi realizez un vis mai vechi şi anume să văd lumea.

- Deci intenţionaţi să plecaţi mai departe, iar sejurul de aici este temporar?

- Nu am un plan bine definit. M-am gîndit că acest post ar fi interesant.

Revizorul s-a uitat la Frau Strelitz, care a încuviințat aproape imperceptibil.

- Sarcina dumneavoastră ar fi să predați limba engleză unei tinere domnișoare, s-o ajutați să vorbească englezește fluent. A învățat limba, dar nu are un accent bun.

- Înțeleg foarte bine.

Femeia a ezitat:

- Slujba ar fi numai pentru un an... nu mai mult. Pînă cînd se va căsători.

- Da.

- Asta se va întîmpla cam peste un an. Acum, contesa are cincisprezece ani. Ceremonia va avea loc cînd ea va împlini șaisprezece ani.

Am încuviințat din cap.

- Cred că ați primit o educație bună.

- Da, am avut o guvernantă, pe jumătate nemțoaică. De la ea am învățat să vorbesc limba germană.

- E bine, foarte bine - a adăugat Revizorul. Se vedea bine că dorea să obțin acest post, datorită prieteniei dintre el și Hans.

- Da, a fost de acord Frau Strelitz - e bine.

- Domnișoara Ayres este o tînără respectabilă, cu o educație bună - a spus Revizorul. Este foarte important pentru un accent corect.

- Este un post foarte important - a continuat femeia. Trebuie să înțelegeți domnișoară Ayres, că eleva dumneavoastră va deveni într-o bună zi, prima doamnă a acestei țări. Se va căsători cu moștenitorul Marelui Duce. De aceea trebuie să fim atît de prudenți.

- Bineînțeles - am spus. Înțeleg foarte bine.

- Aveți referințe de la familii unde ați mai lucrat?

- Nu am mai lucrat nicăieri...

- Este cineva care ar putea fi garantul dumneavoastră?

Am ezitat. M-am gîndit la Charles Daventry și la paroh. Dar ei nu auziseră niciodată de Anne Ayres. Mai era vărul Arthur. Mă întrebam cum aș fi putut să le explic.

- Da, acasă, în Anglia, ar putea garanta pentru mine

nişte prieteni... şi un preot... dacă doriţi...

- Vă lăsăm singură un moment - mi s-a adresat Frau Strelitz. Vă rugăm să ne scuzaţi.

- Desigur.

Au ieşit închizînd uşa după ei. Ardeam de nerăbdare. Ceva îmi spunea că trebuie să obţin postul, dacă nu singuru' lucru care-mi rămînea de făcut era să-mi recunosc eşecul şi să mă întorc acasă.

Am avut noroc. După zece minute, s-au reîntors. Revizorul era radios. Femeia a spus:

- Am decis să te angajăm de probă, Fräulein Ayres. Sper că nu ne consideraţi nepoliticoşi. Postul e foarte important datorită tinerei domnişoare care ar urma să vă fie elevă. Şi ei trebuie să-i placă alegerea noastră. Vă acordăm un timp de probă de o săptămînă... şi apoi veţi mai lucra încă alte trei săptămîni. Dacă după această perioadă vă considerăm potrivită, atunci...

- Bineînţeles - am strigat - sînt de acord.

- Am hotărît să nu cerem referinţe în Anglia, mi-a explicat Revizorul. Prietenul meu, Herr Schmidt, ne-a spus că sînteţi dintr-o familie bună. Asta şi dorim... avînd în vedere rangul tinerei domnişoare. Nu dorim nici o persoană care caută un post permanent. Deci, dacă n-aveţi nimic împotrivă, ar fi bine să începeţi de săptămîna viitoare. Acum să discutăm despre remuneraţie...

Ştiam că nu vor fi probleme în acest sens. Nu doream decît să pot ajunge în castelul regal.

Trăsura castelului m-a dus înapoi la vilă. Am alergat în bucătărie, unde Daisy trebăluia pe lîngă plită.

- L-am obţinut! am strigat. Iată-mă guvernantă a celei mai importante domnişoare din această ţară!

Am început să ţopăim de bucurie, iar micuţul Hans ni s-a alăturat vesel. De atîta rîs, aproape că nu mai puteam respira.

- Asta este începutul, am spus.

Capitolul 6

Guvernanta englezoaică

În lunea următoare trăsura a venit să mă ia cu bagaje cu tot. Mi-am lăsat cîteva lucruri la Daisy şi eram înfierbîntată de emoţie cînd m-am prezentat la castel. Am fost dusă în aceeaşi cămăruţă în care fusesem şi data trecută. Nu după mult timp, a apărut Frau Strelitz.

- Ah, Fräulein Ayres, a spus ea. Contesa de abia aşteaptă să vă vadă. Apartamentele ei sînt la etajul patru. Acolo e şi o sală de clasă. Contesa are o guvernantă. Veţi face lecţiile cu ea, pentru că Marele Duce a insistat să-şi îmbunătăţească accentul englezesc. Acesta e cel mai important obiect de învăţătură pentru ea. Baronul, viitorul ei soţ, care va fi conducătorul nostru la timpul potrivit, cînd va muri Marele Duce... dar asta, cu voia Domnului, nu se va întîmpla aşa de curînd... spuneam că Baronul vorbeşte bine englezeşte şi Contesa va trebui să vorbească la fel. Cînd o va vizita, se aşteaptă să vorbească mai bine englezeşte.

- Puteţi fi sigură că o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să duc la bun sfîrşit sarcina încredinţată.

- Sînt sigură. O să aveţi ceva greutăţi cu Contesa Freya. E o fată nobilă şi conştiinţa propriei sale poziţii o fac... mă rog, se aşteaptă ca toţi să facă aşa cum vrea ea. Aveţi o mare responsabilitate, Fräulein Ayres şi nu păreţi a fi cu mult mai mare decît Contesa.

S-a uitat la mine cu îndoială. Poate părul meu nu era prefect aranjat.

- Am călătorit mult, Frau Strelitz şi sînt sigură că o femeie de lume ca dumneavoastră ştie că acumularea de cunoştinţe nu e neapărat o problemă de vîrstă.

- Aveţi dreptate, Fräulein. Vă doresc succes. Trebuie să vă spun că dacă n-o să vă aibă la inimă, Contesa o să vă facă grea şederea aici.

- Cred că asta se întîmplă cu orice guvernantă.

- Mai ales cînd depinzi de postul ăsta ca să-ţi cîştigi existenţa, ceea ce nu e cazul la dumneavoastră.

- O să-mi dau toată silinţa, am spus. În cazul meu, o fac mai mult din plăcere decît de nevoie.

Cred că am impresionat-o puţin, pentru că a început să fie mai apropiată de mine.

- Foarte bine, a spus. Dacă mă urmaţi, o să vă arăt camera şi o să vă prezint eleva.

Grand Schloss îşi merita numele. Era construit pe o colină care domina oraşul. De altfel, acesta se vedea foarte bine prin toate ferestrele. Mi se părea că peste tot forfotesc servitori în livrea. Am fost dusă prin galerii în care păzeau gărzi şi, în final, am ajuns la apartamentele Contesei.

- Contesa stă aici de cînd a venit de la Kollenitz şi asta, desigur, a fost după moartea Baronului Rudolph, cînd ea a fost logodită cu Baronul Sigmund.

Am încuviinţat.

- Atunci a devenit ea aşa de importantă, a continuat Frau Strelitz, pentru că Margraful de Kollenitz şi Marele Duce de abia aşteaptă să unească margrafatul şi ducatul prin această căsătorie.

Frau Strelitz a făcut o pauză şi a ciocănit la uşă. O voce a strigat:

- Intră!

Am intrat. O femeie de vîrstă mijlocie a venit spre noi.

- Fräulein Kratz, a spus Fräulein Strelitz, aceasta e Fräulein Ayres.

Fräulein Kratz avea o față palidă, brăzdată și arăta stresată. Dintr-odată, mi-a părut rău pentru ea. Mi-am dat seama că era surprinsă de tinerețea mea.

O fată tînără s-a ridicat de la masă și s-a îndreptat spre noi cu un aer cumva menit să impresioneze.

- Înălțimea voastră, a spus Frau Strelitz, pot să v-o prezint pe Fräulein Ayres, guvernanta dumneavoastră englezoaică?

M-am înclinat și am spus în engleză:

- Sînt încîntată să vă cunosc, Contesă.

A răspuns în germană:

- Deci, ai venit să mă înveți să vorbesc englezește ca englezii.

- Care desigur, e cel mai bun mod de a o vorbi, am continuat în engleză.

Era foarte blondă - atît de blondă, că genele și sprîncenele de abia se zăreau. Avea ochi de un albastru deschis, nu destul de mari pentru a fi frumoși, mai ales în lipsa unor gene întunecate, care i-ar fi pus în valoare. Culoarea lor deschisă îi dădeau un aer de veșnică mirare pe care îl găseam mai degrabă plăcut. Avea un nas aproape acvilin și o gură fermă. Părul blond, bogat, era împletit în cozi și părea mai degrabă o școlăriță bosumflată. Mă întrebam ce impresie îi făcusem.

- Sper că o să fii o elevă bună, am continuat.

A rîs pentru că nu înțelegea foarte bine engleza mea.

- Sper să fiu una rea. Sînt uneori... nu-i așa, Kratzkin?

- Contesa e într-adevăr strălucită, a spus Fräulein Kratz.

Contesa a început să rîdă.

- Ai stricat totul cu "într-adevăr". Nu-i așa, Fräulein Ayres?

- Fräulein Ayres, a intervenit Frau Strelitz, dumneata și Fräulein Kratz vă veți înțelege aspra lecțiilor. Pot să vă conduc în camera dumneavoastră. O să discutați asta mai

tîrziu.

- O conduc eu pe Fräulein Ayres în camera ei, a anunțat Contesa.

- Înălțimea voastră...

- Înălțimea mea, a imitat-o Contesa, va face cum am spus. Hai Fräulein, trebuie să ne cunoaștem, nu? Dacă trebuie să conversăm în limba dumitale groaznică.

- Vrei să spui, desigur, frumoasa mea limbă, Contesă, am replicat.

A rîs.

- Mă duc s-o conduc. Școala s-a închis. Kratzkin și Frau Strelitz, puteți pleca.

Am fost întrucîtva înspăimîntată de maniera imperativă a elevei mele, dar am simțit cum mi se ridică moralul. Vedeam că or să ne aștepte întîlniri interesante.

- Trimiteți-i imediat bagajele, a ordonat Contesa. Vreau să văd ce și-a adus.

A rîs spre mine.

- Sînt din Kollenitz. Cei de acolo au maniere mai aspre, mai dure. Nu sîntem așa de culți ca și cei de aici, din Bruxenstein. Te-ai prins, Fräulein Ayres?

- Încep.

Asta a făcut-o din nou să rîdă.

- Hai, a spus. Trebuie să-ți vorbesc, nu?

- În engleză, am spus. Și nu văd de ce n-am începe chiar acum.

- Bine, să începem. Tu ești doar o guvernantă. Eu sînt Contesa, în viitor, Marea Ducesă. Așa că ai grijă!

- Dimpotrivă, tu ești cea care trebuie să aibă grijă.

- Ce vrei să spui?

- Sînt independentă din punct de vedere financiar și nu trebuie să rămîn aici ca să-mi cîștig existența. O fac pentru că mă atrage ideea. Cred că trebuie s-o spun de la început.

S-a uitat fix la mine, apoi a izbucnit iar în rîs. Cele două femei mai stăruiau încă în prag. Contesa le-a strigat:

- V-am spus să plecați. Cărați-vă! O să am eu grijă de guvernanta englezoaică.

I-am zîmbit în semn de scuză lui Frau Strelitz.

- Bine că o să putem sta de vorbă amîndouă, am spus. Îi voi vorbi Contesei numai în engleză, aşa cum am hotărît. Şi asta e o regulă pe care nu o voi călca, pentru că e de o importanţă hotărîtoare.

Tînăra fată era prea surprinsă ca să mai protesteze şi am simţit că am cîştigat prima repriză. Am cîştigat de asemenea simpatia hărţuitei Kratzkin şi aprobarea lui Frau Strelitz. Numai că *eu* aveam de-a face cu Contesa.

- Asta e camera dumitale, mi-a spus, deschizînd larg o uşă. Eu sînt la capătul acestui coridor. Sigur că am apartamente mai frumoase, dar ăsta nu e rău pentru o guvernantă.

- Aş îndrăzni să spun că o găsesc chiar potrivită.

- Mult mai bună decît cele cu care erai obişnuită, fără îndoială, nu? a întrebat ea.

- Nu chiar. Am crescut într-un conac mare care, în general, era cel puţin la fel de luxos ca acest schloss.

- Şi faci toate astea... ca să te distrezi?

- Poţi să-i spui şi aşa.

- Nu eşti tocmai în vîrstă, nu?

- Am destulă experienţă de viaţă.

- Cu adevărat ai? Aş vrea să am şi eu. Nu sînt chiar atît de experimentată pe cît aş vrea să fiu.

- Asta se capătă cu vîrsta.

- Cîţi ani ai?

- O să împlinesc optsprezece în aprilie.

- Eu am cincisprezece. Nu e mare diferenţă.

- De fapt, e o mare diferenţă. Următorii patru ani vor fi cei mai importanţi din viaţa ta.

- De ce?

- Pentru că te transformi din copilă în femeie.

- La anul mă mărit.

- Aşa am auzit.

- Oamenii vorbesc mult despre noi, nu?

- Ştiu cîte ceva.

- Aş vrea să nu mai vorbeşti englezeşte.

- De asta sînt aici.
- Ne limitează conversația. Vreau să știu atîtea despre tine și nu înțeleg totdeauna, dacă vorbești englezește.
- O să fie pentru tine un imbold să știi mai bine limba.
- Vorbești chiar ca o guvernantă. Am mai avut vreo cîteva, dar n-au zăbovit prea mult. Sînt o persoană dificilă. N-am avut niciodată una ca tine.
- O să fie o schimbare pentru tine.
- Nu cred că o să rămîi prea mult timp.
- Numai cît o să ai nevoie de mine, desigur.
- Aș îndrăzni să spun că o să pleci mai înainte. Știi, nu sînt prea comodă.
- Am auzit.
- Săraca Kratzkin, o terorizez. Și pe Frau Strelitz.
- N-ar trebui să te mîndrești cu asta.
- De ce nu?
- Faptul că le faci să nu se simtă în largul lor n-ar trebui să te bucure. E mai ușor, nu, să-i punctezi pe cei care nu pot răspunde?
- De ce să nu-mi răspundă?
- Pentru că sînt angajați aici.
- Crezi că o să te punctez și pe tine?
- Categoric, nu.
- De ce nu?
- Pentru că eu nu depind de faptul că îți plac sau nu. Dacă nu mă placi, poți să-mi spui să plec. Dar dacă nici eu nu te plac, pot pleca la fel de bine.

M-a privit uluită. Apoi a zîmbit timid.

- Cum te cheamă?
- Fräulein Ayres.
- Care ți-e prenumele?
- Anne.
- Așa o să-ți spun.
- Pe tine cum te cheamă?
- Doar știi. Toată lumea știe. Sînt Contesa Freya von Kollenitz.
- Freya. E un nume de zeiță.

- Zeița frumuseții, a spus mîndră de sine. Știi că atunci cînd Thor și-a pierdut ciocanul, gigantul Thrym a spus că i-l va da înapoi numai dacă Freya vine în Țara Giganților ca mireasa sa?

- Știu. Și mai știu că Thor s-a deghizat în Freya și s-a dus în Țara Giganților și și-a luat îndărăt ciocanul. Legendele astea mi le-a povestit guvernanta mea. În vacanțe se ducea deseori în munții Pădurea Neagră. Mama ei era nemțoaică.

- Ah, deci ai avut și tu guvernantă. Era drăguță? O plăceai?

- Era foarte drăguță și o plăceam.

- Erai o fetiță cuminte, cred.

- Nu totdeauna. Dar ne-am păstrat totdeauna bunele maniere.

- Care *noi*?

- Sora mea și cu mine.

M-am roșit puțin și ea era destul de atentă ca să mă observe.

- Unde e acum sora ta?

- A murit.

- E trist, nu?

- Foarte trist

- Povestește-mi despre guvernanta ta.

I-am spus tot ce puteam să-mi amintesc despre domnișoara Elton și despre familia ei. O interesau toate acestea, dar am remarcat că mintea îi fugea de la una la alta cu repeziciune. Mi-a văzut bagajele.

- Despachetezi? m-a întrebat.

- Da, am spus.

- O să te privesc.

Și așa a făcut. M-a privit scoțîndu-mi hainele și atîrnîndu-le în dulap. Făcea comentarii: "Asta e urîtă. Asta nu e rea."

Am spus:

- Înțeleg ce vrei să spui cu "manierele din Kollenitz".

Acest lucru a făcut-o să izbucnească în hohote de rîs. Primul lucru din geamantanul meu era o carte pe care a

luat-o şi s-a uitat la ea. A citit încet, cu puternic accent german: "Poemele lui Robert Browning".

Am spus:

- Bag de seamă că o să cam avem de furcă. Accentul tău nu e prea grozav.

Cartea s-a deschis singură la o anumită pagină şi asta pentru că deseori mă opream asupra acestui poem.

- "Cîntecul Pippei", a citit ea încet.

Primăvara-n voaluri albe
Lin coboară dintre nori...

Oh, nu pot să citesc asta. Poezia e foarte grea.

Am luat cartea şi am citit cu voce tare poemul. Vocea îmi tremura puţin cînd am ajuns la ultimele linii:

Domnu'n ceruri ne zîmbeşte
Este pace pe pămînt.

Am închis cartea. Se uita la mine atentă. I-am zîmbit uşor şi ea mi-a întors surîsul.

M-am gîndit: "O să meargă bine. Micuţa Contesă începe să-mi placă".

Următoarele cîteva zile au fost copleşite de impresii. Spre surprinderea servitorilor, mă înţelegeam bine cu Contesa. Cred că asta se datora unei anumite răceli pe care o afişam şi care era rezultatul independenţei mele şi a faptului că aş fi putut în orice moment să-mi părăsesc postul fără nici o consecinţă financiară. Acest lucru ne afecta comportarea, şi pe a ei şi pe a mea. O interesam tot atît de mult cît mă interesa ea pe mine. Îi plăcea să fie cu mine şi să neglijeze celelalte lecţii, pentru că vroia - aşa cum declara onctuos - "să-şi îmbunătăţească engleza". Pentru mine nu era greu, pentru că nu-i dădeam lecţii de făcut. Învăţase bine limba şi avea nevoie numai de conversaţie. Aşa că stăteam de vorbă despre cele mai diferite subiecte şi cînd făcea o greşeală o corectam pe loc. Uneori o întrebam: "N-ar trebui

să fii cu Fräulein Kratz?". Se strîmba:

- Oh, vreau să-mi văd de engleza mea. Ăsta e lucrul cel mai important. Cui îi pasă de matematică?... chestie oricum, anostă. Pe cine interesează istoria? Ce mai contează ce au făcut regii şi reginele acum nu ştiu cîţi ani? Mai pot schimba ceva? Simt cu adevărat că trebuie să-mi perfecţionez engleza.

- Uiţi că am şi eu timpul meu liber. Mi-l răpeşti mereu.

Cred că îi era greu să se gîndească la altcineva decît la propria ei persoană. Dar a căzut pe gînduri şi s-a întors în clasă abătută. Am fost flatată.

Cînd am vizitat-o pe Daisy am aflat că revizorul palatului i-a spus lui Hans că erau uluiţi de succesul pe care-l avusesem pe lîngă Contesă. Asta îmi dădea satisfacţie. Aşa că petreceam mult timp împreună şi aş putea spune că într-un fel deveneam prietene. Viaţa într-un lăcaş regal nu era chiar ceea ce mă aşteptasem să fie. Eram foarte izolate de ceilalţi. Deşi trecuseră două săptămîni de cînd venisem la castel, nu ajunsesem să-l văd pe Marele Duce. Turnul în care erau apartamentele noastre era separat de al apartamentelor regale şi, deşi acolo era un adevărat du-te vino, lucrul ăsta nu ne deranja deloc. Era ca şi cum am fi trăit într-o aripă a unui conac de ţară, complet separată de acesta.

Freya şi cu mine ne plimbam prin împrejurimile castelului. Călăream împreună. Era o călăreaţă bună, dar nici eu nu eram mai prejos ca ea.

Odată mi-a spus cu nedisimulată admiraţie:

- Poţi face orice.

Era totdeauna îmbrăcată sobru cînd călărea şi trebuia să luăm cu noi doi grăjdari, lucru care o enerva. Am remarcat că erau foarte discreţi şi păstrau o distanţă respectuoasă.

Aşa şi trebuie, a spus ea cu ochii fulgerînd.

Am călărit împreună prin pădure şi mi-a spus poveşti care înfruntaseră timpul. Mi-a arătat ruinele unui castel unde se spune că o baroană a zidit-o pe amanta soţului ei.

- A spus că mai vrea să adauge o cameră şi pe cînd zidarii construiau le-a adus-o pe frumoasa fată şi i-a pus s-o zidească înăuntru. Se spune că în anumite nopţi se mai aud încă ţipetele fetei.

Mi-a arătat Pintenul Klingen şi prăpastia ce se întindea sub el.

- Era obiceiul să fie aduşi aici oamenii şi să fie invitaţi să se arunce în hău... pentru a evita o soartă mai rea.

- Aveţi nişte obiceiuri foarte plăcute pe aici, prin Bruxenstein.

- Toate popoarele le au, îmi replică Freya. Doar că nu vorbesc despre ele şi aparţin unor vremuri de demult. Klingen Schloss a aparţinut odată unui baron brigand care obişnuia să acosteze călătorii, să-i ţină prizonieri şi să ceară răscumpărare. Obişnuia să le taie degetele unul cîte unul şi să le trimită rudelor. Şi cu fiecare deget trimis răscumpărarea era mai mare. Iar dacă răscumpărarea nu era plătită, erau aruncaţi de pe stîncă... pentru a scăpa de ei.

- E oribil.

- Zeii sînt mai buni, a spus Freya şi ochii îi străluceau cînd vorbea de Thor. Era puternic... Zeul Tunetelor. Era zeul ei favorit. Avea părul şi barba roşii. Era cel mai puternic dintre toţi şi era foarte blînd. Dar cînd era furios, ochii îi scăpărau scîntei.

- Sper că nu se înfuria prea des. E o prostie să te înfurii. N-ajută niciodată.

- Nu te înfurii niciodată, Fräulein Anne?

- Oh, ba da... uneori. Din fericire, nu sînt Thor, aşa că nu trebuie să te temi de scîntei.

A rîs. Rîdea totdeauna cînd era cu mine. Am observat cum se uitau la noi servitorii cînd o auzeau şi fără îndoială căpătasem reputaţia că ştiam cum s-o manevrez pe Contesă.

Am înţeles că trăia într-o atmosferă rarefiată şi că poziţia ei o separa de ceilalţi. Cunoscuse puţini copii şi nu avusese niciodată un tovarăş de joacă. Tot ce avea erau

prerogativele ei care se manifestau prin puterea pe care o avea asupra celorlalți. Şi-o exercita pentru că asta era tot ce avea.

Începuse să-mi pară rău pentru micuța şi aroganta mea Contesă. O încurajam să vorbească. Avea puține de spus despre viața ei de zi cu zi. Trăia într-o lume a ei populată de zei şi eroi. Vorbea mereu de Freya, lucru normal deoarece fusese botezată cu numele acestei zeițe.

- Avea părul de aur şi ochi albaştri, mi-a spus odată, privindu-se cu plăcere în oglindă în timp ce vorbea. Era considerată a fi personificarea Pământului pentru că era atît de frumoasă. S-a măritat cu Odur care era un simbol al soarelui de vară şi a avut două fiice la fel de frumoase ca ea... poate nu chiar atît de frumoase, dar pe aproape. Le iubea mult, dar mai mult îşi iubea soțul. El era un hoinar şi nu putea fi mulțumit acasă. Mă întreb dacă Sigmund o să fie un hoinar. Cred că da. Rareori e aici. Acum călătoreşte. Poate nu vrea să fie acolo unde sînt şi eu.

- Nu trebuie să crezi că pentru tine viața va fi la fel cu cea a zeiței. Trăim în timpuri moderne.

S-a uitat la mine cu atenție şi a spus cu o scînteie de înțelepciune:

- Dar oamenii nu se prea schimbă, nu? Oriunde ar trăi, sînt aceiaşi. Se căsătoresc... sînt necredincioşi şi le place să umble hai hui.

- O să fie treaba ta să ai grijă ca Sigmund să nu hoinărească.

- Acum vorbeşti ca Kratzkin. Te rog, nu fi ca ea. Fii tu însăți. N-aş putea suporta să fii ca oricine altcineva.

- Sper că o să fiu totdeauna eu însămi şi-mi închipui că această Freya care era atît de frumoasă ar fi trebuit să-l lase pe soțul ei să hoinărească şi să nu-şi facă griji cu el.

- Era aşa de nefericită. Plîngea şi cînd lacrimile îi cădeau în mare se transformau în chihlimbar.

- N-aş prea crede că asta e explicația ştiințifică a apariției acestei substanțe.

A rîs iar şi eram bucuroasă să văd veselia ei pentru că îi

simţeam în dosul acestei conversaţii preocuparea pentru apropiata căsătorie cu Sigmund. Mi-am dat seama că se temea. Speram că peste puţin timp va începe să-mi mărturisească simţămintele ei.

- A plecat să-l caute şi a plîns atît de mult încît mai tîrziu în locurile în care a plîns s-a găsit aur.

- Mulţi oameni ar trebui să-i fie recunoscători acestei doamne plîngăreţe, am spus.

- Da, pare greu de crezut acum, dar mă bucur că m-au numit Freya. Deşi Freya nu s-ar fi măritat cu Sigmund. S-a măritat cu Barghild... dar ea era rea şi el a îndepărtat-o. Apoi şi-a luat altă nevastă. A fost Hiordis. Înţelegi, nu era totuşi Freya.

- Ai trăit prea mult cu aceste străvechi legende, i-am spus. Nu înseamnă că trebuie să le iei totdeauna în serios. Oricum, Sigmund al tău a fost unul dintre eroi, nu? Ştiu că te iei drept zeiţă, dar trebuie să-ţi amintesc că Sigmund e un bărbat. Şi tu eşti o femeie şi dacă vreţi să trăiţi fericiţi împreună nu trebuie să uiţi asta.

- Faci totul să pară atît de simplu, Fräulein Anne. Totdeauna e aşa de simplu pentru tine?

- Nu, am spus ferm, nu e.

- Aş vrea să-ţi spun ceva.

- Ce anume?

- Mă bucur că ai venit aici.

Era un progres remarcabil, şi asta numai în două săptămîni!

Mi-a povestit despre viaţa din Kollenitz.

- Era mai puţin protocol ca aici, a spus ea. Desigur, tatăl meu, Margraful, guvernează numai un petic de ţară... dar important. Asta e esenţialul, unde este situat Kollenitz... nu puterea sau bogăţia noastră. Bruxenstein are nevoie de prietenia cu Kollenitz, astfel încît Kollenitz să fie ceea ce se cheamă un stat tampon. Înţelegi?

- Da.

- Bine, ţi-ar place să fii un tampon?

S-a uitat la mine întrebător şi am răspuns dintr-un impuls:

- Cred că va depinde de Sigmund.

Asta a făcut-o iar să rîdă.

- Sigmund e înalt şi frumos. Cred că şi eroul Sigmund era cam ca el. Dar poate că seamănă mai mult cu Sigurd. Totdeauna el mi-a plăcut mai mult. A fost favoritul meu dintre toţi eroii.

- Trebuie să scapi de toate miturile astea. Povesteşte-mi despre Kollenitz.

- Eram singurul copil. Pentru ei e o mare lovitură dacă nu au fii. Par să dea vina pe tine.

- Sînt sigură că nu.

- Eu sînt sigură că da şi te rog nu mai vorbi ca Kratzkin.

- Bine, am putea spune atunci că au un resentiment faţă de o fetiţă?

- Aşa e mai bine spus.

- Dar n-a fost vina ta şi asta n-ar trebui să te supere.

- Nu m-a deranjat prea mult. Ba... poate că un pic. Le-a fost mai greu... doici... guvernante. Vroiam să ştie că chiar dacă eram o fetiţă eram la fel de importantă... eram moştenitoarea. Mă rog, apoi am fost logodită cu Sigmund şi asta după ce a fost ucis Rudolph.

- Ce ştii despre asta? am întrebat cu nerăbdare.

- De Rudolph? Era cu amanta lui în pavilionul de vînătoare. Cineva a intrat şi i-a omorît cu o armă din camera de arme de acolo. N-am auzit de asta decît mai tîrziu, deşi dacă ar fi trăit ar fi trebuit să mă mărit cu Rudolph.

- Tu ?!!

- Da, pentru ca ţara mea să devină un tampon. Ei vroiau un Kollenitz aliat cu Bruxenstein.

- Ce s-a întîmplat atunci?

- Asta s-a întîmplat cu foarte mult timp în urmă şi eram foarte mică pe atunci. Îi auzeam vorbind în şoaptă, dar tăceau de cum mă vedeau. Apoi am auzit că voi fi logodită cu Sigmund. La început n-am prea înţeles pentru că ei totdeauna îmi spuseseră că Rudolph o să fie soţul meu.

- Cînd ai aflat că a murit?

- Cînd am fost logodită cu Sigmund. Trebuia să-mi spună

că nu cu Rudolph şi de ce. Cu Rudolph nu făcusem nici o ceremonie. Totul era prevăzut în tratate, dar a fost o ceremonie de logodnă aici, în capela castelului, unde eu şi Sigmund ne-am făcut legămîntul. N-a fost o căsătorie... doar o logodnă. Dar asta înseamnă că eram făgăduiţi unul altuia. Nu ne putem căsători cu nimeni altcineva fără o dispensă şi asta nu va fi dată niciodată pentru că tatăl meu şi Marele Duce nu vor permite.

- Văd ce persoană importantă eşti.

- Un tampon, mi-a răspuns.

Mi-am pus mîinile pe umerii ei.

- Contesă, am spus, văd că vei fi foarte fericită.

- Unde vezi asta?

- În stele.

- În stele?! Poţi citi în ele?

- Îţi pot spune că aşa va fi.

- Mă întreb de ce Sigmund lipseşte atît de mult. Crezi că o face pentru că nu mă place?

- Categoric, nu. Lipseşte pentru că trebuie să încheie tratate şi alte documente cu puterile străine.

A rîs. Apoi a devenit serioasă.

- Poate că asta este, a spus. Vezi, el a devenit important numai după ce a murit Rudolph. Înainte de asta era doar fiul fratelui mai tînăr al Marelui Duce.

- Trebuie că asta a adus o mare schimbare în viaţa lui.

- Sigur că da. Va fi Mare Duce cînd actualul Duce va muri. Oh, sper să nu hoinărească aşa cum a făcut soţul Freyei.

- Nu. Şi tu n-o să pleci să plîngi după el, chiar dacă asta ar mări rezervele de chihlimbar şi de aur ale lumii.

- Oh, Fräulein Anne, îmi placi aşa de mult. Eşti amuzantă. O să-ţi spun doar Anne... nu Fräulein, pentru că asta te face să aduci a guvernantă bătrînă.

- Văd că facem paşi rapizi. Manierele tale se perfecţionează odată cu accentul tău englezesc. Îmi ceri permisiunea. Dragă Contesă, ar trebui să-mi spui... doar Anne.

- Şi tu să-mi spui Freya?

- Cînd sîntem singure. În faţa celorlalţi, e mai bine să fim mai ceremonioase.

M-a sărutat şi am fost profund mişcată. Deveneam cu adevărat prietene.

Eram cu Freya de aproape o lună cînd a spus că vrea să mergem la mausoleu pentru că era comemorarea străbunicii sale care era îngropată acolo. Vroiam să ştiu cum s-a întîmplat şi mi-a povestit că străbunica ei se măritase a doua oară în Bruxenstein şi şi-a petrecut ultimii ani ai vieţii acolo, deşi copiii din prima ei căsătorie rămăseseră în Kollenitz.

Eram foarte nerăbdătoare să văd orice lucru legat de familie şi aşteptam vizita cu mult interes.

A trebuit să luăm cheia de la revizorul Castelului şi el m-a întîmpinat cu zîmbete. Ca toţi ceilalţi, ştia ce succes avusesem cu tînăra contesă şi se considera autorul acestei fericite întîlniri. Fusese felicitat de Marele Duce în persoană, mi-a spus el, pentru că Ducele primise rapoarte de la Frau Strelitz şi de la alţii.

I-am spus că-mi plăcea munca mea şi că progresele Contesei erau excelente.

- Se presupune că o interesează atît de mult lecţiile de engleză încît a început să le neglijeze pe celelalte, a spus el cu satisfacţie.

- Fräulein Kratz şi cu mine încercăm să păstrăm un echilibru.

Revizorul era radios şi mi-a dat cheia de la mausoleu, cerîndu-mi ca după vizită să i-o duc înapoi.

I-am promis că aşa voi face şi am plecat pe jos cu Freya, pentru că biserica era lîngă castel. Era admirabil situată la înălţime, cu o vedere superbă spre oraşul de dedesubt. Unele morminte erau recente şi pe ele erau flori proaspete

şi coroane.

Mausoleul era impunător şi aproape grandios. Freya mi-a şoptit că fusese construit cu mulţi ani în urmă şi că fusese proiectat de unul dintre cei mai mari arhitecţi.

A deschis uşa şi am coborît cîteva trepte. Podeaua era de marmură, ca şi capela. Avea galerii laterale în care erau depuse sarcofage.

- Ce linişte! am spus.

- Linişte de mormînt, adăugă Freya. Anne, eşti puţin speriată?

- Speriată de ce?

- De fantome, a sugerat Freya.

- Morţii nu le pot face rău celor vii.

- Aşa cred unii. Dar dacă au fost ucişi? Se spune că cei care au avut o moarte violentă nu-şi găsesc liniştea.

- Cine spune?

- *Ei.*

- Nu i-am crezut niciodată pe *ei.* Sînt totdeauna atît de vagi ca şi cum le-ar fi frică să-şi spună numele.

- Acesta e sicriul străbunicii mele. Mi-am pus întrebări despre ea ori de cîte ori am venit aici. A sosit de la Kollenitz la Bruxenstein... ca şi mine. Dar ea era mai bătrînă decît mine şi fusese mai înainte măritată... aşa că ştia cîte ceva despre asta. Spun o mică rugăciune şi sper că e fericită în cer. Odată am văzut un tablou al ei. Ei spun că semăna cu mine.

- Iar *ei*? Ei par să fie pretutindeni.

A rîs cu voce tare, apoi şi-a pus degetele pe buze.

- Poate că n-ar trebui să rîdem aici.

- De ce nu?

- S-ar putea să nu le placă.

- Poftim! Iar *ei.*

Era serioasă.

- De data asta mă refer la fantome, a şoptit.

- Bine, am spus tare, n-avem de ce să ne temem de ele sau ele de noi.

- Vino şi uită-te la asta, a spus şi m-a dus în faţa unui

coşciug care zăcea pe o poliţă. Poţi citi?

M-am aplecat înainte. *"Rudolph Wilhelm Otto, Baron von Gruton Fuchs. În vîrstă de 23 ani..."*

- Da, m-a întrerupt. E cel care a fost omorît. Mă întreb dacă se odihneşte în pace.

Priveam şocată, buimăcită, deşi ar fi trebuit să mă gîndesc că el e înmormîntat aici. Gîndurile mi s-au dus cu ani în urmă, ziua cînd îl văzusem prima oară venind la Grange şi luînd-o pe Francine cu el.

Am realizat brusc că eram singură. M-am întors şi am auzit cheia răsucindu-se în broască. Am fost surprinsă, apoi puternic şocată. Freya mă încuiase înăuntru.

M-am uitat la uşă. Apoi m-am dus la ea şi am spus cu severitate:

- Deschide imediat!

N-am primit nici un răspuns. Am bătut cu pumnii, dar fără nici un rezultat.

Nu ştiam ce să fac. Nu era grav. O să se vadă repede că lipsesc şi ştiau unde eram pentru că Revizorul îmi dăduse cheia de la mausoleu şi dacă Freya se întorcea fără mine vor veni imediat şi mă vor elibera. Prima mea senzaţie a fost de dezamăgire că Freya a făcut asta. Ştiam că încerca să-mi înfrîngă calmul şi să mă sperie, să arate că şi eu eram la fel de slabă ca şi ea. Dar să fii încuiat într-un mausoleu fără altă tovărăşie decît a morţilor era o experienţă înspăimîntătoare şi ea trebuia să fie conştientă de asta. Cu toate astea, în ciuda prieteniei noastre, mă pusese în această situaţie.

Locul era cu adevărat sinistru. Am privit sarcofagele din galeriile laterale, m-am gîndit la cei morţi - şi Rudolph printre ei. Dacă ar putea învia să-mi spună adevărul despre ceea ce s-a întîmplat, aş fi fost gata să fac faţă oricărei situaţii.

M-am aşezat pe trepte şi am privit în faţă. "Oh, Rudolph..., Rudolph...- am murmurat - vino acum la mine, n-o să-mi fie frică. Vreau atît de mult să ştiu..."

Apoi brusc... am fost conştientă de o prezenţă... aproape de mine. Mi-am închipuit că am auzit un rîs înăbuşit.

M-am întors brusc şi liniştea a fost spartă de veselia Freyei. Descuiase uşa în linişte şi stătea în spatele meu.

- Te-ai speriat? m-a întrebat.

- Cînd m-ai încuiat prosteşte, ar trebui să spun că am fost surprinsă.

- De ce?

- Că ai putut face ceva atît de...

- Copilăresc?

- Nu. Asta ar fi fost scuzabil.

- Atunci, eşti furioasă? Nu mă ierţi? O să pleci?

M-am întors spre ea şi i-am spus:

- Freya, unii ar putea fi foarte înspăimîntaţi dacă ar fi încuiaţi într-un loc ca ăsta.

- Tu n-ai fi.

- De unde ştii?

- Pe tine nu te sperie nimic.

- Cerule! Ţi-am făcut eu impresia asta?

A încuviinţat.

- Ai fost crudă, am continuat. Să nu mai faci aşa ceva nimănui, niciodată.

- Ştiu. M-am speriat imediat ce am făcut-o. M-am gîndit că o să albeşti într-un minut. Unii oameni aşa păţesc cînd se sperie. M-am gîndit că ai putea muri dintr-un şoc. Apoi mi-am spus că n-o să ţi se întîmple nimic. M-am speriat după aceea că o să fii aşa de furioasă încît ai să pleci. Am deschis uşa... şi tu stăteai şi-ţi vorbeai singură.

- Dă-mi cheia, am spus. Mi-ai luat-o din buzunar?

A făcut semn că da.

- Totul e mai degrabă o prostie! am exclamat.

- Într-un fel, nu - a protestat ea - pentru că asta mi-a arătat că eşti cu adevărat foarte curajoasă, aşa cum şi credeam că eşti. N-ai ţipat, n-ai strigat. Ai stat aici şi ai aşteptat pentru că ştiai că imediat o să-mi pară rău.

Am scos-o cu fermitate din mausoleu şi am încuiat uşa. Cum mergeam înapoi spre castel, ea a spus:

- Ştiu şi alt mormînt. Am să ţi-l arăt dacă vrei.

- Ce mormînt?

- Unul mai special. E un secret. O să te duc mîine. Îmi placi, Anne. Îmi pare rău că ți-am luat cheia și te-am încuiat înăuntru. Dar tu nu te-ai speriat, nu?

- Acum te rog nu mă ameți cu zeii și eroii tăi. Nu sînt unul dintre ei.

- Ce ești tu, Anne?

- Îndelung răbdătoarea guvernantă englezoaică.

Era o trăsătură de caracter plăcută a lui Freya că se simțea vinovată pentru că mă încuiase în mausoleu și încerca din răsputeri să dreagă lucrurile prin comportarea ei. Am înlăturat toate astea ca fiind de mică importanță și i-am arătat că odată ce se căise atît de repede am putea uita totul.

Era hotărîtă totuși și în ziua următoare mi-a sugerat să facem o plimbare călare prin pădure. Am plecat cu doi rîndași urmîndu-ne la o distanță sigură. Am fost uimită cînd am văzut că pornisem pe drumul spre pavilionul de vînătoare. Am trecut de vilișoară. Nu se vedea nici unul dintre copii. Am spus:

- Am prieteni în vila asta.

- Oamenii de la pavilion? a întrebat.

- Da. I-am întîlnit odată. Au niște copii fermecători.

- Oh, ei sînt cei care aveau grijă de pavilion cînd s-a întîmplat.

Un timp am tăcut, apoi ea a spus:

- Vom ajunge la el într-un minut.

Pavilionul era acolo, arătînd mai impozant ca oricînd. Freya s-a oprit și, spre mirarea mea, a descălecat.

- Intrăm? am întrebat, sperînd că n-a remarcat emoția din vocea mea.

A scuturat din cap.

- Nu e nimic acolo, mi-a spus. Acum nimeni nu se mai duce acolo. Tu ai vrea? Acolo unde s-a comis o crimă?

M-am cutremurat.

- Arăți cu adevărat speriată, Anna...

Mă privea cu atenție.

- ... Arăți mai speriată ca în mausoleu. Poate nu chiar speriată... dar ciudat.

- Te asigur că nu sînt speriată.

- Perfect. Atunci, vino.

- Unde mergem?

- Ți-am spus. Ți-am promis că-ți arăt ceva.

Emoția mea creştea. Simțeam că mă aflu în pragul unei descoperiri şi faptul că acest lucru se datora Contesei era uimitor.

I-a chemat pe rîndaşi care ne urmau la o distanță discretă.

- Ne ducem să ne plimbăm în jurul pavilionului. Rămîneți aici cu caii.

S-a întors spre mine:

- Hai. Pe aici.

Am urmat-o, întrebîndu-mă dacă Arnulf, gemenii sau vreunul dintre copii nu era pe aproape. Dar nu era nici un semn de viață pe nicăieri.

M-a dus în spatele casei, fără să se oprească ci mergînd drept pînă am ajuns la o poartă care se deschidea spre o parte a pădurii închisă cu un gard de pari verzi. Era şi o poartă făcută din aceiaşi pari şi Freya s-a dus spre ea.

- Poți ghici ce e aici?

- Nu.

- E un mormînt.

A deschis poarta şi am intrat. În mijloc era o movilă şi pe ea cineva plantase trandafiri. Iarba din jur fusese tăiată îngrijit.

Am îngenuncheat şi am citit inscripția de pe placa ascunsă aproape complet de tufele de trandafiri.

"Francine Ewell". Era acolo şi data morții ei.

Am fost copleşită de emoție. Ăsta era ultimul lucru la care mă aşteptam. Vroiam să mă arunc pe pămîntul ăla şi să o plîng. Pe ea, draga, frumoasa şi iubita mea soră. Acum

zăcea aici în acest pămînt. Cel puţin îi găsisem mormîntul.

Am realizat prezenţa Freyei lîngă mine.

- Asta e... femeia, a şoptit ea.

N-am răspuns. Nu puteam vorbi.

- Trebuie că au înmormîntat-o aici... lîngă pavilionul în care a murit, a continuat Freya.

Am rămas nemişcată şi ea a continuat:

- Asta vroiam să-ţi arăt. Am crezut că o să te intereseze... pentru că te interesează, nu? Se pare că ai auzit de crimă.

Mă studia cu atenţie.

- Te simţi bine, Anne?

- Da, mulţumesc. Sînt bine.

- Arăţi puţin ciudat.

- E lumina de aici... toţi pomii ăştia. Te fac şi pe tine să arăţi palidă.

- Bine, asta vroiam să-ţi arăt. E interesant, nu?

Am admis că era. Am încercat să par cît mai naturală, dar continuam să mă gîndesc la trupul lui Francine scos din pavilion şi înmormîntat în apropiere.

În timp ce călăream spre casă, m-a izbit un gînd. Cineva îngrijea mormîntul. Cine ar putea fi?

Tînjeam să mă întorc acolo. Asta părea imposibil pentru că nu puteam lipsi singură destul timp. Apoi i-am spus lui Frau Strelitz că mi-ar place să fiu liberă o jumătate de zi pentru că vroiam să o vizitez pe Frau Schmidt la care locuisem înainte de a veni la castel.

- Sigur că da, Fräulein, a spus ea. Poţi să-ţi iei liber oricît de des. Dumneata şi Contesa aţi devenit prietene şi nu m-am gîndit că ai vrea să pleci singură.

Nu era aşa de uşor cu Freya. Nu putea înţelege de ce n-ar putea veni cu mine.

- Ar fi jenant pentru prietenii mei. Nu sînt obişnuiţi să primească personalităţi în vilişoara lor.

- Dar pe mine nu m-ar deranja.
- Nu asta e problema. Pe *ei* i-ar deranja.
- E nevasta lui Herr Schmidt, nu? El lucrează pentru Contele von Bindorf.
- Deci ştii şi asta...
- Îmi place să ştiu *totul* despre tine, Anne...

A rîs tare.

- ... De ce ai părut un moment speriată? Cred că ai un secret. Oh, aşa-i că ai... ? Ai?
- Acum, imaginaţia ta sălbatică a luat-o razna.

Mă întrebam dacă am decepţionat-o. Era foarte şireată.

Mi-am luat totuşi după-amiaza liberă şi am călărit spre Daisy care a fost încîntată să mă vadă. Mi-a spus că a auzit de la Hans că avusesem mare succes în postul pe care îl ocupam şi că acum Contesa îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu mine.

- Da, a spus ea, e normal. Ai fost crescută la Manor şi trebuie să recunosc că o doamnă englezoaică e la fel de bună ca orice Contesă străină.
- N-aş vrea să te audă cineva. Sînt sigură că n-ar fi de acord.
- Atunci s-o păstrăm pentru noi, a spus Daisy făcînd cu ochiul. Acum lasă-mă să-ţi ofer un pahar cu vin. Am şi cîteva prăjituri bune. Le păstrez pentru prietenii lui Hans cînd vine cu ei.

Am sorbit vinul şi i-am povestit că am văzut mormîntul lui Francine. A fost uimită.

- Ceea ce e ciudat, este faptul că cineva are grijă de el.
- Mă întreb cine ar putea fi.
- Daisy, trebuie să fie cineva care a cunoscut-o.
- Nu neapărat. Sînt unii cărora le place să îngrijească morminte. E un fel de adoraţie a morţilor.
- Vreau să mă duc să-l văd iar.
- Dar de ce acum?
- E o ocazie pe care n-o prind uşor.
- Am auzit ce pasiune a făcut Contesa pentru tine. Sărmana micuţă! Să fii împinsă să te măriţi. Rudolph era

pentru ea. Asta e. A fost omorît, aşa că locul lui e luat de Sigmund.

- Rudolph nu s-ar fi însurat niciodată cu ea, am spus hotărîtă, pentru că era însurat cu Francine.

Daisy n-a spus nimic. Nu vroia să mă contrazică într-un domeniu în care eram aşa de tare.

- Te aştept la întoarcere, a spus.

Cred că era dezamăgită că nu rămîn cu ea, dar îmi înţelegea dorinţa arzătoare să mă mai uit o dată la mormînt.

Am pornit călărind în goană şi peste puţin timp treceam pe lîngă vila Giselei. I-am zărit pe gemeni jucîndu-se în curte. M-au văzut şi ei şi au strigat după mine. M-am întors, le-am făcut cu mîna şi mi-am văzut de drum.

Am ajuns la pavilion, am descălecat, am legat calul de stîlp şi m-am dus în spatele casei. Am găsit mormîntul şi am trecut prin poarta de pari verzi. Am îngenuncheat lîngă mormînt şi m-am gîndit la Francine.

Aş fi vrut să aduc nişte flori şi să i le pun pe mormînt. Ar fi fost o prostie? Ar fi băgat de seamă cineva? S-ar fi întrebat de ce vizitează mormîntul englezoaica asta ciudată?

Poate n-ar fi trebuit să vin. Poate că deja mi-am trădat emoţia faţă de Freya. Ce-ar fi fost să mă găsească cineva aici?

M-am ridicat. Mă simţeam parcă urmărită de nişte ochi uriaşi care mă priveau din dosul copacilor. Mi-am imaginat că aud şoapte, dar era doar vîntul murmurînd printre copaci.

Nu trebuia să fiu găsită aici. Fusesem descoperită la pavilionul de vînătoare de către copii. Dacă se afla că m-am întors, ce-ar crede? Sigur că ar începe să-i intrige aparentul interes morbid pe care îl purtam unei crime comisă cu atîta timp în urmă.

Am încălecat şi am pornit pe drumul de întoarcere. Cînd am ajuns la vilă, Gisela era în uşă cu un micuţ în braţe. Am dedus că era Max.

Mi-a spus bună ziua.

- Ce mai faci? Frau Schmidt mi-a povestit de funcţia ta la Grand Schloss.

- Da. Sînt mulțumită. Contesa e încîntătoare.
- Şi e o elevă bună?
- Foarte bună... cu engleza ei.
- Ai fost la pavilion?
- Am trecut pe acolo.

Am ezitat, apoi m-am grăbit să adaug:

- Apropo, ce e în grădinița aceea de pari... în spatele pavilionului?

În primul moment a părut încurcată, apoi a spus:

- Oh, cred că te referi la un mormînt.
- Straniu loc pentru un mormînt.
- Cred că au fost motive să-l pună acolo.
- Pare că cineva are grijă de el... un prieten cred, al persoanei înmormîntate acolo.
- Oh... , te-ai dus şi te-ai uitat?
- Am descălecat şi am intrat puțin prin micuța poartă. Pare să fie bine îngrijit. Mă întreb cine o face.
- Îl mai aranjez din cînd în cînd. E aşa de aproape de pavilion şi cum tot am grijă de acesta...
- Cine e îngropat acolo? Ştii?

A ezitat, apoi a spus:

- Tînăra femeie care a fost împuşcată.
- E straniu că a trebuit să o îngroape acolo. De ce nu într-un cimitir obişnuit?
- Am auzit că au îngropat-o în grabă. N-au vrut să mai facă ceremonii. Pe aici vin aşa de puțini oameni... Dar de fapt nu ştiu nimic, fac doar presupuneri.
- Da, am spus, e mult de atunci.
- Da, s-a întîmplat demult, demult de tot.

Am plecat şi am ajuns la Daisy. Eram dezamăgită. Sperasem să găsesc pe cineva care îi îngrijise cu dragoste mormîntul, cineva care o cunoscuse pe cînd era încă în viață. Dacă o astfel de persoană exista, el - sau ea - puteau să-mi spună multe.

Am rămas să vorbesc cu Daisy, mai ales despre viața mea la Grand Schloss, lucru care o interesa foarte mult.

- N-ai găsit încă nimic, nu? a întrebat neliniştită.

Am dat din cap şi i-am povestit că am văzut-o pe Gisela care mi-a spus că avea grijă de mormîntul surorii mele.

- Se poate. Ea ar avea grijă să aranjeze locul acela. Are pasiunea nemţească pentru ordine.

- Arată mai mult decît aranjat. E ca şi cum l-ar îngriji cineva cu dragoste.

I-am spus "la revedere" lui Daisy şi m-am întors în oraş la Grand Schloss. Cînd am ajuns la poartă am sesizat că se întîmplase ceva. Un om călare a trecut în mare grabă pe lîngă mine.

Gărzile erau cît pe ce să mă alunge, apoi recunoscîndu-mă, m-au lăsat să trec. De cum am intrat în hol, un servitor a venit să mă zorească.

- Frau Strelitz ar vrea să vă vadă imediat în camera ei.

M-am dus acolo oarecum cu grijă, întrebîndu-mă ce s-a întîmplat. Mă aştepta.

- Ah, Fräulein Ayres, mă bucur că te-ai întors. Marele Duce a avut un atac de apoplexie.

- A... ?

- Nu, nu, dar e grav bolnav. A mai avut astfel de atacuri şi mai înainte. Dar dacă moare, Baronul Sigmund ar deveni imediat Mare Duce. Aşa cum îţi imaginezi, asta ar produce tulburări. Din nefericire, a murit Rudolph, care era neîndoios fiul unui Mare Duce şi asigura astfel succesiunea unanim acceptată şi nu chiar aşa de simplă. Sînt unii care spun că altul ar fi pretendentul legal. Îl cheamă Otto Bastardul pentru că pretinde că e fiul nelegitim al Marelui Duce. Marea noastră dorinţă este să-l ţinem pe Marele Duce în viaţă... şi trebuie să fim siguri că nu moare înainte de venirea lui Sigmund.

- Unde e acest evaziv Sigmund? Am auzit atîtea despre el...

- Călătoreşte în străinătate. E de datoria lui să întîlnească şefi de state din diferite ţări. Am trimis imediat curieri după el. Acum o să trebuiască să se întoarcă. Singurul lucru pentru care trebuie s-o facă este că dacă Marele Duce moare... înţelegi ce vreau să spun. N-am dori să fim tîrîţi

într-un război.

- Deci asta e schimbarea. Am simțit-o imediat ce am trecut poarta.

- S-ar putea să fie nevoie s-o iei de aici pe Contesă pentru un timp. Încă nu sîntem siguri ce o să se întîmple. Dar aș vrea să fii pregătită. Să ne rugăm pentru însănătoşirea Marelui Duce.

M-am dus s-o caut pe Freya. Mă aştepta.

- Vezi ce se întîmplă cînd pleci? a spus. Acum, Marele Duce e bolnav.

- Asta nu are nimic de-a face cu plimbarea mea de după-amiază.

Ochii ei s-au îngustat şi m-a privit fix.

- Ba cred că are, a spus. Fräulein Anne, nu eşti ceea ce pari a fi.

- Ce vrei să spui? am întrebat cu asprime.

A întins un deget spre mine.

- Nu eşti o vrăjitoare, nu? Eşti o zeiță întoarsă pe Pămînt. Poți să iei orice formă vrei...

- Nu mai spune prostii, i-am spus. Ştii că treaba e serioasă. Marele Duce e foarte bolnav.

- Ştiu. E pe moarte şi nu mă mai pot gîndi decît la un singur lucru, Anne. Sigmund se întoarce acasă.

În ziua următoare, Frau Strelitz a trimis după mine. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost că Marele Duce se simte puțin mai bine. Doctorii îl supravegheau şi au dat un comunicat. Mai avusese un atac ca acesta mai înainte şi-şi revenise. Erau speranțe întemeiate că şi de data asta va fi la fel.

Mi-a mai spus că miniştrii discutaseră toată noaptea.

- Aşteaptă nerăbdători venirea moştenitorului. În acest timp ei sînt de părere că eleva ta, Contesa Freya, nu trebuie să se afle la Grand Schloss... în caz că apar necazuri.

Aşa că am hotărît că trebuie să plece cu tine, cu Kratz şi cu vreo cîţiva servitori.

- Înţeleg. Şi cînd plecăm?

- Mîine. Miniştrii sînt de părere că, cu cît e mai repede, cu atît mai bine... pentru orice eventualitate, desigur. Sperăm că Marele Duce se va însănătoşi. Ea nu trebuie să fie prea departe. Margraful din Kollenitz va deveni foarte bănuitor dacă o scoatem din capitală, aşa că am aranjat să se ducă la castelul din partea cealaltă a rîului şi Contele von Bindorf vă oferă toată ospitalitatea lui pînă se lămureşte situaţia.

Am simţit că se învîrte camera cu mine. Urma să mă duc în casa Contelui şi Contesei von Bindorf. Unii membri ai personalului acestei case mă mai văzuseră înainte, inclusiv Contesa şi fiica ei Tatiana. Mă vor recunoaşte? Şi dacă da, ce se va întîmpla? Eram sigură că venirea mea aici sub un nume de împrumut pentru a dezlega un mister care o privea pe sora mea nu ar fi prea bine privită.

Eram în camera mea şi-mi strîngeam lucrurile cînd a intrat Freya şi s-a aşezat pe pat. Ţineam în mînă ochelarii pe care mi-i procurase domnişoara Elton şi mă gîndeam dacă să mi-i pun sau nu cînd mă voi duce la castelul von Bindorf.

- Ce ai acolo? a întrebat Freya,. Aa... , ochelari. Doar nu-i porţi?

- Uneori...

- Ai vederea slabă? Biata Anne! Ai citit prea mult. Ţi-au obosit ochii? Te doare capul din cauza asta?

- Cred că ar trebui să-i port mai mult, am spus.

- Ia pune-ţi-i, să văd cum arăţi cu ei.

Mi i-am pus şi a izbucnit în rîs.

- Arăţi cu totul alta! a exclamat.

M-am bucurat cînd am auzit-o.

- Arăți atît de severă... a continuat. Ca o guvernantă. Pari chiar periculoasă.

- Atunci ar trebui să-i port mai des.

- Eşti mai drăguță fără ei..

- Sînt lucruri mult mai importante decît înfățişarea.

- Cred că ai tu un motiv anume pentru care îi porți.

M-a speriat puțin. Uneori părea că-mi citeşte gîndurile. Mă privea şireată tachinîndu-mă, aşa cum îi plăcea s-o facă.

- Ce motiv? am întrebat-o cu asprime.

- Ce alt motiv decît să încerci să mă sperii?

Am rîs uşurată. Uneori, comentariile ei mă puneau pe gînduri.

În timp ce ne pregăteam să plecăm la castelul von Bindorf îmi rememoram fragmente din întîlnirea aceea de demult. Şi-ar mai fi putut aduce aminte Contesa de mine? Pe atunci eram doar o fetiță ştearsă, ca atîtea alte fetițe de vîrsta mea. Acum crescusem cu cîțiva centimetri buni şi dintr-o fetiță devenisem o tînără înaltă. Bănuiam că oricine m-ar fi ştiut de mică ar fi putut să mă recunoască, dar Contesa mă văzuse o singură dată şi atunci nu avusese ochi decît pentru Francine.

Ochelarii puteau să-mi fie de folos. Aveam de gînd să-i port numai cînd va fi nevoie şi nu credeam că Freya ar putea bănui ceva. Fusesem prea încordată. N-aveam de ce să mă tem. Era puțin probabil că doamna Contesă va acorda vreun interes special guvernantei englezoaice a invitatei sale.

În ziua următoare, trăsura ne-a dus la castel.

Pe străzi erau grupuri mari de oameni. În fața castelului o mulțime adunată citea buletinul medical privind starea sănătății Marelui Duce, afişat de Revizorul Castelului. Priveam din trăsură fețele trecătorilor. Au aclamat-o uşor pe Contesă, care le-a mulțumit cu grația şi solemnitatea cerute de moment. M-am gîndit că, la timpul potrivit, va fi o bună Ducesă. Fräulein Kratz şi cu mine stăteam în trăsură pe locurile din spate, în timp ce treceam prin oraş şi peste podul care ducea la celălalt castel. M-am gîndit că voi fi

mai aproape de Daisy şi voi fi sub acelaşi acoperiş cu Hans. Asta mă mai liniştea.

Am trecut printr-un soi de barieră unde Contesa şi Contele aşteptau s-o întîmpine pe Contesă. De fiecare parte a lor stăteau un băiat şi o fată. Tînăra fată îmi părea vag cunoscută şi imediat mi-am dat seama: "Oh, da, e Tatiana". M-a trecut iar un fior de teamă. Trebuia să nu mă las descoperită nu numai de Contesă, dar şi de fiica ei şi, gîndindu-mă mai bine, s-ar putea ca pe Tatiana s-o intereseze cineva de vîrsta ei. Trebuia să-mi fi pus ochelarii.

Freya a fost ajutată să coboare din trăsură de unul dintre lachei şi s-a dus drept la Conte şi la Contesă, care s-au înclinat, apoi au îmbrăţişat-o.

Fräulein Kratz a coborît din trăsură şi s-a tras într-o parte. Am urmat-o cu capul plecat. Ea şi-a ocupat locul într-o margine a grupului. M-am ţinut aproape de ea. M-am simţit uşurată cînd am văzut că nimeni nu-mi acordă nici o atenţie.

Am urmărit-o pe Tatiana cum o salută pe Freya şi cum tînărul a pocnit din călcîie şi s-a înclinat. Freya a zîmbit cu graţie şi Contesa a luat-o de mînă şi a condus-o în castel.

M-am amestecat într-un grup de oameni, persoane de mai mică importanţă. Am mulţumit cerului că mi le-a scos în cale.

Deodată, l-am văzut pe Hans. Cred că mă căuta şi a venit să-mi vorbească.

- O să te conduc în apartamentele care au fost rezervate pentru tine şi Fräulein Kratz, a spus el. Sînt imediat lîngă cele ale Contesei.

I-am mulţumit zîmbid şi, împreună cu Fräulein Kratz, ne-am strecurat din grup. Am fost conduse printr-un pasaj îngust şi apoi pe o scară în spirală de piatră.

- La apartamentele voastre se ajunge şi pe scara principală, mi-a spus Hans, dar de data asta e mai bine s-o luăm pe aici.

I-am fost recunoscătoare. Ghicise probabil că o să-mi fie frică.

Ne-a arătat camerele. A mea şi a lui Fräulein Kratz erau

una lîngă alta. Mai era şi o cameră mare care putea fi folosită drept clasă. De partea cealaltă a acesteia erau apartamentele Contesei.

Fräulein Kratz a comentat nervoasă că spera ca Marele Duce să se însănătoşească repede.

- Se spune că e aproape sigur că îşi va reveni, i-a răspuns Hans.

- Sînt terminată, a spus ea.

- Odihneşte-te, i-am sugerat.

- Trebuie mai întîi să mă aranjez, a oftat ea şi s-a dus în camera ei, lăsîndu-mă singură cu Hans.

L-am privit întrebător.

- N-or să te recunoască niciodată, a spus. Arăţi cu totul altfel. Nici eu nu te-am recunoscut cînd te-am văzut din nou după atîta timp. Ei nu prea se uită la oameni dacă nu sînt mari duci sau conţi. O să fie totul în regulă.

- Hans, dacă o să fiu descoperită, sper să n-ai necazuri.

- O să spun că n-am ştiut nimic. O să vină Daisy cu o idee. Poţi avea încredere în Daisy.

A încercat să-mi ridice moralul imitînd-o pe Daisy cînd făcea cu ochiul, lucru care, pe faţa lui, părea grotesc. Totuşi, m-a făcut să zîmbesc.

- N-o să stai prea mult aici, a spus. Cum o să se simtă Ducele mai bine, o să vă întoarceţi. Şi se va face bine. A mai avut crize.

Eram în camera mea cînd am auzit că au adus-o pe Contesă în camera ei. Se auzea o conversaţie însufleţită şi puteam deosebi timbrul înalt al vocii lui Freya.

Am auzit-o spunînd:

- Contesă, aş vrea să o cunoaşteţi pe foarte buna mea prietenă, Fräulein Ayres. E o englezoaică şi mă învaţă engleza... ca să se distreze.

M-am îngrozit. Mi-am pus ochelarii şi m-am prefăcut că admir priveliştea cînd uşa s-a deschis şi a intrat Freya cu Contesa. Stăteam cu spatele la lumină. Am văzut că erau cu ele Tatiana şi tînărul înalt.

- Fräulein Ayres, a spus Freya cu multă demnitate, aş

dori să te prezint Contesei von Bindorf, Contelui Günther şi Contesei Tatiana.

M-am înclinat adînc. Ochii Contesei au trecut peste mine şi mi-am dat seama că mă scosese imediat din gîndurile ei. Tatiana devenise o tînără femeie foarte mîndră, a cărei demnitate nu-i permitea să arunce unei guvernante englezoaice mai mult decît o privire trecătoare. Cu Günther însă, lucrurile s-au petrecut în mod diferit.

- Bun venit, a spus el. Sper că o să te simţi bine aici.

- Oh, se va simţi bine, a spus Freya. Fräulein Ayres şi cu mine ne simţim bine întotdeauna. Ne place sporovăiala noastră în engleză, nu?

Am încercat să arăt cît mai mult a guvernantă. Am spus:

- Contesa face progrese excelente.

Contesa von Bindorf s-a întors cu aerul cuiva care s-a amuzat satisfăcînd capriciul unui copil. Şi-a pus mîna pe braţul Freyei şi a spus:

- Hai Contesă, avem multe de vorbit.

Pe cînd ieşeau, Tatiana mi-a mai aruncat o ultimă privire. Mi-am coborît ochii şi m-am întors. Eram sigură că habar n-aveau cine sînt.

În cele cîteva zile care au mai urmat am văzut-o mai puţin pe Freya. Ea a deplîns lucrul acesta. Spuneau că o solicitau mereu. Contesa von Bindorf era hotărîtă să-i acorde toate onorurile.

- Se gîndeşte la viitor, cînd voi fi Mare Ducesă, a spus Freya. Nu ştiu ce-o fi... dar se uită de sus la mine cînd crede că n-o văd, iar în faţă tot timpul mă flatează. Cred că nu-i plac deloc, deşi pretinde că mă admiră. Aş vrea să mă întorc înapoi la Marele Schloss. Günther e totuşi drăguţ. E diferit de ceilalţi şi cred că se bucură cu adevărat că sînt aici.

Buletinele medicale despre Marele Duce continuau să

fie favorabile şi acum părea sigur că se va însănătoşi.

Temerile mele au fost adormite. Era limpede că aveam s-o văd foarte puţin pe Contesă şi pe fiica ei şi dacă voi fi vreodată obligată să mă aflu în prezenţa lor o să-mi pun ochelarii şi o să-mi ridic părul mai sus ca de obicei.

Nu prea îmi mai era teamă şi m-am simţit enorm de uşurată. Şederea noastră urma să fie scurtă deoarece starea sănătăţii Marelui Duce se îmbunătăţea în fiecare zi. Cît timp rămîneam în anonimat, nimănui nu-i trecea prin gînd să facă vreo legătură între mine şi Francine. Mi-am dat seama cît de înţelept fusese să vin ca Anne Ayres. Numele meu adevărat m-ar fi trădat imediat.

La trei zile după sosirea noastră, Freya a dat buzna în camera mea.

- Hei, Anne, a strigat ea. Ne vedem aşa de puţin una cu cealaltă şi asta nu-mi place deloc. O să fiu bucuroasă cînd o să ne întoarcem. Dar asta o ştii. O să-ţi spun ceva ce nu ştii.

- Ce?

- Sigmund se întoarce mîine.

- Oh, păi era şi timpul, nu?

- I-au trimis vorbă şi el a pornit-o înapoi. Se va duce mai întîi la Marele Schloss să-l vadă pe Marele Duce, apoi va veni aici. O să ajungă seara, şi Contesa vrea să facă un mare eveniment din asta. Dar, desigur, nu prea mare, din cauza bolii Marelui Duce.

- Doar un dineu intim, presupun.

- Mai mult decît atît. Ştii, Ducele e mult mai bine. A putut să stea în pat în capul oaselor în timp ce a mîncat.

- Astea sînt veşti bune. N-o să-i strice plăcerea lui Sigmund.

- Ar trebui să fie aici. Treburile statului şi altele de felul ăsta. O să fie un fel de Regent. În plus, trebuie să vină să-mi facă curte.

- Bietul om! Ce sarcină!

- Uite, Anne, de asta e bine să fie omul cu tine. Ceilalţi sînt atît de serioşi! Nu rîd niciodată, iar mie cel mai mult îmi

place să rîd.

- Ai un temperament fericit, am spus.

- Anne, ascultă! O să fie şi un fel de bal mic.

- Ce mai e şi asta?

- Un bal... dar nu un bal mare, desigur. Mai puţini... mai puţină agitaţie... mai puţină ceremonie... dar totuşi un bal.

- Şi văd deja cum îţi lucesc ochii. Din cauza balului sau din cauza leneşului Sigmund?

- De ce-l faci leneş?

- Pentru că a întîrziat atît. În dragoste, e un leneş. Sper că nu şi un laş în război.

- Iar citezi din poeţi?

- Cam aşa ceva.

- Îţi place, nu? Pentru balul ăsta o să am o rochie nouă. O să mă duc la doamna Chabris, care s-a stabilit în oraş. E croitoreasa curţii. Vine de la Paris, şi ştii ce modă frumoasă vine de acolo.

- Am auzit, am răspuns. Cînd mergem la doamna Chabris?

- Imediat.

- O să aibă timp să-ţi facă rochia pînă mîine?

- Doamna Chabris e o minune a naturii. Îmi cunoaşte măsurile. Mi-a mai făcut rochii şi înainte. Ştie că Sigmund vine acasă şi că trebuie să port ceva deosebit. Nu m-ar surprinde dacă doamna Chabris o să mă aştepte cu ceva gata făcut.

- Sună ca şi cum ar fi foarte isteaţă.

- Dar vestea cea bună este alta. Vii şi tu, Anne.

- Eu?!!

- Am insistat. Recunosc că n-a fost uşor. Contesa a spus: "O guvernantă!". I-am explicat că tu eşti o guvernantă mai specială. Ai fost crescută într-un mediu la fel de nobil ca al nostru. Faci asta pentru că vrei să vezi lumea şi te plictiseşte să mergi aşa, fără nici un scop. Poţi să pleci cînd vrei, lucru care nu mi-ar place deloc şi nu l-aş ierta pe cel care te-ar face *în orice fel* să te simţi o servitoare. Nici Tatiana nu e încîntată, dar mie oricum Tatiana nu-mi place. Günther s-a

purtat corect. A spus: "Ce rău o să fie mamă? Las-o pe englezoaică să vină. O să se piardă printre invitaţi". Cum ţi se pare ideea de a te pierde?

- Stai o clipă. Vrei să spui că *eu* o să vin la bal?

- Da, Cenuşereaso! Eu sînt Zîna ta cea bună. O să fac un semn cu bagheta magică.

- Imposibil! N-am rochie.

- Nu tot aşa a spus şi Cenuşereasa? O să aranjez eu cu doamna Chabris.

- Dar nu mai avem timp...

- O să mergem la doamna Chabris în dimineaţa asta şi pun pariu...

- Te rog nu mai vorbi de pariuri. E scandalos şi cum e limpede că doamna Contesă nu aprobă venirea mea la bal, cu siguranţă că nu voi...

- Aşteaptă o clipă. Ai să vii, Anne Ayres. Ca să-mi faci mie plăcere, ai să vii. *Vreau* să vii. Eu sînt Contesa - viitoarea Mare Ducesă - şi dacă nu vrei să mă superi, ceea ce e primejdios, vei veni.

- Uiţi că nu sînt unul dintre supuşii tăi. Pot să plec acasă cînd vreau.

- Oh, dragă Anne, n-ai să mă dezamăgeşti. M-am străduit atît ca să-i fac să accepte şi adevărul e că mi-e frică. Trebuie să-l întîlnesc pe acest Sigmund... şi am nevoie să ştiu că eşti cu mine.

- Ce prostie! am spus. Doar nu e un străin pentru tine.

- Nu. Dar am nevoie de sprijinul tău. *Trebuie* să vii, promite-mi!

Am ezitat. Am simţit cum mă cuprinde o emoţie teribilă. Făceam progrese foarte lente. Cine ştie ce aş mai putea descoperi dacă mă amestecam cu oameni care, după toate probabilităţile, îl cunoscuseră pe Rudolph?

- Pune-ţi pelerina, m-a grăbit. Am comandat trăsura. Plecăm imediat la salonul doamnei Chabris.

Avea un salon frumos. Am spus:

- E aproape la fel de mare pe cît îmi închipui că e Salonul Oglinzilor de la Paris.

- Păi e franţuzoaică, mi-a amintit Freya.

Am fost primite călduros. Doamna Chabris, extrem de elegantă, perfect coafată şi încălţată, ne-a ieşit în întîmpinare.

Avea chiar rochia pe care o vroia Freya. A recunoscut că uneori făcea proiecte de îmbrăcăminte pentru oamenii pe care îi admira, astfel încît nu era surprinsă şi avea chiar lucrul potrivit pentru Contesa Freya. În ceea ce mă priveşte, arătam bine, a spus ea şi bineînţeles că avea rochia cea mai potrivită pentru mine.

Freya şi-a probat rochia şi a făcut o piruetă în faţa oglinzilor care îi reflectau imaginea în toată camera.

- E frumoasă, a strigat. Oh, doamnă Chabris, eşti o minune.

Doamna Chabris părea uşor flatată, ca şi cum o astfel de hiperbolă era ceva obişnuit pentru ea.

A venit apoi rîndul meu. Rochia era de un albastru închis, cu un fir de aur în ţesătură.

- Îi spun *lapis- lazuli*, a spus doamna Chabris. Este frumoasă... din păcate, cam scumpă.

- Fräulein Ayres e o doamnă cu venituri, a spus grăbită Freya. Lucrează numai pentru că aşa vrea ea. Sîntem bune prietene.

- Atunci sînt sigură că va considera preţul o problemă minoră cînd o să vadă cum *lapis-ul* o să-i scoată în evidenţă strălucirea pielii.

Am încercat-o. Doamna Chabris avea dreptate. Rochia aceea mă punea în valoare.

- Modificările sînt neînsemnate, a spus doamna Chabris cu graţie. Lucrătoarele mele le vor face în două ore. Sînteţi foarte suplă, Fräulein. Aveţi o siluetă frumoasă... dar pot să spun că nu v-aţi dat încă seama. *Lapis-ul* o să vă arate. Veniţi aici şi o să trimit imediat un retuşor.

Am intrat într-o cabină şi apoi a apărut repede o femeie

de vîrstă mijlocie cu buzunarul plin de ace.

A trebuit să admit că transformarea a fost miraculoasă. După ce a pus toate acele, rochia îmi venea perfect. Mi-a dat şi un cordon auriu care se potrivea cu firele din material, iar efectul era surprinzător.

Freya a bătut din palme şi a început să danseze extaziată cînd m-a văzut.

- Părul domnişoarei mai trebuie aranjat, a spus doamna Chabris prevenitor.

- O să fie, a promis Freya.

Şi-a adus brusc aminte că ea era viitoarea Mare Ducesă şi a devenit cumva poruncitoare.

- O să ai rochia, Fräulein. Doamna Chabris, veţi face modificările şi o veţi livra mîine dis-de-dimineaţă. Asta îi va da lui Fräulein Ayres timp s-o încerce şi să se asigure că totul e în regulă.

- Aşa va fi, Contesă, a spus doamna Chabris.

Pe tot drumul înapoi spre castel, Freya a rîs. Spunea mereu:

- Oh, Fräulein Anne, îmi place să fiu cu tine. Am rîs o grămadă, nu?

Deci urma să merg la bal. Eram emoţionată şi ştiam instinctiv că mă expuneam pericolului, dar nu-mi păsa. Trebuia să o fac, îmi repetam, dacă vroiam să descopăr ceva.

Rochia mea a sosit şi am încercat-o. Cînd m-a văzut, Fräulein Kratz a încremenit.

- Contesa a insistat, am spus.

- Şi Contesa von Bindorf a acceptat?

Am încuviinţat.

- Contesa e foarte încăpăţînată, a spus.

- E încîntătoare, am insistat eu. Are un caracter puternic şi va fi o foarte bună Mare Ducesă.

- Mi-ar fi plăcut să fie mai... conformistă.

- De ce? Are o personalitate puternică. E mult mai interesantă decît celelalte fete care respectă convenţiile sociale.

- Cînd cineva are un asemenea rang, e mai bine să respecte convenţiile sociale, mi-a ripostat Fräulein Kratz. Dar ţie, Fräulein Ayres, nu-ţi este teamă? Mie mi-ar fi.

- Teamă? De ce să-mi fie teamă?

Vorbeam cu asprime. Mă gîndeam că uneori trebuie să uit că am ceva de ascuns.

- Eu în locul tău m-aş teme, a spus încet. Ultimul lucru pe care mi-ar plăcea să-l fac ar fi să mă duc la unul din balurile lor.

- Eu abia aştept să mă duc, am spus cu fermitate.

Tot restul zilei am fost cu capul în nori. Nu mai fusesem la nici un bal. Bunicul nu dăduse baluri la Greystone Manor, ci numai mese. Bănuiam că la acest bal trebuia să stau mai în spate. Freya îmi explicase ce se va întîmpla. Urma să sosească Sigmund. El va fi întîmpinat de Freya, de Conte, de Contesă, de Tatiana şi de Günther. Apoi aveau să meargă în sala de bal unde îi vor aştepta invitaţii aşezaţi pe două rînduri.

- Mi-e teamă, Anne, că tu va trebui să stai mai în spate.

- E firesc, i-am răspuns.

- Apoi Sigmund mă va lua de mînă şi vom păşi amîndoi printre cele două rînduri de oaspeţi. Sigmund va spune cîte ceva dintre ei de rang mai înalt. Mi-e teamă că ţie nu ţi se va adresa.

- Normal, i-am răspuns.

- În timp ce trecem pe lîngă tine, va trebui să te înclini.

- Cred că pot face faţă foarte bine.

- Cam asta va fi. Apoi vom dansa... ceva mai discret, vom merge în sala de recepţii pentru a lua supeul. Totul se va termina la ora douăsprezece, în semn de respect pentru Marele Duce.

M-am îmbrăcat cu cea mai fermecătoare rochie pe care am avut-o vreodată. Am fost uluită cît de schimbată arătam.

În timp ce mă chinuiam să-mi aranjez părul rebel, a intrat Freya însoțită de o femeie scundă şi negricioasă care purta perii şi ace de păr în cap.

- Ea este camerista Contesei von Bindorf, a spus Freya. Mi-a coafat părul. Nu-i aşa că se pricepe? Acum te va coafa şi pe tine.

- Dar nu... , am încercat eu să spun.

- Trebuie să te coafeze, a insistat Freya. Eu doresc asta.

- Eşti atît de bună cu mine! am exclamat.

Freya şi-a reprimat un zîmbet.

Totdeauna mă emoționau dovezile ei de generozitate. Era cu adevărat o fată încîntătoare.

După ce mi-a fost coafat părul, m-am îndreptat fremătînd spre sala de bal. M-am alăturat unui grup de invitați, bărbați şi femei, adunați la un capăt al sălii. Îmi zîmbeau încordați. Bănuiam că erau rudele sărace ale unor familii de nobili şi se simțeau stînjeniți. Aveam sentimentul că locul meu era printre ei. M-am gîndit că de la ei aş putea afla ceva ce m-ar putea ajuta să dezleg misterul.

Freya nu venise. Ştiam că era cu Contele şi cu Contesa von Bindorf, împreună cu Tatiana şi cu Günther.

După freamătul care se auzea, mi-am dat seama că sosise marele Sigmund. Invitații s-au aşezat pe două rînduri. În sunetele trîmbițelor, un grup de bărbați în uniforme albastre şi cu coifuri cu pene şi săbii la brîu, a intrat în sală. În mijlocul lor era un bărbat mai înalt decît ceilalți. Nu-i vedeam bine fața.

Grupul se îndrepta spre noi. Toată lumea stătea tăcută cu ochii în jos. Am făcut la fel.

Acum se apropiau. Ilustrul personaj era încadrat de Conte şi de Freya. Am simțit că amețesc. Mi se părea ireal. Mi-am spus: "Trebuie că visez. Nu este adevărat".

Stătea acolo, în fața mea. Conrad... iubitul meu. Conrad pe care nu-l uitasem nici o clipă, deşi încercasem să mă amăgesc că l-am uitat.

- Ea este Fräulein Ayres care mă învață englezeşte atît de bine - a spus Freya radiind, mîndră de mine... mîndră

de el... cu fața transfigurată de bucurie.

M-am înclinat așa cum vedeam că fac și ceilalți.

- Fräulein Ayres... a murmurat el.

Era la fel cum îl știam. Aceeași voce, aceeași privire. Uimirea lui era le fel de mare... poate mai mare decît a mea.

- Ești englezoaică...

Îmi luase mîna care îmi tremura deja. Mă privea stăruitor.

- ... și înțeleg că ești o profesoară foarte bună.

Apoi a trecut mai departe. Simțeam că leșin. Trebuia să-mi revin. Foarte vag l-am auzit discutînd cu cineva din rîndul în care stăteam. Am vrut să plec, să scap de sala aceea, să mă pot gîndi în liniște la el.

Cînd a ajuns la capătul rîndului a luat-o de mînă pe Freya și s-au dus în mijlocul sălii pentru a deschide dansul. Invitații le-au urmat exemplul. Cineva m-a prins ușor de cot. Era Günther. Am bîiguit:

- Conte Günther...

- Contesa Freya m-a rugat să am grijă de tine.

- E o fată atît de drăguță, am răspuns. Dar poate că nu se cuvine să vorbesc în asemenea termeni despre Contesă...

- E adevărat, a spus. Are o părere foarte bună despre tine și e îngrijorată din cauza ta. Mi-a spus că a insistat să vii la bal. Îmi acorzi plăcerea acestui dans?

- Nu prea cunosc dansurile dumneavoastră, dar vă mulțumesc...

- E foarte ușor. Hai, cîțiva pași, apoi o răsucire.

- V-a rugat Contesa să mă invitați la dans?

A dat din cap.

- Atunci v-ați făcut datoria.

- Nu este o datorie, a zîmbit el, ci o plăcere.

- Cred că ar trebui să mă retrag. A fost foarte amabil din partea Contesei Freya că a insistat să vin... dar locul meu nu este aici.

Mă trăsese printre perechile care dansau și mi-am dat seama că nu era prea greu.

- Te descurci minunat, a spus. Priveşte-o pe Contesa Freya. Va fi o încîntătoare Mare Ducesă, nu crezi?

- Cred că da. Cînd se va celebra căsătoria?

- Nu mai devreme de un an. Acum Ducele e pe cale să-şi revină. Cel puţin, aşa sper.

Privea gînditor înspre Freya şi mi-am dat seama că era îndrăgostit de ea. Mă întrebam dacă şi Conrad era îndrăgostit de ea.

Oare de ce îmi dăduse un nume fals? Trebuie că se hotărîse să nu-şi trădeze adevărata identitate. De ce se dăduse drept majordomul Marelui Duce? Dar de ce se dăduse drept majordom? Eu îi spusesem presupunerile mele, iar el mă contrazisese. M-am simţit jenată şi nefericită.

Am dorit să plec din sala de bal. Nu mai puteam să suport să-l văd acolo. Era înconjurat de invitaţi. Era normal. Era moştenitorul Ducatului, cel mai important bărbat de acolo. Balul era dat în cinstea lui, chiar dacă era de proporţii mai mici din cauza bolii Ducelui. Cu toate acestea, trebuia să fie sărbătorit în calitatea pe care o avea.

Speram să nu mă mai bage în seamă. Cum puteam să-l mai privesc în ochi fără să mă trădez?

M-am hotărît să plec cît mai repede. Am profitat de prima ocazie. M-am strecurat afară din sală şi cînd am făcut-o i-am simţit privirea ţintită asupra mea. Zîmbea şi continua să discute cu cei din jurul lui.

Mă durea inima. Ce nebună fusesem să mă îndrăgostesc de primul bărbat care-mi ieşise în cale! Ar fi trebuit să am mai multă minte. Şi ce uşor căzusem în capcana pe care mi-o întinsese! Pentru el fusese numai o distracţie fără prea mare valoare...

Dar ce bărbat superb! Semăna cu un erou de legendă. Mi-am amintit că-l comparasem cu Sigurd atunci cînd l-am întîlnit prima dată. Un nordic. O căpetenie de wikingi. Aşa arăta atunci. Acum, îmbrăcat în uniformă, semăna mai degrabă cu un erou de legendă. Se remarca printre toţi ceilalţi bărbaţi. Era tot ceea ce încercasem să-mi alung din minte.

N-ar fi trebuit să vin niciodată aici. Fusesem o nebună. Ce-aş mai fi putut face? Era limpede că trebuia să plec, să uit de ce venisem. Trebuia să mă întorc în Anglia. Aş fi putut să locuiesc la mătuşa Grace, să duc o viaţă liniştită, departe de orice aventură. Numai aşa puteam să nu sufăr.

M-am aşezat lîngă fereastra deschisă. Vedeam luminile oraşului, podul, rîul unduind ca un şarpe negru. Începusem să îndrăgesc aceste locuri, să o îndrăgesc pe Freya. N-aş fi putut uita asta niciodată şi voi avea totdeauna o strîngere de inimă cînd mă voi gîndi la ea.

Dar pe el? Voi putea să-l uit vreodată? Mă amăgisem că l-am uitat. Nu-mi voi mai permite să mă mai gîndesc la el. Încercasem să uit interludiul acela, să-mi spun că în realitate nu se întîmplase nimic. Refuzasem să admit, chiar faţă de mine însămi, că era tot timpul prezent în gîndurile mele. Nu puteam scăpa de acele străfulgerări ale memoriei în care reveneau momente din timpul petrecut împreună. În străfundul fiinţei mele ştiusem totdeauna că nu-l voi uita niciodată. Conrad amăgitorul, Sigmund moştenitorul unui Ducat, plin de probleme, logodit cu micuţa Freya.

La timpul potrivit se vor căsători. Era irevocabil. Erau promişi unul altuia. La asta se gîndise cînd spusese că nu se putea căsători cu mine.

Am auzit paşi pe coridor. Era cineva la uşă. Clanţa s-a mişcat uşor.

Stătea în prag privindu-mă.

- Pippa, a spus, Pippa!

Am încercat să nu mă uit la el. Am zis:

- Sînt Anne Ayres.

- Ce este asta? Ce înseamnă?

I-am replicat:

- Ce căutaţi în camera mea domnule... cum să vă spun, baron?

- Spune-mi Conrad.

- Dar cum rămîne cu marele nobil Sigmund?

- E numele meu oficial. Sigmund Conrad Wilhelm Otto. Mi-au dat o mulţime de nume. Dar Pippa, ce importanţă au

numele? Dar ce-i cu numele tău?

Traversase camera, venise lîngă mine şi mă luase de mînă. M-a ridicat în picioare şi m-a strîns la piept. Simţeam cum mi se topeşte orice rezistenţă. N-am putut să spun decît:

- Pleacă, te rog pleacă, locul tău nu e aici.

Îmi luase bărbia în mîini şi mă privea drept în ochi.

- Te-am căutat, a spus. Am fost în Anglia.. M-am întors pentru tine. Vroiam să te iau cu mine... cu forţa, dacă era nevoie. Nu te-am găsit... şi apoi, disperat, am venit aici... şi iată-te! Ai venit după mine, nu? În timp ce eu te căutam pe tine, tu mă căutai pe mine.

- Nu... nu, n-am venit aici pentru tine.

- Minţi, Pippa! Pentru mine ai venit. Acum, că ne-am găsit, n-o să ne mai despărţim niciodată.

- Te înşeli. Nu vreau să te mai văd. Mă voi întoarce în Anglia. Acum ştiu cine eşti, ştiu că eşti logodit cu Freya şi că această logodnă este echivalentul unei căsătorii. Nu te poţi opune. Am învăţat cîte ceva din problemele voastre de pe aici. E vorba de Kollenitz, statul tampon. Ai nevoie de ajutorul lui şi trebuie să te însori cu Freya pentru că n-ai putea anula niciodată căsătoria. Dar tu ştii foarte bine toate astea, iar eu ştiu că va trebui să mă întorc acasă.

- Acum, pentru tine acasă înseamnă aici. Ascultă, Pippa, eşti aici. Ne-am regăsit... pentru a nu ne mai despărţi niciodată. Vom fi împreună. Voi găsi un loc pentru a ne face căminul.

- Este un pavilion în pădurea din vecinătate, am spus cu o nuanţă de amărăciune.

- Nu-mi pomeni de el. Nu va fi aşa. Te iubesc, Pippa. Nimic nu-mi poate schimba sentimentele. Imediat ce am plecat, mi-am dat seama cît de mult te iubeam. N-ar fi trebuit să plec atunci cînd tu nu ai venit la gară. Ar fi trebuit să vin după tine şi să te conving să mă urmezi. Pentru noi e singurul mod de a trăi. Dar tu ai venit după mine. Ai procedat foarte înţelept că ţi-ai schimbat numele. E mai bine ca nimeni să nu ştie că eşti sora lui Francine. Ai venit aici,

scumpa şi isteaţa mea Pippa. Legătura noastră nu seamănă cu nimic din tot ceea ce ni s-a întîmplat pînă acum. Ştii la fel de bine ca şi mine. Vom fi împreună de acum înainte, indiferent ce ni s-ar întîmpla.

- M-ai luat prin surprindere.

- Cum m-ai luat şi tu, iubito, mi-a răspuns şi a început să mă sărute cu patimă.

Gîndul m-a dus înapoi la camera aceea din Grange în care ardea focul. Mi-am dorit să fi fost acolo. Mi-am dorit să fi putut uita logodna lui cu Freya. Doream atît de mult să fiu cu el.

- Cea mai minunată surpriză a vieţii mele, a spus. Tu aici... Pippa mea... şi niciodată, niciodată n-o să mă mai părăseşti.

Eram conştientă de intensitatea pasiunii lui, ca şi de a mea. Mi-am adus aminte de data trecută. Instinctiv, ştiam că era un bărbat care nu învăţase niciodată să se stăpînească. Îl cunoşteam atît de bine! Îl iubeam. N-avea rost să încerc să mă conving că nu era aşa, mai ales acum, cînd era aici... lîngă mine... ţinîndu-mă în braţe... N-aş fi putut să-l uit niciodată. Eram proastă, pentru că îmi dădeam seama de situaţia fără speranţă în care mă aflam. Mi-era teamă că atunci... acolo... rezistenţa mea s-ar fi putut topi, aşa cum se întîmplase şi data trecută. Trebuia să încerc să mă gîndesc la Freya. Dacă intra şi-l găsea aici? Putea să nu remarce absenţa mea, dar pe a lui o va remarca cu siguranţă. Toţi o vor remarca. Ce-ar fi dacă ar veni să-l caute? Nu l-ar căuta niciodată, desigur, în camera mea, dar ce ar fi dacă m-ar căuta pe mine... şi m-ar găsi în braţele viitorului ei soţ?

Situaţia era periculoasă şi imposibilă. M-am tras de lîngă el şi am spus cît am putut de rece:

- Ţi se va remarca lipsa din sala de bal..

- Nu-mi pasă de asta.

- Chiar nu-ţi pasă? Moştenitorul acestui... Sigur că-ţi pasă. Eşti obligat să-ţi pese. Trebuie să te întorci şi să nu ne mai vedem niciodată.

- Îmi sugerezi imposibilul.
- Ce rost are să ne mai vedem?
- Am nişte planuri.
- Bănuiesc ce fel de planuri.
- Pippa, dacă plec acum, îmi promiţi ceva?
- Ce anume?
- Ne întîlnim mîine. Să zicem în pădure. Te rog, Pippa, trebuie să-ţi vorbesc. Spune tu unde.
- Acolo, în pădure, nu ştiu decît un singur loc.
- Atunci ne vom întîlni acolo.
- La pavilionul de vînătoare, am spus.
- Ne vom întîlni acolo şi vom sta de vorbă.
- Nu prea mai avem ce să ne spunem. M-am înşelat. Poate a fost greşeala mea. N-am pus destule întrebări. Te-am luat drept un majordom... un servitor al Contelui şi tu nu ai încercat nici o clipă să mă luminezi... Ai ştiut probabil că n-aveam idee cine eşti.
- Părea fără importanţă.

Am rîs cu amărăciune.

- Nu, îmi dau seama că nu. Ţi-ai propus să te distrezi în timpul şederii tale în Anglia. Înţeleg asta foarte bine.
- Nu înţelegi, nu înţelegi deloc.

Am ciulit urechile.

- Muzica s-a oprit, am spus. Poate că au şi observat lipsa oaspetelui de onoare. Te rog, acum pleacă.

Mi-a luat mîinile şi mi le-a sărutat cu pasiune.

- Mîine, mi-a spus, la pavilionul de vînătoare. La ora zece.
- Nu sînt sigură că pot veni. Pentru mine nu e prea uşor să plec. Adu-ţi aminte că eu sînt angajată aici.
- Contesa a spus că le-ai făcut o favoare şi că trebuie să-ţi facă pe voie, altfel pleci.
- A exagerat. Aminteşte-ţi că s-ar putea să nu pot veni.
- O să vii, a spus. Şi eu voi fi acolo... aşteptîndu-te.

M-am tras de lîngă el, dar m-a prins iar şi m-a strîns. M-a sărutat pe buze şi pe gît. Era atît de asemănător cu tot ce se întîmplase data trecută încît m-am temut pentru mine.

Apoi a plecat.

M-am întors la fereastră şi m-am uitat la oraşul de sub mine.

Am rămas la fereastră fără să mai bag de seamă cum se scurge timpul. Mă întorsesem la Grange retrăind ceasurile petrecute cu el, pe care mă amăgisem că mi le voi putea scoate din minte. Am auzit deodată ceasul din oraş sunînd miezul nopţii. La ora asta balul trebuia să se termine, dată fiind boala Marelui Duce. Am auzit forfota de dedesubt care semnala plecarea oaspeţilor. Oriunde s-ar fi dus el, trebuiau să aibă loc ceremonii, în afară de cazurile în care călătorea incognito departe de casa sa.

Trebuia să-mi schimb planurile. Trebuia să-mi pierd orice speranţă de a mai rămîne aici şi de a dezlega misterul morţii surorii mele, iar undeva, în străfundurile minţii mele, stăruia gîndul că undeva - probabil foarte aproape - trăia copilul ei. N-aş fi avut niciodată linişte pînă cînd n-aş fi ştiut ce a devenit acel copil, dar cum mai puteam rămîne aici? Poziţia mea faţă de Freya devenea imposibilă.

Stăteam încă acolo, în rochia mea *lapis-lazuli* cînd am auzit o bătaie în uşa care s-a deschis brusc, mai înainte ca eu să-i permit să intre, oricine ar fi fost persoana.

Aşa cum mă aşteptam, era Freya. Era îmbujorată şi ochii îi fugeau de colo-colo. Arăta frumuşică în rochia ei făcută de doamna Chabris.

- Anne! a strigat ea. Ai fugit. Te-am căutat. L-am trimis pe Günther să te caute, dar nu te-a găsit nicăieri.

M-am cutremurat la gîndul ce s-ar fi întîmplat dacă l-ar fi găsit pe logodnicul ei în camera mea.

- N-ar fi trebuit să vin la bal, am spus încet.

- Ce s-a întîmplat?

- Nimic... am plecat.

- Vreau să spun că *ceva* s-a întîmplat. Arăţi...

Se uita la mine bănuitor.

Am spus repede, prea repede:

- Ce vrei să spui? Cum arăt?

- Ciudat... Transportată... într-un fel, strălucind. L-ai întîlnit

pe Făt Frumos?

- Cam aşa ceva, Freya, am spus cu o strîmbătură.

- Ei, am zis eu că eşti un fel de Cenuşereasă. Ea l-a întîlnit şi a fugit pierzîndu-şi pantoful...

S-a uitat în jos la picioarele mele şi, în ciuda a tot ce se întîmplase, n-am putut să nu zîmbesc văzînd cît este de copilăroasă.

- Te asigur că mi-am păstrat *amîndoi* pantofii. Nu am fost obligată să plec la miezul nopţii, şi nici Făt Frumos nu a venit pentru mine. El... a venit în schimb pentru tine.

- Ce părere ai despre Sigmund? A vorbit cu tine, nu?

- Da.

- Sper că ţi-a plăcut, da? De ce nu-mi răspunzi?

- E greu să-ţi răspund.

Şi-a dat capul pe spate şi a început să rîdă.

- Oh, Anne, eşti atît de nostimă. Ai de gînd să spui că nu poţi să-ţi formezi o părere despre oameni la prima vedere? Eu nu ţi-am cerut un rezumat al concluziilor la care ai ajuns în privinţa caracterului lui.

- E foarte înţelept din partea ta, pentru că nu ţi-l voi oferi.

- Vreau să ştiu numai dacă ţi-a făcut o impresie favorabilă.

- Da, bineînţeles.

- Crezi că va fi un soţ bun?

- Tu eşti cea care va trebui să afle asta la timpul potrivit.

- Oh, precauţii, precauţii! E chipeş, nu?

- Da, s-ar putea spune că este.

- Şi ce ţinută are! E un om de lume. Aşa l-ai putea numi, nu?

- Ţi-am mai spus eu...

- Ştiu, ai vorbit o singură dată cu el, cînd a trecut pe lîngă tine. Günther a dansat cu tine, nu-i aşa? L-am văzut. Ştii, eu i-am spus să te invite.

- Ştiu. A fost drăguţ din partea ta, dar nu era nevoie. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Cu toate acestea, s-a achitat foarte elegant de această obligaţie.

- E destul de drăguţ Günther, nu crezi?

- Ba da.

- Despre el poți să ai o părere. Sigur, nu e la fel de atrăgător ca Sigmund. Pentru Sigmund am un fel de venerație. Günther pare... mai pămîntean. Ăsta e cuvîntul potrivit, nu?

- Cred că ar putea fi exact cuvîntul potrivit.

- Sînt sigură că Sigmund a avut o groază de amante. E genul de bărbat căruia îi plac femeile. Toți sînt așa... mai ales cei din familia Fuchs. Sînt foarte... știi tu... libertini și pasionați.

- Freya - am spus pe un ton grav - vrei să te măriți cu acest bărbat?

O clipă a părut că se gîndește la întrebarea mea. Apoi a rostit:

- Vreau să devin Mare Ducesă.

I-am spus că era timpul să mergem la culcare și că eu vroiam să mă culc.

- Atunci, noapte bună Anne... dragă Anne. Cînd o să mă mărit, n-aș vrea să pleci. Poți să vii și să mă consolezi cînd Sigmund îmi va fi infidel cu amantele lui.

- Dacă ești așa de sigură că îți va fi infidel n-ar trebui să te măriți cu el.

A sărit în picioare și m-a salutat cu ironie.

- Bruxenstein, a strigat, pentru Kollenitz! Noapte bună Anne, a continuat. Cel puțin, totul e palpitant, nu?

Am admis că, de fapt, așa era.

Dimineața următoare m-am trezit devreme. Am aruncat o privire în cameră la Freya care dormea adînc. Eram bucuroasă. Asta-mi dădea o șansă să ies. Am băut o ceașcă de cafea și am reușit să mănînc un covrigel cu chimen care îmi plăcea atît de mult de cînd eram în Bruxenstein. M-am dus la grajduri și am înșeuat un cal.

În mai puțin de o jumătate de oră am ajuns la pavilionul

de vînătoare. El era deja acolo aşteptîndu-mă impacientat. Îşi legase calul de un par şi m-a ajutat să descalec. A întins braţele şi am nimerit drept în ele. M-a ţinut strîns şi m-a sărutat.

I-am spus:

- Nu foloseşte la nimic.

- Greşeşti, m-a contrazis. Hai să ne plimbăm şi să stăm de vorbă. Am o mulţime de lucruri să-ţi spun.

M-a luat de talie şi ne-am îndreptat spre pădure, departe de pavilion.

- M-am gîndit la noi toată noaptea, a spus. Eşti aici şi vreau să nu mai pleci. Am acest rang... sînt obligat să-l am... din naştere... dar nu sînt eu omul care să accepte un destin impus şi să renunţe la ceea ce îi este mai scump pe lume, fără de care nu poate trăi. Trebuie să închei această căsătorie, să-mi fac datoria faţă de ţară şi de familia mea... dar în acelaşi timp sînt hotărît să-mi trăiesc viaţa. Nu e o situaţie neobişnuită. Au mai fost în aceeaşi situaţie şi alţi membri ai familiei noastre. E singurul mod în care putem să facem şi ceea ce ne place. Viaţa mea de familie... viaţa pe care m-am hotărît s-o trăiesc... şi calea datoriei. Le pot împăca pe amîndouă.

- Aşa cum a făcut Rudolph?

- El ar fi putut să fie fericit cu sora ta. Dar Rudolph a fost neglijent. Aşa era firea lui. A fost ucis pentru că cineva - un reprezentant al unui grup de opoziţie - a hotărît că nu el trebuie să conducă ţara. A fost doar o crimă politică. Din nefericire pentru ea, sora ta a fost cu el.

- Acelaşi lucru ţi s-ar putea întîmpla şi ţie - am spus, şi m-am întrebat dacă remarcase teama din glasul meu.

- Cine poate şti ce i se va întîmpla în clipa următoare? Moartea poate veni pe neaşteptate şi pentru cel mai umil ţăran. Ştiu însă că Rudolph n-ar fi fost un urmaş simpatizat al tatălui său. Avea un caracter slab. Îi plăceau prea mult plăcerile. Existau fracţiuni care unelteau demult împotriva lui.

- Dar tu?

- N-am avut nici o legătură cu asta. Ultimul lucru pe care mi l-am dorit a fost să fiu ceea ce sînt acum.

- Ai fi putut să refuzi, nu-i aşa?

- Nu are cine să mă înlocuiască. Şi apoi s-ar crea un adevărat haos, iar duşmanii noştri atît aşteaptă. Este nevoie de un conducător. Unchiul meu a fost foarte potrivit. Mă rog la Dumnezeu să nu moară pentru că, atît timp cît trăieşte, sîntem în siguranţă. Eu trebuie să păstrez această siguranţă.

- Şi crezi că poţi?

- Ştiu că pot,.. dacă şi aliaţii noştri ne ajută.

- Cum ar fi Kollenitz?

A încuviinţat. Apoi a continuat:

- Am fost logodit cu Freya pe cînd era un copil, imediat după moartea lui Rudolph. Această logodnă este echivalentă cu o căsătorie în toate privinţele, cu excepţia dormitului împreună. Cînd va împlini şaisprezece ani va avea loc o ceremonie oficială. Atunci va trebui să concepem un moştenitor. În asta constă datoria mea inevitabilă. Dar am şi eu viaţa mea personală. Asta e viaţa mea publică, dar mi-o voi trăi şi pe cea personală.

- Pe care vrei s-o împarţi cu mine?

- Pe care am de gînd s-o trăiesc cu tine. Fără tine n-aş mai putea trăi. Nu poţi fi toată viaţa o marionetă ce se mişcă aşa cum i se ordonă. Nu! Nu voi fi aşa! Mi-aş dori să pot renunţa la toate şi să plec cu tine... să trăim liniştiţi undeva departe. Dar ce s-ar întîmpla dacă aş proceda aşa? Haos... război... Nu ştiu unde ar duce toate astea.

- Trebuie să-ţi faci datoria, am spus.

- Şi tu şi eu...

- Eu mă voi întoarce în Anglia. Îmi dau seama că mi-e imposibil să trăiesc aşa cum îmi propui.

- De ce?

- Pentru că nu va dura mult.. Voi deveni o povară.

- Cea mai iubită şi mai adorată povară care a existat vreodată.

- Dar totuşi o povară. Uneori cred că legătura lui Rudolph

cu sora mea i-a pricinuit moartea. Aş putea să ţi-o pricinuiesc şi eu ţie.

- Sînt gata să risc.

- Dar copiii? am întrebat. Cu ei ce s-ar întîmpla?

- Ar avea tot ce-şi poate dori un copil.

- Sora mea a avut un copil. Mă întreb unde este acum acest copil. Imaginează-ţi. Un băiețel. Ştiu că a avut acest băiețel pentru că mi-a scris. Ce s-a întîmplat cu el? Unde s-a dus cînd i-au ucis părinţii? Vorbeşti despre o viaţă pe care s-o trăim împreună, despre copiii pe care i-am putea avea împreună. Şi totul în secret. Dar la Freya nu te gîndeşti?

- Freya va înțelege. Ştie că avem o căsătorie de convenienţă. O voi face să înțeleagă.

- O cunosc foarte bine. Mă îndoiesc că va înțelege... Eu să fiu cea care... nu cred că ar suporta. Îmi dau seama că nu se poate şi că trebuie să plec cît mai repede.

- Nu! a strigat. Nu! Promite-mi că nu vei fugi şi nu te vei ascunde. Cel puţin promite-mi că mă vei anunța înainte de a face asta.

Se oprise şi-mi cuprinsese umerii. Aş fi vrut să nu mă mai privească aşa pentru că îmi era din ce în ce mai greu să-l părăsesc. Simțeam cum hotărîrile mele se clatină.

- Desigur că îţi voi spune cînd plec.

Mi-a zîmbit încrezător.

- Cu timpul am să te conving. Spune-mi... ce ai simțit cînd m-ai văzut în hol?

- Am crezut că visez.

- Ca şi mine. Am visat deseori revederea noastră... că voi fi din nou faţă în faţă cu tine... că te voi găsi pe neaşteptate. Am fost sigur că te voi găsi. Numai asta mi-am dorit. Şi tu să crezi că eu aş putea fi încă în Anglia... căutîndu-te.

- Ce ai făcut? La cine te-ai interesat?

- Am fost în atelierul pietrarului. Ştiam că eraţi prieteni. Nu mai era acolo. Preotul era plecat. Îi ținea locul altcineva care mi-a spus că mătuşa ta împreună cu soţul ei s-au

mutat, dar nu ştia unde anume. La Greystone Manor nu erau decît servitorii.

- Precis că era şi vărul meu.

- Mi-au spus că e plecat în luna de miere.

- Luna de miere?!! Nu, nu se poate!

- Aşa mi s-a spus. Era ca o conspiraţie împotriva mea. Am auzit de moartea bunicului tău.

- Ce ai auzit?

- Că a murit într-un incendiu.

- Ai auzit ceva despre... o implicare a mea?

S-a încruntat uşor.

- Au făcut nişte aluzii. N-am înţeles foarte bine ce au vrut să spună. Nişte comentarii răutăcioase, indirecte. Am stat la han. Nu păreau dornici să vorbească despre asta.

Am spus:

- M-am certat cu bunicul în noaptea în care a murit. Cei din casă au auzit cearta pentru că el a ţipat la mine. A insistat să mă mărit cu vărul Arthur şi m-a ameninţat că mă alungă dacă n-o fac.

- Ce mult aş fi vrut să fi fost alături de tine!

- În noaptea aceea a murit. Camera lui şi cea vecină cu a lui au ars. Focul a cuprins doar acele două camere. Cînd l-au scos din cameră, bunicul era deja mort... dar nu din cauza asfixierii. Se lovise la cap. Au crezut că ar fi putut să fi căzut... dar pe de altă parte l-ar fi putut lovi cineva.

- Vrei să spui că au crezut că incendiul a fost înscenat?

- Nu au fost siguri. Verdictul dat după anchetă a fost: "Moarte prin accident". Dar cei din casă auziseră cearta noastră.

- Doamne, Dumnezeule! Biata mea Pippa! Dacă aş fi fost acolo...

- Măcar dacă ai fi fost... Am avut-o alături pe mătuşa Grace. A fost bună cu mine. Şi Arthur a fost amabil... şi bunica mi-a lăsat moştenire o sumă de bani care mi-a dat posibilitatea să plec... să vin aici.

M-a strîns la piept.

- Scumpa mea Pippa, a exclamat, de acum înainte voi

avea grijă de tine.

O clipă m-am sprijinit de el lăsîndu-l să creadă că ar fi posibil - şi poate încercînd să mă amăgesc.

A spus:

- Acum s-a terminat! Trebuie că a fost un adevărat coşmar. Ar fi trebuit să fiu alături de tine. Am ezitat acolo, pe peron. Am vrut să vin după tine să te iau, apoi mi-am zis: "Cum să fac asta dacă ea nu vrea?"

- Am vrut să vin. Am vrut.

- Iubita mea, dacă ai fi venit!

- Unde? În ascunzătoarea pe care mi-o pregăteşti? Un pavilion de vînătoare într-o pădure? E ca un blestem care se repetă. Întîi Francine, apoi eu. Am fost totdeauna apropiate. Uneori am impresia că-i retrăiesc viaţa. Am fost mereu împreună pînă cînd s-a îndrăgostit atît de prosteşte... şi acum se pare că şi eu am făcut la fel.

Mă privea grav.

- Dragostea ta pentru mine va fi cel mai înţelept lucru pe care l-ai făcut vreodată!

Am dat din cap.

- Mi-aş dori să fi fost un bărbat obişnuit - chiar un majordom, aşa cum am crezut că eşti... N-am fost niciodată prea sigură... aş fi vrut să fii orice, în afară de ceea ce eşti... să nu fi avut aceste îndatoriri...şi mai ales, nu faţă de Freya.

- Vom reuşi să trecem peste toate astea. Îţi voi arăta locul acela pe care îl voi găsi pentru tine. Căminul nostru. Vreau să împart cu tine tot ce am.

- Dar nu poţi. Nu poţi nici măcar numele să mi-l dai.

- Îţi pot da toată dragostea mea... toată, Pippa.

- Trebuie să te gîndeşti la căsnicia ta. Am îndrăgit-o pe Freya. E încă o copilă... încîntătoare. Te va face s-o iubeşti.

- Nimeni nu mă va putea îndepărta de iubita mea Pippa. Oh, Pippa, draga mea, ascultă cum cîntă păsărelele. "Ciocîrlia se roteşte... Este pace pe pămînt". Îţi aduci aminte? Cîntecul Pippei. Va fi pace pe pămînt atît timp cît vom fi împreună.

- Trebuie să mă întorc. Mi se va simți lipsa. Mi-e teamă că și ție.

- Ne întîlnim din nou... mîine. Voi găsi un loc unde să putem trăi în siguranță. Trebuie. N-are rost să ne împotrivim. Din clipa în care te-am văzut mi-am dat seama că așa va fi. Mi-am spus: "Ea este singura din întreaga lume și nu mai vreau pe nimeni altcineva".

Am dat din cap. Oscilam între extaz și disperare. Știam că eram pe punctul de a ceda. Știam că trebuie să iau de la viață ceea ce îmi oferă. Și el și-a dat seama de asta. Îmi trădasem sentimentele prea ușor.

- Mîine. Mîine, Pippa, te rog promite-mi. Tot aici.

I-am promis și ne-am întors la cai. Cînd m-a ajutat să încalec, mi-a luat mîna și m-a privit rugător. Simțeam că-l iubeam atît de mult încît nu-i puteam refuza nimic.

Mi-am tras mîna fiindcă îmi era frică de propriile mele sentimente și am spus cît am putut de rece:

- Nu trebuie să călărim împreună. Am putea fi văzuți. Te rog pleacă.

- Vom merge împreună.

- Nu. Prefer așa. Dacă am fi văzuți împreună mi-ar fi greu să mai plec de la castel.

Și-a plecat capul și a fost de acord că era mai înțelept să procedăm așa.

- Poate ar trebui să fim mai prevăzători o vreme, a spus.

Mi-a sărutat mîna cu pasiune și a plecat.

Am rămas pe loc cîteva clipe cu ochii ațintiți asupra pavilionului. Nu doream să mă întorc la castel așa repede. Îmi formulasem scuze pentru eleva mea. Bănuiam că Freya o să vrea să știe unde am fost. M-am hotărît să-i spun că simțisem nevoia de aer curat și de mișcare după noaptea trecută și de aceea călărisem puțin prin pădure.

Brusc m-a cuprins dorința să cobor de pe cal și să mă duc la mormîntul lui Francine. Mă simțeam mai aproape de ea ca niciodată. Am priponit calul și am mers în spatele pavilionului.

În timp ce mă apropiam de mormînt am avut o senzație

ciudată că nu sînt singură. La început am crezut că mă urmăreşte cineva care a văzut că m-am întîlnit cu Conrad. Am îngheţat de spaimă. Oare de ce simţisem o prezenţă străină? Auzisem vreun zgomot? Mă avertizase instinctul?

Ajunsesem la îngrăditură. Am văzut că ceva se mişcă repede... O scînteie colorată. Apoi mi-am dat seama că era cineva la mormînt.

M-am retras, nedorind să fiu văzută. Bănuiam că era Gisela. Stăteam nemişcată ţinîndu-mi respiraţia. O siluetă s-a ridicat. Avea o lopăţică în mînă. Părea că plantase ceva.

Nu era Gisela. Era o tînără mai înaltă şi mai subţire decît Gisela. A rămas o clipă în picioare uitîndu-se la ce a plantat. A spus apoi brusc:

- Vino aici Rudi!

Apoi am văzut copilul. Trebuie să fi avut vreo patru-cinci ani. Părul auriu şi buclat îi strălucea în soare.

- Vino Rudi să vezi florile ce frumoase sînt.

Îi priveam în timp ce copilul a venit către ea.

- Acum trebuie să plecăm, a continuat. Dar mai întîi...

Am rămas uluită pentru că îngenunchează amîndoi. Am văzut copilul stînd cu ochii închişi, cu mîinile strînse, murmurînd parcă o rugăciune. Nu auzeam ce spunea.

S-au ridicat. Femeia ţinea într-o mînă un coş în care era lopăţica. Cu cealaltă mînă apucase mîna copilului. M-am retras în umbra tufişurilor care creşteau acolo din abundenţă şi i-am urmărit ieşind din îngrăditură şi pierzîndu-se în pădure.

Inima îmi bătea cu putere iar mintea începuse să-mi fabuleze. Cine era ea? Cine era copilul? Stăteam acolo fără grai, privindu-i. Ar fi trebuit să-i vorbesc, s-o întreb de ce are grijă de mormîntul surorii mele. Dar n-o pierdusem. Cel puţin puteam s-o urmăresc să văd unde se ducea.

M-am luat după ei. Nu-mi era greu să mă ascund datorită pomilor care mă acopereau. Şi, la urma urmelor, dacă mă vedeau puteau să creadă că am ieşit la o plimbare prin pădure.

Am ajuns în faţa unei case - mică, dar plăcută. A dat

drumul copilului de mînă. Micuțul a alergat pe poteca ce ducea la ușa casei. Sărea de colo-colo așteptînd-o. A venit și au intrat în casă împreună.

Eram năucită. De ce îngrijea mormîntul lui Francine? Cine era? Și, mai presus de toate, cine era copilul?

Nu știam ce să fac. Să bat la ușă s-o rog să-mi arate drumul și să încheg o conversație cu ea?

Era deja tîrziu. Mi-ar fi fost greu să-mi justific absența mea îndelungată. "Altă dată", mi-am spus. Mă voi întoarce. Voi avea timp să mă gîndesc cum ar fi cel mai bine să o abordez.

Ceea ce văzusem și întîlnirea cu Conrad mă tulburaseră. Eram năucită și nesigură întrebîndu-mă ce îmi va rezerva viitorul și spunîndu-mi că trebuie să fiu pregătită pentru orice.

Cînd m-am întors la castel am dat cu ochii de Freya care mă căutase.

- Unde ai fost? Nimeni n-a știut ce s-a întîmplat cu tine.
- Am simțit nevoia de aer curat.
- Puteai să te duci în grădină pentru asta.
- Am vrut să călăresc.
- Ai fost în pădure, nu-i așa?
- De unde știi?
- Am spionii mei.

Și-a îngustat ochii. Cîteva clipe am crezut că știa că mă întîlnisem cu Conrad.

- Și apoi, iată dovada! a spus scuturîndu-mi un ac de brad de pe bluză. Pari foarte speriată. Nu ești ceea ce spui că ești. Plănuiești o lovitură de stat. De aceea ești independentă financiar. Cine a mai auzit de o guvernantă care să nu fie terorizată de ideea că își poate pierde postul și că ar putea să rămînă pe drumuri?

- Tu ai auzit - am spus, recăpătîndu-mi echilibrul. Și eu sînt aceea!

- De ce ai plecat fără să-mi spui?

- Dormeai adînc după emoțiile provocate de balul de aseară unde ai fost vioara întîi. Am crezut că vrei să te

odihneşti.

- Am fost îngrijorată. Mi-a fost frică să nu mă părăseşti.

- Copil prostuț!

S-a aruncat în brațele mele.

- Nu mă părăsi, Anne!

- De ce ți-e teamă? am întrebat-o.

M-a privit fix.

- De tot, a spus. De căsătorie... de schimbare... mi-e teamă să cresc. Nu vreau să mă maturizez, Anne. Vreau să rămîn aşa.

Am sărutat-o cu tandrețe.

- Te vei descurca foarte bine la momentul potrivit, am liniştit-o eu.

- Oare? Sînt foarte rebelă şi n-aş putea să-i tolerez amantele.

- Poate că nu va avea nici una.

- Aşa va trebui să fie! a spus cu fermitate.

- Un proverb englez spune că să nu-ți ridici poalele pînă nu sari pîrleazul.

- Un proverb foarte înțelept - a replicat Freya. Aşa voi face. Dar voi trece pîrleazul cum vreau eu!

- Cunoscîndu-te, sînt sigură că vei lupta să obții ceea ce vrei.

- Problema e că Sigmund pare a fi genul care face ce vrea el. Ție nu ți s-a părut, Anne?

- Ba da, am spus încet.

- Atunci problema va fi cine e mai tare.

- Poate nu va fi nici o luptă. Poate că veți dori amîndoi acelaşi lucru.

- Ce înțeleaptă eşti, Anne! Vei fi lîngă mine. Voi insista să fie aşa. Te voi face *Mare Vizor.*

- Ți-ai băgat în cap asta! Cred că vrei să spui *Mare Vizir* şi sînt sigură că nu aş fi deloc potrivită pentru o asemenea funcție.

- Ne vom ridica poalele cînd vom trece pîrleazul, m-a citat Freya, aproape ironică.

Rîdeam, dar în acelaşi timp mă întrebam: "Ce voi face?

Trebuie să plec. Dar el nu-mi va îngădui. Voi rămîne. Vom trăi împreună... în umbră, ascunşi, dar împreună... ca Francine şi Rudolph".

Trebuia să aflu cine era femeia care plantase flori pe mormîntul lui Francine şi, mai ales, cine era copilul.

Capitolul 7

Regele pădurii

Norocul mi-a surîs. În după amiaza aceea Freya a venit la mine. Era bosumflată. Contele şi Contesa doreau ca ea, împreună cu Tatiana şi cu Günther, să-i facă o vizită Marelui Duce.

- Şi ce te nemulţumeşte? am întrebat-o.
- Vroiam să merg cu tine să călărim.
- O putem face altă dată.
- Mă îndoiesc că îl vom vedea pe Duce şi totdeauna trebuie să participăm la atîtea ceremonii! Mi-ar fi plăcut să nu mă duc.
- Vizita nu va dura mult.
- Sper ca Sigmund să fie acolo.
- Cred că îţi face plăcere să-l vezi.

S-a strîmbat.

Am urmărit suita pînă a plecat şi apoi m-am dus imediat la grajduri. Aveam o după amiază liberă. Am ajuns repede pe drumul spre pavilion şi apoi am luat-o către casa pe care o descoperisem de dimineaţă.

Femeia era în grădină. Am recunoscut-o pe loc. I-am dat bună ziua şi am rugat-o să-mi arate drumul spre oraş, deşi îl cunoşteam foarte bine. A venit la gard, s-a aplecat peste el şi m-a îndrumat. Încercînd să lungesc vorba, am spus:

- Pădurea e foarte frumoasă.

A fost de acord cu mine.

- Nu-ţi e urît să stai singură aici? am întrebat.

- Nu prea. Am atîtea de făcut... Îngrijesc de casa fratelui meu.

- Numai două persoane... am murmurat şi m-am întrebat dacă asta nu sunase iscoditor şi totodată impertinent.

- Doar noi doi, fata în casă şi băieţelul meu.

N-a menţionat nici un soţ, am remarcat imediat şi prin cap mi-au trecut o groază de posibilităţi.

- Am trecut pe la pavilion, am continuat. Pare pustiu.

- Ah, da, acum aşa e.

Avea o figură deschisă şi prietenoasă. Poate că îi făcea plăcere un pic de conversaţie pentru că, fără nici o îndoială, vedea puţină lume.

- Sînteţi în vizită pe aici? m-a întrebat.

- Nu chiar. Sînt angajată la castel.

- Oh?! A devenit interesată. Fratele meu lucrează acolo... pentru Conte.

- Eu stau acolo... sînt guvernanta englezoaică a Contesei Freya.

Asta n-o interesa prea mult.

- Oh, da, am auzit că ar fi o englezoaică acolo. Aţi plecat şi v-aţi rătăcit?

- Nu e prea greu în pădure.

- Nicăieri nu-i mai uşor. Dar nu sînteţi departe. Dacă o luaţi înapoi spre pavilion şi o ţineţi pe potecă, ajungeţi la vila de lîngă pavilion şi de acolo se face un drum. De acolo se vede oraşul.

- De la pavilion ştiu pe unde sînt. Pavilionul pare interesant, dar e cam posomorît.

- Da, acum nu mai e folosit.

- Păcat. Pare să fi fost un loc admirabil.

- Oh, da... mai înainte îl foloseau des cînd veneau la vînătoare, ştiţi. Trebuie să ai grijă în pădure. Dacă sînt mai ales cerbi, poţi să dai şi peste un mistreţ sălbatic.

- Cred că am văzut un mormînt... undeva, în spatele pavilionului.

- Da, e un mormînt acolo.

- Ciudat loc pentru un mormînt. De ce să fie cineva îngropat acolo şi nu în cimitir?

- Cred că a existat un motiv.

Am aşteptat, dar nu părea dispusă să continue, aşa că am spus:

- Pare bine îngrijit.

- Da. Eu am grijă de el. Nu-mi place să-l văd năpădit de buruieni. Mormintele trebuie îngrijite. Dacă nu sînt, arată ca şi cum nimănui nu i-ar păsa de cel înmormîntat acolo.

- Înseamnă că a fost o prietenă?

- Da, a spus. Trebuie să mă iertaţi. Îl aud pe băieţelul meu. S-a trezit din somn. O să găsiţi uşor drumul. Să dea Domnul să aveţi o zi bună.

Mi-am dat seama că n-am ştiut să exploatez situaţia. Nu descoperisem mare lucru, cu excepţia faptului că o cunoscuse pe Francine şi fusese prietena ei.

M-am hotărît să revin. Cel puţin, am deschis o cale acolo unde părea să nu fie nimic.

Cînd m-am întors în oraş, am trecut pe la hanul de unde odată închiriasem un cal şi m-am hotărît să mai stau puţin în *Biergarten*. Mi-am lăsat calul în grajd şi m-am dus în grădină. Cred că vroiam să vorbesc cu cineva şi nevasta hangiului era foarte prietenoasă.

Şi-a amintit de mine şi mi-a spus-o cînd mi-a adus cana cu bere - o specialitate a Bruxenştein-ului. A făcut o pauză şi nu mi-a fost greu s-o reţin.

I-am spus că acum lucram la castel.

- Am auzit că tînăra contesă are o englezoaică să o ajute să vorbească bine limba, a spus.

- Eu sînt aceea, am spus.

- Şi îţi place?

- Foarte mult, am replicat. Contesa e încîntătoare.

- E populară, şi la fel e şi Baronul. Nu m-ar surprinde să grăbească puţin căsătoria. Cred că depinde de Marele Duce. Dacă se reface, lucrurile vor fi ca mai înainte.

Am fost de acord şi i-am spus că am găsit pădurea încîntătoare.

- Pădurile noastre sînt celebre prin cîntece şi prin legende, a răspuns ea. Se spune că se pot întîmpla fel de fel de lucruri acolo. Trolli, pitici, uriaşi, vechii zei ai... unii spun că mai sînt acolo... şi că unii oameni au darul să-i vadă.

- Trebuie să fie înspăimîntător să locuieşti în inima pădurii. Am trecut pe acolo astăzi.

- Pe la pavilion?

- Da, am văzut pavilionul, dar vorbeam de o casă... una mică... în pădure... lîngă pavilion. Mă întreb cine stă acolo.

- Ah, ştiu ce vrei să spui. Trebuie să fie locul lui Schwartze.

- Am văzut pe cineva acolo. I-am cerut să-mi arate drumul.

- O fi fost Katia.

- Are un băieţel?

- Da. Pe Rudolph.

- Soţul ei lucrează pentru vreuna din familiile de la castel?

- Nu există nici un soţ.

- Oh... înţeleg.

- Sărmana Katia. A avut necazuri.

- Păcat! Pare foarte plăcută, chiar fermecătoare.

- Da, este. Viaţa a fost totuşi crudă cu ea. Dar are băiatul pe care îl iubeşte la nebunie. E tare frumuşel.

- Am remarcat copilul. Are vreo patru-cinci ani.

- Da, cred că atunci s-a întîmplat. Un adevărat mister.

- Oh?

- Cine poate spune ce se întîmplă în cazuri din astea? Se pare, un ghinion... în partea aia a pădurii... ținînd cont şi de ceea ce s-a întîmplat la pavilion...

- Vrei să spui, crima?

- Da. A fost groaznic. Unii spun că a fost gelozie. Dar eu n-am crezut niciodată. A fost cineva care a vrut să-l înlăture pe Rudolph, astfel încît Sigmund să-i ia locul.

- Vrei să spui că Sigmund...?

- Oh, taci! Am spus că e un mister... acum mulți ani. Cel mai bine e să fie dat uitării. Se spune că Sigmund va fi un Duce minunat. E puternic, şi asta e ceea ce dorim. Ascultă - şi-a lăsat capul pe o parte - mă aştept să vină pe aici.

- Cine?

- Contele şi Contesa cu Sigmund şi cu tînăra Contesă. Am auzit că în după amiaza asta l-au vizitat pe Marele Duce. Sigmund îi va escorta înapoi la castel. O să ies să-i văd.

- Pot să vin cu tine?

- Sigur că da.

Am stat cu ea şi cu alții înghesuiți în uşile hanului. Inima mi-a bătut să-mi sară din piept de mîndrie şi teamă în timp ce îl priveam. Era magnific pe calul lui alb, răspunzînd aclamațiilor mulțimii. Lîngă el era Freya îmbujorată, cu ochi strălucitori şi foarte frumoasă. Era limpede că poporul o plăcea.

- Mica rățuşcă, am auzit spunînd pe cineva. Este încîntătoare, nu?

Urmau Contele şi Contesa cu Günther şi Tatiana. Cu ei mai erau cîteva gărzi călare, îmbrăcați în uniforme albastre cu maro şi cu pene la coifurile argintii.

În timp ce-i priveam mi-am amintit de situația deznădăjduită în care mă aflam şi-mi dăsdeam seama că nu aveam loc în viața lui Sigmund. Voi fi amanta lui, ascunsă... aşteptînd zilele pe care le putea petrece cu mine. Şi dacă apăreau copii... ce făceam cu ei?

Cum aş fi putut să fac asta? Trebuia să plec.

Oh, Francine - m-am gîndit - oare şi cu tine s-a întîmplat la fel?

Cînd am ajuns în camera mea, unul dintre valeţi stătea la uşă. Mi-a spus:

- Am un bilet pentru dumneavoastră, Fräulein. Mi s-a spus să nu-l dau nimănui decît dumneavoastră.

- Mulţumesc, i-am spus luîndu-l. S-a înclinat şi a plecat.

Ştiam dinainte de a-l deschide cine mi-l trimisese. Era scris pe hîrtie albăstruie cu efigia cu lei şi săbii încrucişate pe care o mai văzusem.

Scumpa mea, (îmi scria în engleză)

Trebuie să te văd. Vreau să-ţi vorbesc. E de nesuportat să fii atît de aproape şi totuşi atît de departe de mine. Nu pot să mai aştept pînă mîine. Vreau să te văd în seara asta. Chiar lîngă castel e un han. Se numeşte "Regele Pădurii". Vino acolo. Te aştept. Te rog. O să te aştept la nouă. După cină o să te poţi furişa.

C.

Regele Pădurii. Îl văzusem. Era foarte aproape de porţile castelului. Puteam s-o fac? Cred că da. Puteam să pretextez o durere de cap, să mă retrag devreme şi să mă furişez. N-ar fi înţelept. S-ar întîmpla ca la Grange. Nu trebuia să mă duc. Mă gîndeam totuşi la el aşteptîndu-mă acolo. Ar fi aşa de nefericit. Oamenii cum sînt Conrad şi Freya erau obişnuiţi ca totul să se facă după voia lor. Ar trebui să înveţe că nu totdeauna se întîmplă aşa. Şi totuşi... vroiam să mă duc.

Ba nu, m-am admonestat singură. Totuşi n-aveam cum să-i trimit un mesaj. Cum aş fi putut *eu* să-i cer cuiva să-i ducă un bilet Baronului Sigmund!

Nu. M-am hotărît că trebuie să mă duc şi să-l fac să-şi dea seama că nu puteam să-l mai văd. Trebuia să plec din

castel. Să zicem să mă întorc la Daisy. Dar nu era destul de departe. Putea să mă caute şi acolo. Nu. O să mă duc să-l văd şi să-i explic că nu trebuie să ne mai întîlnim.

Am reuşit să plec relativ uşor. Freya era puţin distrată. Îi plăcea să călărească pe străzi cu Sigmund şi era încîntată de aclamaţiile mulţimii. Cînd i-am spus că aş vrea să mă retrag devreme pentru că mă doare capul, a spus doar "Somn uşor, Anne. Poate o să mă culc şi eu devreme".

Astfel am reuşit să mă strecor fără bătaie de cap.

El mă căuta şi m-a ajuns înainte de a ajunge la han. Avea o mantie întunecată şi o pălărie neagră ca orice om de afaceri care călătoreşte. Deşi am mai văzut pe mulţi îmbrăcaţi la fel, el arăta foarte distins.

Mi-a strîns braţul şi a rostit:

- Am închiriat o cameră unde nu vom fi deranjaţi.

- Am venit să-ţi spun că trebuie să plec, am spus.

Nu mi-a răspuns, dar mi-a strîns braţul mai tare.

Am intrat în han şi am urcat o scară lăturalnică. Îmi spuneam: "Aşa va fi mereu - totdeauna în umbră". Brusc, nu mi-a mai păsat. Îl iubeam şi ştiam că n-aş putea fi fericită fără el. Cum spunea proverbul acela spaniol? "Dumnezeu spune să iei ce doreşti. Să iei, dar să plăteşti pentru asta".

Era o cameră mică, dar lumina lumînărilor arunca o aură plăcută romantică, sau poate mi se părea că era aşa pentru că eram numai noi doi acolo.

Mi-a scos în grabă gluga pelerinei şi acele care îmi ţineau părul strîns. Pletele mi-au alunecat grele pe umeri.

- Pippa - a murmurat - în sfîrşit, împreună. M-am gîndit la tine... te-am visat şi acum, iată-te aici.

- Nu trebuie să rămîn... Am venit numai să-ţi spun...

Mi-a zîmbit şi mi-a tras uşor pelerina de pe umeri.

- Nu! am spus încercînd să fiu fermă.

- Ba da, a răspuns. Aşa ne e scris, ştii foarte bine. Nu poţi să scapi de soartă. Oh, Pippa, te-ai întors la mine...

pentru a nu ne mai despărți niciodată.

- Trebuie să plec, am insistat. N-ar fi trebuit să vin. Am crezut că vrei să-mi spui ceva.

- Vreau absolut totul, mi-a replicat.

- Ascultă, am continuat. Trebuie să fim raționali. Acum este cu totul altfel. Data trecută n-am știut cine ești. M-am lăsat amăgită. Eram inocentă... fără experiență. Nu mai avusesem niciodată un amant. Am crezut că ne vom căsători și vom trăi împreună căsătoriți. Acum lucrurile s-au schimbat. Ceea ce facem e greșit și sînt conștientă de asta.

- Iubita mea, convenienţele sînt făcute de societate...

L-am întrerupt:

- Nu e vorba numai de convenienţe. Mai e și Freya. Am îndrăgit-o. Ce ar crede dacă ne-ar vedea acum? Nu se cuvine... e îngrozitor de greșit... și trebuie să plec.

- Nu-ți voi permite așa ceva.

- Eu sînt cea care hotărăște.

- Nu poți fi atît de crudă!

- Înțeleg că sînt încă naivă și că ai mai fost probabil în asemenea situații de multe ori...

- N-am iubit niciodată pînă acum, a spus. Nu e suficient?

- E adevărat?

- Jur că așa este. Te iubesc... pe tine și numai pe tine, acum și pururea.

- Cum poți să știi ce sentimente vei avea în viitor?

- Am știut din prima clipă cînd te-am zărit. Dar tu?

Am ezitat și apoi am spus:

- Poate, în ceea ce mă privește, am știut că așa va fi, dar cu tine e altceva. Dacă aș pleca, m-ai uita repede.

- Niciodată.

- Ar fi atît de multe în viața ta care ar compensa orice frustrare provocată de faptul că o femeie te-a respins...

- Nu înțelegi. Dacă ar fi vorba numai de mine aș fi gata oricînd să renunț la tot pentru tine.

- Cum să renunți la strigătele de admirație și la ovații? Înseamnă atît de mult pentru tine! Te-am urmărit. Eram în

balconul unui han cînd ai trecut călare pe cal alături de Freya. V-am văzut. Zîmbeai mulțumit. Oamenii v-au plăcut pe amîndoi, iar voi ați fost încîntați de simpatia şi respectul lor. Asta înseamnă foarte mult pentru tine.

- Într-un fel, am fost crescut şi educat pentru asta - a admis. Dar nu m-am gîndit niciodată că eu voi ajunge într-o asemenea poziție socială din cauza lui Rudolph. Eu eram numai o ramificație a arborelui nostru genealogic. Dacă ar fi trăit Rudolph... Dar de ce să ne gîndim la asta iubito? Să luăm de la viață tot ceea ce ne oferă.

- Nu. Trebuie să plec. Mă voi întoarce în Anglia. Cred că aşa e cel mai bine. Mă voi duce la mătuşa Grace şi voi încerca...

Brațele lui deja mă cuprinseseră.

- Pippa, te iubesc, iar timpul e atît de scurt... acum. Dar vom trăi o viață împreună.

- Dar poziția ta socială... Freya?

- Voi găsi eu ceva. Te rog, iubito... hai să fim fericiți... acum.

Buzele mele au spus nu, dar trupul meu striga "Da, da!". Pentru mine era irezistibil şi amîndoi ştiam asta.

Nu există scuze. N-am avut nici una. Ne-am lăsat în voia pasiunii. Nici unul dintre noi nu se putea gîndi la altceva cînd eram acolo, împreună, doar noi doi. S-a întîmplat ca şi atunci, la Grange. N-a mai rămas nimic altceva decît dragostea noastră, dorința noastră. N-am mai rezistat şi m-am prăbuşit în brațele lui pe jumătate înspăimîntată, pe jumătate extaziată. Am azvîrlit la o parte orice sentiment de vinovăție şi jenă.

Pe urmă am stat întinsă alături de el, în brațele lui. Îmi pipăia fața cu degetele, asemenea orbilor.

- Vreau să-ți cunosc bine fiecare părticică fiindcă acum tu eşti una şi aceeaşi cu mine. Ne aparținem unul altuia. Trebuie să te am în minte aşa cum eşti, cînd nu voi fi alături de tine. Am găsit un cămin pentru noi. Nu departe de oraş... în pădure... o căsuță

minunată pe care o vom transforma în căminul nostru.

Brusc, am revenit cu picioarele pe pămînt de pe înălţimile olimpice pe care mă aflasem. Am avut o viziune: pavilionul de vînătoare - întunecat, sinistru, bîntuit de fantome.

- E în partea de vest a oraşului, a continuat.

A vrut să spună că oraşul va fi între noi şi pavilionul de vînătoare.

- Îţi voi arăta casa şi o vom face căminul nostru. Voi fi acolo cît de mult voi putea. Doamne, Dumnezeule, Pippa, ar putea fi minunat.

- Nu voi accepta niciodată - am spus. Nu pot. Mi-e ruşine. Îţi dai seama cum mă simt faţă de copila aceea pe care am îndrăgit-o şi care este nevinovată? Am început s-o iubesc...

- Pe mine mă iubeşti, ţine minte! a spus. Nimeni nu trebuie să stea în calea iubirii noastre.

- Dar nu mai pot sta cu Freya... după asta.

- Atunci hai în căminul nostru din pădure.

- Trebuie să mă mai gîndesc. Nu mă pot hotărî aşa de uşor. Nu-mi pot imagina ce i-aş putea spune. Ce ar simţi ea? Va fi soţia ta, iar eu amanta ta.

- Nu e tocmai aşa, a protestat.

- Dar cum altfel? Nu cred că pot face asta. Nu lui Freya. Chiar şi acum mă simt vinovată, vrednică de dispreţ. Zilele trecute, într-un elan de afecţiune pentru mine, Freya m-a sărutat... iar eu i-am întors sărutul. Apoi m-a copleşit oroarea. Mă considera prietena ei în timp ce eu o trădam. Îmi spuneam: "Sărutul Judei". Nu, cel mai bine ar fi să plec acasă, în Anglia. M-aş putea duce la mătuşa Grace, aş putea lua viaţa de la capăt, poate undeva departe de Greystone Manor.

- Rămîi aici. Nu te las să pleci.

- Sînt liberă. Nu uita asta!

- Nimeni nu e liber cînd iubeşte cu adevărat. Şi tu eşti încătuşată, iubito. Ne aparţinem unul altuia pentru tot restul vieţii... acceptă asta... şi o să vezi că e singurul mod de a supravieţui.

- Pentru mine singurul mod de a supraviețui e să plec de aici.

- Nu accept.... şi nici tu. Dacă aş fi fost liber să mă căsătoresc cu tine, aş fi fost cel mai fericit om din lume.

- Asta nu se poate, am spus..

- Numai dacă nu descoperim un nou moştenitor. Măcar dacă Rudolph ar fi fost însurat...

- Dar a fost!

- Oh, înscenarea din registru! Nu era acolo, nu-i aşa? Am căutat-o împreună. Dacă aş fi avut o dovadă a faptului că a fost căsătorit şi că a avut un copil! Dacă am putea aduce acel copil în faţa tuturor şi am spune: "Iată noul conducător al Bruxenstein-ului în caz că Marele Duce..."

- Ar fi doar un copil.

- Copiii cresc.

- Ce s-ar întîmpla? Bănuiesc că ar fi un fel de regenţă...

- Ceva asemănător.

- Şi tu ai fi regentul?

- Probabil că aşa ar fi. Dar aş fi liber atunci. Kollenitz-ul n-ar dori o alianţă cu un regent. Atunci ei ar vrea ca Freya să se mărite cu moştenitorul.

- Diferenţa de vîrstă ar face o asemenea căsătorie imposibilă.

- Cui crezi că i-ar păsa de această diferenţă? Au mai existat asemenea căsătorii nepotrivite încheiate din raţiuni de stat. N-ar avea nici o importanţă nici dacă Freya ar fi şi cu zece ani mai în vîrstă. La urma urmelor, şi eu sînt cu zece ani mai mare decît Freya. Dar ne pierdem timpul cu tot felul de supoziţii departe de subiect. Trebuie să acceptăm realitatea. Va trebui să iau parte la acea ceremonie nupţială cu Freya şi să concepem un moştenitor. Apoi îmi voi fi făcut datoria faţă de stat. Dar nu te voi lăsa să pleci, Pippa, niciodată... niciodată! Dacă fugi, vin după tine. Voi răscoli toată Anglia... toată lumea, şi tot te voi aduce înapoi.

- Împotriva voinţei mele?

- Iubita mea Pippa, nu voi face nimic împotriva voinţei tale. Toate resentimentele tale se vor prăbuşi cînd vom fi împreună. N-am dovedit-o de două ori pînă acum?

- Sînt slabă... nesăbuită... imorală. Îmi dau seama...

- Eşti amabilă, drăgălaşă şi adorabilă.

- Nu ai dreptul să mă ispiteşti.

- Am dreptul la o dragoste adevărată.

- Ce proastă sînt! Aproape te cred.

- Ai fi proastă dacă nu m-ai crede.

- Atunci, e adevărat?

- Ştii.

- Cred că da. Sîntem doi oameni prinşi ca într-o capcană într-o situaţie neobişnuită. Mă întreb dacă aşa ceva s-a mai întîmplat vreodată.

- I s-a întîmplat chiar surorii tale. Nu chiar la fel... dar Rudolph nu s-ar fi putut căsători cu ea.

- De ce nu?

- Pentru că îi era menit lui Freya.

- Dar el n-a trecut prin ceremonia de logodnă care este echivalentă cu căsătoria.

- E adevărat. Dar ştia că nu are voie să se însoare fără aprobarea miniştrilor Marelui Duce. Iubito, hai să lăsăm asta la o parte. Să profităm de clipele petrecute împreună. Îţi promit că va fi minunat.

- Acum trebuie să plec. E tîrziu.

- Numai dacă îmi promiţi că ne vom întîlni cît mai curînd. Doresc să-ţi arăt casa în care aş vrea să locuim. Te rog să vii aici mîine seară. Vrei?

- Nu pot. Cum să plec aşa? Ar putea să bată la ochi. Freya ar deveni bănuitoare.

- Voi fi aici mîine seară la aceeaşi oră. Iubita mea Pippa, te rog vino.

Mi-am pus pelerina şi m-a condus pînă aproape de poarta castelului. Gărzile m-au privit bănuitoare şi mi-am dorit să-mi pot ascunde fericirea sălbatică ce mă invadase.

Nu ştiam cum voi putea da ochii cu Freya. Îmi era teamă să nu-mi trădez sentimentele cînd va vorbi despre Sigmund. Avea spirit de observaţie şi mă cunoştea bine. Cu siguranţă ar fi ghicit că s-a întîmplat ceva.

În ultima vreme, Freya se schimbase. Părea mai matură, mai retrasă, mai obsedată de propria-i persoană. Altădată ar fi remarcat uşor comportamentul meu mai neobişnuit.

Şi Fräulein Kratz a remarcat schimbarea petrecută cu Freya.

- Nu e deloc atentă la lecţii, s-a plîns Fräulein Kratz. Cred că şi-a pierdut puţin capul venind aici, văzîndu-l pe Baron şi dîndu-şi seama ce viitor măreţ o aşteaptă.

- E suficient pentru oricine ca să-şi piardă capul.

- Nu se mai poate concentra asupra unui subiect şi tot timpul vrea să amînăm lecţiile. E greu să-ţi impui autoritatea cu ea. Ce părere ai Fräulein Ayres?

- În cazul meu este altceva. Nu e vorba de lecţii propriu-zise. Vorbim numai în limba engleză. Nu trebuie să stăm la masă şi să studiem anumite cărţi, deşi aş dori să citească mai mult în limba engleză.

- Cred că trebuie să accept această situaţie.

- Da, Fräulein Kratz. În orice caz, aşa ai mai mult timp liber.

A recunoscut că aşa era, lucru dealtfel valabil şi în cazul meu.

Ne-am întîlnit după masa de prînz. Purta un costum de călărie albastru deschis care-i scotea în evidenţă tenul diafan.

- Vreau să călăresc după amiază, Anne. Cred că şi tu vrei să faci acelaşi lucru, sau poate vrei să mergi în oraş?

- Cum doreşti, desigur.

- Ah, nu... nu pot merge cu tine. Trebuie să-i însoţesc

pe Günther şi Tatiana.

Am fost încîntată pentru că eram liberă să-mi duc la bun sfîrşit un plan anume.

- Sper să te distrezi cît mai bine, i-am spus.

- Îmi pare rău că nu poţi veni cu noi.

- Nu-i nimic, înţeleg. Plimbare plăcută!

S-a aruncat de gîtul meu.

- O după amiază plăcută, Anne.

- Voi încerca să mă distrez puţin.

- Apoi vom conversa mult în limba engleză... mîine sau poimîine.

M-am dus în camera mea şi mi-am pus costumul de călărie. Era încă devreme cînd am pornit călare prin pădure.

Planul mi-l făcusem după ce mă trezisem în dimineaţa aceea. Urma s-o văd pe cea care îngrijea mormîntul lui Francine. Aveam convingerea că ştia ceva ce trebuia neapărat să aflu. Mă interesa mult copilul. De ce nu? Era o presupunere ciudată, dar de ce îl chema Rudolph? De ce să fie pus un băieţel de patru ani să îngenuncheze la mormîntul unei străine? Dacă micuţul Rudolph era copilul despre care îmi scrisese Francine? Dacă aş fi putut să dovedesc că Francine a fost cu adevărat cununată, dacă aş fi putut să-i găsesc fiul, atunci băieţelul acela ar fi devenit moştenitorul Ducatului. Ar fi fost înaintea lui Conrad. Deşi venisem în Bruxenstein să dezleg enigma vieţii şi morţii surorii mele, îmi dădeam seama că era posibil să găsesc şi o soluţie pentru propria mea problemă.

Poate că imaginaţia mea era prea creatoare, poate că nu era atît de simplu cum mi se părea. Trebuia să încerc să aflu şi să fac uz de toată ingeniozitatea de care eram în stare.

În timp ce treceam călare pe lîngă casa Giselei îndreptîndu-mă spre pavilionul de vînătoare, mă gîndeam la seara precedentă, la pasiunea sălbatică ce ne sfîşia pe amîndoi făcîndu-ne să uităm de tot.

Cum putusem eu, care mă considerasem totdeauna o persoană onorabilă, să mă las tîrîtă într-o asemenea aventură amoroasă cu viitorul soţ al elevei mele? Nu mă mai puteam înţelege. Ştiam doar că vreau să fiu cu el, că vreau să renunţ la orice altceva. Doream, mai presus de orice, să-i fac plăcere, să fiu cu el pentru totdeauna.

Am priponit calul şi am mers pe jos în jurul pavilionului, am trecut de mormînt îndreptîndu-mă către casa lui Katia.

Pe cînd străbăteam desişul pădurii, imediat după pavilion, am auzit zgomot de copite. M-am retras de pe poteca îngustă aşteptînd să treacă persoana care călărea. Era un bărbat a cărui figură îmi era cunoscută. M-a privit lung în timp ce trecea pe lîngă mine. Mergea încet pentru că poteca era îngustă. A înclinat capul într-un fel de salut, iar eu am făcut la fel. Am mers mai departe întrebîndu-mă unde îl mai întîlnisem. Veneau şi plecau foarte mulţi oameni la castel. Poate că lucra acolo. Oricum, mintea îmi era prea plină de alte probleme pentru a-mi pierde timpul cu identitatea străinului.

Am ajuns la casa lui Katia. Părea linişte. Am deschis uşa şi m-am îndreptat spre veranda plină cu ghivece de flori.

Am bătut la uşă. Linişte, urmată de zgomot de paşi. Uşa s-a deshis şi Katia a apărut în prag. Mă privea mirată. Părea că nu-şi mai aduce aminte de femeia care o rugase să-i arate drumul prin pădure.

Repetasem de multe ori ce urma să-i spun:

- Mă întreb dacă pot vorbi cu tine. Vreau să te întreb ceva foarte important. Pot să fac asta?

Mă privea uluită şi am continuat:

- Te rog... este foarte important pentru mine.

S-a dat uşor înapoi şi a deschis larg uşa.

- V-am mai văzut, a spus.

- Da. Ieri. Te-am rugat să-mi arăţi drumul.

A zîmbit.

- Da, îmi amintesc. Vă rog să intraţi în casă.

Am intrat şi am remarcat ordine şi curăţenie la tot pasul. A deschis o uşă şi am intrat într-o cameră plăcută, mobilată simplu, dar cu gust.

- Vă rog să luaţi loc, m-a invitat

- Îmi dau seama că ţi se pare straniu, am spus. Mă interesează mult mormîntul femeii care a fost ucisă împreună cu Baronul Rudolph.

- Da? a întrebat uşor speriată. De ce... de ce mă întrebaţi pe mine?

- Pentru că ai cunoscut-o bine. Ai ţinut la ea. Te ocupi de mormînt. Îl duci şi pe băieţelul tău acolo şi e limpede că ai respectat-o mult.

- Îmi iau copilaşul cu mine pentru că nu am cu cine să-l las. Acum doarme. E singura perioadă din zi cînd mai pot să fac ceva prin casă.

- Te rog povesteşte-mi despre prietenia cu femeia care a fost ucisă.

- Aş putea să vă întreb de ce vă interesează?

Era rîndul meu să ezit. Brusc, m-am hotărît. Era singura cale de a obţine informaţiile pe care le doream atît de mult. Am spus:

- Sînt sora ei.

A rămas uimită. Mă privea năucită. Am aşteptat să-şi revină. A exclamat:

- Da, ştiam că are o soră... Pippa. Vorbea despre ea cu atîta dragoste!

Acele cuvinte simple m-au emoţionat profund. Simţeam cum îmi tremură buzele, iar cuvintele se precipitau:

- Atunci înţelegi. Ştii de ce trebuie ca eu...

Brusc, mi-am dat seama că n-aş fi putut să aflu nimic important dacă nu i-aş fi spus cine eram. Atitudinea ei faţă de mine se schimbase. Am continuat:

- Te-am văzut îngrijind mormîntul. V-am văzut, pe tine şi pe băieţel, îngenunchind acolo. Atunci mi-am spus că ai iubit-o pe sora mea. De aceea m-am hotărît să-ţi vorbesc.

- Nu v-am crezut deloc că v-aţi rătăcit , a spus. Ştiam eu

că era vorba despre altceva.

- Cred că sora mea a fost cununată cu Rudolph.

Şi-a plecat ochii:

- Ei spun că nu, că a fost doar amanta lui.

- Oricum, trebuie să existe pe undeva o dovadă...

A tăcut. Am continuat:

- Povesteşte-mi despre ea. Locuia în pavilion, nu-i aşa? Trebuie că ai fost vecine.

- Acolo era căminul ei. Ştiţi, nu putea să fie primită la schloss. Baronul avea anumite îndatoriri. Venea cînd putea, dar o făcea destul de des. Se iubeau mult şi era o persoană atît de fericită! Rîdea tot timpul. N-am văzut-o niciodată tristă. Îşi acceptase poziţia socială. Sînt sigură că Baronul Rudolph venea la ea ori de cîte ori avea puţin timp liber.

- Spune-mi, cum ai cunoscut-o?

- Pe atunci trăia încă tata. El şi fratele meu erau angajaţii Contelui von Bindorf. Majoritatea celor de aici din jur lucrează fie pentru Conte, fie pentru Marele Duce. Fratele meu, Herzog, este încă în slujba Contelui. Pleacă mereu cu diferite însărcinări. Lipseşte mult de acasă.

- Da, am murmurat.

- Mi s-a întîmplat ceva cumplit în pădure. Eram tînără şi neştiutoare, înţelegeţi. A fost groaznic. Nimeni nu poate înţelege cu adevărat decît dacă trece prin aşa ceva. Era un bărbat. Cred că mă urmărea de o vreme... pentru că de multe ori avusesem senzaţia că sînt urmărită. Apoi, într-o zi... era în amurg...

A făcut o pauză privind undeva în gol, retrăind oroarea acelor clipe.

- ... era unul dintre soldaţii care alcătuiesc garda de la *Grand Schloss*. M-a prins şi m-a tîrît în pădure şi apoi...

- Te-a violat.

A încuviinţat.

- Îmi era atît de frică! Ştiam că face parte din corpul de gardă... Mă gîndeam că nimeni n-o să mă creadă... aşa că n-am spus nimănui. A fost ca un coşmar şi credeam că s-a terminat şi că trebuie să uit tot... Şi pe urmă... mi-am

dat seama că eram însărcinată.

- Îmi pare atît de rău pentru tine!

- Acum a trecut. Lucrurile astea se uită. Nu mă mai gîndesc nici eu atît de mult la cele întîmplate. Numai cînd vorbesc despre asta îmi reamintesc. Tata era foarte credincios, înțelegeți? Cînd a aflat a fost îngrozit şi...

Fața i s-a contorsionat de spaimă şi parcă vedeam fetița inocentă şi lipsită de apărare de atunci.

- ... Nu m-au crezut, a continuat. Au spus că am fost o tîrfă, că am adus ruşine familiei mele. M-au alungat.

- Şi unde te-ai dus?

- Nu ştiam încotro s-o apuc şi m-am dus la sora dumeavoastră. M-a primit şi m-a luat la ea. Dar nu numai atît... A făcut totul pentru mine. Ea m-a crezut. A spus că mă va ajuta. Aşa a şi făcut. Copilul meu s-a născut în pavilionul de vînătoare.

Inima îmi bătea năvalnic.

- A avut şi ea un copil... cam în aceeaşi perioadă?

- Nu ştiu nimic despre vreun copil, mi-a răspuns. N-am văzut nici un copil acolo.

- Ar fi fost periculos dacă ar fi avut un copil, nu-i aşa? am întrebat-o. Ar fi fost moştenitorul Ducatului!

A scuturat din cap.

- Ar fi trebuit să fi fost cununați.

- Eu cred că au fost.

- Toată lumea spune că nu au fost.

- Ți-a vorbit sora mea vreodată despre căsătoria ei?

- Nu.

- Ți-a spus că era însărcinată?

- Nu.

- Spui că băiețelul tău s-a născut la pavilion?

- Da. Am fost bine îngrijită acolo. Ea s-a ocupat de tot. După naşterea copilului nu am mai avut nici un coşmar. Nu mai puteam să sufăr pentru ceva care mă făcuse să am acest copil.

- Ai iubit-o pe sora mea?

- Cine n-ar fi iubit pe cineva care a făcut atît de mult

bine? M-a salvat de la o soartă cumplită care m-ar fi aşteptat. Eram pe jumătate nebună de spaimă şi durere. Credeam că sînt blestemată, cum îmi spusese tata. Ea a rîs de toate astea. M-a făcut să înţeleg că nu eram rea sau păcătoasă. M-a ajutat să aduc pe lume un copil sănătos. Ne-a salvat pe amîndoi. N-am să uit asta niciodată.

- Şi... din cauza asta îi îngrijeşti mormîntul?

A încuviinţat din cap.

- Aşa voi face cît voi trăi. Şi apoi locuiesc atît de aproape! Nu o voi uita niciodată. Şi vreau ca nici Rudolph să n-o uite. Cînd va fi destul de mare îi voi povesti.

- Îţi mulţumesc pentru tot ce mi-ai spus.

- Ce căutaţi aici de fapt?

- Vreau să-i găsesc copilul, pentru că sînt sigură că a avut un copil.

A dat din cap.

- Vreau ca tu să mai ştii ceva, am continuat. Contesa şi cei care m-au angajat nu-mi cunosc adevărata identitate. Ei ştiu că sînt Fräulein Ayres. Nu mă vei trăda?

- N-aş face asta niciodată, a spus imediat.

- Te cred că n-ai face aşa ceva. A trebuit să-ţi spun pentru că altfel nu mi-ai fi spus nimic despre sora mea.

A recunoscut că aşa era. I-am povestit că datorită banilor moşteniţi de la bunica avusesem posibilitatea să călătoresc pînă în Bruxenstein. I-am spus din nou că eram convinsă că Francine fusese cununată cu Baronul Rudolph şi că avusese un copil.

- Ai şi tu un fiu, i-am explicat. Vei înţelege sentimentele surorii mele pentru al ei. Vreau să-l găsesc, să am grijă de el. Ar fi o compensaţie pentru pierderea ei. Şi apoi, dacă există, ce fel de viaţă duce? Îi sînt datoare surorii mele. Trebuie să-i găsesc fiul.

- Înţeleg ce simţiti. Dacă ar fi un copil... dar...

- Am scrisori trimise de ea în care îmi scrie despre copil...

- Poate îşi dorea un copil. Ştiu că îşi dorea. Îmi amintesc cum se purta cu Rudi al meu. Uneori, cînd oamenii îşi doresc foarte mult ceva, visează...

Vechea explicație! Dar nu era valabilă în cazul lui Francine. Fusese mult prea ancorată în realitate, cu picioarele pe pămînt. nu fusese o visătoare. Eu - chiar dacă eram - nu puteam să cred că m-aş fi putut autoamăgi vreodată că am un copil... că aş fi putut să scriu cuiva despre el.

Am spus:

- Îți sînt recunoscătoare şi îți mulțumesc că îngrijeşti mormîntul surorii mele. Dacă mai vrei să-mi spui ceva... să stai de vorbă cu mine... nu uita că sînt Fräulein Ayres.

A dat din cap.

Am plecat de acolo la fel de neştiutoare, cu excepția faptului că aflasem de ce îngrijea Katia mormîntul.

Cînd am intrat în castel şi mă îndreptam spre camera mea, am dat de Tatiana. M-a privit cu superioritate, ca de obicei, şi a spus:

- Bună ziua, Fräulein.

I-am răspuns la salut şi am vrut să plec, dar ea a continuat să-mi vorbească:

- Cred că a progresat bine Contesa Freya la limba engleză.

- Foarte bine, i-am răspuns. E o elevă bună.

Tatiana mă privea cu un oarecare interes. Mă simțeam puțin stînjenită şi-mi părea rău că nu purtam ochelarii. Ştiam că părul îmi scăpase pe umeri de sub pălărie.

- Cred că se teme că o vei părăsi. A spus că eşti o femeie independentă financiar.

- E adevărat. Nu sînt nevoită să-mi cîştig existența, dar îmi face plăcere să lucrez cu Contesa.

- Deci teama ei este neîntemeiată şi vei rămîne cu ea pînă la căsătorie?

- Mai este pînă atunci...

- Un an... poate mai puțin. Cunoşti împrejurările, cu siguranță. Cred că te bucuri de încrederea ei.

- Sîntem prietene atît cît se poate de bune, avînd în vedere pozițiile noastre sociale.

M-a privit apoi cu multă atenție şi a spus:

- E ciudat, Fräulein Ayres, dar am impresia că te-am mai întîlnit undeva.

- Cum ar putea fi posibil Contesă?

- Stai să mă gîndesc! Am fost în Anglia. Am stat undeva în comitatul Kent.

- Cunosc bine Kent-ul. Este în partea de sud-est a Angliei. Am fost acolo de cîteva ori. Dar nu cred că ne-am fi putut întîlni şi oricum, dacă am fi făcut-o, nu cred că aş fi putut uita o asemenea întîmplare.

Mi-a fost teamă că va aprofunda acest subiect dar, spre uşurarea mea, s-a întors cu spatele dîndu-mi de înţeles că discuţia s-a terminat. M-am dus în camera mea. Inima îmi bătea cu putere. Crezusem pentru o clipă că m-a recunoscut. Eram însă convinsă că dacă ar fi fost aşa mi-ar fi pus mult mai multe întrebări.

Vreo oră mai tîrziu s-a întors Freya. Am fost mirată, pentru că îmi spusese că se plimbă cu Günther şi cu Tatiana. A venit în camera mea. Zîmbea îmbujorată.

- Am călărit atîtea mile, a spus. Eu cu Günther şi cu doi valeţi ne-am rătăcit de restul grupului.

- V-aţi rătăcit în pădure?

- Nu chiar. Dar am străbătut cale lungă.

- Contesa Tatiana s-a întors demult.

Freya mi-a zîmbit conspirativ:

- Nu prea îmi place Tatiana. Am impresia că mă critică tot timpul. E foarte conştientă de originea şi poziţia ei şi consideră că sînt prea emancipată.

- Poate că eşti.

- Sînt oare? Sînt? Ştii ceva? Nici măcar nu-mi pasă dacă sînt sau nu! Ţie îţi plac persoanele emancipate, nu?

- Îmi placi mult, Freya, i-am spus cu emoţie. Ţin mult la tine.

S-a aruncat de gîtul meu. Cu gîndul la Conrad şi la tot ce se întîmplase între noi, m-am simţit jenată şi ruşinată.

În noaptea aceea m-am gîndit la Conrad care mă aştepta la han. Era probabil dezamăgit, frustrat. Dar trebuia să înţeleagă că nu mai puteam continua aşa, nu mai puteam

s-o trădez pe Freya. Chiar dacă mi-ar fi fost uşor să plec - ceea ce nu era cazul - trebuia să mă gîndesc foarte bine.

Era cu totul altfel cînd mă gîndeam la cele întîmplate în singurătatea camerei mele. Da, cu totul altfel decît atunci cînd eram cu el, devastată de o pasiune arzătoare care-mi anihila orice sentiment de decenţă, orice încercare de a rezista. Trebuia să înţeleagă că atunci cînd judecam cu luciditate situaţia în care mă aflam, mă simţeam vinovată. Îmi era ruşine să dau ochii cu Freya, să dau ochii cu mine însămi.

În noaptea aceea m-am trezit brusc, întrebîndu-mă de ce. Apoi am ştiut. Avusesem o revelaţie. Probabil îmi apăruse în vis.

Bărbatul pe care-l întîlnisem în pădure cînd fuşesem s-o văd pe Katia Schwartz era cel pe care-l văzusem de atîtea ori dînd tîrcoale la Greystone Manor. El era cel care trăsese la han şi despre care crezusem că e un turist venit să viziteze acele locuri. Îl văzusem şi în drum spre biserica de lîngă Dover cînd fusesem cu domnişoara Elton să ne uităm prin registrul de stare civilă.

Era o stranie coincidenţă că îl întîlneam aici, în Bruxenstein. N-am putut să dorm. Stăteam întinsă în pat şi mă gîndeam la toate: scenele de dragoste cu Conrad, discuţia cu Katia Schwartz, începutul de suspiciune din ochii Tatianei, iar acum la bărbatul din pădure.

În dimineaţa următoare mi-a fost adus un bilet de la Conrad. Mă gîndeam că era imprudent să mi scrie pentru că cineva ar fi putut intercepta aceste scrisori. dar ştiam foarte bine că atunci cînd dorea ceva nimic nu-l putea opri să obţină ceea ce vroia.

Iubita mea,

Va trebui să faci un drum în cursul dimineții. Trimit un curier de la Grand Schloss cu mesaje pentru Contele von Bindorf. L-am rugat să discute cu ei cît mai mult timp şi mai ales cu contesa Freya. Asta îți va lăsa timp liber. Curierul va sta cu ei pînă după amiaza tîrziu. Între timp te aştept la hanul nostru şi de acolo vom merge în pădure. Vreau să-ți arăt ceva.

Toată dragostea mea, acum şi totdeauna,

C.

Eram încîntată, dar şi speriată. Mă vedeam cufundîndu-mă tot mai adînc într-o intrigă din care nu mai puteam ieşi şi care ar fi putut să aibă consecințe cumplite. Deci eram liberă, fiindcă aşa aranjase Conrad lucrurile.

La timpul cuvenit am ajuns la han. Mă întrebam dacă deghizarea lui reuşise.să-i păcălească pe mulți. Eu l-am recunoscut imediat. Poate pentru că îl iubeam atît de mult.

Am mîncat într-o cameră de la han. Eram atît de fericită alături de el. Din cînd în cînd îmi mîngîia mîna. Era foarte tandru în ziua aceea; gata să mă protejeze. Se gîndea nu doar la o simplă întîlnire pasionată, ci la viitorul nostru. Abia aştepta ca eu să văd casa pe care o alesese să ne fie cămin, în ciuda protestelor mele de a nu o mai trăda pe Freya.

- Vino doar să o vezi. E o casă încîntătoare!

- Oricît de încîntătoare ar fi, nu-mi poate influența convingerea că nu se cuvine să fac aşa ceva. Refuz!

Mi-a zîmbit rugător:

- Te rog, hai să ne prefacem că se cuvine... măcar pentru un timp.

Am ieşit călare din curtea hanului şi am traversat

oraşul. Soarele strălucitor ne încălzea atît de plăcut. O clipă mi-am spus: "Mă voi preface numai astăzi şi apoi mă voi gîndi toată viaţa la această zi".

Pe cînd călăream prin oraş, a trebuit să trecem printr-o piaţă unde avea loc o ceremonie. Era atît de pitoresc! Fetele şi femeile purtau costume naţionale: fuste lungi, roşii şi bluze albe,. În păr aveau prinse flori roşii. Bărbaţii erau îmbrăcaţi cu pantaloni scurţi cu bretele, cămăşi albe şi ciorapi trei sferturi galbeni. Aveau pălărioare cu boruri înguste şi cu ciucuri lungi ce le atîrnau pe spate. Dansau pe muzica unei viori. Ne-am oprit o clipă să-i admirăm. Mă gîndeam ce minunată era ziua aceea de vară, cu oameni cu feţele zîmbitoare şi mulţumite, cu tineri dansînd veseli şi lipsiţi de griji.

Brusc, o tînără fată s-a apropiat de noi. Mi-a întins un buchet de flori. L-am luat şi i-am mulţumit. Imediat, mulţimea ne-a înconjurat şi au început să cînte imnul lor naţional.

- Sigmund - au strigat - Sigmund şi Freya!

Conrad nu părea stingherit deloc. Le zîmbea şi le vorbea, spunîndu-le că speră ca ei să aibă o zi cît mai plăcută şi că e bucuros că se află în mijlocul lor.

Îşi scosese pălăria şi o flutura înspre ei. Am vrut să mă întorc şi să fug cît mai departe. Conrad însă se simţea minunat. Ştiam că aprobarea mulţimii însemna mult pentru el. Văzîndu-l acolo, înconjurat de oameni, mi-am dat seama cît era de potrivit pentru a fi conducător... şi cît de nepotrivită mă simţeam.

Ne înconjuraseră şi ne aclamau. Cineva a adus cîteva cearşafuri pe care le-a înnodat şi ne-au barat drumul cu ele. Rîdeau şi ne ovaţionau.

- Haide, a spus Conrad, şi mi-a prins calul de căpăstru.

Am mers amîndoi călare către cearşafuri. Cînd am ajuns în dreptul lor, le-au dat drumul şi au căzut pe jos. Am trecut peste ele prin mulţimea care ne aclama

şi ne-am continuat drumul spre pădure.

- Te-au plăcut, a spus Conrad.

- Au crezut că sînt Freya.

- Au fost încîntaţi să ne vadă.

- Vor afla că nu sînt Freya; de fapt mă mir că m-au confundat. O văd destul de des pe Freya.

- Cred că unii ştiau că nu eşti Freya. Nu putea fi altfel. Primul lor gînd a fost că eşti Freya... apoi, după ce şi-au dat seama că nu eşti, s-au prefăcut că cred că eşti.

- Cu siguranţă. Ce or fi crezut despre mine?

- Ne zîmbeau. Nu se aşteaptă ca eu să renunţ la compania celorlalte doamne.

- Ah, da, am spus încet. Zîmbesc şi ridică din umeri, aşa cum făceau şi cu Rudolph.

- Înveseleşte-te, a fost amuzant.

- Semnificativ, într-un fel. Mi-am dat seama ce potrivit eşti pentru o asemenea funcţie.

- Trebuie s-o accept. Să trăiesc aşa. Trebuie să menţin pacea în ţară. Nu am altă cale. Viaţa pe care o vom trăi împreună va avea şi mici neajunsuri. Sîntem nevoiţi să le accceptăm, dar *trebuie* să fim împreună. Nu vreau să mă gîndesc la un refuz din partea ta. Pippa, să luăm ceea ce Dumnezeu ne oferă... şi să ne bucurăm. Va fi minunat. Pot să-ţi promit asta. Nu te rog decît... să fim împreună.

Cînd îl auzeam vorbind aşa eram topită de plăcere. Toate principiile morale se îndepărtau de mine, în timp ce dorinţa mă învăluia într-un vîrtej ameţitor, transformîndu-se în pasiune mistuitoare. Încercam să-mi imaginez viaţa fără el, dar nu suportam să privesc în faţă un viitor deprimant care m-ar fi azvîrlit într-o stare de depresiune cumplită. Pe de altă parte, contemplarea vieţii pe care el o plănuia pentru noi mă umplea de o exaltare sălbatică... şi în acelaşi timp copleşitoare.

Ştiam că aveam să cad uşor pradă tentaţiei de a fi

cu el. Dacă nu ar fi fost vorba de Freya... mă tot gîndeam. Apoi iar m-a izbit enormitatea a tot ceea ce făcusem. Mi-am spus: "Va trebui să plec. Nu îndrăznesc să mai continui o astfel de viaţă!.

Ce frumoasă era pădurea! Cînd copacii s-au mai rărit am zărit munţii în depărtare. Erau acoperiţi cu molizi. În vale se zăreau căsuţe răsfirate în grupuri mici. Aproape simţeam mirosul fumului ce se înălţa din coşurile bucătăriilor unde se folosea mangalul. Trăgeam în piept aerul curat de munte.

- Îţi place acest ţinut? m-a întrebat Conrad.

- Îl găsesc minunat.

- Aici va fi căminul nostru. Oh, Pippa, ce fericit sînt că eşti lîngă mine! Nu-ţi poţi imagina cît de mult am suferit cînd am crezut că te-am pierdut. Aproape că m-am blestemat pentru că te-am lăsat să pleci. Dar asta nu se va mai întîmpla niciodată, Pippa. Niciodată!

Am clătinat din cap şi el a rîs de mine. Era sigur de el, convins că viaţa noastră se va desfăşura aşa cum dorea el.

Am început să urcăm o pantă.

- Ascultă! a spus. E sunetul talăngilor de la gîtul vacilor. Se aud totdeauna de la distanţă cînd e ceaţă. O să-ţi placă ceaţa. Are ceva misterios, romantic. Cînd eram mic o numeam "ceaţa albastră". Mi se părea că e albastră. Urci mult prin pădure şi te trezeşti în ceaţa albastră... apoi, după un timp, te afli din nou în plin soare. Obişuiam să vin aici foarte des. Era una din reşedinţele noastre. Uneori, cînd era foarte cald în oraş, urcam aici călare şi ne petreceam toată ziua sau rămîneam chiar şi peste noapte. De multe ori dormeam sub cerul liber. Locurile astea sînt pline de amintiri fericite pentru mine, dar asta nu va fi nimic în comparaţie cu ce ne aşteaptă pe noi doi aici.

- Conrad... am început. Nu pot niciodată să-ţi spun Sigmund...

- Te rog să n-o faci! Sigmund îmi sugerează

îndatoririle pe care le am. Conrad e pentru cei pe care îi iubesc şi care mă iubesc.

- Conrad - am continuat - ai obţinut totdeauna ceea ce ţi-ai dorit?

A rîs.

- Să zicem că întotdeauna m-am străduit să obţin... şi dacă şi tu eşti hotărîtă, vei obţine şi tu ceea ce doreşti. Dragă Pippa, alungă-ţi teama. Fii fericită! Sîntem aici împreună. Mergem spre căminul nostru. Este o casă minunată şi va deveni casa noastră şi numai a noastră.

Casa era cu adevărat încîntătoare, un fel de castel în miniatură, cu turnuleţe la toate cele patru colţuri. Era de dimensiunea unui conac din Anglia.

- Haide, m-a chemat. Nu e nimeni aici. Am aranjat să fim singuri.

- Cine stă aici de obicei?

- Familia care are grijă de casă. Locuiesc în apropiere. Tata, mama, doi fii şi două fiice. Se ocupă de gospodărie şi menaj. Cînd dădeam cîte o petrecere mai veneau şi servitorii de la castel să-i ajute.

- E frumos, am spus.

- Ştiam că o să-ţi placă. E una din casele mele favorite. De aceea am ales-o pentru noi. E cunoscută sub numele de *Marmorsaal* - Sala de Marmură. O să vezi de ce. Este o podea superbă în sala mare de la parter.

O potecă mărginită de tufişuri scunde ducea pînă la uşa casei.

- Avem grijă ca aceste tufişuri să nu crească înalte pentru a nu fi prea întuneric, mi-a explicat Conrad. Nu-mi place întunericul. De fapt, cui îi place? Are ceva ameninţător. Asta a fost mereu o casă fericită. Am tăiat pomii şi am plantat tufişurile astea care înfloresc mereu şi care nu împiedică lumina.

- E o inscripţie pe poartă - i-am arătat.

- Da. A fost pusă acolo de unul dintre strămoşii mei

care a locuit o vreme aici. Era un pierde-vară... oaia neagră a familiei. L-au exilat o vreme aici în pădure. Pasiunea lui era vînătoarea de mistreți. I-a plăcut aici și a vrut să trăiască singur, în ciuda eforturilor familiei de a-l readuce acasă. A poruncit să se pună pe poartă această inscripție. Poți citi ce scrie?

- *Sie thun mir nichts, ich thue Ihnen nichts* (*Nu mă deranjați și nici eu nu vă voi deranja*). O idee minunată, nu-i așa? Te asigur că nimeni nu ne va deranja. Iată căminul nostru, Pippa.

A descuiat ușa și m-a ridicat în brațe.

- În Anglia nu este obiceiul să treci mireasa în brațe peste prag?

- Ba da, i-am răspuns.

- Atunci iată-ne, iubito. Noi doi.... în noul nostru cămin.

Trebuia să recunosc că era minunat. Podeaua sălii de la parter era acoperită cu dale de marmură de cele mai delicate nuanțe de albastru. Nu mi-am putut stăvili admirația pentru splendoarea lor. Pe pereți atîrnau tablouri. În mijloc era o masă mare pe care se afla un vas cu flori.

Mă ținea strîns în brațe.

- Îți place? m-a întrebat.

- E superb.

- Vom fi fericiți aici. Ăsta e lucrul cel mai important.

Fiind acolo, lîngă mine, îl credeam. Am vizitat casa. Domnea o ordine desăvîrșită. Probabil că el dăduse toate instrucțiunile. Mă întrebam ce gîndeau cei care aveau grijă de casă. Ghiciseră probabil că venise acolo cu o femeie... amanta lui... și știau poate că voi locui acolo. Probabil că zîmbeau și dădeau din umeri, cum spunea Conrad.

Trebuia să trecem prin piață suportînd zîmbetele ironice ale oamenilor ce ridicau din umeri cînd ne vedeau împreună. Dar copiii noștri? Ce s-ar întîmpla cu ei? Poate că eram deja însărcinată. Da, alunecasem rău pe această cale și avea să-mi fie greu să urc la

loc pe drumul drept al onoarei. Trebuia să mă gîndesc la fața nevinovată a lui Freya pentru a-mi da seama de căderea mea.

Cu toate acestea m-am trezit admirînd perfecțiunea casei: sufrageria cu ferestre înalte şi înguste şi cu scaune cu tapiserii; camera aceea menită să capteze razele soarelui, asemănătoare cu solariul de acasă; dormitoarele, care deşi mai mici decît cele de la castel, erau luminoase şi frumos mobilate. De la ferestre se vedea pădurea şi munții îndepărtați. Era o casă frumoasă, aşezată într-o zonă pitorească.

- Îți place? m-a întrebat din nou.

- Nu pot spune decît că e adorabilă.

- Vei fi fericită aici?

N-am putut să-i răspund. În adîncul inimii ştiam că nu pot fi complet fericită - nici cu el, nici departe de el. Nu puteam să mă prefac.

- Îți voi îndepărta toate scrupulele. Te voi convinge că e singurul mod de a ne trăi viața.

- Aşa cum au făcut şi alți Baroni, Conți şi Margrafi înaintea ta.

- E singurul mod. Viața ne încătuşează dacă nu ne eliberăm singuri. Trebuie să înțelegi asta, Pippa.

- Aş dori... dar ce rost are să-mi doresc, dacă...

- Dacă ce?

- Aici totul mi se pare posibil. E ținutul legendelor, al poveştilor fraților Grimm, al fluieraşului fermecat. Vraja pluteşte peste tot... O simt chiar şi în pădure... Aici se poate întîmpla orice.

- Ne vom construi vraja noastră, Pippa. Haide, fii fericită! Ia ceea ce ți se dă. Mă iubeşti, nu-i aşa?

- Din toată inima.

- Atunci, ce altceva mai contează?

- Atît de multe...

- Orice greutate poate fi învinsă.

- N-aş putea niciodată să-mi înving ruşinea pentru lipsa de loialitate față de Freya.

- Dar e doar un copil. Va înțelege cînd va creşte.

Am dat din cap.

- Dar *eu* nu voi putea să uit această ruşine.

- Uit-o pe Freya.

- Tu poți?

- Nu mă gîndesc decît la tine.

- Eşti un amant atît de versat! Spui numai ce ştii că doresc să aud de la tine.

- Va deveni scopul vieții mele. Voi trăi numai pentru a-ți îndeplini dorințele.

- Te rog... te rog, nu... - l-am implorat.

M-a strîns în brațe cu putere.. era într-o dispoziție neobişnuită. Şederea noastră în acea casă i se părea oarecum sacră, ca o ceremonie.

Am spus:

- Nu s-ar putea să fim doi oameni obişnuiți, tu să fii absolvit de responsabilitățile tale, să ne putem căsători şi să ne creştem copiii... Să ducem o viață normală?

- Dacă Rudolph n-ar fi murit, ar fi putut fi aşa. Dar el a murit prea tînăr... fără nici un moştenitor...

I-am povestit despre vizita la Katia Schwartz. I-am spus că îi mărturisisem adevărata mea identitate. Asta nu l-a speriat deloc.

- Măcar dacă ar fi avut un copil, iar ei doi ar fi fost cununați... atunci ar fi fost cu totul altceva...

- Te-ai fi însurat cu mine?

- Mi-aş dori asta mai mult decît orice altceva. Dacă aş putea să mă căsătoresc cu tine şi nu cu Freya, nu mi-aş mai dori nimic pe lumea asta.

- Întotdeauna am crezut că sora mea a avut un copil.

- Chiar dacă ar fi avut, tot nu ar putea fi considerat moştenitor.

- Dar dacă Rudolph ar fi fost cununat cu ea, atunci ar fi fost.

- Dar nu au fost cununați.

Eram gata să-i spun că văzusem cununia trecută în registrul bisericii... dar el văzuse că nu era nimic notat

în registru.

- Ar schimba foarte multe - am continuat - dacă ar fi fost căsătoriți și dacă noi am găsi copilul?

- Bineînțeles. Oricît de mult ar fi fost dezaprobată căsătoria, ar fi fost totuși o căsătorie.

Brusc, o speranță sălbatică m-a năpădit. Era probabil magia pădurii, ceața albastră, munții acopeiți cu brazi seculari și mai ales senzația că mă aflam într-un tărîm fermecat unde orice era posibil. Deci m-am lăsat pradă bucuriei de a fi împreună cu Conrad în noul nostru cămin. Aveam convingerea stranie că acolo aveam să aflu ceea ce căutam.

Cînd m-am întors la castel, curierul era încă acolo. Am răsuflat ușurată. M-am strecurat neobservată în camera mea. Totdeauna mă temeam să dau ochii cu Freya imediat după o întîlnire cu Conrad. Îmi era frică să nu cumva să remarce schimbarea petrecută cu mine.

Mi-am scos pelerina și m-am așezat pe pat cu gîndul la orele petrecute cu Conrad. Ochii mi-au căzut pe masa de toaletă. Am observat că vasul în care îmi țineam acele de păr nu mai era la locul lui. M-am întrebat cînd l-oi fi mișcat din loc. Oricum nu avea prea mare importanță, dar mi s-a părut ciudat fiindcă niciodată nu-l mutam de la locul lui. Eram cufundată în gînduri despre Conrad - starea mea obișnuită după întîlnirile cu el. Oscilam între bucurie și teamă. Uneori mă lăsam pradă visurilor. Îmi imaginam că puteam fi împreună cu Conrad, că lucrurile se aranjaseră și pentru noi. Găsisem copilul lui Francine care fusese declarat moștenitor. Conrad era liber, se însurase cu mine și trăiam fericiți în veci. Fantezie... vise năvalnice... cum ar fi fost oare posibil să se realizeze?

Trebuia să-mi schimb costumul de călărie. Curierul urma să plece din clipă în clipă iar Freya avea să vină în camera mea şi să-mi povestească întîmplările acelei zile. Aveam impresia că se maturizase mult. Probabil că apropierea cununiei o făcuse să capete interes pentru politica acelei ţări pe care avea s-o conducă în calitate de Mare Ducesă.

Uneori mi se părea că era deosebit de însufleţită şi emoţionată. "O fi îndrăostită de Conrad?" mă întrebam. Era foarte posibil pentru o tînără romantică.

Mi-am scos hainele şi am luat o rochie din şifonier. Mi-am scos şi eşarfa de la gît şi am tras un sertar ca s-o pun la loc. Mai aveam cîteva eşarfe pe care le ţineam acolo împreună cu mănuşile şi batistele. Mi s-a părut ceva în neregulă: mănuşile - pe care eu le aşezam totdeauna sub batiste - erau acum deasupra.

Atunci am fost sigură că cineva cotrobăise prin sertar De ce oare?

Un fior rece m-a străbătut. Aveam un sertar pe care îl ţineam încuiat. Pusesem în el documentele pe care mi le obţinuse vărul Arthur înainte de plecarea din Anglia. Ele îmi dezvăluiau adevărata identitate.

Dacă cineva le văzuse, eram trădată. Se descoperise că nu eram Anne Ayres ci Philippa Ewell. Precis şi-ar fi amintit că numele tinerei femei ucise împreună cu Baronul era Francine Ewell.

Am căutat înspăimîntată cheia sertarului. O lăsasem în fundul altui sertar, sub lenjerie. Nu era acolo unde o ţineam de obicei ci în altă parte. Am luat-o şi am deschis în grabă sertarul Am găsit documentele, dar se vedea că cineva umblase prin ele.

Eram mai mult ca sigură că cineva fusese în cameră în lipsa mea şi găsise documentele, umblase prin ele şi apoi pusese cheia, dar nu chiar la locul ei. În cazul acesta eram descoperită. Cine putea fi?

"Freya", mi-am spus. De multe ori mi se păruse bănuitoare. Avea un fel ciudat de a mă privi. De atîtea

ori îmi spusese: "Nu eşti ce pari a fi!".

Era posibil să fi venit să afle cine sînt cu adevărat şi să-mi fi umblat prin sertarele din camera mea în timp ce eram plecată? Aveam să aflu curînd.

Dacă Freya citise documentele, va trebui să-i mărturisesc tot. Îi voi spune toată povestea şi poate că mă va înţelege.

Într-un fel, gîndul că Freya ar fi fost cea care a umblat, mă liniştea. Dar putea fi foarte bine şi altcineva.

Capitolul 8

Descoperirea

Urma să aibă loc o slujbă de mulţumire în catedrala din centrul oraşului, pentru a celebra însănătoşirea Marelui Duce. Conrad era foarte ocupat cu organizarea ceremonialului, iar Contele, Contesa, Günther şi Tatiana rămîneau două zile şi două nopţi la Grand Schloss pentru a asista la ceremonii.

Am petrecut cu Freya mai mult timp decît în ultimele săptămîni. Eram îngrijorată întrebîndu-mă dacă văzuse documentele din sertar. Nu dădea nici un semn că ar fi făcut-o, ceea ce nu-i prea stătea în fire. Eram sigură că dacă ar fi aflat ceva mi-ar fi spus imediat. E drept că era ceva mai tăcută. Poate din cauza căsătoriei care se apropia.

Călăream împreună prin pădure. Evitasem şi pavilionul de vînătoare şi *Marmorsaal-ul*. Era foarte gînditoare şi m-a lăsat să o conduc. La un moment dat ne-am priponit caii, ne-am aşezat pe iarbă şi am început să discutăm.

- Pădurea e frumoasă, am spus, Ascultă... Se aud

talăngile în depărtare!

- Nu aud nimic, a răspuns Freya. Mă bucur că Marele Duce se simte mai bine.

- Toată lumea se bucură. De fapt va fi o sărbătoare națională.

- Dacă n-ar fi trăit, pînă acum eram deja măritată.

- Asta te sperie? am întrebat-o prudentă.

- Prefer să mai aştept.

- Desigur.

- Tu de ce nu te-ai măritat?

- Dintr-un motiv foarte bun: nimeni nu m-a cerut în căsătorie.

- Mă întreb de ce. Eşti atrăgătoare.

- Mulțumesc.

- Şi nu eşti foarte bătrînă... încă.

- Pe zi ce trece mă apropii de senilitate.

- Şi eu la fel.. Ca toată lumea. Chiar şi Tatiana...

- De ce Tatiana în mod special?

- Pentru că ea se crede altfel decît toți ceilalți - ca o zeiță.

- Mai cunosc pe cineva cu idei asemănătoare despre propria persoană.

- Oh, la mine era vorba numai de nume. În fond, un nume ce-i?

- "Un trandafir, oricum i-am spune, la fel de dulce şi suav ar mirosi".

- Din nou poezie! Zău, Anne, uneori eşti cumplit de enigmatică! Îmi citezi din Shakespeare cînd eu vreau să-ți vorbesc despre căsătoria mea.

Am rupt un fir de iarbă şi l-am privit îndelung. Mă temeam să nu-mi vadă roşeața din obraji. Am întrebat-o încet:

- Eşti îndrăgostită de... Sigmund?

A tăcut. Apoi a spus:

- Cred că *sînt* îndrăgostită.

- Atunci trebuie că eşti fericită.

- Sînt. Da, sînt. Crezi că sînt prea tînără pentru

căsătorie?

- Ei, mai e ceva timp pînă atunci, nu? Peste un an vei avea vîrsta potrivită.

- Mă gîndeam dacă *acum* sînt potrivită pentru căsătorie. Cum ştii că eşti îndrăgostită? Oh, am uitat... tu n-ai de unde să ştii... N-ai fost niciodată îndrăgostită şi nimeni n-a fost îndrăgostit de tine.

Am tăcut. Apoi am spus:

- Cred că dacă eşti, ştii.

- Da, aşa cred şi eu.

- Deci... eşti? am întrebat-o şi simţeam parcă şi pădurea aşteptîndu-i răspunsul alături de mine.

- Da, a spus cu hotărîre. Ştiu că sînt.

S-a aruncat de gîtul meu, m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat uşor pr obraji. Am sărutat-o şi eu pe frunte. Mă gîndeam: "Sărutul Judei".

M-am simţit deprimată şi nefericită.

Slujba religioasă de recunoştinţă trebuia să aibă loc sîmbăta următoare. Împodobiseră străzile oraşului unde aveau să se desfăşoare procesiuni pentru a demonstra Marelui Duce loialitatea cetăţenilor. Era limpede că poporul îl iubea pe Duce.

Conrad, în calitate de moştenitor, urma să stea în caleaşca neagră alături de Duce, urmaţi de ceilalţi curteni şi nobili în propriile lor caleşti. Armata urma să defileze pe străzi într-un spectacol impresionant.

- Voi sta alături de Conte şi Contesă, mi-a spus Freya. Tatiana e furioasă pentru că va fi mai în spate, în altă caleaşcă. Pe Günther nu-l deranjează. Nu prea ţine la treburile astea. Nu cred că Tatiana mă place.

- De ce crezi asta?

- Are ea motivele ei.

- Le ştii?

- Cel mai important e că ar vrea să fie în locul meu, să se mărite cu Sigmund şi să devină Mare Ducesă.

- Ce te face să crezi asta?

- Pur şi simplu ştiu. Deschid bine ochii, dragă Anne.

M-a privit uşor ironică şi, pentru o clipă, am crezut că ea umblase prin documentele mele.

- Tatiana e ambiţioasă, a continuat. Nu suportă să fie doar fiica unui conte. Va încheia o căsătorie cu cineva de rangul ei. Dar ea vrea mai mult. Vrea să se mărite cu primul bărbat al acestui Ducat, cu Sigmund... fiindcă nu se poate mărita cu Marele Duce, nu?

- Nu prea.

- Deci îl vrea pe Sigmund, dar el e logodit cu mine, deci Tatiana n-are nici o şansă, biata de ea!

- Crezi că e îndrăgostită de... Sigmund?

Aş fi vrut să nu fi făcut pauza aceea înainte de a-i rosti numele.

- Tatiana iubeşte o singură persoană... pe ea însăşi. Nu e prea rău să fii îndrăgostit de tine însăţi. Nu ai niciodată neplăceri, nu? Şi totdeauna găseşti scuze celui pe care îl iubeşti. E cel mai bun mod de a avea o dragoste perfectă.

- Freya, eşti absurdă.

- Ştiu. Dar tu mă placi aşa, nu?

- Cred că da.

- Anne... s-a întîmplat ceva cu tine?

- Ce vrei să spui?

- Pari puţin schimbată.

- În ce fel?

- Cîteodată te uiţi peste umeri ca şi cînd ai aştepta să ţi se întîmple ceva îngrozitor... iar alteori arăţi de parcă ceva minunat ţi s-a întîmplat cu adevărat. Mă zăpăceşti... ori e una, ori e alta. Hotărăşte-te!

- E rodul imaginaţiei tale.

- Doar atît, Anne? Doar atît?

- Bineînţeles, i-am răspuns brusc.

- Poate am o imaginaţie prea bogată. S-ar putea să

fiu îndrăgostită. Cred că dragostea îi schimbă pe oameni.

- Aşa se pare.

A mai venit o scrisoare de la Conrad.

Scumpa mea,

După ce se termină ceremonia de recunoştinţă, vreau să vii la căminul nostru din Marmorsaal. Găseşte-ţi o scuză faţă de Freya şi vino. Vreau să facem nişte planuri împreună. Mi-e foarte dor de tine. Îţi trimit toată dragostea mea acum şi totdeauna,

C.

Ca de obicei, scrisorile mă umpleau de fericire, dar şi de tristeţe. În timp ce mă uitam la sigiliu am avut impresia că cineva îl rupsese şi-l pusese la loc înainte de a ajunge scrisoarea la mine. Mă întrebam dacă era posibil. Conrad era neglijent, ştiam asta. Se obişnuise atît de mult să aibă tot ce vroia şi să i se îndeplinească ordinele încît nu concepea că cineva i-ar putea fi necredincios.

Dacă cineva citise scrisoarea înainte de a ajunge la mine ar fi aflat imediat de legătura noastră. Putea fi oare Freya?

Nu, n-ar fi putut să fie atît de tăcută dacă ar fi aflat. Nu cu mine. Dar ultima discuţie cu ea mă pusese pe gînduri. De ce vorbise aşa despre dragoste şi căsătorie? Parcă ar fi încercat să facă anumite aluzii, parcă ar fi vrut să-mi spună altceva. Şi totuşi îmi purta aceeaşi afecţiune. Îmi spusese că este îndrăgostită. Deşi dacă ar fi citit scrisoarea ar fi trebuit să fie geloasă pe mine. Dar nu dădea semne că ar fi.

M-a tulburat faptul că cineva îmi citise scrisoarea. Încercam să-mi spun că e doar o închipuire a

conştiinţei mele vinovate. Dar mai erau şi semnele din camera mea, care dovedeau că cineva umblase în lipsa mea.

O servitoare a bătut în uşă. I-am spus să intre şi mi-a întins o scrisoare pe care a scos-o din buzunar.

- Am fost rugată să vă înmînez această scrisoare personal, să n-o dau nimănui altcuiva.

Imediat m-am gîndit la Conrad, dar el nu ar fi rugat o servitoare să-mi dea scrisoarea. Cînd m-am uitat la scrisul de pe plic nu l-am recunoscut.

- O tînără femeie mi-a dat plicul. A spus că o să înţelegeţi.

- Mulţumesc.

După ce a ieşit fata, am deschis plicul.

Dacă veţi veni la casa din pădure, vă voi arăta ceva ce vă interesează mult.

Katia Schwartz.

Am fost atît de surescitată! M-am hotărît să mă duc cît mai repede la Katia.

Nu-mi era uşor. Freya ar fi vrut fără îndoială să meargă cu mine oriunde m-aş fi dus. Nu-mi rămînea decît să aştept ziua slujbei de recunoştinţă. Deşi ar fi trebuit să particip şi eu la ceremonie, bănuiam că puteam găsi o scuză. Freya îmi spusese că voi sta în trăsură alături de Fräulein Kratz şi încă două însoţitoare.

- Dragă Anne, îmi pare rău că vei sta cu guvernanta în trăsură!

- De ce să-ţi pară rău? Acolo îmi este locul.

- Dar ştii că tu eşti... altfel.

- Dimpotrivă. Sînt aici pentru a-ţi îmbunătăţi cunoştinţele de limba engleză. Deci sînt tot o guvernantă şi aşa se cuvine să fiu tratată.

- Am vorbit despre tine cu Contesa von Bindorf.

- N-ar fi trebuit.

- Vorbesc cînd şi cu cine vreau!
- Ştiu, dar nu a fost înţelept din partea ta.
- Tatiana chiar s-a supărat. A spus că nu eşti decît o guvernantă şi că locul tău e în trăsură cu Fräulein Kratz.
- A avut dreptate.
- Ba n-a avut! Eşti prietena mea. Le tot spun asta.
- Freya, nu trebuie să-ţi uiţi rangul.
- Nu uit nimic. De aceea le spun *ce* şi *cînd* nu-mi place ceva.
- Mă voi simţi minunat şi în trăsura guvernantelor. Oricum, sînt amabili că ne oferă o trăsură.
- Acum eşti foarte umilă. Cînd eşti aşa, eşti foarte suspectă.
- Suspectă de ce?
- De tot felul de lucruri, mi-a răspuns îngustîndu-şi ochii cu ironie.
- Cu ce o să te îmbraci la slujbă? am întrebat-o.
- Cu ceva frumos şi strălucitor. La urma urmelor e vremea să ne veselim, nu-i aşa?
- Sigur că da.

A venit şi ziua ceremoniei de recunoştinţă. Era cald şi în aer plutea aroma brazilor. Asta însemna că vîntul sufla uşor dinspre pădure. Începusem să cunosc bine acele locuri şi să le îndrăgesc>

Ce festivitate grandioasă se desfăşura! Înţelegeam tot mai bine prăpastia care mă despărţea de Conrad. Ce se întîmpla dacă cedam dorinţelor lui? Vor avea loc o mulţime de festivităţi solemne la care va trebui să partecipe. Dar eu? Unde ar fi trebuit să fiu? Printre mulţime, probabil... Sau poate să nu fiu deloc prezentă... Oricum, nu mai avea importanţă. Îl iubeam suficient de mult pentru a dori să-i fac viaţa cît mai plăcută. Şi dacă pentru asta trebuia să am un rol cît mai obscur, asta nu mă deranja. Totuşi, într-un anumit fel, mi se părea imoral, inacceptabil... Încă oscilam între iubirea pasionată şi nevoia pentru el. Ceva din

interiorul ființei mele însă mă avertiza să fug cît încă mai puteam scăpa din mrejele lui.

Marele Duce arăta remarcabil de bine, avînd în vedere boala de care suferise. Primea ovațiile mulțimii cu blîndețe şi cu o anume toleranță. Conrad stătea alături de el în caleaşcă. Arăta superb în uniforma de general de armată - albastră cu fireturi argintii. Purta o cască aranjată cu pene albastre.

În spatele lor se afla Freya alături de Contele şi Contesa von Bindorf şi ambasadorii din Kollenitz. Arăta tînără şi atrăgătoare. M
ultimea o aclama şi m-a emoționat încîntarea cu care ea le întîmpina manifestările de simpatie. Copii în costume naționale îi dădeau flori şi cîntau imnuri patriotice, în timp ce drapelele fluturau pe străzile înțesate de lume.

Apoi am intrat în catedrală şi a început ceremonia religioasă. Stăteam mai în spate, alături de Fräulein Kratz care cînta înfocată un imn religios. Avea lacrimi în ochi.

În ceea ce mă privea, simțeam nevoia să plec, să mă duc cît mai departe de acele locuri unde nu puteam să fiu decît o povară pentru Conrad. Întîlnirile noastre nu puteau fi decît clandestine, "pe furiş, prin colțuri" cum spunea Daisy.

Trebuia să mă întorc în Anglia, să mă ascund undeva. M-aş fi putut duce la mătuşa Grace şi să stau la ea o vreme. Apoi aş fi putut să iau viața de la capăt.

Vroiam atît de mult să plec şi să fiu singură pentru ca să pot să iau o hotărîre. Dacă aveam de gînd să fac ceea ce se cuvenea cu adevărat, nu trebuia să-l mai revăd pe Conrad pentru că mă scotea din minți, îmi anihila voința şi rezistența. El încerca să organizeze viețile noastre după propria-i dorință, refuzînd să privească adevărul în față.

Slujba religioasă se terminase. Freya şi suita regală urmau să meargă la Grand Schloss unde se organizau

şi alte ceremonii. Eu şi Fräulein Kratz ne puteam întoarce la castelul von Bindorf.

Deodată m-am gîndit că deoarece Marele Duce se însănătoşise Freya nu va mai trebui să locuiască la castelul Contelui von Bindorf. Urma să se reîntoarcă la Grand Schloss şi să aştepte ziua căsătoriei. Desigur, eu trebuia s-o însoţesc. Încercam să-mi închipui cum ar fi fost să trăiesc sub acelaşi acoperiş cu Conrad. Îmi dădeam seama că ne apropiam pe zi ce trecea de un deznodămînt major.

Pe la patru după amiaza am ajuns la castel. Mi-am pus în grabă costumul de călărie şi m-am îndreptat spre pădure.

Katia mă aştepta. A spus:

- Fratele meu este la Grand Schloss la ceremoniile de acolo. Are o funcţie importantă la curtea Contelui. Mi-am închipuit că veţi veni cît de repede puteţi.

- Mulţumesc. Ard de nerăbdare să aflu ce ai să-mi spui.

- Intraţi în casă. N-o să vă las să aşteptaţi.

M-a condus în camera în care mai fusesem şi data trecută. A ieşit şi s-a întors repede cu o foaie mare de hîrtie în mînă.

Stătea în picioare şi mă privea cu o expresie ciudată. Nu părea încîntată de ceea ce vroia să-mi dea să văd. A spus, ezitînd uşor:

- Sînteţi sora ei. Aţi fost sinceră cu mine. V-aţi fi putut periclita situaţia şi totuşi mi-aţi spus adevărul... De aceea am simţit că trebuie să vă dau asta.

- Ce este? am întrebat-o.

Mi-a înmînat hîrtia. Cînd m-am uitat la ea am simţit că sîngele îmi fuge în picioare. Mîinile îmi tremurau. Era acolo... negru pe alb... aşa cum o mai văzusem

împreună cu domnişoara Elton... semnătura, dovada căsătoriei lui Francine cu Rudolph.

- Dar... am îngăimat.

- Foaia a fost ruptă din registrul bisericii cu multă grijă de către fratele meu. El a adus-o aici.

- Ştiam că am văzut înregistrarea cununiei lor. Eu... acum nu pot gîndi prea limpede. Asta... asta schimbă foarte multe... Ea dovedeşte...

A încuviinţat din cap.

- Dovedeşte că au fost cununaţi. N-am crezut nici eu că au fost... pînă n-am văzut foaia din registru. Întotdeauna îl numea soţul ei... dar credeam că doar îl considera aşa. Însă era cu adevărat... vezi. M-am gîndit că-i datorez asta. De aceea v-am arătat-o.

Am spus încet:

- Explică atît de multe! Am văzut-o cu ochii mei... şi apoi a dispărut. Uneori credeam că nu sînt întreagă la minte. Cum ai obţinut-o?

- Fratele meu a adus-o din Anglia.

- Fratele tău... bineînţeles! El era bărbatul pe care l-am tot văzut. M-a urmărit... şi după ce am găsit înregistrarea căsătoriei, el a rupt-o din registru. Eu... nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Nu-ţi poţi da seama ce ai făcut pentru mine. Începusem să am îndoieli asupra integrităţii mele mintale. De ce... de ce a trebuit să o rupă de acolo?

- Pentru că cineva dorea să şteargă orice urmă a căsătoriei lor.

- Vrei să spui... Contele von Bindorf...?

- Nu neapărat. Fratele meu e o iscoadă. Ar putea să lucreze pentru mai mulţi.

Am tăcut o vreme. Cineva vroia să şteargă urmele căsătoriei. Cine? Ce mai conta, dacă tot erau morţi? Nu exista decît un singur motiv şi anume existenţa probabilă a unui copil al celor doi.

Am spus cu hotărîre:

- Există şi un copil. El este moştenitorul Ducatului,

fiindcă asta e dovada că sora mea a fost măritată cu Rudolph.

O mulțime de posibilități îmi roiau în cap.. Aș putea găsi copilul... l-aș iubi așa cum ar fi dorit Francine. Acum puteam să-i spun lui Conrad: "S-a îndeplinit ceea ce doream atît de mult. Eşti liber. Dacă putem găsi copilul... Dacă mai trăieşte... nu mai eşti moştenitorul. Poți să desfaci logodna cu Freya". Părea că un vis devenea realitate.

Nu-mi puteam lua privirea de la hîrtia pe care o aveam în mînă. Era ca un talisman - cheia spre viitorul meu fericit.

Mai era copilul. Trebuia să-l găsesc. Katia se uita fix la mine. A dat din cap spunînd:

- M-am gîndit că trebuie să ştiți că a fost cu adevărat măritată. Mai mult nu ştiu.

Avea o lucire ciudată în priviri. Am avut impresia că nu dorea ca eu să caut copilul. A continuat:

- Risc foarte mult dîndu-vă această hîrtie. Fratele meu... şi alții... m-ar omorî dacă ar afla.

- Dar o să observe că hîrtia a dispărut.

- Nu. Crede că i-a fost furată cînd s-a înapoiat cu ea.

- Cum aşa?

- S-a întors din Anglia direct aici. O ținea într-o valiză mică de piele pe care o ia cu el întotdeauna în călătorii. A venit acasă epuizat. Fusese o călătorie obositoare. Recunosc că am fost indiscretă. Vroiam să aflu scopul călătoriei sale fiindcă mi-am dat seama că era ceva mai special şi nu o misiune obişnuită cu care Contele îl însărcinează destul de des. M-am uitat prin valiza lui şi am văzut această hîrtie. Mi-am dat seama ce era şi mai ales că o privea pe cea care îmi fusese o prietenă atît de bună.

- I-ai luat-o?

- Nu... nu atunci. A doua zi trebuia să se ducă la castel, dar înainte de asta urma să-şi ducă la potcovit

calul. În timp ce era plecat, am înscenat un jaf. Am luat hîrtia, valiza şi alte cîteva lucruri ca să creadă că cineva intrase în casă să fure. Am stricat lacătul de la uşă şi am făcut dezordine prin casă. Apoi am îngropat valiza sub inscripţia de la mormîntul surorii dumneavoastră. L-am lăsat pe el să vină primul acasă şi să vadă ce se întîmplase. Era ca scos din minţi. Spunea că e terminat. A ţipat la mine zicînd că nu trebuia să las casa şi să plec. I-am spus că n-aveam de unde să ştiu ce documente importante avea el în valiză. Nu-mi spunea niciodată nimic. După aceea, zile în şir nu a vorbit cu mine... dar i-a trecut. Acum tot eu îi fac menajul. Unele din lucrurile pe care le-am luat sînt încă îngropate acolo. După ce v-am întîlnit şi mi-aţi spus cine sînteţi m-am dus , am dezgropat valiza şi am luat hîrtia. M-am gîndit că trebuia să v-o dau.

- Ai fost foarte isteaţă. E unul din cele două lucruri pe care am venit să le aflu.

- Dar nu există nici un copil, a spus ea hotărîtă. Dovada căsătoriei o aveţi acum.

- Cercetările m-au dus atît de departe încît sînt sigură că voi găsi şi copilul.

- Bine, acum ştiţi ce trebuia să ştiţi. Mă simt uşurată. I-o datoram surorii dumneavoastră. A fost atît de bună cu mine. Nimeni nu s-a purtat cu mine aşa de frumos niciodată... şi mai ales la necaz. Trebuia să fac asta pentru ea.

- Îţi sînt foarte recunoscătoare. Ascultă! Nu strigă cumva băieţelul tău?

A dat din cap zîmbind.

- Da. S-a trezit.

- Du-te şi adu-l. Iubesc copiii şi e atît de drăgălaş.

M-a ascultat încîntată şi a ieşit. S-a întors repede cu băiatul. Era somnoros, cu o mînuţă se freca la ochi iar în cealaltă ţinea o jucărie.

I-am spus:

- Bună ziua, Rudi.

- Bună ziua, mi-a răspuns.
- Am venit s-o văd pe mama ta şi acum... pe tine.

Mă privea curios.

- Ce ai în mînă? O jucărie? l-am întrebat.
- E troll-ul meu, a răspuns.
- Da? Aşa se numeşte?

Am observat că jucăria avea o ureche umedă. Am atins-o uşor. Katia a rîs:

- Uneori se poartă ca un bebeluş, nu-i aşa Rudi? Are troll-ul de cînd s-a născut. Nu se culcă fără el.
- E troll-ul meu! a exclamat Rudi cu o afecţiune tandră.
- Încă îi mai suge urechea dreaptă. Cînd era mititel adormea numai aşa, şi cred că şi acum la fel.

Simţeam cum totul se învîrteşte în jurul meu. Cuvintele îmi dansau în faţa ochilor. Ce spusese Francine? "Are un troll pe care-l ia cu el în pat". Nu spunea ea că nu adoarme decît dacă-i suge o ureche?

Am mîngîiat uşor copilul pe păr. l-am spus:

- Pe fiul surorii mele îl chema Rudolph... ca pe acest băieţel. Mi-a scris despre el... cu atîta dragoste. Şi el avea un troll fără care nu se culca şi căruia îi sugea o ureche.

S-a dat înapoi cu un pas.

- Foarte mulţi copii au asemenea jucării - a spus brusc. Totdeauna le place să sugă ceva... o jucărie... sau un capăt al păturii. E firesc. Toţi copiii fac aşa.

Strîngea copilul la piept şi mă privea uşor suspicioasă. Mi-am spus: "Cred că ăsta e copilul. Are aceeaşi vîrstă... acelaşi nume... şi acelaşi troll".

Nu puteam să fac nimic... pe moment. l-am spus:

- Acum trebuie să mă înapoiez la castel.

Katia s-a destins imediat.

Mă gîndeam că trebuie neapărat să găsesc copilul. Trebuia să vorbesc cu Conrad, să ne sfătuim. Vom încerca împreună să aflăm... şi dacă avea să se dovedească că băieţelul lui Katia... atunci situaţia ar

fi fost cu totul alta şi pentru noi.

Am luat-o uşor de mînă şi i-am zîmbit cu amabilitate.

- Nici nu ştii ce mult ai făcut pentru mine, i-am spus.

Am împăturit hîrtia şi am strecurat-o în corsaj. Nu vroiam s-o las nicăieri pînă nu o va citi şi Conrad.

Mi-am luat rămas bun şi am plecat spre pădure. Katia a stat în uşă pînă cînd n-am mai văzut-o, ţinînd în braţe băieţelul somnoros.

Restul acelei zile şi noaptea le-am petrecut cuprinsă de febra nerăbdării. Am citit de zeci de ori pagina din registru. Mi-am adus aminte de ziua aceea cînd am fost la sacristie cu domnişoara Elton şi am văzut cununia notată în registru. Începusem să înţeleg ce se întîmplase. Bărbatul care mă urmărise şi care mă pîndea din cimitir era fratele lui Katia. Venise acolo să distrugă dovada acelei căsătorii. M-am tot mirat de comportarea epitropului care negase că mă văzuse vreodată. Fusese desigur mituit ca să nu vorbească. Fratele lui Katia îi oferise desigur destui bani numai pentru a nu recunoaşte că mi-a arătat registrul vreodată. Îmi imaginam cum îl ispitise cu bani. Privind înapoi îmi dădeam seama că fusese cam prea volubil şi sigur pe el. Ar fi trebuit să insist mai mult, să fi încercat să-l prind cu minciuna, dar fusesem prea şocată şi uşor de păcălit.

Acum ţineam în mînă dovada căsătoriei lui Francine cu Rudolph.

Mă întrebam cum aş fi putut să-l văd pe Conrad imediat. Vroiam chiar să merg călare la Grand Schloss, dar am renunţat dîndu-mi seama că puteam stîrni curiozitatea multora. Nu, trebuia să am răbdare şi să aştept o posibilitate.

A trecut şi dimineaţa următoare. Era probabil ocupat

cu străinii invitaţi la ceremonia de recunoştinţă. După amiaza am primit un bilet. Îmi scria că vrea să ne întîlnim la han.

M-am strecurat afară din castel fără a-mi păsa prea mult dacă mi se simţea lipsa. Stătusem cu Freya toată dimineaţa. La ora aceea era probabil cu Tatiana şi Günther. În timp ce mă îndreptam călare spre han am zărit-o pe Tatiana lîngă grajduri. Am presupus că se reîntorseseră deja.

Conrad mă aştepta îmbrăcat în hainele închise la culoare pe care le purta la întîlnirile noastre clandestine. M-a prins şi m-a îmbrăţişat parcă mai pasionat ca oricînd.

- Trebuia să te văd, a spus. Vom merge în cameră.

- Am ceva să-ţi arăt, i-am şoptit.

Am urcat pe scara din spate şi după ce am rămas singuri în cameră m-a sărutat cu patimă şi dorinţă.

- Am făcut o mare descoperire, Conrad. Poate schimba totul pentru noi.

Am scos hîrtia din corsaj şi i-am arătat-o. Se uita cînd la hîrtie, cînd la mine.

- Iată! am strigat triumfătoare. Foaia care lipsea din registrul de stare civilă. Vezi că a existat? Ţi-am spus doar că am văzut-o cu ochii mei. Apoi, pînă să ţi-o arăt şi ţie, a fost ruptă.

Era uluit. A spus:

- Dar epitropul...?

- A mințit. Fusese mituit să mintă de către cel care a rupt foaia... Acum e foarte clar.

- Cine a luat-o?

- Pot să-ţi spun şi asta. Fratele lui Katia.

- Katia?!!

- Katia Schwartz. Locuieşte într-o casă în pădure, lîngă pavilionul de vînătoare. A cunoscut-o pe sora mea. Am descoperit-o cînd am văzut că cineva îngrijea mormîntul lui Francine. Am avut încredere în ea, i-am spus cine sînt şi ea mi-a dat foaia.

- E incredibil!! a exclamat.

- Nu, e perfect credibil. Herzog Schwartz a fost angajat de cineva interesat să distrugă foaia din registru.

Mă privea ciudat.

- De cine?

- Nu ştiu, i-am răspuns.

- Pippa, doar nu crezi că eu am fost acela?

- Tu?!!

- Păi, dacă ar fi să cauți un motiv, cine ar fi avut cel mai mult de cîştigat?

- Conrad... tu n-ai...?

- Sigur că nu.

- Atunci cine ar fi putut?

- Asta trebuie să aflăm.

- Există un singur motiv pentru care ar fi necesar să o facem, am spus.

A încuviințat din cap.

- Dacă ar fi avut un copil...

Am strigat:

- *Trebuie* să fie un copil. Altfel de ce mi-at fi scris Francine că are un copil? De ce altceva a fost ruptă foaia din registru?

A tăcut. Vedeam că era împietrit. Am continuat.

- Numai dacă am putea găsi copilul...

- Ar fi moştenitorul Ducatului, a murmurat încet.

- Iar tu, Conrad, ai fi liber să-ți trăieşti propria ta viață.

- Dacă acel copil există!

- *Există* cu adevărat. Cineva are interes să ascundă dovada căsătoriei lui Rudolph cu Francine. Copilul e în mod sigur pe undeva pe aici... pe aproape. Sînt sigură că fiul lui Francine trăieşte şi este adevăratul moştenitor al Ducatului.

- Îl vom găsi!

- Şi atunci?

Mi-a cuprins fața în palme şi m-a sărutat.

- Vom fi amîndoi liberi să facem ce dorim.

- Dar Freya?

- Va trebui probabil să aştepte pînă ce băiatul va creşte mare. Cam cîți ani ar trebui să aibă el acum?

- Vreo patru ani.

- Cam mult de aşteptat pentru Freya!

- Vei fi liber, Conrad, dar... Freya va fi rănită în sentimente.

- Nu prea cred că o să-i pese. Tot va fi Mare Ducesă. Se va schimba doar numele celui ce va prelua Ducatul. Dacă putem găsi băiatul voi fi liber să fac ce vreau.

- Cred că l-am găsit.

- Ce spui?!!

- Mama lui adoptivă n-o să fie de acord să renunțe la el şi sînt sigură că o să mintă spunînd că este al ei. Dar sînt sigură că el este copilul surorii mele.

- Ce ai descoperit?

- E Katia Schwartz. Biata femeie! Ea mi-a dat foaia din registru ca mulțumire pentru ceea ce a făcut Francine pentru ea. Va fi foarte greu pentru ea să piardă copilul.

- L-ai văzut?

- Da. Are aceeaşi vîrstă, părul blond, ochii albaştri. Îl cheamă Rudolph, ca pe copilul lui Francine. Ea mi-a scris despre copil, ceea ce e foarte important. Scria că Rudolph al ei avea o jucărie, un troll, căruia îi sugea o ureche înainte să adoarmă. Cînd am fost acasă la Katia Schwartz am văzut copilul. Are un troll căruia îi suge o ureche. Katia spunea că aşa face de cînd avea un an.

- Voi pune pe cineva să verifice totul în legătură cu femeia aceea şi să afle cele mai mici amănunte despre copil.

- Dacă s-ar putea dovedi că e... , am şoptit.

A rîs uşor.

- Cred că eşti o mică vrăjitoare. Ai venit aici deghizată şi purtînd un alt nume... ai descoperit secrete pe care nimeni n-a fost în stare să le afle.

M-ai vrăjit. Cine eşti, Pippa?

- Sper că sînt cea pe care o iubeşti. E tot ce vreau să fiu.

Apoi am discutat despre ce aveam de făcut dacă reuşeam să dovedim că băiatul lui Katia e moştenitorul Ducatului.

- Ar trebui să stau aici pînă cînd băiatul va ajunge la majorat - a spus Conrad. Ar fi de datoria mea să am grijă de Ducat şi apoi să-l învăţ cum să-l guverneze. Ar urma să ne petrecem un timp mai îndelungat la Grand Schloss, dar *Marmorsaal* ar putea fi foarte bine căminul nostru. Oh, Pippa... Pippa... îţi poţi imagina asta? Mîine voi pune totul în mişcare. Nu va dura mult. Katia Schwartz va trebui să aducă dovezi că Rudi e copilul născut de ea. Dacă obţinem răspunsul pe care îl dorim, vom face cunoscut faptul că Rudolph a fost căsătorit legal şi că a avut un fiu. Vor fi ştirile cele mai minunate.

Două ore mai tîrziu am părăsit hanul. În zimp ce ne pregăteam de plecare, Conrad mi-a mărturisit:

- N-am vrut să-ţi spun mai devreme pentru a nu-ţi strica buna dispoziţie, dar trebuie să plec peste cîteva zile în străinătate. Nu lipsesc decît o săptămînă. Trebuie să mă întorc cu oaspeţii noştri din Schlostein cu care urmează să închei nişte tratate. Cînd mă voi întoarce, indiferent ce se va întîmpla, vreau să vii să locuieşti la *Marmorsaal*. Nu mai amînăm. Numai dacă nu găsim moştenitorul. Atunci vom face nunta. În loc să trăim împreună într-un păcat respectabil, vom fi împreună respectînd convenienţele virtuoase... aşa cum şi-ar dori orice supus al acestui Ducat.

Vedeam că lua lucrurile mai uşor decît mine şi eram puţin tulburată. Regreta oare că trebuie să renunţe la puterea supremă? Înseamnă mai mult pentru el decît o căsătorie oficială cu mine? Cred că era pe deplin fericit numai atît timp cît eram cu el. Mă simţeam uşor confuză. Dacă ar fi venit un străin şi l-aş fi întrebat cine ar fi avut cel mai mare interes să înlăture dovada

căsătoriei lui Rudolph cu Francine şi să ascundă existenţa fiului lor, mi-ar fi răspuns cu siguranţă: "Conrad".

Mi-am alungat aceste resentimente şi mi-am amintit cît de dornic se arătase să caute şi să găsească moştenitorul. Păstrase la el foaia din registru spunîndu-mi că era mai sigur să o încuie undeva decît să o păstrez asupra mea. Doream atît de mult să-mi alung îndoielile!

Două zile mai tîrziu, l-am văzut din nou. Urma să plece şi venise să-şi ia la revedere. A venit la castel pe neaşteptate, cînd nici Contele nici Contesa nu erau acasă. Freya era plecată cu Günther şi alţi însoţitori la o plimbare cu caii. Cred că Tatiana era cu ei.

Cînd l-am văzut pe Conrad mi-a sărit inima. S-a creat o oarecare agitaţie fiindcă nu avea cine să-l primească. L-am auzit în hol discutînd cu servitorii cu volubilitatea care-i adusese atîta popularitate.

- Lăsaţi, spunea, îl voi aştepta pe Conte!

Am coborît scările. Cînd m-a zărit a exclamat:

- Ah, iat-o pe guvernanta englezoaică! Poate va conversa cu mine pînă se întoarce Contele! Mai exersez puţin conversaţia în limba engleză!

M-am apropiat de el şi i-am făcut o reverenţă. Mi-a luat mîna şi mi-a sărutat-o ceremonios.

- Hai să mergem undeva unde să putem conversa puţin, Fräulein...

- Ayres, domnule Baron... i-am răspuns.

- Ah... da, Fräulein Ayres.

L-am condus într-o cameră ce dădea în hol. A închis uşa şi a început să rîdă:

- Pe legea mea, nu-ţi pot ţine minte numele. Nu ştiu bine decît "iubita mea Pippa"... dar Fräulein Ayres...

e o străină pentru mine.

- Nu e prudent ce faci - i-am spus.

- Foarte curînd nu vom mai fi nevoiți să ne ascundem.

- Ai aflat ceva despre copil?

A dat din cap cu tristețe.

- Nu e nici o îndoială că băiatul pe care l-ai văzut e fiul lui Katia Schwartz. A fost violată în pădure, deci nu se cunoaşte numele tatălui. Moaşa care a îngrijit-o la naştere a depus mărturie că a ajutat-o pe Katia să aducă pe lume un băiețel. Acel băiețel s-a născut sănătos şi a primit numele de Rudolph. Conform mărturiilor mai multor persoane de încredere, copilul a fost crescut de la naştere de mama lui.

- Dar faptul că a cunoscut-o pe sora mea.. că am văzut acel troll...

- Da, a cunoscut-o pe sora ta. Nimeni nu a negat asta, iar troll-ul e o jucărie obişnuită pentru copiii din această țară. Majoritatea au aşa ceva... şi mi s-a spus că mai toți le sug cîte o ureche sau o lăbuță. Nu, e limpede că băiatul e fiul Katiei Schwartz.

- Atunci copilul lui Francine trebuie să fie pe undeva pe aici.

- Dacă există, îl vom găsi.

- Cum?

- Pot face investigații discrete. Am oameni. Dacă băiatul există, cu siguranță îl vom găsi. Dacă nu există, foaia din registru nu are nici o valoare.

- Are pentru mine... chiar dacă nu găsim băiatul. Dovedeşte că sora mea a spus adevărul. Dovedeşte că nu a fost amanta lui Rudolph, ci soția lui. Şi dacă atunci cînd mi-a scris despre căsătorie a spus adevărul, înseamnă că la fel a făcut şi în privința băiatului.

- Îl vom găsi.

M-am smuls brusc din brațele lui fiindcă uşa se deschisese. Tatiana stătea în prag.

- Am auzit că eşti aici, domnule Baron, a spus.

Era îmbrăcată în costum de călărie şi se vedea bine că atunci sosise.

- Te rog să ne scuzi că nu am fost aici cînd ai venit. Ce gîndeşti despre noi?

Conrad se apropiase de ea, îi luase o mînă şi i-o sărutase, aşa cum procedase mai devreme şi cu mine.

- Dragă Contesă, te rog să nu-mi ceri *mie* scuze. *Eu* sînt cel care trebuie să-şi ceară scuze pentru o vizită la o oră nepotrivită.

- Castelul îţi stă întotdeauna la dispoziţie - i-a răspuns Tatiana.

Se simţea flatată. Era îmbujorată şi destul de drăguţă.

- E de neiertat că nu a fost nimeni aici să te întîmpine.

- Fräulein Ayres a făcut onorurile casei.

Conrad s-a întors zîmbind spre mine şi mă întrebam dacă Tatiana remarcase sclipirea ironică din privirea lui.

- Drăguţ din partea ta, Fräulein, a spus Tatiana. Ai avut o îndatorire importantă pe care ai reuşit să o îndeplineşti.

Ştiam ce vroia să spună. Eram în plus. Am făcut o reverenţă şi m-am îndreptat spre uşă.

- Am profitat de ocazie pentru a-mi îmbunătăţi cunoştinţele de limba engleză, l-am auzit pe Conrad.

- E întotdeauna atît de folositor, i-a răspuns Tatiana.

Cînd să ies, l-am văzut pe Conrad zîmbindu-i. Mă simţeam ridicol de furioasă. Părea să fi uitat că în definitiv nu eram decît o guvernantă englezoaică.

Am urcat în camera mea. Euforia în care plutisem în ultimele zile se destrămase. Cercetările făcute de Conrad nu avuseseră nici un rezultat, iar Tatiana m-a făcut să înţeleg poziţia precară pe care o aveam acolo.

După aproape o oră l-am văzut plecînd. Mă uitam de la fereastra camerei mele. Tatiana era cu el.

Au mers împreună pînă la grajduri. Discutau însufleţiţi şi bine dispuşi.

N-am mai avut ocazia să-l văd înainte de plecarea de care îmi spusese. Probabil că nu aflase nimic. Altfel ar fi găsit el un mijloc să-mi dea de ştire.

În ziua în care mi-a spus că pleacă mi-a fost adusă o scrisoare de la el. În felul lui obişnuit de tandru îmi spunea că abia aşteaptă să se înapoieze şi să fie cu mine. La întoarcere trebuia să stau cu el. *Marmorsaal* ne aştepta şi nu avea nici un rost să mai amînăm. Îmi scria de asemenea că rugase pe cineva să se intereseze de ceea ce el numea "mica noastră problemă" şi că imediat ce află ceva mă anunţă pe loc.

A trecut o zi şi apoi alta. Freya era distrată. Acum era vioaie şi fericită, pentru ca în clipa următoare să se cufunde în melancolie. Mă întrebam cum aş putea să-i vorbesc despre relaţia mea cu Conrad. Cu cît încercam să fiu mai realistă, cu atît îmi dădeam seama de situaţia deplorabilă în care mă aflam. Cum aş fi putut să-i spun: "Sînt îndrăgostită de viitorul tău soţ. Sîntem deja amanţi şi avem de gînd să rămînem aşa chiar după căsătoria voastră".

N-aş fi crezut niciodată că m-aş putea afla într-o asemenea situaţie. Îmi doream să pot să discut cu cineva toate astea. Din cînd în cînd, o vedeam pe Daisy. Eram totdeauna binevenită la ei şi-mi făcea plăcere să mă joc cu micuţul Hans.

În ziua în care a plecat Conrad i-am mărturisit lui Daisy cîte ceva fiindcă ştiam că era genul de persoană cu un dar înnăscut să culeagă şi să pună cap la cap tot felul de informaţii. Îi plăceau bîrfele, mai ales cele privind familia Marelui Duce. Deşi nu locuiam la Grand Schloss, ştia ce vorbeau oamenii pe stradă.

Prindea din zbor tot felul de informații. Uneori aceştia ştiau mai mult decît cei din Grand Schloss.

Discuția cu Daisy mi-a făcut bine. Nu i-am spus despre recuperarea foii din registru. Simțeam că e prea periculos, chiar şi pentru ea. I-am povestit însă despre întîlnirea cu Katia care se ocupa de mormîntul lui Francine.

- A fost o tragedie cu un sfîrşit fericit - a comentat Daisy. Biata fată! Violată în pădure... şi apoi condamnată de taică'su ăla bătrîn al ei. Zău aşa, unora dintre bărbați le-ar cam trebui o lecție.

- O cunoşti, Daisy?

- Am văzut-o de vreo două ori la Gisela. Dar am auzit despre ea.

- Mă mir că nu şi-a pierdut copilul după o asemenea experiență tragică.

- Oh, copilul i-a salvat mințile, aşa spune toți. După ce l-a născut, s-a schimbat. Era de parcă ar fi meritat să treacă prin toate... ca să aibă copilul. Dă atunci e o mamă atît de devotată!

Hans mi-a arătat jucăriile. Printre ele era un troll la fel cu cel pe care l-am văzut la Rudi. L-am întrebat ce este.

- *Troli* al meu, mi-a răspuns.

- Te culci cu el în fiecare seară?

A negat scuturînd din cap. Mi-a spus că era un troll rău şi că de asta dormea singur în dulapul lui întunecat. Hansie dormea cu un cățel, numai cînd era cuminte.

Daisy îl privea încîntată. Micuțul ei Hansie! Ea o înțelegea pe Katia şi dragostea acesteia pentru Rudi al ei.

- Ăi mici - a spus Daisy - nu ştiu cum să zic, te amărăsc nițel, se bagă-n toate alea. Aşa face Hansie al nostru. Da' fără el n-am mai putea pentru nimic în lume. Şi Hans zice tot aşa. La urma urmei, din cauza lu' Hansie a făcut nunta cu mine şi m-a făcut respectabilă. Apropo de nunți! Cred că pînă să se

termine anu' o să avem o nuntă grozavă. Atunci lucrurile o să se schimbe pentru tine, don'şoară Pip.

- Da. Pînă atunci va trebui să iau o hotărîre.

- Trebuie că aşa o să faci. Sper că nu ne părăseşti. Ne-am învăţat cu tine p'aici. Îmi place să te ştiu acolo sus la sloş. Hans zice că ăi d'acolo are o părere bună despre tine. Mai ales don'şoara Freya. Am auzit că o să stea cu Contele şi Contesă pînă la nuntă. Nu se cuvine să stea cu viitorul bărbat sub acelaşi acoperiş... chiar dacă e acoperişul unui castel! Dumnezeu ştie cît e dă mare castelu'! Mă-ntreb cînd o fi şi nunta aia. Lumea vorbeşte, ştii cum e! Se spune că Sigmund ar fi pus ochii pă alta.

M-am înroşit fără să vreau, am plecat privirea şi am ridicat una din jucăriile lui Hansie.

- Ce spui? am întrebat cu vocea pierită.

- Păi, Freya e abia un copil, nu? La ce să te aştepţi?

- Ai spus... că... lumea vorbeşte prin oraş?

- Ah, da. Una, alta. O vede dăstul dă des şi, mă rog, om e şi el.

- Spune-mi, ce vorbeşte lumea, Daisy?

- E vorba de Contesa Tatiana. Se pare că Sigmund o întîlneşte cam des. Lumea i-a văzut de multe ori împreună, foarte apropiaţi, prietenoşi. Dacă n-ar fi fost logodit cu Freya... înţelegi ce vreau să spun...

- Da, am spus încet, înţeleg.

- Dacă e sau nu adevărat, e altceva. Oricum, nunta trebuie să aibă loc. Orice ar fi. Chestie dă politică, înţelegi... Nu vrem să avem necazuri d'astea. Şi primu' care o ştie e Sigmund. Orice ar simţi pentru Tatiana, tot cu Freya o să să'nsoare. Văd că-ţi place iepurele ăla a lu' Hansie.

- E foarte drăguţ.

- Ba io zic că e cam fioros. Chestie dă gusturi, cum să spune. Oricum, lu' Hansie îi place.

Am mai stat puţin şi am plecat speriată şi foarte tristă.

Cînd m-am întors la castel, Freya nu venise. Mi-am dat seama că în ultimele zile fusesem prea absorbită de propriile mele necazuri pentru a mă mai gîndi la ea. Am stat de vorbă cu Fräulein Kratz. I-am spus că nu trebuie să uităm că Freya se cam îndepărtase de lecţii şi că ori de cîte ori putea se eschiva.

- S-a schimbat mult de cînd s-a întors Baronul şi ne-am mutat în acest castel - a spus Fräulein Kratz.

- E foarte normal, i-am replicat.

Conştiinţa nu-mi dădea pace. Poate ar fi trebuit să încerc să vorbesc cu Freya. Uneori mă întrebam dacă ştie ce se vorbeşte prin oraş despre Tatiana.

În dimineaţa următoare m-a salutat puţin distrată. I-am spus:

- Freya, te frămîntă ceva?

- Să mă frămînte? a întrebat cu vocea ascuţită. Ce m-ar putea frămînta?

- Te-am întrebat numai. Pari puţin...

- Puţin cum?

Vorbise din nou pe acelaşi ton ascuţit.

- Preocupată? i-am sugerat.

- Are ce să mă preocupe, slavă Domnului.

- Am vorbit foarte puţin englezeşte în ultima vreme.

- Cred că engleza mea e destul de bună.

- Oricum e mai bună de cînd am venit eu.

- Ceea ce înseamnă că ţi-ai făcut datoria, mi-a răspuns cu ironie. Apoi m-a îmbrăţişat. Dragă Anne, nu-ţi fă probleme din pricina mea. Mă simt foarte bine. Ce părere ai despre Tatiana?

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Am rămas o clipă fără grai. A observat. A spus rîzînd:

- Oh, ştiu ce-mi vei spune. Nu are nici o importanţă ce crezi tu despre Tatiana. Nu e de datoria ta... să ai

păreri despre Tatiana. Dar asta nu te împiedică să ai una. Sînt sigură că ai.

- O cunosc prea puțin.

- Ai văzut-o. Ai tras niște concluzii. Cred că lui Sigmund îi place. De fapt am impresia că o place mai mult decît pe mine.

- Ce vrei să spui? am întrebat-o sperînd că nu observase că îmi tremura vocea.

- Exact ceea ce spun. Ascultă-mă bine. Sînt sigură că ar prefera să fie logodit cu Tatiana şi nu cu mine.

- Ce prostie!

- Nu e o prostie! Uită-te la ea - e mai matură... e nobilă... nu se spune aşa? E frumoasă... cred că e frumoasă. *Tu* nu crezi?

- Bănuiesc că ar putea fi considerată aşa.

- Atunci Sigmund are toate motivele s-o prefere, nu-i aşa?

- Ar fi greşit din partea lui - am spus cu hotărîre, de parcă cineva ar fi atentat la ceva ce-mi aparținea. M-am simțit ipocrită şi mi-a fost ruşine. Apoi, am continuat cu voce înceată, sînt sigură că are prea mult...

- Prea mult ce?

- Prea mult... simț al onoarei pentru a se gîndi la aşa ceva.

- Anne Ayres, de multe ori am impresia că eşti mai naivă decît un copil. Ce ştii despre oamenii de lume, despre bărbați?

- Foarte puțin, poate.

- Nu ştii nimic, a spus Freya. Chiar nimic. Sigmund e bărbat... şi... aşa sînt bărbații... toți, în afară de preoți şi de cei prea bătrîni pentru a le mai păsa de femei.

- Freya, cred că ți-ai dat frîu cam liber imaginației.

- Am văzut eu. Sînt sigură că nu cu mine vrea să se însoare.

- Deci te-ai fixat asupra Tatianei.

- Am eu motivele mele - mi-a răspuns.

Am remarcat că nu părea prea tulburată de această presupunere. Cu toate acestea, era ceva straniu în comportamentul ei.

Capitolul 9

Pintenul Klingen

Cînd încep să-mi rememorez întîmplările din acea noapte încă mi se mai învălmăşesc în minte. De la bun început am avut sentimentul că o fatalitate cumplită se repetă în viaţa mea.

M-am trezit cu o senzaţie ciudată. Se întîmpla ceva straniu. Mi-am dat seama imediat ce mi-am revenit din ceea ce credeam a fi un coşmar. Voci, zgomot de paşi... sunete ciudate... şi apoi senzaţia cumplită că mai trăisem odată toate astea. Aşa şi era. Nu era nici o confuzie. Mirosul înţepător de ars, atmosfera înecăcioasă de fum.

Într-o clipă am sărit din pat şi am fugit pe coridor. Atunci mi-am dat seama.

Castelul ardea.

Eram îngrozită. Freya... moartă! Şi în chip atît de cumplit! Focul izbucnise în camera ei şi nimeni nu putuse s-o

salveze, deşi incendiul fusese descoperit destul de repede.

Noaptea părea că nu se mai termină. Chiar după plecarea pompierilor, cînd ne adunaserăm cu toţii şoptind speriaţi în holul castelului... întunericul continua să ne învăluie. Ce se întîmplase? Nimeni nu ştia exact, în afara faptului că focul izbucnise în camera tinerei Contese care fusese sufocată aproape pe loc de fum şi flăcări. Se făcuseră încercări repetate pentru a fi salvată, dar a fost prea tîrziu. Nimeni nu fusese în stare să pătrundă în camera în flăcări.

Stăteam tremurînd alături de ceilalţi... aşteptînd dimineaţa... gîndindu-mă doar la eleva mea pe care ajunsesem să o iubesc.

În zori s-a constatat că incendiul cuprinsese trei-patru camere, incluzînd-o pe cea în care dormea Freya. Datorită structurii solide din piatră, restul clădirii nu fusese atins cu excepţia urmelor de fum de pe pereţii unor încăperi.

Fräulein Kratz stătea lîngă mine în hol. Murmura într-una:

- Cine ar fi crezut... Cine ar fi crezut.,. Era atît de tînără...

Nu suportam să vorbim despre Freya. N-aş fi putut s-o uit niciodată. N-aveam să-mi iert că am trădat-o. Draga, nevinovata Freya, care nu făcuse rău nimănui niciodată... să moară aşa!

Eram atît de nefericită şi un gînd îmi stăruia în minte: ceva asemănător mi se mai întîmplase odată. Mi-am adus aminte de noaptea cînd a izbucnit focul la Greystone Manor şi de acuzaţiile ce-mi fuseseră aduce. Tremuram cu sentimentul că pluteau în aer prevestiri rele.

În ziua următoare am trăit cu ochii deschişi un coşmar oribil. Era o forfotă neobişnuită la castel şi toată lumea vorbea în şoaptă. M-am retras cît mai departe de toţi. Nu vroiam să accept că Freya e moartă. Nu-mi dădusem

seama pînă atunci cît de legată eram de ea.

Seara, Tatiana a venit la mine. A deschis uşa camerei mele şi a intrat fără să bată. Părea răvăşită, cum probabil arătam şi eu. A tăcut o clipă, privindu-mă. Apoi a spus:

- Deci... asta e opera ta.

M-am uitat la ea mirată.

- Ştiu tot, a continuat. Ai fost prea încrezătoare în tine. Te-ai crezut mai deşteaptă decît eşti. Am ştiut că nu eşti ceea ce pretindeai a fi. Ştiam că eşti Philippa Ewell, sora lui Francine Ewell, amanta Baronului Rudolph. Am bănuit din prima clipă că minţi. Te-am mai întîlnit şi înainte. Ai dat buzna la Granter's Grange, îţi aminteşti?

- N-am dat buzna. Venisem să arunc o privire.

- Nu e vremea cea mai potrivită pentru cuvinte alese. Eşti o aventurieră... ca şi sora ta. Ţi-am văzut documentele de identitate.

- Deci, tu ai fost!

- Eram datoare Contesei. Trebuia să ştiu ce fel de femeie eşti.

Vocea a început să-i tremure.

- Copila aceea scumpă şi nevinovată... Acum, ucisă!

- Ucisă! am strigat.

- Nu mă lua drept o proastă, Fräulein Ewell. Ştiu bine cine eşti. Ştiu multe despre tine. Ştiu că ai făcut acelaşi lucru şi cu bunicul tău. Avem prieteni în toată lumea care ne veghează interesele. Sora ta a încercat să-şi găsească un loc aici, deci am supravegheat cu grijă toate legăturile. Ai crezut că o să-ţi meargă din nou aici, cum ţi-a mers cu bunicul tău.

- Eu nu...

- Vrei să spui că nu înţelegi, dar înţelegi perfect. Sărmanul bătrîn - bunicul tău - a murit, nu-i aşa? Deci, de ce să nu moară şi tînăra contesă? Amîndoi îţi stăteau în cale. Acum ai un motiv foarte puternic - cum ai avut şi atunci - dar de data asta n-o să-ţi meargă cu crima.

- Spui lucruri absurde, fără sens.

- Nu cred, şi nici ceilalţi nu vor crede. Se potriveşte

perfect. Umbli după ranguri înalte şi avere, ca şi sora ta. Ea a sfîrşit ucisă într-un pavilion de vînătoare. Tu unde crezi că-ţi vei găsi sfîrşitul, Fräulein Ewell?

- Nu am de gînd să permit nimănui să-mi vorbească în acest mod, am spus. Nu sînt angajata ta. Din nefericire, serviciile mele nu mai sînt necesare. Voi părăsi imediat castelul.

- Ucigaşii trebuie să-şi ispăşească vina, mi-a răspuns.

- De ce mă acuzi?

- De uciderea cu premeditare a Contesei Freya într-o manieră pe care ai mai experimentat-o cu succes în cazul bunicului tău. Doar n-o să negi că bătrînul domn, bunicul tău, a murit sufocat de un incendiu în camera lui?

- Nu neg asta, dar eu n-am avut nici o legătură cu moartea lui.

- Dă-mi voie să te contrazic. A avut de-a face numai cu tine! Bunicul tău te-a nemulţumit. Intenţiona să te alunge de acasă, aşa că asta i-a adus moartea. Cred că ai reuşit să scapi foarte bine, fără nici o acuzaţie şi cu o groază de bani.

- E monstruos. Banii mei nu sînt moşteniţi de la bunicul ci de la bunica mea. Eu n-am avut de-a face cu moartea lui.

- Am prieteni acolo. Ştiu exact ce s-a întîmplat. Te-a ameninţat că te dă afară şi chiar în aceeaşi noapte a murit... în chip misterios. Ştiu, n-au găsit nici o dovadă împotriva ta, dar au existat suficiente bănuieli, nu-i aşa? Era într-o cameră în flăcări care nu a ars suficient de mult timp pentru a şterge orice urmă. Doar nu era să repeţi aceeaşi greşeală şi acum! Ai vrut să te asiguri că în cazul bietei Contese nu va rămîne nici o urmă, nici o dovadă.

- Vorbeşti prostii absurde. Am iubit-o pe Cotesă. Am fost bune prietene.

- Crezi că nu ştiu cît de mult ai vrut să scapi de ea? Eşti o femeie ambiţioasă, Fräulein. Ai crezut că dacă ea n-ar mai fi, dacă Baronul Sigmund ar fi eliberat de legămîntul de logodnă, ai fi putut să domneşti în calitate de Mare

Ducesă a Bruxenstein-ului.

O priveam înspăimîntată. A rîs cu amărăciune.

- Ştiu totul despre întîlnirile acelea, a continuat. Cunosc aventura ta amoroarsă...

Îmi era teamă cu adevărat. Totul se potrivea perfect. Mi-am amintit oroarea acelor zile trăite la Greystone după moartea bunicului, cînd eram bănuită. Mă uitam la faţa răutăcioasă a Tatianei şi simţeam cum sînt tot mai rău prinsă ca într-un păienjeniş.

Era adevărat că dacă n-ar mai fi fost Freya aş fi avut o şansă să mă mărit cu Conrad. Atîta vreme cît a trăit, n-am avut nici una. Dar ce monstruoasă era Tatiana cum făcea o asemenea afirmaţie. Cu toate astea, dacă judecam raţional împrejurările, vedeam bine că eram în mare pericol. Eram sigură că el, Conrad, o să mă creadă. Trebuia să-l văd. După acea întîmplare cumplită, urma probabil să sosească mai repede. Nu puteam să gîndesc limpede. Încercam să mă smulg din păienjenişul acela teribil, să mă eliberez de blestemul fatal ce părea că mă atinsese.

- Ai fost isteaţă pînă la un anumit punct, a spus Tatiana, dar nu suficient. Ai fost prea încrezătoare în tine. Ai venit aici fiindcă şi sora ta a făcut la fel. Ai sperat să-i calci pe urme,, dar cu mai mult succes. Aveai de gînd să dovedeşti că a fost măritată cu Baronul Rudolph. Credeai că aşa vei beneficia de nişte avantaje, de o anumită poziţie socială.

- *A fost* măritată cu Rudolph, am spus.

A pocnit din degete înspre mine.

- Neghioabo! a strigat. Cine crezi că a vrut să-l înlăture pe Rudolph dacă nu Sigmund şi anturajul lui? Sigmund a fost prea isteţ pentru tine. Mi-a povestit despre sentimentele tale greţoase. Cunosc aventura voastră. I s-a părut atît de amuzantă şi oricum trebuia să-ţi cunoască orice intenţie şi orice mişcare. "A fost atît de uşor - îmi povestea rîzînd - s-o fac pe Fräulein să creadă că am gînduri mari cu ea şi în acelaşi timp să ştiu tot ce face. E destul de vicleană, dar are şi ea slăbiciunile ei pe care i le-am descoperit".

- Nu te cred.

- Asta a fost slăbiciunea ta. Poți fi ușor păcălită de bărbați. Dar n-am venit să discutăm despre aventurile tale amoroase cu Sigmund. Nu au nici o importanță nici pentru el, nici pentru acest caz. Ai crezut că se va însura cu tine dacă Freya va fi înlăturată. Din nefericire pentru tine, Sigmund n-a fost așa cum l-ai crezut... și oricum știu prea multe despre tine. Nu poți să mai păcălești pe nimeni a doua oară.

- E un coșmar.

- Așa trebuie să fi fost și pentru sărmana Contesă Freya.

Mi-am acoperit fața cu palmele. Nu mai puteam suporta pierderea micuței și iubitei mele prietene, ideea că se știa că sînt sora lui Francine, aluziile la adresa lui Conrad - pe care nu le credeam - pericolul cumplit în care mă aflam.

- Ești în stare de arest - a spus Tatiana. Acuzată de uciderea Contesei Freya.

- Vreau să văd pe...

- Da? a rîs ea batjocoritor. Pe cine vrei să vezi? Baronul Sigmund nu-i aici. Chiar dacă ar fi, tot n-ar dori să te vadă. Mai este și altcineva cu care ai vrea să vorbești... dacă ți se va permite?

M-am gîndit la Hans, dar nu am vrut să-l implic. Era angajatul Contelui. Daisy? Era nevasta lui Hans. Cine altcineva?

Zîmbea disprețuitoare.

- Nu te mai obosi să cauți, a spus. Oricum nu ți se va permite să vezi pe nimeni. Adună-ți cîteva lucruri. Pentru propria-ți siguranță, te scot de aici. Cînd se va afla că tînăra Contesă a fost ucisă, de cine și pentru ce motiv, oamenii nu vor aștepta nici o judecată oficială. Își vor face singuri dreptate. S-ar putea însă ca cei din Kollenitz să te ceară pentru a te judeca ei. N-aș vrea să fiu în locul tău, Fräulein Ewell.

Am țipat:

- Sînt nevinovată. Am iubit-o, crede-mă. Pentru nimic în lume nu i-aș fi făcut vreun rău.

- Strînge-ți cîteva lucruri de strictă necesitate. Am vorbit

cu părinții mei să te ducem într-un loc sigur pînă la proces. Grăbeşte-te. Nu mai ai prea mult timp.

A ieşit şi privindu-mă cu răutate mi-a strigat din prag:

- În zece minute să fii gata!

Uşa s-a închis în urma ei şi m-am prăbuşit pe un scaun. Era cu adevărat un coşmar. Trebuie că visam. Nu numai că Freya murise, dar eu eram acuzată de moartea ei.

Jumătate de oră mai tîrziu călăream în afara oraşului înconjurată de gărzi. Oamenii stăteau în grupuri mici lîngă castel vorbind în şoaptă. Era o atmosferă deprimantă pe străzi. Simțeam încă miros de ars în nări. Am aruncat o ultimă privire castelului. Urmele flăcărilor se zăreau pe ziduri în lumina soarelui.

Am intrat în pădure. Am trecut de *Marmorsaal,* am traversat rîul şi am început să urcăm. Spre amiază am ajuns la *Pintenul Klingen.* Mi l-am amintit. Îmi povestise Freya într-una din plimbările noastre despre legenda pintenului şi a micului schloss din vîrf. Pe vremuri acolo erau ținuți prizonierii. Cînd erau condamnați la moarte li se oferea şansa de a se arunca de pe stîncă în defileul ce se căsca dedesubt, în loc să stea în fața plutonului de execuție.

Cred că eram încă şocată. Nu îmi dădeam bine seama ce se întîmplă cu mine. Cu o zi înainte călărisem liberă prin pădure pentru a mă întîlni cu iubitul meu. Acum eram prizonieră... acuzată pe nedrept că aş fi ucis-o pe cea pe care de fapt am iubit-o.

O pierdusem pe scumpa mea Freya - o tragedie în orice împrejurare, dar în acest mod... încă nu puteam să pricep dimensiunile cumplite ale oribilei tragedii. Pierderea unei persoane iubite... bănuiala cumplită care căzuse asupra mea şi vulnerabilitatea mea în fața pericolelor ce mă înconjurau...

Am urcat pe un drum abrupt tăiat în piatra muntelui şi am ajuns în cele din urmă la o poartă. Ne-a deschis un

bărbat cu înfăţişare aspră, fioroasă. Mă privea cu asprime pe sub sprîncenele stufoase.

- Deci ea e prizoniera, a spus.

Apoi mi s-a adresat:

-Dă-te jos de pe cal. N-o să stăm aici toată noaptea.

Am descălecat şi mi-a luat calul, cercetîndu-l cu ochi lacomi. A apărut o femeie.

- Iat-o, Marta, a spus bărbatul.

Femeia m-a apucat de mînă cu brutalitate şi m-a privit drept în ochi. M-au înfiorat duritatea şi cruzimea întipărite pe faţa ei.

- Ţigane! a strigat şi un băieţandru umil şi zdrenţăros a apărut în fugă.

- Du-o sus şi arată-i unde o să stea! a ordonat femeia.

Am urmat băiatul într-un hol cu pardoseală de piatră. Mi-a arătat o scară în spirală la capătul holului. Treptele de piatră erau abrupte iar o frînghie groasă ţinea loc de balustradă.

- Pe aici, mi-a spus.

- Mulţumesc, i-am răspuns şi a părut surprins.

Am urcat mult, în spirală, pînă am ajuns în vîrful turnului. A deschis larg o uşă şi am văzut o cămăruţă cu un pat cu saltea de paie, o cană şi un lighean pe o măsuţă şubredă şi un scaun.

M-a privit neajutorat.

- Asta e... tot ce am la dispoziţie? l-am întrebat.

A încuviinţat din cap. Apoi a scos cheia din uşă.

- Trebuie să vă încui, a rostit cu un zîmbet şters. Îmi pare rău.

- Nu e vina ta. Lucrezi aici?

Din nou a încuviinţat din cap.

- Cum te cheamă?

- Îmi zic Zig (prescurtare de la *Zigeuner*) fiindcă îs ţigan. M-am rătăcit de ai mei şi am venit aici acum vreun an. De atunci lucrez aici.

- Nu e prea plăcut, nu-i aşa?

- Nu, dar mi se dă de mîncare.

- Mă vor ține aici? l-am întrebat.
- Vor încerca să vă convingă să...
- Să ce?

A arătat cu capul spre fereastră.

- Nu pot să mai rămîn. O să-mi taie porția de mîncare.

A ieșit închizînd ușa. L-am auzit răsucind cheia în broască.

Ce-o fi vrut să spună cînd a zis că vor încerca să mă convingă? M-am dus la fereastră și m-am uitat afară. Vedeam *Pintenul* și hăul adînc care se căsca sub el.

M-am așezat pe pat. Eram prea șocată și speriată pentru a judeca limpede. Semăna tot mai mult cu un coșmar fantastic. Am fost acuzată și condamnată fără să mi se dea nici o șansă să mă apăr. Mă simțeam pierdută și cumplit de singură.

Apoi un gînd mi-a încolțit în minte: "Conrad mă va salva. Va descoperi ce s-a întîmplat și mă va salva".

Băiatul mi-a adus o farfurie cu tocană. N-am putut s-o mănînc. M-a privit cu milă în timp ce întorceam capul refuzînd mîncarea.

- Mai bine mîncați, a spus.
- Nu pot. Aveți mulți ca mine pe aici? l-am întrebat.

A dat din cap că nu.

- Ce ați făcut Fräulein? m-a întrebat.
- Nimic pentru care să fiu tratată așa.

S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

- Ați ofensat pe cineva sus-pus, Frăulein? De asta e aduși toți aici.

Mi-a lăsat farfuria cu mîncare. Grăsimea se sleise într-o pojghiță subțire care m-a îngrețoșat. M-am dus din nou la fereastră. Munți... brazi peste tot... *Pintenul* înalt și abrupt și dedesubt... jos de tot... prăpastia.

"E curată nebunie - mi-am spus. E un vis urît. Așa ți se

întîmplă în viață cînd te abați de la calea cea dreaptă. Oare de aceea oamenii făcuseră convenții sociale atît de rigide? Cine ar fi crezut că eu, Philippa Ewell, o fată liniştită, nu prea atrăgătoare, aş putea ajunge amanta unei persoane atît de importante dintr-o țară îndepărtată, aş putea fi acuzată de crimă şi închisă într-un castel dintr-un vîrf de munte pentru a aştepta procesul... plutonul de execuție... pentru crima comisă".

Ce se întîmplase la Greystone Manor cînd fusesem suspectată de a-i fi provocat moartea bunicului era nimic în comparație cu ce mi se întîmpla acum.

Mă abătusem de la drumul cel drept şi cuviincios. M-aş fi putut căsători cu vărul Arthur şi n-aş mai fi ajuns în situația în care mă aflam. Dar nici n-aş fi cunoscut extazul pe care-l trăisem cu Conrad. Alesesem de bună voie o viață periculoasă şi venise vremea să plătesc. Din nou m-am gîndit la proverbul acela vechi spaniol care spunea că poți să iei din viață tot ce doreşti dar va trebui să plăteşti pentru ceea ce ai luat. Şi eu şi Francine luaserăm. Francine plătise cu viața. Urma oare să fac la fel?

Ziua a trecut. S-a lăsat întunericul. A venit băiețandrul cu o lumînare într-un sfeşnic de fier. După ce a aprins-o, flăcăruia a început să arunce umbre tremurătoare şi ciudate pe pereții camerei, făcînd-o să semene cu o celulă. A aruncat o pătură pe pat.

- E frig noaptea - a spus. Sîntem în creierul munților iar zidurile groase de piatră nu lasă căldura să pătrundă nici ziua. Să nu mă spuneți că v-am adus pătura. Să ziceți că era aici... dacă vă întreabă.

- Zig, am spus, spune-mi cine mai e aici.

- Ai bătrîni, a răspuns băiatul. Şi ăl Mare şi ea şi eu.

- Cei bătrîni sînt bărbatul şi femeia pe care i-am văzut?

- E îngrijitorii de la Klingen Schloss. Pe urmă mai e ăl Mare. E un uriaş şi e acolo ori de cîte ori e nevoie. Nu pentru dumneavoastră, sper. Sînteți femeie şi p'ormă mai e şi nevasta lui.

- Deci sînt patru cu totul.

- Şi eu, Zig. Muncesc şi primesc mîncare pentru asta.
- Cine a mai fost închis aici?
- Alţii.
- Ce s-a întîmplat cu ei?

Şi-a îndreptat privirea spre fereastră.

- Vrei să spui că au fost aruncaţi de pe stîncă?
- D'aia a fost aduşi aici.
- Asta intenţionează şi cu mine?
- Altfel... de ce v-ar fi adus ei aici?
- Care *ei?* Cine sînt cei pentru care lucrezi? Pentru cine lucrează *ei?*
- Oameni sus-puşi.
- Înţeleg. Raţiuni politice.
- Îi aduce aici şi-i lasă să aleagă: ori sar, ori sînt duşi în faţa plutonului de execuţie. Asta să'ntîmplă cînd nu vrea un proces lung şi alte chestii d'astea. Cînd vor să ţie totul în taină.

A dat din cap.

- E ăl Mare. Dacă încercaţi, vă aruncă imediat în prăpastie... şi nimeni n-o să ştie vreodată ce vi s-a întîmplat.
- Zig, nu sînt vinovată de ceea ce mă acuză.
- Uneori nu face deosebire - a spus posomorît, ridicînd farfuria cu mîncarea neatinsă şi îndreptîndu-se spre uşă. L-am auzit cum pune jos farfuria şi încuie uşa.

Noaptea aceea mi s-a părut că ţine o veşnicire. Întinsă pe salteaua tare de paie, am încercat să-mi ordonez puţin gîndurile care mi se îngrămădiseră în cap.

Era posibil să scap de acolo? Cel mai mult aş fi vrut să-i explic lui Conrad. Mă credea oare vinovată? Nu suportam acel gînd. Era ceea ce mă deranja cel mai mult în acel coşmar. Ştia cît de mult dorisem să mă mărit cu el şi că nu puteam să accept cu bucurie situaţia pe care mi-o oferea şi că scumpa şi nevinovata Freya îmi stătea în cale.

Chiar ar fi putut să creadă că am omorît-o? Îmi puteam imagina cît de logic îi va explica Tatiana situaţia lui Sigmund. Totul se potrivea de minune. Parcă o auzeam spunîndu-i: " A mai făcut-o şi înainte. Şi-a ucis propriul ei bunic. Atunci a scăpat şi spera să scape şi acum. Slavă Domnului că am descoperit-o la timp! Am trimis-o la *Klingen Schloss*. Am considerat că ar fi cel mai bine pentru toţi dacă se aruncă. Şi aşa a şi făcut pentru că şi-a dat seama că nu avea altă ieşire."

Dar nu aveam de gînd să mă arunc. Vroiam să fac tot posibilul să scap. Trebuia să mă gîndesc bine. Oricît de imposibil ar fi părut, trebuia să existe un mijloc de a scăpa. Trebuia să mă întorc la Conrad.

Dar dacă... Nu! Încercam să îmi alung gîndurile negre, dar ele se încăpăţînau să persiste. Nu mai puteam suporta. Auzisem atîtea zvonuri despre el şi Tatiana! Dacă erau adevărate? Tatiana îmi spusese că el se distrase pe seama mea. Mi-am amintit cît de voios păruse atunci cînd m-a rugat să vin să locuiesc la *Marmorsaal*. Oare cît de bine îl cunoşteam pe Conrad? Ştiam că avea un trup de zeu sau de erou din mitologia nordică şi manierele plăcute şi fermecătoare ale unui prinţ modern. Era amantul ideal pentru orice femeie. Era oare prea atrăgător? Era un amant desăvîrşit pentru că avea o experienţă bogată?

Îmi pierdeam vremea cu presupuneri. Ar fi trebuit să mă gîndesc la un plan de evadare. Dacă aş fi putut să plec din castel, să iau calul cu care venisem, să fug departe... Unde? La Daisy? S-o rog să mă ascundă? La Gisela? La Katia? Nu îndrăzneam să le implic. Eram în mîinile duşmanilor mei, acuzată de o crimă cumplită.

Dovezile împotriva mea puteau să pară de necontestat. Fusesem la castel cînd izbucnise focul. Eram implicată într-o aventură amoroasă cu logodnicul lui Freya. Era clar că dacă n-ar mai fi existat ea m-aş fi putut căsători cu el şi apoi, cu timpul, aş fi putut să devin Mare Ducesă. În ce labirint de intrigi fusesem prinsă! Şi nu vedeam nici o ieşire. Venisem în Bruxenstein sub un nume fals. Aş fi fost imediat etichetată drept intrigantă şi considerată vinovată.

Oh, Freya, copilă dragă, cum ar putea cineva să creadă că aş fi fost în stare să-ţi fac vreun rău? Şi Conrad... unde era? Cu siguranţă că aflase deja ce s-a întîmplat. A fost primul anunţat de moartea lui Freya. Va veni... cu siguranţă că va veni.

Nu puteam să uit cuvintele Tatianei. Ar fi fost oare posibil ca *ea* să fie cea pe care o dorea? A considerat idila noastră o aventură amuzantă?

M-a fulgerat un gînd. Ştia de ce venisem în Bruxenstein, că eram hotărîtă să dovedesc că Francine a fost măritată şi că a avut un copil. Dacă aşa era, Conrad nu mai era moştenitorul Ducatului. Nu spusese el că îşi doreşte atît de mult să conducă? Putea fi oare adevărat?

Asemenea gînduri îmi roiseră în cap toată ziua şi toată noaptea aceea înspăimîntătoare. La ivirea zorilor eram la fereastră privind spre *Pintenul Klingen*.

Era după amiaza celei de a doua zile de temniţă. Minutele mi se păreau ore. Din cauză că nu mîncasem, mă simţeam foarte slăbită. De la incendiu nu pusesem nimic în gură. Eram atît de epuizată încît o clipă am aţipit.

În afară de Zig nu venise nimeni în camera mea. Prezenţa lui îmi făcea bine fiindcă îmi dădeam seama că îi părea rău pentru mine. Îmi spusese că va fi o moarte uşoară. Nici n-aş fi ajuns să simt impactul cu stîncile sau cu pietrele de pe fundul defileului.

Mă întorceam cu gîndul în trecut. Simţeam briza mării şi mirosul florilor de pe insulă. Vedeam aţît de clar tufişurile înflorite şi înmiresmate ce creşteau în faţa atelierului de sculptură. O auzeam pe Francine asigurînd clienţii cît de talentat era tata. O vedeam pe mama bolnavă şi întinsă pe pat. Auzeam vocea tatei: *"Domnu'n ceruri ne zîmbeşte, Este pace pe pămînt..."*.

Am stat aşa cu gîndurile duse, aşteptînd, trăind parcă

într-o lume ireală, tînjind după vremurile apuse şi temîndu-mă că mi se apropiase sfîrşitul.

Zig a venit din nou cu o farfurie cu aceeaşi mîncare. Am întors capul, cutremurîndu-mă.

- Ar trebui să vă păstraţi în putere, a spus.

Eram sigură că, după ce ieşea din cameră, Zig mînca tocana din farfurie. Bietul băiat! Bănuiam că-i dădeau foarte puţin de mîncare.

Cine erau acei oameni? Servitori în slujba Contelui? Oare întotdeauna adversarii erau trimişi la *Klingen Schloss?*

Era atîta linişte în munţi încît cel mai slab sunet se auzea din depărtare. Poate de aceea am auzit zgomotul copitelor înainte de a-i vedea pe călăreţi.

Eram la fereastră. Şase călăreţi se îndreptau spre schloss. M-am gîndit mai întîi la Conrad. Dar nu, nu era printre ei. L-aş fi recunoscut imediat. Ieşea în evidenţă oriunde s-ar fi aflat. Acum erau aproape. Am văzut-o pe Tatiana în fruntea lor. Ceilalţi păreau a fi gărzi de la castel.

Mi-am dat seama că venise ziua judecăţii şi eram sigură că Tatiana dorea să mă distrugă. Mă considera vinovată şi urma să mă facă să-mi ispăşesc pedeapsa.

Îi priveam cum se apropiau. S-au oprit, au descălecat şi au intrat în schloss. Aşteptam încordată ştiind că foarte curînd avea să apară Tatiana în camera mea.

Am avut dreptate. Am auzit cheia răsucindu-se în broască şi am văzut-o în prag.

- Sper că te-ai simţit bine în apartamentele de aici - mi-a spus strîngîndu-şi buzele cu răutate.

- Cu siguranţă că nu te interesează răspunsul meu - i-am replicat.

Mă simţeam imună la răutăţile ei. Urma să mor, dar vroiam s-o fac cu demnitate şi curaj.

- Din dovezile pe care le-am adunat a reieşit că eşti vinovată.

- Cum s-a putut, fără ca eu să fiu întrebată nimic, fără să am posibilitatea să mă apăr?

- N-a fost nevoie de prezenţa ta. Faptele sînt evidente.

Te-ai întîlnit de cîteva ori cu Baronul la han. El însuşi a confirmat. I-ai spus clar că vrei să te măriţi cu el, lucru posibil numai dacă nu ar fi existat logodna lui cu Freya. Nu putea exista un motiv mai puternic. Ai mai procedat aşa şi cu bunicul tău. I-ai înlăturat pe cei care ţi-au stat în cale. Moartea este pedeapsa pentru crimă.

- Oricine are dreptul la o judecată cinstită în faţa unui tribunal. Aşa e legea.

- A cui lege? Legea din ţara ta, poate. Dar acum nu eşti acolo. Cînd te afli într-o ţară trebuie să te supui legilor ei. Ai fost găsită vinovată şi condamnată la moarte. Din cauza celor implicaţi în această poveste ar fi periculos să apari în faţa unei curţi. S-ar crea o situaţie încordată, poate chiar un război între ţara lui Freya şi Bruxenstein. Freya era foarte importantă acolo şi Kollenitz-ul va dori să-i răzbune moartea. Va dori să le fie trimisă ucigaşa. Deci îţi ofer o şansă.

- Îmi oferi *Klingen Rock!*

A încuviinţat.

- Vom evita o serie de neplăceri... poate chiar un război. Te vei arunca de pe stîncă, iar rămăşiţele le vom trimite în Kollenitz. Vor fi mulţumiţi să ştie că asasina Contesei e moartă. Vor vedea că s-a făcut dreptate. În zece minute plecăm spre vîrful *Pintenului* şi vei face ceea ce trebuie.

- N-o voi face! am spus.

A zîmbit.

- Vei fi convinsă să-te răzgîndeşti.

- Ştiu ce înseamnă asta. Vei porunci oamenilor tăi să o facă?

- Da! Am căzut de acord cu Marele Duce, cu Baronul Sigmund şi cu părinţii mei că e cel mai bun şi mai omenesc mod pentru tine... deşi ucigaşii nu merită să fie trataţi aşa de blînd.

- Nu te cred. Cred că tu singură ai făcut toate astea.

M-a privit întrebătoare şi am continuat.

- Tu ai vrut să mă înlături din calea ta, ca şi pe Freya...

- Pregăteşte-te! Nu mai ai mult...

Apoi a ieşit. M-am dus la fereastră. Moartea! O cădere

rapidă şi apoi... întunericul. Dar Conrad? Măcar dacă l-aş mai fi văzut o dată... de l-aş fi auzit spunîndu-mi că m-a iubit cu adevărat... că n-a avut nici un amestec în povestea asta.

Dar n-aveam să-l mai văd. N-aveam să ştiu niciodată...

I-am auzit la uşă. Au intrat. Cel Mare şi o femeie. Aveau o expresie dură, chiar crudă, fără nici un fel de emoţie, ca şi cînd moartea ar fi fost un lucru obişnuit pentru ei. Poate că aşa şi era. M-am întrebat pe cîţi aruncaseră de pe *Pintenul Klingen*.

Mi-am pus pelerina şi i-am urmat. Bărbatul a coborît primul, apoi eu şi în urma mea femeia. Ne-am oprit o clipă în hol. Asistam la propriile mele funeralii. Cîţi oameni au şansa să asiste la funeraliile lor? Toţi cei prezenţi acolo îmi erau duşmani în afară de Zig care mă privea cu ochii plini de compasiune.

Afară, aerul de munte era răcoros şi înmiresmat. După ce stătusem închisă între patru pereţi, abia mai puteam respira. Vedeam micuţele flori ale reginei şi sclipirea argintie a unui torent ce se rostogolea din munte. Atmosfera era atît de clară, de strălucitoare... Sau mi se părea aşa pentru că urma să părăsesc această lume?

Tatianei îi luceau ochii. Mă ura. Abia aştepta clipa cînd mă voi prăvăli peste marginea stîncii... jos, spre uitare... afară din viaţa ei pentru totdeauna.

Am mers călare un timp, apoi am descălecat şi am pornit pe jos spre marginea prăpastiei. Iarba era destul de rară şi picioarele mi se afundau în pămîntul întunecat.

Brusc, profilată pe vîrful stîncii, chiar pe locul unde trebuia să sar în prăpastie, am zărit o siluetă. Nu se mişca. A rămas pe loc în timp ce ne apropiam.

Mi-am spus: ""Am halucinaţii. Oare aşa se întîmplă cînd te apropii de moarte?"

M-am auzit ţipînd:

- Freya!

Silueta nu s-a clintit. Stătea pur şi simplu acolo. Era ireală, un rod al imaginaţiei mele. Freya era moartă.

Îmi închipuiam doar că o văd.

M-am întors spre Tatiana. Privea înainte, palidă la față, tremurînd de spaimă.

Brusc, apariția - dacă era o apariție - a început să se miște înspre noi. Tatiana a început să țipe:

- Nu!... Nu!... Eşti moartă...

Apoi a început să fugă şi am văzut-o luptîndu-se să scape din brațele Celui Mare.

Freya spunea:

- Anne... Anne... Avea de gînd să te azvîrle de pe stîncă. Anne, ce s-a întîmplat? Şi tu crezi că sînt o stafie?

Brusc, s-a aruncat de gîtul meu şi m-a strîns în brațe. Eram zguduită de suspine. Nu puteam să vorbesc, să-mi controlez sentimentele... nu puteam decît să mă gîndesc că era acolo... stafie sau nu... şi că îmi salvase viața.

- Gata, Annne, calmează-te! Nu sînt un duh. M-am prefăcut doar. Dacă te opreşti din tremurat am să-ți povestesc totul.

A strigat ceva şi cîțiva călăreți au apărut din spatele unor grămezi de bolovani unde stătuseră ascunşi. Günther era printre ei. I-a spus Celui Mare:

- Du-o pe sora mea înapoi la *Klingen Schloss*. Venim şi noi.

- Arată groaznic, a spus Freya. Cine n-ar arăta? Ştiam că aşa o să facă Tatiana, că o să vrea să te arunce de pe stîncă. Dar s-o ducem înapoi acum.

Nu mi-a mai spus nimic pînă n-am ajuns la *Klingen Schloss*. M-a luat în cămăruța ce dădea din hol, m-a aşezat pe un scaun şi s-a aşezat pe un taburet lîngă mine. A insistat să rămînem singure.

- Nu vreau să ne audă nimeni, a spus. Am vrut să-ți spun ție mai întîi. O să vină şi Günther cînd îl voi striga.

- Oh, Freya! am exclamat. Nu mă pot gîndi la altceva decît că eşti aici, vie, după ce am crezut...

- Stăpîneşte-ți emoția. Unde e calma şi înțeleapta mea guvernantă englezoaică? Nimeni n-ar fi putut să mă facă să mă mărit cu cine nu vroiam.

- Vrei să spui cu Sigmund?

- Nu l-am vrut pe Sigmund, aşa cum nici el nu m-a vrut. De ce să fiu obligată să mă mărit cu el? Ar fi fost ridicol. Am refuzat să accept. Aşa mi-a spus şi Günther. Ştii, eu şi Günther am hotărît să ne căsătorim. Ei nu mi-ar fi îngăduit niciodată, aşa că singura soluţie era ca mai întîi să ne cununăm şi apoi să spunem: "Am făcut-o". Atunci nu ne-ar mai fi împiedicat nimeni... indiferent că eram sau nu logodită. Ne-am căsătorit şi am trăit împreună... Cine ştie? Poate că sînt deja însărcinată. Aşa am impresia. Deci cum să mă mărit cu alt bărbat?

- Oh, Freya, Freya... te-ai cam grăbit.

- Ne-am hotărît să fugim. Providenţa a fost de partea noastră în noaptea aceea. Am înfăşurat o legătură de haine şi le-am aşezat sub plapumă înainte de a pleca. Am aranjat plapuma să pară că domnişoara Contesă Freya doarme acolo. Asta în eventualitatea că cineva s-ar uita în camera mea. Nu vroiam să se dea alarma că am fugit pînă cînd nu ne îndepărtam suficient de castel. Tatiana a plănuit să se strecoare în camera mea, să mă lovească lăsîndu-mă în nesimţire şi apoi să dea foc. Am aflat repede cînd m-am întors şi am auzit ce s-a întîmplat... pentru că a intrat în cameră înainte ca eu să plec. Stăteam la fereastră cu cămaşa de noapte trasă peste hainele de călătorie aşteptînd momentul prielnic să mă strecor afară, cînd uşa camerei mele s-a deschis încet. M-am ascuns după draperie, aşa că am putut să văd tot ce s-a întîmplat. S-a strecurat înspre patul meu. Ţinea un fier de călcat în mînă. Mă ascunsesem pentru că nu vroiam să fiu observată. Stăteam la fereastră aşteptînd un semnal de la Günther. Trebuia să mă anunţe că drumul era liber. Am întrebat: "Ce doreşti Tatiana?" A rămas înmărmurită. A bîiguit că i se păruse că am strigat-o. I-am spus că n-am făcut-o şi am întrebat-o ce ţinea în mînă. A spus: "Oh, n-am mai aşteptat să-l pun la loc. Tocmai călcam ceva cînd mi s-a părut că te aud strigîndu-mă". Mi s-a părut foarte ciudat. După aceea am fugit cu Günther. Ne-am dus la un preot şi ne-am cununat. E minunat să fii măritată, Anne, dar numai cu cel

pe care-l iubeşti.

- Oh, Freya, scumpa mea Freya!

- Te rog, fără lacrimi! Sînt aici. Teafără. Acuzaţia ridicolă împotriva ta nu mai există. Nu poţi acuza pe cineva de crimă cînd nimeni n-a fost ucis. Tatiana a încercat însă să mă ucidă şi ar fi făcut-o dacă n-aş fi fugit să mă cunun cu Günther. Vezi cît sînt de norocoasă? Sînt aşa de fericită, Anne! Günther e cel mai minunat soţ...mult mai blînd şi mai bun decît ar fi fost vreodată Sigmund. Cine vrea să fie Mare Ducesă şi bătrînă? Prefer să fiu soţia lui Günther... şi să mă gîndesc la copilaşii pe care îi vom avea... şi care vor semăna cu el... şi poate şi cu mine puţin... pentru că nu arăt rău, nu? Günther crede că sînt frumoasă.

- Oh, Freya, opreşte-te! am rugat-o. Încearcă să fii puţin serioasă. A venit şi Sigmund?

- Au încercat să ajungă la el şi să-l anunţe despre cele întîmplate. Cînd am apărut împreună cu Günther s-a creat o oarecare confuzie. Ajunseseră la concluzia că tu eşti ucigaşa şi am aflat că ai fost luată de la castel pentru a fi pusă la adăpost pînă la proces. Îţi imaginezi consternarea lor cînd m-au văzut! Nu poţi condamna un ucigaş cînd nu există nici o victimă. Contele şi Contesa erau îngroziţi. Ştii de ce, nu? Au crezut că dacă voi fi înlăturată, Tatiana se va mărita cu Sigmund. Apoi am apărut. Nu fusese nici o crimă... Scumpa mea Anne, tu care nu mi-ai fi clintit un fir de păr şi care m-ai chinuit în schimb cu cuvintele alea nesuferite în limba engleză. De ce oare nu vorbesc şi englezii limba germană? De ce nu e germana şi limba lor maternă? N-am să înţeleg niciodată. Germana e mult mai uşoară, mai logică...

- Freya, Freya, te rog...

- Ştiu. Divaghez. Pentru că sînt fericită. Îl am pe Günther şi totul e minunat. Şi te-am salvat şi pe tine, Anne. Am fost îngrozită. Îmi era teamă să nu ajung prea tîrziu. Ştiam ce avea de gînd Tatiana. Am înţeles de ce. Am văzut-o înainte de a ieşi din cameră. Ştiam că se va întoarce. A lovit legătura aceea de haine pe care o pusesem sub plapumă...

A făcut-o pe întuneric... Doar nu era să aprindă o lumînare şi să atragă atenţia! Cînd a crezut că eram în nesimţire a dat foc patului. Pe urmă te-a acuzat pe tine.. Am auzit că te-a dus la Klingen Schloss şi mi-am dat seama ce intenţii avea. De aceea m-am prefăcut că sînt o fantomă. Ştiam cît e de superstiţioasă şi că o să se sperie foarte tare cînd o să mă vadă. E normal să-ţi ieşi din minţi cînd vezi fantoma unei persoane pe care ai ucis-o. Cred că mi-am jucat bine rolul. Acum şi-a mărturisit vinovăţia... iar noi două vom fi împreună...

Nu puteam să rostesc un cuvînt. Eram prea copleşită de emoţie.

Nu trecuse o oră de cînd sosisem la *Klingen Schloss* şi a venit Conrad. Galopase în viteză mare.. Cînd m-a cuprins în braţe cu pasiune am crezut că mor de fericire. Fusese prea bruscă trecerea de la cea mai cumplită disperare la fericirea supremă. În timp ce mă privea intens, cu ardoare, de parcă ar fi vrut să-şi amintească fiecare trăsătură a chipului meu pentru a fi sigur că sînt cu adevărat lîngă el, m-am întrebat cum de am putut să mă îndoiesc de sentimentele lui.

Freya ne privea încîntată.

- Totul e bine - a spus. Ce sfîrşit minunat! Acum ştiu ce vor să spună cînd zic: "Şi au trăit fericiţi în vecii vecilor". Şi cînd te gîndeşti că totul a ieşit aşa numai datorită isteţimii mele. Deşi trebuie să recunosc că şi Günther mi-a dat o mînă de ajutor. Günther! a strigat Freya.

Eram toţi patru împreună, zîmbind şi discutînd cu voioşie. Era o adunare încîntătoare. Ştiam că mai avem greutăţi de învins - şi Conrad ştia asta cel mai bine - dar pe moment ne-am dat frîu liber bucuriei de a fi împreună. Fericirea care ne cuprinsese era şi mai mare avînd în vedere coşmarul prin care trecusem.

Conrad mi-a povestit ce îngrozit fusese cînd a ajuns la

Grand Schloss şi a auzit că Freya e moartă, că eu am fost acuzată de a o fi ucis şi dusă la *Klingen Schloss*.

A aflat apoi că Freya se măritase cu Günther. A alergat călare spre *Klingen Schloss* terorizat că ar putea ajunge prea tîrziu. Şi dacă n-ar fi fost Freya, aşa s-ar fi întîmplat.

- Oh, Freya! a exclamat Conrad, cum ţi-aş putea arăta întreaga mea recunoştinţă?

Freya ne zîmbea încîntată. Semăna cu zeiţa cea bună al cărei nume îl purta şi cu care îi plăcea uneori să se confunde.

- Nu ştiu de ce aş fi bună cu tine cînd ai preferat-o pe alta în locul meu - a răspuns prefăcîndu-se severă.

- Dar eu cum mă simt - a continuat Conrad pe acelaşi ton - cînd ai fugit cu altul şi m-ai părăsit?

- Nimic, pe lîngă ce mi-ai făcut tu mie. Să te îndrăgosteşti de guvernanta mea englezoaică! Nu contează. Te iert pentru că, din întîmplare, şi eu o iubesc destul de mult. Acum va trebui să-i spun Philippa. Mi se pare foarte ciudat. Nu ştiu cum voi reuşi s-o strig aşa.

Draga de Freya! Ca de obicei, trăia intens clipa prezentă şi - cum era şi fericită - poate că proceda înţelept.

Mai tîrziu Conrad mi-a spus:

- Trebuie să facem ca Freya! Vom merge la un preot şi ne vom cununa.

- Eşti încă moştenitorul Marelui Duce! i-am reamintit.

- Nu mai sînt logodit cu Freya. Ar fi trebuit să obţin o dispensă, dar ea a rupt logodna în mod ireversibil. Acum mă pot însura cu cine vreau.

- Poate că supuşilor n-o să le placă.

- Trebuie ori să accepte, ori să mă revoce.

- Îţi asumi un mare risc.

- Risc să fiu nefericit toată viaţa dacă nu profit de ocazie.

Am mers cu Freya şi Günther la *Marmorsaal*. Am găsit un preot şi ne-am cununat.

- Fapta s-a comis, a rîs Conrad. Nu mai poate nimeni să facă nimic.

Günther şi Freya s-au întors cu noi în oraş. Ne-am

strecurat încet în Grand Schloss. Acolo am fost prezentată Marelui Duce. Conrad l-a anunțat că ne-am căsătorit. Mai erau de față Freya și Günther. Stăteam toți patru înaintea lui.

Ne-a dat binecuvîntarea lui, deși se vedea bine că era oarecum neliniștit. Apoi i s-a adresat lui Conrad zîmbindu-i cu afecțiune:

- Înțeleg că va trebui să trăiesc ceva mai mult, pînă cînd toată lumea se va obișnui cu cele întîmplate.

M-a privit serios:

- Știu că ai fost acuzată pe nedrept și mai știu de prietenia dintre tine și Baron. Va trebui să te obișnuiești cu noul tău mod de viață din care nu vor lipsi dificultățile. Sper că afecțiunea pe care i-o porți soțului tău te va ajuta să treci peste ele.

I-am sărutat mîna și i-am mulțumit. Îl găseam înțelept și încîntător.

După aceea am stat de vorbă cu Conrad. Mi-a spus că unchiul lui a înțeles foarte bine situația după ce i-o explicase el.

Ambiția Tatianei era să devină Mare Ducesă. Se gîndise să-și realizeze această ambiție prin căsătorie. Îi stăteau în cale două persoane: Freya și eu. De aceea plănuise să scape de amîndouă odată. Familia ei știa ce se întîmplase în Anglia. Ei aparțineau fracțiunii care dorise să-l înlocuiască pe Rudolph cu Sigmund.

- Aceste stătulețe și principate sînt mereu înțesate de asemenea intrigi - a spus Conrad. Totdeauna am fost de părere că ar fi foarte bine dacă ne-am reuni într-o singură țară mare... un imperiu. Așa am fi mai prosperi. Am deveni o mare putere. Așa cum sîntem acum, ne măcinăm între noi. Tot felul de societăți secrete urzesc într-una intrigi. Nimeni nu poate fi acuzat de moartea lui Rudolph. Fără îndoială că a fost ucis de un asasin plătit.

- Poate de fratele lui Katia.

- Foarte probabil. Locuia în apropiere și ar fi fost mai comod să-l aleagă pe el. Dar cine știe sigur? Oricum, el nu

poate fi acuzat de crima comisă fiindcă s-a supus unor ordine, ca soldaţii. Sora ta a murit numai fiindcă era cu Rudolph. Cu ea personal n-a avut nimeni nimic... numai dacă nu există un copil care ar fi putut să devină moştenitor. Probabil că aşa s-a întîmplat. Ni se poate întîmpla şi nouă, ştii bine. Pippa, te-ai gîndit ce viaţă vei duce după ce te-ai căsătorit cu mine? E o viaţă periculoasă aici. Nu seamănă cu cea dintr-o provincie englezească unde principalele motive de îngrijorare sînt fie pentru cine bat clopotele de înmormîntare, fie numele celor care vor candida pentru consiliul parohial.

- Ştiu foarte bine ce mă aşteaptă, i-am spus - aşa cum ştia şi Francine. Oricum, n-aş schimba această viaţă pentru nimic în lume. E tot ceea ce mi-am dorit.

A spus:

- Mai e ceva. Poate că supuşilor n-o să le placă această căsătorie. Kollenitz nu poate obiecta pentru că Freya a fost cea care a rupt logodna. Dar cei de aici...

- Ar fi preferat să te însori cu Tatiana.

- Nu acum... pentru că Tatiana nu va mai părăsi mănăstirea. Va fi îngrijită acolo pînă se va însănătoşi, fiindcă ei spun că e bolnavă. Apoi se va călugări. Aşa se întîmplă în asemenea cazuri. Totdeauna a fost dezechilibrată. Cred că acum nu mai e întreagă la minte. S-ar putea să-şi revină... şi atunci o să vrea să rămînă la mănăstire. Cît despre noi.... trebuie să aşteptăm, Pippa. Vom mai face o ceremonie nupţială... cu serbări în tot oraşul. Îmi pare rău, dar te-ai măritat cu mine, nu uita. Trebuie să înduri totul. Cum s-ar putea altfel? Cred că te vor accepta... cu timpul. Cum s-ar putea altfel? Unii vor considera povestea noastră romantică. Ştii cum sînt oamenii. Pe Freya au iertat-o. Mai mult chiar, au întîmpinat-o cu urale şi flori. Întotdeauna au plăcut-o pe Freya.

- Îi înţeleg foarte bine - am spus - Freya este fermecătoare, tînără, frumoasă...

- Şi pe Günther îl plac. De fapt le plac poveştile romantice, iar povestea fugii ei cu cel pe care-l iubeşte i-a

captivat... aşa cum probabil că pînă la urmă îi va captiva şi povestea noastră.

- Conrad, l-am întrebat pe un ton serios, nu-i aşa că *nu ţi-ar place* să renunţi la funcţia ta? Înseamnă atît de mult pentru tine...

I-am văzut privirea visătoare din ochi. Fusese crescut în Bruxenstein pentru a conduce. Trebuia să învăţ să-l accept aşa cum era.

Capitolul 10

Domnu'n ceruri ne zîmbeşte

Două luni mai tărziu, cînd a avut loc ceremonia nunţii noastre oficiale, eram deja sigură că sînt însărcinată. Gîndul mă umplea de bucurie. Copilul meu avea să fie moştenitorul Ducatului.

Conrad arăta superb. Eu purtam o rochie de mireasă albă brodată cu perle. Niciodată nu purtasem ceva asemănător. Freya mi-a spus că arătam splendid, aşa cum se cuvenea să arate o viitoare Mare Ducesă. Prezenţa Marelui Duce la nunta noastră a pecetluit aprobarea ei oficială. Spre surprinderea mea, m-am comportat la înălţime.

După cununie ne-am plimbat în caleaşca regală pe străzile oraşului. Am ieşit apoi în balconul castelului încadrată de Conrad şi de Marele Duce, în timp ce mulţimea ne ovaţiona.

Conrad era încîntat. Mă comportasem potrivit rangului pe care-l aveam acum. În noaptea aceea i-am spus că vom avea un copil.

Copilul urma să se nască peste şase luni şi trăiam liniştită la *Marmorsaal* în pădure. O trăsură mă ducea unde aveam nevoie.

Pe tînărul Zig îl luasem în slujba mea. N-am putut să-i uit bunătatea faţă de mine cînd am fost la nevoie. Recunoştinţa lui m-a emoţionat şi mi-am dat seama că îmi va fi un servitor credincios.

Deseori o vizitam pe Daisy care era încîntată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Ori de cîte ori mă vedea, în primele minute îmi arăta un respect deosebit, după care deveneam iar *don'şoara Pip*.

Şi apoi... s-a petrecut atît de brusc... atunci cînd nu mai aveam nici o speranţă.

Am venit la Daisy fără să o anunţ. Gisela era şi ea. Cînd m-a văzut, Daisy m-a poftit ceremonioasă în salonaşul ei unde gemenii lui Gisela - Carl şi Gretchen - se jucau cu Hansie.

- Te rog ia loc unde doreşti, m-a invitat Daisy îmbujorată şi încîntată de onoarea pe care considera că i-o fac. Gisela era la fel de emoţionată şi nu-şi găsea locul.

- Pentru Dumnezeu, Daisy, încetează odată! Sînt aceeaşi, nu m-am schimbat.

Daisy i-a făcut cu ochiul lui Gisela.

- Auzi la ea! Viitoarea Mare Ducesă! Cum vă simţiţi astăzi, doamnă? Ce face ăl mic?

- Extraordinar de bine, Daisy. Mişcă într-una. E semn bun.

- Bun, dar puţin incomod. Ce face Hansie?

- Hansie e băiat bun... cîteodată!

- Dar gemenii?

Se ridicaseră în picioare şi mă priveau cu gravitate. Simţiseră parcă atitudinea respectuoasă a celor vîrstnici faţă de mine.

- Mă cunoşti, i-am spus lui Carl.

A încuviințat din cap.

- Arată-mi jucăriile tale.

Gretchen a ridicat de jos un mieluț de pluș și mi l-a întins.

- E foarte drăguț, i-am spus. Cum îl cheamă?

- Franz.

- E un miel drăgălaș.

Copiii au aprobat dînd din cap.

- Se joacă așa de bine... gemenii și Hansie - a spus Daisy. E plăcut cînd vine Gisela la mine sau cînd mă duc eu la ea. Mai stăm de vorbă și copiii se joacă. O să vezi tu cînd o să ai și tu unul.

- Toate clopotele vor suna atunci, a adăugat Gisela.

- Și eu am un clopoțel - m-a anunțat Gretchen.

- Eu am o vulpe... o vulpiță... a rostit Carl.

- Și cum o cheamă?

- *Fuchs* a răspuns Gretchen.

Carl s-a apropiat de mine și mi-a spus confidențial:

- Eu îi spun *Puiuț*.

Am simțit că se învîrteşte casa cu mine. Pronunțase cuvîntul *Puiuț* în limba engleză cu un accent desăvîrșit. Mi-am amintit de scrisorile lui Francine pe care le știam cuvînt cu cuvînt.

- Cum îi spui? l-am întrebat emoționată.

- Puiuț! a strigat. Puiuț! Puiuț!

- De ce? l-am întrebat din nou.

- Așa îmi spunea mami mai demult... cînd aveam altă mami...

Se făcuse liniște. Gisela se îngălbenise la față. Carl își ridicase vulpea de pe jos și-i spunea:

- Puiuț! Eşti un Puiuț bun și cuminte.

- M-am auzit spunînd:

- El e copilul. Carl.

Ea nu a negat. Mă privea palidă și înfricoșată.

Gisela şi-a dat seama că nu mai avea ce să facă şi mi-a povestit tot. M-a asigurat că nu mi-a spus mai înainte pentru că Francine o pusese să jure că nu o va face pînă cînd copilul nu va fi în siguranţă.

Francine dusese o viaţă solitară în pavilionul de vînătoare aşteptînd vizitele lui Rudolph. Se împrietenise cu Gisela şi Katia. De la Katia afla ce intrigi se mai ţes la Castel. Trebuie că şi-a dat seama că viaţa lui Rudolph este în pericol. Cînd a înţeles că e însărcinată teama ei s-a dublat.

Trăind izolată nu i-a fost greu să-şi ascundă sarcina. Cele două femei i-au fost prietene credincioase. Au mai ajutat-o un preot şi o moaşă care locuise în apropiere de pavilion. Francine şi Rudolph s-au hotărît să nu spună nimănui că vor avea un copil, moştenitor al Ducatului, pînă cînd viaţa lor nu va fi în siguranţă. Şi cu ajutorul prietenilor lor, aşa s-a şi întîmplat.

Marele Duce nu ştiuse nimic despre căsătoria lui Rudolph căruia îi fusese teamă să-i mărturisească tatălui său din raţiuni politice, deoarece Bruxenstein avea nevoie de ajutor de la Kollenitz. Dacă s-ar fi ştiut că Rudolph a rupt logodna cu Freya s-ar fi iscat mari tulburări.

Astfel că Rudolph a tăinuit totul. Era un bărbat fermecător, dar cu un caracter slab, pe linia minimei rezistenţe în orice împrejurare. A păstrat secretă cununia cu Francine ca şi naşterea fiului său.

Copilul s-a născut şi a fost botezat cu numele de Rudolph. În acelaşi moment Gisela o năştea pe Gretchen şi li s-a părut o idee nemaipomenită să spună că Gisela a născut gemeni. Astfel Francine îşi păstra propriul copil aproape de ea. Putea să-l vadă în fiecare zi iar cei doi copii, Gretchen şi micuţul băieţel căruia pentru mai multă siguranţă îi spuneau Carl erau cu ea în permanenţă.

Francine spusese că Rudolph îi va mărturisi tatălui său, dar el tot amînase, iar la sfîrşit, cînd copilul avea aproape un an, sosise şi noaptea aceea în care Rudolph şi Francine fuseseră asasinaţi.

Acum Gisela era îngrozită. Îşi iubea copilul pe care îl adoptase şi ştia că dacă s-ar fi ştiut adevărata identitate a acestuia, viaţa lui ar fi fost în mare pericol. Mai mult, îi jurase lui Francine că nu va dezvălui adevărata identitate a copilului pînă nu va fi sigură că el va fi acceptat drept cine este.

Era ciudat că chiar copilul însuşi făcuse posibilă descoperirea.

Marele Duce a ascultat cu gravitate povestea. Apoi i-a pus la curent cu acest secret pe miniştrii săi.

Verdictul a fost unanim. Legea eredităţii trebuia să aibă întîietate. Copilul era moştenitorul Ducatului şi trebuia crescut şi educat cu conştiinţa responsabilităţilor pe care va trebui să şi le asume într-o zi.

S-a hotărît că totul va fi dat în vileag. Întreaga istorie va fi făcută cunoscută tuturor. Căsătoria lui Rudolph cu Francine va fi dovedită. Exista foaia din registrul bisericii şi la o nevoie putea fi găsit şi preotul care îi cununase.

Moaşa şi toţi cei care jucaseră un rol cît de mic în această conspiraţie a tăcerii vor fi scoşi la lumină şi adevărul va fi dezvăluit, restabilit.

Era o poveste romantică, violentă, sălbatică, dar astfel de poveşti nu erau neobişnuite. Ăsta era adevărul, şi oamenii trebuiau să-l cunoască.

Acele zile mi-au rămas în memorie ca unele din cele mai stranii din viaţa mea. Mi-amintesc cum treceam cu Conrad pe străzi în caleaşca regală însoţiţi de Marele Duce şi de micul Carl - acum Rudolph.

Băiatul lua totul ca pe ceva cuvenit, de parcă pentru toţi băieţii crescuţi în vilele din pădure era cel mai natural lucru de pe pămînt să se plimbe în caleşti şi să fie aclamaţi de mulţime.

Mai era un lucru care îl scotea din sărite şi asta era să

fie despărțit de Gretchen. Așa că s-a hotărît ca Gretchen să fie adusă la castel și cei doi copii să continue să fie împreună.

Gisela nu-și mai încăpea în piele de mîndrie. Se simțea ușurată de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe umeri. Se temuse totdeauna pentru Carl, iar gîndul că mica ei Gretchen o să trăiască într-un castel și să devină învățată, rămînînd lîngă Carl - pentru ea rămășește pentru totdeauna Carl - i se părea că este ceva care nici n-ar fi fost posibil.

Poate că fusese o zi bună ziua în care Francine, frumoasa doamnă venită din Anglia, devenise prietena ei.

E uluitor ce repede uită lumea. După șase luni, povestea părea o istorie de demult, iar un an mai tîrziu cînd a murit Marele Duce, Bruxenstein-ul a căpătat un regent - pe Conrad - cu o nevastă care, deși era englezoaică și odată fusese guvernanta Contesei Freya, fusese acceptată ca Baroană, nevasta regentului. Aveam de acum un fiu al meu propriu pe care-l botezasem Conrad după tatăl său iar Freya care urma și ea să devină în curînd mamă fusese unul dintre participanții importanți la botez.

Au acceptat ceremonia ca pe un fapt al vieții și cît timp eram cu familia mea eram fericită. M-am simțit ușurată să mă văd acceptată pentru că în fond nu eram doar soția regentului ci și mătușa moștenitorului tronului. Spre surpriza mea, în timpul ultimelor luni ale vieții, devenisem o prietenă a Marelui Duce căruia, după primul șoc, începuse să-i placă turnura evenimentelor atît timp cît țara trăia în pace și prosperitate.

Freya era fericită. Günther era fericit. Contele și Contesa pe care eu nu-i cunoscusem și nu-i înțelesesem prea bine ajunseseră să accepte liniștiți lucrurile. Faptul că fuseseră amestecați în acea fracțiune care pusese la cale asasinarea lui Rudolph părea acum foarte probabil. Dacă ei avuseseră

un plan să-l însoare pe Sigmund cu Tatiana sau că simțeau, așa cum simțeau mulți alții, că guvernarea lui Rudolph ar fi fost dezastruoasă pentru Bruxenstein, n-aveam de unde să știu. Am descoperit că erau mulți patrioți înflăcărați care considerau că moartea lui Rudolph era preferabilă unui război în care ar fi fost aruncată țara de o guvernare slabă. Se prea poate ca și Contele și Contesa să fi fost printre ei. Știam că Sigmund nu era în nici un fel amestecat în moartea lui Rudolph. De fapt preferase viața liberă pe care o dusese înainte ca grijile statului să înceapă să-l apese.

- Totul aparține trecutului, spunea el, și nu cîștigi nimic dacă încerci să-l dezgropi... chiar dacă descoperi întregul adevăr.

Și desigur, avea dreptate.

Tatiana rămăsese la mănăstire. Că avea într-adevăr mintea rătăcită sau că se complăcea doar în această situație era un lucru de care nu eram sigură. Încercase să ne omoare, pe Freya și pe mine, dar cît timp rămînea închisă departe eram gata amîndouă să uităm totul.

Și așa lunile treceau una după alta.

Cînd fiul meu avea doi ani am făcut împreună cu soțul meu Conrad o călătorie în Anglia. Granter's Grange fusese pregătit pentru venirea noastră și mi se părea atît de ciudat să mă întorc și să văd coliba în care mama lui Daisy locuia încă și atîrna rufele la uscat în serile de vară.

Daisy era cu noi, lucru care îmi făcea multă plăcere, dar nu aveam de gînd să stăm prea mult pentru că nu suportam să fim departe de copiii noștri.

Stăteam și priveam zidurile gri de la Manor. Acum părea diferit pentru că pe pajiști se jucau copii. Erau patru - doi băieți și două fetițe. Trebuie să fi fost copiii vărului Arthur.

Sofia m-a făcut să mă simt bine venită. Era limpede că era fericită și mă-gîndeam ce extraordinar lucru era faptul

că vărul Arthur, care păruse un soţ imposibil pentru Francine şi pentru mine, s-a dovedit a fi bun pentru Sophia. Am fost şi mai uimită cînd l-am văzut pe vărul Arthur. Se mai rotunjise şi părea deosebit de mulţumit. Se bucura vizibil de viaţa de familie şi am fost uimită să văd că nu le era frică deloc de el copiilor. Mă întrebam cum arăta cînd le dădea lecţii de educaţie religioasă.

Cînd am rămas singură cu el a fost puţin încurcat, ca şi cum ar fi încercat să-mi spună ceva şi nu ştia cum să înceapă.

I-am spus:

- Căsătoria te-a schimbat, vere Arthur.

A admis că aşa era.

- Trebuie să vă fi părut nesuferit şi ţie şi lui Francine, a murmurat.

- Ai fost, am încuviinţat. Dar acum eşti alt om.

- Eram ipocrit, Philippa - a mărturisit. Cînd privesc înapoi mă disprețuiesc singur. Şi asta nu-i nimic. Sînt cu adevărat un criminal...

Am rîs.

- Categoric, nu. Ce înţelegi prin criminal? Să uiţi să-ţi spui rugăciunea într-o seară?

S-a aplecat spre mine şi mi-a luat mîna.

- Mă temeam de sărăcie, a spus. Nu mai vroiam să trăiesc de azi pe mîine o viaţă de preot prăpădit... ceea ce aş fi făcut dacă n-ar fi existat bunicul tău. Doream Greystone Manor... îl vroiam cu disperare. Mi-a reuşit... dar nu l-am meritat.

- Oh, prostii! Ai făcut din el un loc fericit. Copiii sînt adorabili.

- Asta aşa e, a spus el, dar nu merit norocul care a dat peste mine. Mă bucur că am ocazia să-ţi vorbesc. Te-am judecat greşit, Philippa. Eram gata... Dar lasă-mă să-ţi explic. Îmi doream cu disperare Greystone Manor, aşa că am devenit exact persoana pe care o vroia bunicul tău. De aceea a hotărît că trebuia să mă însor cu tine sau cu Francine. Ştiu ce a ieşit din asta. Nu m-am însurat cu nici

una dintre voi. Pentru mine totdeauna nu a contat decît Sophia.

- Oh, vere Arthur, dacă am fi ştiut!

- N-am îndrăznit să spun. Sophia şi cu mine eram îndrăgostiţi de cîtva timp... Apoi a rămas însărcinată. A venit noaptea în care a murit bunicul tău. Te-ai certat cu el şi au auzit toţi. El era foarte agitat. M-am gîndit că dacă pierduse orice speranţă să ne comportăm conform dorinţelor lui, n-o să vrea să ne piardă pe toţi şi cît timp era stăpînit de această stare era timpul să-i spun ce se întîmplase. M-am dus în camera lui. I-am mărturisit că trebuia să mă însor imediat cu Sophia. N-am să-i uit niciodată figura. Era în cămaşă de noapte şi degetele îi tremurau. S-a uitat neîncrezător la mine şi apoi s-a dat jos din pat. Credeam că vrea să mă lovească. Venea spre mine şi am întins mîinile să mă apăr. Nu ştiu dacă l-am împins sau nu. Totul s-a petrecut aşa de repede! A căzut pe spate şi s-a lovit la cap. Am fost cuprins de panică pentru că mi-am dat seama că e mort. Nu eu l-am omorît. A căzut. Mi-am dat seama că vor fi destule probleme. Totul va ieşi la iveală... Trebuia să mă gîndesc la Sophia... Trebuia să acţionez rapid...

- Aşa că - am spus - ai dat foc...

A încuviinţat.

- N-ar fi trebuit să te las să suferi niciodată, Philippa, a spus grăbit. Dacă lucrurile ar fi mers mai departe... Trebuia să spun adevărul. Dar era Sophia şi copilul pe care îl purta... Înţelegi? Dacă puteam trece totul sub tăcere... dacă s-ar fi descoperit...

- Chiar dacă suspiciunea plana asupra mea?

- Niciodată nu te-ar fi acuzat. A fost un accident totuşi şi, Philippa, erai tînără... ai plecat. Nu mă simţeam vinovat... cu excepţia faptului că erai implicată.

Gîndurile mi s-au întors înapoi la acele zile ciudate. Mi-am amintit ce neaşteptat de amabil fusese cu mine. Auzeam ţipetele copiilor pe pajişte şi i-am strîns mîna.

Deodată, m-am simţit fericită. M-am uitat în sus şi am

văzut o ciocîrlie zburînd în înalturi. Am spus:

Ciocîrlia se roteşte
Cîntecu-i se'nalţă-n vînt
Domnu'n ceruri ne zîmbeşte
Este pace pe pămînt.

Sfîrşit